

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

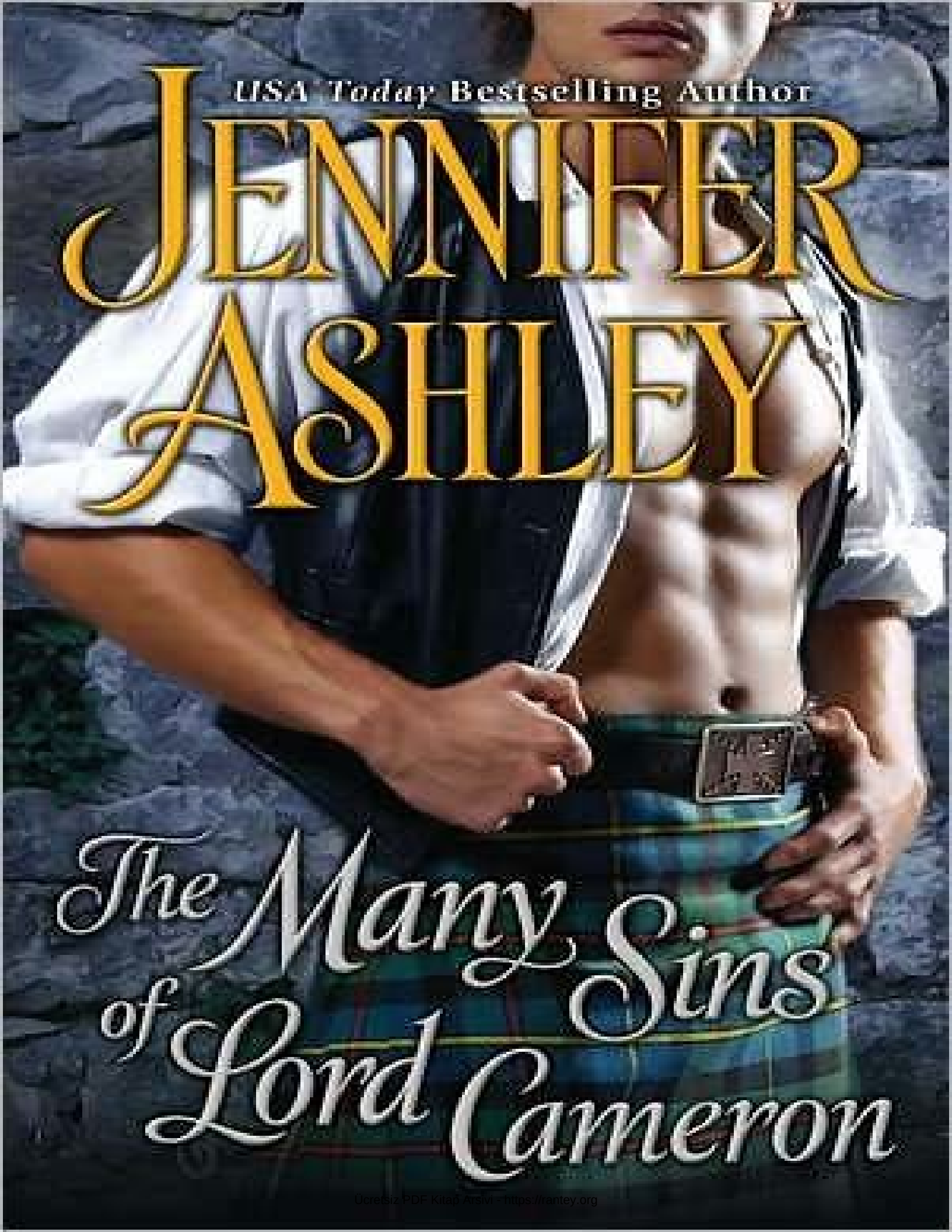
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA Today Bestselling Author

JENNIFER ASHLEY

*The Many Sins
of Lord Cameron*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

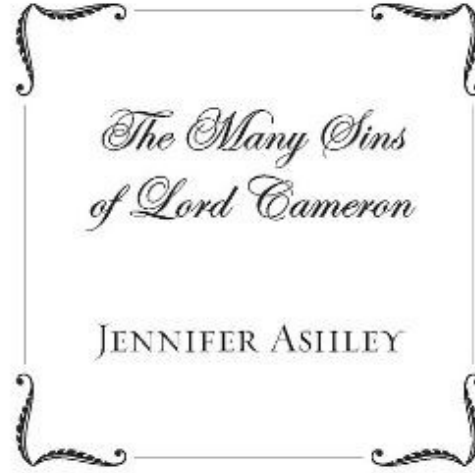
Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

B
BERKLEY SENSATION, NEW YORK

İçindekiler

[Epigraf](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

[Tesekkür](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

Sonsöz
Teaser bölümü

"Jennifer Ashley gittikçe daha da oluyor! Zeki, ilgi çekici bir kadın kahraman ve günahkâr derecede seksi bir kahramanla, *Lord Cameron'ın Birçok Günahı*'nı elinizden bırakmak imkânsız. Bayıldım!"

-Elizabeth Hoyt, New York Times çok satan yazarı

Övgü için
LADY ISABELLA'NIN SKANDAL EVLİLİĞİ

"Bu romana bayılıyorum: Yürek parçalayıcı, komik, dürüst ve gerçek. Kahramanı tanımak istiyorum - hayır, kahramanla *evlenmek* istiyorum!"

-Eloisa James, *New York Times* çoksatan yazarı

"Ustaca incelikli karakterizasyon ve bol miktarda şehvetli duygusallık, Ashley'nin kusursuzca hazırlanmış bu son tarihi romanına karşı konulmaz bir edebi lezzet katıyor."

-*Chicago Tribune*

"Okurlar sevin sin! Mackenzie kardeşler geri dönüyor ve Ashley duygu derinliği, unutulmaz karakterler, cızırtılı tutku, gizem ve kalbinize onu yakalayan bir hikâye ile dolup taşan eşsiz bir aşk hikâyesi yaratmak için sihrini konuşturuyor. Brava!"

-RT Book Reviews (Top Pick)

"Her köşesinde tehlike ve entrika barındıran, içten, duygusal bir tarihi aşk romanı. Harika bir okuma!"

-*Fresh Fiction*

"Uzun zamandır inkâr edilen tatlı, şefkatli bir aşk, ateşli bir tutku ve bir tutam zekice mizahla dolu harika bir roman. Eğlenceli vakit geçirmek, seksi İskoçyalı kahramanlar ve dokunaklı aşklar için Jennifer Ashley'nin romanlarından daha iyisini bulamazsınız!"

-*Night Owl Romance*

"Mackenzie kardeşlere aşık olmamak elde değil."

-*Loves Romances and More*

"Bu serinin tüm tarihi romantizm hayranları için okunması gereken bir kitap olduğunu düşünüyorum."

-*Smexy Books*

"Karakterleri her zaman fantastik ve iyi yazılmış olan Jennifer Ashley'in büyük bir hayranıyım. Mac ve Isabella arasındaki kedi fare oyunu çok eğlenceli."

-*All About Romance*

"Bu Ashley'nin okuduğum ilk kitabı olduğu için ne bekleyeceğimden emin değildim. Ancak *Lord Ian Mackenzie'nin Deliliği* hakkındaki söylentiler beni hayal kırıklığına uğratmayacağını düşündürdü ve haklı çıktım."

-*Book Binge*

"Bayan Ashley, karakterleriyle duygusallığı ve tutkuyu hayata geçirebilen ve duyguları sayfalara dökabilen mükemmel bir yazar."

-*Fiction Vixen Kitap Yorumları*

"Isabella, kırık bir kalple bile zor seçimler yapabilecek kadar güçlü bir kadın kahraman. Mac ise hatalarını kabul etmeye istekli, kadın kahramanının sevgisine bir kez layık olmaya kararlı bir kahraman. Bunu yaparken bazı okurların da kalbini eritebilir."

-*A Romance Review*

"Bayan Ashley, aşka ikinci bir şans tanıma hikâyesiyle beni hayal kırıklığına uğratmadı."

-*İyi, Kötü ve Okunmamış*

"Başı belada bir evlilik hikâyesini her zaman sevmişimdir ve bu da en sevdiğim kinayeye biraz farklı bir bakış açısı."

-*Sevgili Yazar*

LORD IAN MACKENZIE'NİN ÇILGINLIĞI

"Her zaman çok yönlü olan Ashley, yeni Viktorya Dönemi Highland Pleasures serisine, karmaşık karakterleri ve gerilim dolu olay örgüsüyle okurları büyüleyecek, nefis derecede karanlık ve nefis derecede seksi bir aşk ve romantik kefarete hikâyesiyle başlıyor."

-Booklist

"Ashley'nin büyüleyici ve dokunaklı romantizmi ... okuyucuları birçok düzeyde etkiliyor. Brava!"

-RT Kitap Yorumları

"Gizemli, içten, hassas ve şehvetli. İki büyük başparmak yukarı."

-Publishers Weekly, "Kitabının Ötesinde"

"Seveceğiniz iki harika, parlak karakterle gizem ve entrika dolu bir hikâye. Son derece yetenekli bir yazar olan Jennifer Ashley'den daha fazlasını bekliyorum."

-Fresh Fiction

"Gizem, gerilim, merak uyandıran bir olay örgüsü, kötü adamlar, romantizm, acı çeken bir kahraman ve cesur bir kadın kahramanla dolu bu kitap tam bir kazanan. *Lord Ian Mackenzie'nin Deliliği*'ni harika bir kitap okumak isteyen herkese tavsiye ederim."

-Romance Junkies

"Vay canına! Tek söyleyebileceğim *Lord Ian Mackenzie'nin Deliliği*'nin şimdiye kadar okuduğum en iyi kitaplardan biri . [Verebileceğim en yüksek tavsiyeyi alacaktır. Gerçekten harika bir kitap."

-Once Upon A Romance

" bir ya da iki -ya da altı ya da yedi- adım ötesinde bir kitap okuduğunuzda, bunu hemen anlarsınız. *Lord Ian Mackenzie'nin Deliliği*'nde de durum böyle. Buradaki karakterler o kadar karmaşık ve o kadar gerçek ki, yolculukları beni büyüledi. [Bu hikaye uzun zamandır okuduklarım arasında en romantik olanı. . . Bu kesinlikle takip etmeyi dört gözle beklediğim bir seri."

-All About Romance

"Sorunlu kahramanlara benzersiz bir yorum. Taze ve ilginç."

-Night Owl Romance

"Türe hoş bir katkı."

-Sevgili Yazar

"İlgi Çekici Eşsiz . . . Müthiş."

-Midwest Book Review

Jennifer Ashley'den Berkley Sensation Başlıkları

LORD IAN MACKENZIE'NİN ÇILGINLIĞI
LADY ISABELLA'NIN SKANDAL EVLİLİĞİ LORD
CAMERON'UN BİRÇOK GÜNAHI

GURUR EŞLERİ
ILKEL BAĞLAR

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA)
Inc. tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada
(Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya
(Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi-110 017, Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland 0632, Yeni Zelanda
(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, Güney
Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncının herhangi bir kontrolü yoktur. üzerinde değildir ve yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

LORD CAMERON'UN ÇOK SAYIDA GÜNAHI

Bir Berkley Sensation Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

BASIM TARİHİ

Berkley Sensation mass-market edition / Ağustos 2011 Copyright

© 2011 by Jennifer Ashley.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

yazarın haklarının ihlali. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın. Bilgi için adres: The Berkley Publishing Group, a division of Penguin Group (USA) Inc., 375 Hudson Street, New York, New York 10014.

ISBN : 978-1-101-51750-5

BERKLEY® SENSATION

Berkley Sensation Books, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü
olan The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

BERKLEY® SENSATION ve "B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

<http://us.penguingroup.com>

Editörüm Kate Seaver'a bu seriye verdiği sürekli destek için teşekkür ederim. Ayrıca, Mackenzie kardeşleri ne kadar sevdiklerini söyleyen birçok okuyucuma da teşekkürler! Teşekkür ederim! Kardeşler ve seri hakkında daha fazla bilgi için lütfen web sitemdeki Mackenzie'ler sayfasına bakın:

www.jennifersromances.com

Bölüm 1

İSKOÇYA, EYLÜL 1882

Bayan Chase'in mektubu Lord Cameron'ın cebine koyduğunu gördüm. Neredeyse burnumun dibinde yaptı. Lanet kadın.

Ainsley Douglas balo elbisesinin içinde dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını Lord Cameron Mackenzie'nin gardırobunun derinliklerine soktu.

Neden o kadar insan arasından Cameron Mackenzie olmak zorundaydı? Bayan Chase biliyor muydu? Ainsley'nin kalbi, onu sakinleştirmeden önce küt küt atmaya başladı. Hayır, Phyllida Chase bilemezdi. Kimse bilmiyordu. Cameron ona söylememiş olmalıydı, çünkü sosyete dedikodusu olduğu için bu hikâye nefes kesici bir hızla Ainsley'nin kulağına tekrar gelirdi. Bu yüzden Cameron'ın hikâyeyi kendine saklamış olması mantıklı geliyordu.

Ainsley kendini çok az daha iyi hissediyordu. Kraliçenin mektubu soyunma odasındaki paltoların hiçbirinin cebine girmemişti. Ainsley gardıropta düzgünce katlanmış gömlekler, yaka kutularında istiflenmiş yakalar, kâğıt mendillerle özenle ayrılmış kravatlar buldu. Zengin bir adam için pahalı kumaşlar olan zengin kambrik, ipek ve en yumuşak çimler.

Giysileri aceleyle karıştırdı ama mektubu hiçbir yerde dikkatsizce bir cebe sokulmuş ya da raftaki gömleklerin arasına düşmüş olarak bulamadı. Uşağı muhtemelen efendisinin ceplerini karıştırmış ve Lord Cameron'a geri vermek ya da saklamak üzere bir yere koymak başıboş kâğıtları alıp götürmüştü. Ya da Cameron onu çoktan bulmuş, kadın saçmalığı olduğunu düşünmüş ve yakmıştı. Ainsley, Cameron'ın kâğıdı yakmış olması için çok dua etti.

Böyle bir şey Ainsley'nin ikilemini tamamen çözecek değildi. Kadın Phyllida, kraliçenin mektuplarından daha fazlasını bir yerlerde saklıyordu. Ainsley'nin görevi: Ne pahasına olursa olsun onları geri almak.

İlk maliyet Ainsley'nin güvercin grisi balo elbisesine oldu, yıllardır yas siyahı olmayan ilk yeni elbisesi. Dizlerine, sırtına ve akıl sağlığına olan maliyetinden bahsetmiyorum bile.

Sanity arkasından açılan kapının sesiyle daha da rahatsız .

Ainsley hızla gardıroptan çıktı ve arkasını döndü, Cameron'ın oldukça ürkütücü Roman uşağının ona ters ters bakmasını bekliyordu.

onu. Bunun yerine, kapı onu iten kişiyi engelleyerek Ainsley'ye panikleme için birkaç saniye daha verdi.

Saklan. Nereye? Soyunma odasının kapısı odanın boylu boyunca uzanıyordu, arkasındaki gardırop balo elbisesi giymiş genç bir kadın için fazla doluydu. Yatağın altına mı? Hayır, halının üzerinden atlayıp zamanında altına giremezdi.

Dolu koltuğu olan pencere iki adım ötedeydi. Ainsley pencereye atladı, eteklerini altına soktu ve perdeleri çekiştirerek kapattı.

Tam zamanında. Perdelerdeki aralıktan Lord Cameron'ın, kraliçenin eski nedimesi Phyllida Chase'in boynunda asılı olduğu halde odaya girdiğini gördü.

Ainsley'nin kalbindeki ani yanma onu şaşırtmıştı. Phyllida'nın Cameron Mackenzie'ye pençelerini geçirdiğini haftalardır biliyordu. Ainsley neden umursasındı ki? Phyllida, Lord Cameron'ın tercih ettiği türden bir kadındı: güzel, deneyimli, kocasıyla ilgilenmeyen. Aynı şekilde Cameron da Phyllida'nın sevdiği türden biriydi: zengin, yakışıklı, derin bir bağlılık aramayan. Birbirlerine çok yaklaşıyorlardı. Ainsley'i ne ilgilendirirdi ki?

Yine de, Lord Cameron bir eliyle kapıyı kapatıp diğer elini Phyllida'nın sırtının alt kısmına doğru kaydırdığında boğazında bir yumru oluştu. Phyllida kollarını Lord Cameron'a doladı, Cameron ise eğilip onun boynuna yavaşça öpücükler kondurdu.

Bu kucaklaşmada arzu vardı, utanmaz, açık bir arzu. Bir zamanlar, uzun zaman önce, Ainsley Cameron Mackenzie'nin arzusunu hissetmişti. Dalgalandıran sıcaklığın vücudunu yumuşattığını, öpücüğünün ateş noktasını hatırlıyordu. Aradan yıllar ama hâlâ onun dudaklarının, teninin üzerindeki izini hatırlıyordu; elleri o kadar becerikliydi ki.

Phyllida aç bir sesle Cameron'ın yanına gitti ve Ainsley gözlerini devirdi. *Bay Chase'in* hâlâ bahçede olduğunu, gece yarısı gökyüzünün altında kâğıt fenerlerle aydınlatılmış yollarda gezintiye ev partisini takip ettiğini çok iyi biliyordu. Ainsley bunu biliyordu çünkü balo salonundan bahçeye geçerken Lord Cameron'ın odasını aramak için partiden uzaklaşmıştı.

Huzur içinde aramasına izin , değil mi? Hayır, can sıkıcı Phyllida, Mackenzie erkeğinden uzak duramamış ve onu bir ilişki için buraya sürüklemişti. Bencil inek.

Cameron'ın ceketi yere kaydı. Yeleği ve gömleği, yıllarca ata binmek ve at eğitmekle sertleşmiş kasları ortaya çıkarıyordu. Lord Cameron

Bu kadar iri bir adam için rahat hareket ediyordu, boyu ve gücüyle barışıktı. Aynı zarafetle ata biniyor, altındaki atlar onun en ufak dokunuşuna karşılık . Kadınların da aynı dokunuşa karşılık verdiğini bilmek için sebepleri vardı.

Elmacık kemiğindeki derin yara izi bazılarının onun yakışıklılığının mahvolduğunu söylemesine neden olmuştu ama Ainsley buna katılmıyordu. Yara izi onu hiç rahatsız etmemişti ama altı yıl önce Isabella onu Cameron'la tanıştırdığında Cameron'ın boyu Ainsley'nin nefesini kesmişti, tıpkı eldivenli elinin küçük elini yutması gibi. Cameron baldızının eski bir okul arkadaşıyla pek ilgilenmemişti ama daha sonra *Oh, o daha sonra.*

Şu anda Cameron'ın bakışları Phyllida Chase'in ince, siyah saçlı güzelliğindeydi. Ainsley, Phyllida'nın saçlarını küçük bir boya yardımıyla siyah tuttuğunu biliyordu ama Ainsley bunu asla söylemezdi. O kadar önemsiz biri olamazdı. Eğer Isabella'yla bu konuda kıkırdıyorlarsa, bunun ne zararı olabilirdi ki?

Cameron'ın yeleği, ardından kravatı ve yakası çıktı ve Ainsley'e çıplak, nemli boğazının güzel bir görüntüsünü verdi.

Gözlerini kaçırdı, göğsünde bir sızı vardı. Kaçmaya çalışmadan önce ne kadar beklemesi gerektiğini merak ediyordu; çift yatağa girdikten sonra kapıya doğru süründüğünü fark edemeyecek kadar birbirlerine dalmış olacaktı. Ainsley uzun bir nefes aldı, her geçen dakika daha da mutsuz oluyordu.

Örtünün arkasından bakma cesaretini topladığında, Phyllida'nın korsesi açıldı ve dolgun kıvrımların üzerinde güzel bir korse ortaya çıkmıştı. Lord Cameron eğilerek korse örtüsünün üzerinden taşan göğüslerini öptü ve Phyllida zevkle inledi.

Ainsley'nin gözünün önüne Lord Cameron'ın dudaklarını göğsüne bastırıldığı görüntü geldi. Onun tenini yakan nefesini, sırtındaki ellerini hatırladı. Ve öpücüğünü. Ainsley'nin sahip olduğu her arzuyu uyandıran derin, sıcak bir öpücük. Öpücüğün tam basıncını, ağzının şeklini ve tadını, parmak uçlarının tenindeki sertliğini hatırlıyordu.

Ertesi gün ona bakıp içinden geçtiğinde kalbinde oluşan buz saçağını da hatırladı. Kendi hatasıydı. Ainsley gençti ve kandırılmasına izin vermişti ve ona hakaret ederek sorunu daha da büyütmüştü.

Phyllida'nın eli şimdi Cameron'ın eteğinin altındaydı. Onun oynamasına izin vermek için hareket etti ve ekose yukarı doğru eğildi. Cameron'ın güçlü kalçaları ortaya çıktı ve

Ainsley dizlerinin arkasından kalçasının kıvrımına kadar her yerinde yara izleri olduğunu şaşkınlıkla gördü.

Derin, düğümlemiş yaralar, kapanalı çok olmuş eski yaralardı. Aman Tanrım, Ainsley *bunu* görmemişti. Dudaklarından kaçan nefesi durduramadı.

Phyllida başını kaldırdı. "Sevgilim, bir şey mi duydun?"

"Hayır." Cameron'ın derin bir sesi vardı, tek kelimesi çakıllı.

"Bir ses duyduğuma eminim. Bir iyilik yapıp şu pencereyi kontrol eder misin?"

Ainsley dondu kaldı.

"Pencereye lanet olsun. Muhtemelen köpeklerden biridir."

"Sevgilim, *lütfe*." Surat asma tonu mükemmeldi. Cameron bir şeyler homurdandı ve ardından Ainsley onun ağır adımlarını duydu.

Kalbi küt küt atıyordu. Yatak odasında, biri yatağının iki yanında olmak üzere iki pencere vardı. Lord Cameron'ın diğer pencereye gitme ikiye birdi. Hatta Ainsley'nin en küçük kardeşi Steven'in söylediğine göre bahis bile vardı. Ya Cameron perdeyi aralayacak ve Ainsley'nin orada oturduğunu görecekti ya da görmeyecekti.

Steven bahisleri bile sevmezdi. İlginç olmak için yeterli değişken olmadığında ısrar ederdi. Çünkü Steven pencere kenarında oturmuş Lord Cameron'a ve İngiltere Kraliçesi'ne şantaj yapan kadına ifşa edilmeyi bekleyen kişi değildi.

Lord Cameron'ın geniş kahverengi elleri Ainsley'nin önündeki perdelerin kenarlarını kavradı ve onları birkaç santim ayırdı.

Ainsley Cameron'a baktı, altı yıl sonra ilk kez onun topaz bakışlarıyla karşılaştı. Cameron ona, bozkırda bir ceylana bakan aslan gibi dikkatiyle bakıyordu ve Ainsley'nin içindeki ceylan kaçmak, kaçmak, kaçmak istiyordu. Ancak Bayan Pringle'ın Akademisi'nin meydan okuyan erkek fatması, şimdi yüce bir leydi olarak, cesurca ona bakıyordu.

Sessizlik uzadı. Cameron'ın iri bedeni arkasındaki odadan görünmesini engellemiştir ama dönüp onu kolayca ortaya çıkarabilirdi. Cameron ona hiçbir şey borçlu değildi. Onun başka bir entrika yüzünden yatak odasında saklandığını çok iyi biliyor olmalıydı. Ainsley'ye ihanet edebilir, onu Phyllida'ya teslim edebilir ve bunun onun işine yaradığını düşünebilirdi.

Cameron'ın arkasında Phyllida, "Ne oldu hayatım? Seni zıplarken gördüm." "Hiçbir şey," dedi Cameron. "Bir fare."

"Farelere dayanamıyorum. Öldür onu, Cam."

Cameron bakışlarının Ainsley'ninkilere dolanmasına izin verirken, Ainsley çok sıkı bağcıkları içinde nefes almakta zorlanıyordu.

"Yaşamasına izin vereceğim," dedi. "Şimdilik." Cameron perdeleri sarsarak kapattı ve Ainsley'i tekrar cam ve kadife çadırına kapattı. "Aşağı inmeliyiz."

"Neden? Daha yeni geldik."

"Eve geri dönen çok fazla insan gördüm, kocanız da dahil. Aşağıya ayrı ayrı ineceğiz. Beth ve Isabella'yı utandırmak istemiyorum."

"Oh, çok iyi."

Phyllida pek sinirlenmiş görünmüyordu ama muhtemelen Mackenzie lordunun dokunuşundan zevk almak için istediği zaman onunla birlikte olabileceğini varsayıyordu.

Ainsley bir an için derin, kemik kıran bir kıskançlık hissetti.

İkili sessizliğe büründü, şüphesiz giysilerini onarıyorlardı ve sonra Phyllida, "Seninle sonra konuşacağım, sevgilim," dedi.

Ainsley kapının açıldığını, daha boğuk konuşma duyulduğunu, sonra kapının kapandığını ve her şeyin sessizliğe gömüldüğünü duydu. Gittiklerinden emin olmak için birkaç kalp çarpıntısı dakikası daha bekledikten sonra perdeleri araladı ve pencere kenarındaki koltuktan aşağı indi.

Odanın diğer ucundaydı ve kapının koluna uzanıyordu ki arkasından bir boğaz sesi duydu.

Ainsley yavaşça arkasını döndü. Lord Cameron Mackenzie gömlek kolları ve eteğiyle odanın ortasında durmuş, altın rengi bakışlarıyla onu bir kez daha olduğu yere mıhlamıştı. Geniş parmaklarının arasında bir anahtar tutuyordu.

"Söyleyin bana, Bayan Douglas," dedi, çakıllı sesi kadının üzerine akarak. "Bu sefer yatak odamda ne halt ediyorsun?"

Bölüm 2

ALTI YIL ÖNCE

Bu çok hoş.

Altı yıl önce, neredeyse o gün, Cameron Mackenzie tam da bu yatak odasının kapısında durmuş ve komodinin çekmecesini kapatmakta olan güzel bir yabancıyı görmüştü.

Kadın mavi bir elbise giymişti; omuzlarını açıkta bırakan, belini kavrayan ve mütevazı bir büstiyerin üzerinden geriye doğru genişleyen, ışıltılı, koyu mavi bir elbise. Pembe güller saçlarının arasından ve elbisenin kuyruğundan aşağıya doğru sarkıyordu. Terliklerini çıkarmıştı -gizlilik için daha iyiydi- beyaz ipek çoraplar içindeki ince ayakları ortaya çıkmıştı.

Onu duymamıştı. Cameron kapının çerçevesine yaslanmış, onun yatağının başucundaki masayı umursamazca karıştırmasını keyifle izliyordu.

Sarhoş ve sıkılmış olan Cameron, Hart'ın bitmek bilmeyen ev partisini bir dakika daha kaldıramayarak alt katta bırakmıştı. Şimdi can sıkıntısının içinde bir sıcaklık kıpırdanıyordu. Genç kadının kim olduğunu hatırlayamıyordu; onunla tanıştırıldığını biliyordu ama Hart'ın konukları çoktan donuk bir insan yığına dönüşmüştü.

Bu kadın şimdi o kütleden ayrılmıştı ve her saniye onun için daha gerçek hale geliyordu.

Cameron usulca odayı geçti, atlarının ya da Daniel'in yanında olmadığı zamanlarda içinde bulunduğu uyuşukluk ortadan kalktı. Mavi giysili kadının arkasına geçti ve onun saten belini kavradı.

Ellerinde bir kedi yavrusu yakalamak gibiydi; ürkek bir çığlık, hızlı bir kalp atışı, hızlı gelen bir nefes. Dönüp ona baktı ve kalbini bir çift geniş gri gözün içine hapsetti.

"Lordum. Ben ... um ... Ben sadece ..."

"Bir şey arıyorum," diye ekledi. Saçlarındaki güller gerçektir, kokuları kendi sıcaklığıyla daha da derinleşmişti. Boynunu sade gümüş bir zincir ve madalyon süslüyordu.

"Kalem ve kağıt," diye bitirdi.

Kötü bir yalancıydı. Ama yumuşaktı ve güzel kokuyordu ve Cameron onun yalan söylemesini umursamayacak kadar sarhoştı. "Yani bana bir mektup yazabilir misin?"

"Evet. Tabii ki."

"Bana bu mektupta ne yazdığını söyle." "Emin değilim."

Kekelemesi sevimliydi. Bir ilişki istediği çok açıktı. Cameron onun belindeki elini sıktı ve onu yavaşça kendine doğru çekti. Küçük büstü kasıklarına baskı yapıyor, kafes onu hissetmek istediği şeyden uzak tutuyordu.

Kız tekrar ona baktığında, içinde bir şeyler koptu. Güllere karışan kokusu, kolunun kıvrımlarında hissettiği duygusu, değen sarı saçlarının gıdıklaması, çoktan öldüğünü sandığı duygularını uyandırdı.

Bu kadına ihtiyacı vardı, onu istiyordu. Onun boğulabilir, zevkle iç çekmesini sağlayabilir, onunla bir süreliğine unutulmanın tadını çıkarabilirdi.

Cameron onun omzuna ağzı açık bir öpücük kondurdu ve teninin tadına baktı. Tuz, tatlı, biraz da baharat. Yeterli değildi, daha fazlasını istiyordu.

Cameron kadınları dudaklarından pek öpmezdi. Öpüşmek beklentilere, romantizm umutlarına açıyordu ve Cameron kadınlarıyla romantizm yaşamak istemiyordu.

Ama bu kadar masum davranan bu genç kadının tadının nasıl olduğunu bilmek istiyordu. Aklına bir isim geldi - Bayan.....Douglas mı?

Cameron hayal meyal alt katta yanında duran bir koca hatırlıyordu, kendisi için çok yaşlı olduğu belli olan bir adam. Kolaylık olsun diye onunla evlenmiş olmalıydı. Adam muhtemelen yıllardır ona dokunmamıştı.

Cameron ona dokunacak, tadına bakacak ve sonra onu doymuş ve mutlu bir şekilde etkisiz kocasına geri gönderecekti. En azından bu lanet olası ev partisinin bir gecesi bu kadar sıkıcı olmayacaktı.

Başını geriye yatırdı ve dudaklarını hafifçe ağzına değdirdi. Bayan Douglas şaşkınlıkla irkildi ama geri çekilmedi. Cameron dudaklarını açması için ikna etti ve öpücüğü derinleştirdi.

Bayan Douglas tereddütlü ama güzel bir merakla dilini Cameron'ın ağzına daldırdığında Cameron'ın içinde hoş bir ateş yandı. Leydisi sanki uzun zamandır böyle öpüşmemiş gibi acemiymiş ama Cameron bunu en az bir kez yaptığını söyleyebilirdi. Başını avucunun içine aldı ve keşfetmesine izin verdi.

Cameron öpücüğe ara vererek dudaklarını yaladı ve aralarındaki nemi bal gibi tatlı buldu. Korsesinin arkasındaki kancaları çözerken ağzını boğazına götürdü. İpek kolayca ayrıldı, elleri kumaşı aşağı doğru itti, böylece eğilip göğsünü öpebildi. Bayan Douglas'ın yumuşak zevk sesi onun olmasını sağladı, acele etme ihtiyacı

beyninde atıyordu. Ama Cameron acele etmek istemiyordu. Yavaş gitmek, her anın tadını çıkarmak istiyordu.

Korsenin beline doğru çökmesine izin verdi ve pratik yapmanın rahatlıkla elini korsenin bağcıklarına doğru kaydırды.

Ainsley yanıp öleceğini düşündü. Böyle olmasını istememişti; Lord Cameron gece için dönmeden önce bu odadan uzaklaşmak istiyordu. Ama şimdi Lord Cameron bir daha asla hissedemeyeceğini düşündüğü hisleri canlandırıyordu.

Cameron'ın tuvalet masasından aldığı kolyeyi güvenli bir şekilde kombinezonunun cebine iliklemişti. Neredeyse kolyeyi göğsüne ama zümrütler çok iriydi ve korsajında görünmesinden korkuyordu. Neyse ki fikrini değiştirmişti, yoksa Cameron'ın gezinen parmakları onu çoktan bulmuş olacaktı.

Kolye, Ainsley'nin kardeşinin dul bir arkadaşı olan Bayan Jennings'e aitti. Bayan Jennings gözyaşları içinde Ainsley'e kolyesini Cameron'ın odasında unuttuğunu ve şimdi bu çok kötü adamın kolyeyi geri almasına izin vermediğini . Bunun için ona şantaj yaptığını iddia etti. Bayan Jennings ifşa olmaktan, skandaldan korkuyordu. Cameron'ın davranışına öfkelenen Ainsley, kolyeyi onun için getirmeyi teklif etmişti.

Bayan Jennings'in neden Lord Cameron'ın baştan çıkarıcılığına kapıldığını şimdi anlıyordu. Cameron'ın uzun boyu onunkini gölgede bırakıyordu, elleri o kadar büyüktü ki Ainsley arasında kaybolmuştu. Ama Ainsley korkmak yerine, sanki ona uymak için yaratılmış gibi, kollarının kıvrımlarında *kendini doğru* hissediyordu.

Tehlikeli, tehlikeli düşünceler.

Cameron Ainsley'nin boynuna öpücükler kondurdu. Saçlarına dokundu, pürüzlü ipeğine hayret etti. Cameron'ın nefesi çok sıcaktı, ağzı ateşten bir yerdi ve Ainsley yanıyordu.

Korsenin bağcıkları çözüldü ve Cameron elini iç çamaşırının içine ve sırtına doğru kaydırды.

Gerçek, Ainsley'e bir tokat gibi çarptı. Kötü şöhretli Cameron Mackenzie, yetenekli ve baştan çıkarıcı elleriyle kıyafetlerini ayırıyor, onu yatağa hazırlanıyordu. Ama Ainsley Douglas bir fahişe ya da kendi seçimlerini yapmakta özgür, vahşi bir kadın değildi. Kardeşinin kıvrak zekâsı sayesinde saygın bir evlilik yapmıştı ve yaşlı kocası onu odasında bekliyordu.

John terlikli ayaklarını ateşe uzatmış oturuyor olacaktı, muhtemelen çoktan gazetelerinin üzerinde uyuyakalmıştı. Kırıksık gri kafası uykuya dalmış, gözlükleri burnunun üzerinde yamuk dururdu. Çok nazik, çok

John Douglas, genç karısının kendisiyle birlikte olmaktan daha ilginç işleri olduğunu biliyordu. Ainsley'nin kalbi kırıldı.

"Yapamam." Kelimeler ağzından zorla dökülürken, doğru olduğunu düşündüğü her şey onları zorluyordu. "Yapamam. Lordum, çok üzgünüm."

Cameron hareketsiz kaldı, ağzı boynunda, eli çıplak sırtındaydı.

"Kocam iyi bir adam," diye fısıldadı. "Çok iyi bir adam. Bunu hak etmiyor."

Kahretsin, diye Cameron'ın içinden bir ses. Her şeyin canı cehenneme.

Ellerini çekerken tüm vücudu ona karşı koydu. Cameron kadınları tanırdı, vücutlarının bir erkeğin dokunuşunu ne zaman arzuladığını bilirdi. Bayan Douglas, gri gözlerinde yüzen ıstıraba rağmen Cameron' sunduğu şeyi istiyordu, bu açıktı. Cam güllerin arkasından onun hazır oluşunun kokusunu aldı ve eğer onu alırsa, onu kaygan ve kendisine açık bulacağını biliyordu.

Belli ki kocası onun ihtiyaçlarını karşılamıyordu. Yapıp yapmaması ya da yapamaması önemli değildi; yapmıyordu, yoksa bu kadın Cameron'ı aramaya bu kadar hazır olmazdı.

Yine de Bayan Douglas kocasının iyiliği için hayır diyordu. Böyle bir karar vermek nadir bulunan bir cesaret isterdi, Cam'in kadınlarının çoğunda olmayan bir güç. O kadınlar tatmin olmak istiyordu ve bunu elde etmek için kimi incittikleri pek umurlarında değildi.

Cameron, Bayan Douglas'ın korsesini çekiştirerek yerine oturttu ve bağcıklarını bağladı. Kadını tekrar kendisine doğru çevirdi ve parmaklarının tersiyle yanağında gezindi.

"Gidin ve iyi adamınıza ne kadar şanslı olduğunı söyleyin,

Bayan Douglas." "Gerçekten üzgünüm, lordum."

Tanrım, Cameron onu baştan çıkarmaya çalışmıştı ve o da *ondan* özür diliyordu. Cameron zevk almak istemişti, saf ve basit, çiftleşmenin akıllara durgunluk ateşini. Daha fazlasını değil. Onun da bunu istediğini varsaymıştı. Şimdi ona rahatsızlık verdiği için endişeli görünüyordu.

Cameron eğildi ve kızın ayırık dudaklarına bir öpücük daha kondurdu, mümkün olan son ana kadar bu öpücükle oyalandı. "Hadi, şimdi."

Bayan Douglas başını sallayarak minnettarlığını ifade etti. Minnettarlık, Tanrı yardımcısı olsun.

Cameron onu kapıya kadar götürüp açtı, nemli dudaklarını bir kez daha öptü ve dışarı çıkmasına rehberlik etti. Bayan Douglas bir şey söylemek için arkasını döndüğünde Cameron başını salladı ve anahtarı kilide sokarak kapıyı kapattı.

Alnını kapının serin panellerine dayadı ve onun boş koridorda ilerleyişini dinledi. "İyi geceler genç kız," diye fısıldadı.

Cameron gecenin geri kalanını yatağında, tamamen giyinik bir halde, bardak bardak viski içerek geçirdi. Genç ve güzel Bayan Douglas'ı ve baştan çıkarmanın nereye varacağını hayal etmemeye çalışarak çok zaman harcadı. Tamamen başarısız oldu.

Cameron Bayan Douglas'ı izlerken fanteziler onu ertesi güne kadar sıcak bir ısıltıyla sardı. Kocasını uzun boylu ve kemikli bir adamdı, onun yanında garip duruyordu ama sanki onun sürekli varlığından güven duymaya ihtiyacı varmış gibi yanında oyalanıyordu. Cameron, Bayan Douglas'ın ona karşı nazik olduğunu fark etti. Ona küçümseyerek davranmıyordu. Ayrıca Bayan Douglas'ın Cameron'la göz teması kurmaktan özenle kaçındığını da fark etti.

Cameron onunla ne kadar çılgın bir ilişki yaşayabilirdi - her gece yeni bir şey. Onun çıplak vücudunu örtmek için mücevherler ve tenine sürmek için kokulu yağlar satın alırdı. Cameron'ın nadiren uğraştığı bir şey olan ihtiyatlı davranacaktı. Bayan Douglas'ı kocasının yaptıkları hiçbir şeyden zarar görmeyeceğine ikna . Gizlice buluşacaklardı, belki de Cameron'ın arabasında yalnız başlarına, birbirlerini keşfederken, tadarken ve iyice öğrenirken. İlişkileri muhteşem olacak, yıllarca üzerinde düşünülecek şeyler olacaktı.

Ertesi gece Cameron balo salonunun dışındaki terasta kardeşi Mac ile viski içerken bu hoş hayal yıkıldı. Cameron'ın eski sevgililerinden biri, güzel vücutlu ama huysuz Felicia Hardcastle, hışımla terasa çıktı ve Cameron'ın önünde durdu. "Ona benim kolyemi vermişsin!"

Kolye mi? Ne kolyesi? Balo salonundaki insanlar bakakaldı ve Mac şaşkınlık ve eğlence karışımı bir duyguyla onları izledi.

"Sen neden ?" Cameron talep etti.

Felicia teras kapısından sert bir parmakla bir başka eski metresi olan Bayan Jennings'i işaret etti. Söz konusu hanımefendi, boynunu çevreleyen zümrütleri gösteren düşük yakalı bir gece elbisesiyle balo salonunun ortasında duruyordu. Cameron'ın Felicia için satın aldığı ve Felicia'nın hafta başında dikkatsizce odasında bıraktığı zümrütler. Cameron onları yatağının başucundaki komodinin çekmecesine kilitlemiş, uşağı Angelo'nun onları alıp Felicia'nın hizmetçisine geri vermesini planlamıştı.

Şimdi zümrütler, Ainsley Douglas'ı selamlamak ve elini sevgiyle sıkmak için dönen Bayan Jennings'in boynunda asılı duruyordu. Bayan Douglas, Cameron'ın dün gece yatağının başucunda bulduğu kadın.

Lanet olsun.

Felicia, Bayan Jennings ve Ainsley'e suçlamalarda bulunmak için içeri girdi. Cameron, Ainsley'nin güzel ağzının açık kalmasını ve bakışlarının odanın diğer ucuna geçerek Cameron'inkine kilitlenmesini izledi.

İfadesinde şaşkınlık, şok ve ihanet vardı. Gerçek miydi? Yoksa daha fazla hile mi?

Bir önemi yoktu. Bayan Douglas ona yalan söylemiş, onu kullanmış, kocasına ihanet etme konusundaki ağlamaklı isteksizliğiyle onu kandırmıştı - hepsi de saçma bir kadın entrikası için aptal bir kolye çalmak içindi. Ve Cameron, aptal olduğu için, bu küçük aldatmacaya kanmıştı.

Balo salonuna girdi ve Felicia'yı, Bayan Jennings'i ve aval aval bakan kalabalığı görmezden gelmeye çalışarak kalabalığın arasından ilerledi. Ainsley Douglas kendini Cameron'ın yoluna attı ve Cameron neredeyse onu eziyordu.

Gri gözleri onu anlaması ve affetmesi için yalvarıyordu. Göğsündeki güllerin kokusu ve kendisinin tatlı kokusu ona geldi ve Cameron onu hala istediğini fark etti.

Taş gibi bir kayıtsızlıkla ona bakmaya devam etti ve kirpiklerinde boncuk boncuk biriken gözyaşlarına karşı kalbini sertleştirdi. Arkasını döndü ve balo salonunun kapısına varana kadar kalabalığın arasından ilerledi, sonra evden çıktı ve ahırlara doğru yol aldı.

Sıcak at kokuları onu biraz rahatlatmıştı ama Cameron Angelo'ya gideceğini söyledi, atına bindi ve yola çıktı. O gece Londra'ya giden bir trene bindi ve ertesi sabah Kıta'ya doğru yola çıktı.

O gün ile bu gün arasındaki altı yıl Cameron'ın üzerinden hızla geçmişti. Bu gece yine sıkıcı bir ev partisinin ortasında, yine sarhoş bir halde odasına döndüğünde, güzel Ainsley Douglas'ı bir kez daha burada bulmuştu.

Keskin ve çiğ bir şey yarı sarhoşluğunu yakıp yok etti. Cameron anahtarı fırlattı ve yakaladı, küçük çınlama sesi sessizlikte yüksekti.

"Ee?" diye sordu. "Bir açıklama düşündün mü?"

Bölüm 3

Ainsley Douglas dudaklarını ıslatarak onları nemli, kırmızı ve baştan çıkarıcı hale getirdi. "Ah evet," dedi. "Onlardan düzinelerce var. Hangisine inanacağına karar vermeye çalışıyorum."

Göğsünün yarısını açıkta bırakan gri gece kapağıya yaslanmıştı, altı yıl önce taktığı gümüş kolye göğsünde parlıyordu. Balo salonu saçları darmadağınktı, elbisesinin arkası ezilmişti. Çok masum görünüyordu, iri gözlerle onu izliyordu ama Cameron Ainsley Douglas'ın masumiyetine inanmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Seninle bir pazarlık yapacağım, genç kız," dedi. "Bana doğruyu söyle, ben de kapının kilidini açıp seni dışarı çıkarayım."

Ainsley o yürek burkan gri gözleriyle bir süre daha ona baktı, sonra kapağıya döndü, saçından bir toka çıkardı ve kilidi incelemek için dizlerinin üzerine çöktü.

Cameron'ın kalbi çarpıyor ve kanı yoğunlaşıyordu. Gömleğini ya da yeleğini yeniden bağlamamıştı ve beline kadar açık duruyorlardı ama hava onu serinletmiyordu. Cildi sıcaktı ve ağzı bir mezar gibi kuruydu. Bir içkiye daha ihtiyacı vardı. Büyük bir tane.

Ainsley'nin pozisyonu, Cameron'a gri fırfırlar ve küçük siyah fiyonklarla kaplı bir büstiyer ve tren göstererek arka tarafını ona doğru itti. Buklelerinden biri çıplak sırtından aşağı sarkıyordu. Saçları Cameron'ın hatırladığından biraz daha koyuydu, altın çizgilerle örülmüştü. Sarı saçlar insan yaşlandıkça koyulaşabilirdi; şu anda yirmi yedi yaşında olmalıydı.

Isabella'ya yaşlı kocası ölmüştü ve Ainsley Douglas, Dour Majesteleri'nin maaşlı hizmetçisi olmak ile ağabeyi ve onun çok saygıdeğer karısıyla yaşamak arasında mekik dokuyordu. Bayan Douglas artık bir genç kız değil, geçimini başkalarından beklemeye başlamış bir hanımefendi idi.

Zavallı küçük güvercin.

Cameron kendini yatağa attı, sırtını yatak başlığına dayadı ve bir puro almak için komodine uzandı. "Bu kilit çok eski," dedi sırtının çıplak ovaline. "Sana iyi şanslar."

"Merak etme," dedi, kilidi tırmalayarak. "Henüz açamadığım bir kilitte karşılaşmadım."

Cameron cheroot'u yaktı, kükürtlü kibritin ve puro dumanının kokusu burun deliklerinde kıvrıldı. "Evet, sen tam bir suçlusun, değil mi? Geçen sefer buraya bir kolye çalmak için girmiştin. Bu sefer ne için buradasın? Şantaj mı?"

Ainsley hızla ona baktı, yüzü pembeleşmişti. "Şantaj mı?"

"Phyllida Chase'e şantaj yapmanı tavsiye etmem, güvercin. Seni kahvaltı niyetine yer."

Ainsley ona hızlıca, küçümseyen bir bakış attı ve kapıya döndü. "Ben mi *Bayan Chase*'e şantaj yapacağım? Pek sayılmaz. Isabella'ya o kolye hakkında açıklama yaptım. Gerçekten Bayan Jennings'e ait olduğunu sanıyordum."

Cameron kullanılmış kibriti bir kâseye attı. "O lanet olası kolye umurumda değil. Bu uzun zaman önceydi ve kanlı kadınların kanlı entrikaları beni hiç ilgilendirmiyor."

"Bunu duyduğuma çok memnun oldum Lord Cameron," dedi Ainsley, kilide .

Neden onun adını söylemesi müzik yapsın ki? Cameron arkasına yaslandı ve purosundan bir nefes çekti. Konyakla ince, preslenmiş yaprakların tadına bakmalıydı ama fark ettiği tek şey kömürleşmiş bir çubuk da olabilirdi.

Eğer bu kadar sarhoş olmasaydı kapının kilidini açar, onu dışarı çıkarır ve unuturdu. Ama altı yıl önceki gecenin görüntüleri gözünün önünden gitmiyordu - kızın teninin şiddetli sıcaklığı, tereddütlü ama muhtaç dokunuşu, göğsünü öperken hızla çektiği nefesi.

Artık altı yaş daha büyüktü ve gri elbise ona hiç yakışmamıştı ama zaman onun güzelliğini daha da derinleştirmişti. Gür göğüsleri korsajının üstünden kabarmış ve kalçaları sıkıca çekilmiş eteğin altında baştan çıkarıcı olacak şekilde genişlemişti. Yüzü dünyaya dair daha fazla deneyim yansıtıyordu, gri gözlerinde biraz daha şüphelilik vardı, kendini kontrolü daha sağlamdı.

Cameron onu bu gece kalmaya ikna edebilirse, nihayet bunca yıldır onu büyüleyen Ainsley Douglas'ın sıcak, şehvetli tadının tadını çıkarabilecekti. Sıcak, tarçınlı, pürüzsüz. Onu kapıya doğru bastırarak, terden ıslanmış tenini yalayacak ve dışarı çıkmasına izin vermesi karşılığında gerçekten ne istediğini söyleyecekti. Tek yapması gereken altı yıl önce başladıkları işi bitirmektir ve o da kapının kilidini açıp onu serbest bırakacaktı.

Cameron gözlerini ondan kaçırmaya ve kadehten bir yudum daha zorladı kendini. Dolaşan bakışları yatağın üzerine yayılmış olan paltosuna ve cebinden çıkan kâğıt parçasına takıldı.

Yatağının başucunda asılı duran resim -yatağında oturmuş çoraplarını çeken bir kadın- utanmaz bir duygusallık taşıyordu.

Ama bir leydinin Lord Cameron'a onaylamayarak, hatta endişeyle bakması gerekirken, o Ainsley'nin kanını kaynatıyordu. Lord Cameron, Ainsley'nin içinde yıllardır ölü yatan şeyleri yeniden uyandırıyor.

"Lütfen mektubu bana verin, Lord Cameron. Bu çok önemli."

Cameron cheroot'undan bir nefes çekerek Ainsley'nin yüzüne duman gönderdi. Ainsley öksürdü ve elini salladı.

"Çakırkeyif olmuşsun," dedi.

"Hayır, çok sarhoşum ve daha da sarhoş olmayı planlıyorum. Tek malta bana katılmak ister misiniz, madam? Hart'ın en iyi stoklarından."

Mackenzie'ler İskoç viskisini tüm İskoçya'ya ve İngiltere'deki seçkin müşterilerine sevk eden küçük bir içki fabrikasına sahipti. Bunu herkes biliyordu. İçki fabrikası Hart'a miras kalana kadar mütevazı bir iş yapmış, Isabella'nın söylediğine göre Hart ve Ian bu fabrikayı son derece kârlı bir girişim haline getirmişlerdi.

Ainsley, Cameron'ın viskisinden yavaşça bir yudum aldığını ve dudaklarından bir damlayı yalayarak uzaklaştırdığını hayal etti. Yutkundu. "Sana viskiden korkmadığımı gösterirsem, bana mektubu verip çıkmama izin verir misin?"

"Hayır."

Ainsley öfkeli bir nefes verdi. "Şeytan sizi alsın Lord Cameron, siz en çıldırtıcı, en sefil-"

Mektubu almak için ani bir hamle yaptı ama Cameron mektubu uzanamayacağı bir yere kaldırdı. "Hayır, yok, Bayan Douglas."

Ainsley gözlerini kısarak mektuba değil, puroya vurdu. Yanan puro Cameron'ın parmaklarından uçtu ve yatak örtüsüne sıçradı. Hırlayarak peşinden atladı.

"Lanet olsun sana, kadın."

Ainsley bir dizini yatağa koymuş, parmaklarını Lord Cameron'ın cheroot'u kapmak için düşürdüğü mektubun etrafına dolamıştı. Bir sonraki anda kendini yatağın üzerinde, Lord Cameron'ın tepesinde, bilekleri başının üzerinde adamın iri elleri tarafından tutulmuş halde buldu. Lord Cameron sarhoş olabilirdi ama güçlüydü.

"Zeki, zeki Bayan Douglas. Ama yeterince hızlı değil."

Hâlâ Ainsley'nin bileklerini tutan Cameron, komodinin üzerine fırlattı, ardından mektubu Ainsley'nin parmaklarından çekip aldı. Ainsley çırpındı ama onu yerinden kıpırdatamadı; Cameron'ın iri eli onu sıkıca yerinde tutuyordu.

Cameron mektubu yeleğinin cebine tıktırdı ve nefesi tenini yakarak ona doğru eğildi. Onu öpecekti. Onunla ilk karşılaşması ile bu karşılaşma arasındaki yalnız yıllarda onun hayal etmiş, ağzının sıcak baskısını, dilinin sıcaklığını yeniden yaşamıştı. Ve şimdi, onun kendisini tekrar öpmesine izin verecekti. Memnuniyetle.

Daha yakın. Daha yakın. Cameron onun saçlarının çizgisine sokuldu, dudakları sadece saçlarını okşuyordu. "Mektup kime?" diye fısıldadı.

Ainsley zar zor konuşabiliyordu. "Seni ilgilendirmez."

Gülümsemesinde günah vardı. "Sevgilin olamayacak kadar masum görünüyorsun. Ama iyi bir yalancı olduğunu biliyorum."

"Yalan söylemiyorum ve bir sevgilim de yok. Mektup bir arkadaşına ait, sana söyledim."

"Bu kadar zahmete girdiğine göre çok sevdiğin bir arkadaşın olmalı." Cebinden anahtarı çıkardı ve kızın dudaklarına dokundurdu. "Bunu istiyorsun, değil mi?"

"Odadan çıkmak hoşuma giderdi, evet."

Cameron'ın gözleri ısındı. "Emin misin?"

"Çok eminim." *Sanırım.*

Cameron anahtarla dudaklarını yokladı, metal soğuk ve sertti. "Bu anahtar için ne yaptınız, güzel Bayan Douglas?"

"Bilmiyorum." Açık gerçek buydu. Cameron ondan ne isterse istesin, Ainsley itiraz etmeden yapacağından korkuyordu.

"Bunun için beni öper misin?"

Ainsley'nin bakışları onun dudaklarına gitti ve kendi dudaklarını ıslattı. "Evet. Evet, sanırım yaptım."

"Cesur, kötü ."

"Öyle olmalıyım, değil mi? Sana bağırmadım, tokat atmadım ya da dizimi bacaklarının arasına vurmadım."

Cameron irkilmiş görünüyor, sonra bir kahkaha patlattı. Gerçek bir kahkahaydı, çakıllı sesi sıcaktı. Yatak onunla birlikte sallandı. Hâlâ gülmekte olan Cameron başını geriye eğdi ve anahtarı ağzına attı.

"Sen ne-" Ainsley'nin sözleri Cameron'ın ağzını onunkinin üzerine indirip dilini -ve soğuk anahtarı- içeri sokmasıyla kesildi. Dudakları güçlü, efendiydi, dili kuvvetliydi.

Cameron hâlâ gülümseyerek başını tekrar kaldırdı.

Ellerinin serbest bırakıldığını gören Ainsley anahtarı ağzından çıkardı. "Bununla boğulabilirdim lordum."

"Sana izin vermezdim." Sesi aniden nazikleşmişti, en isteksiz atları bile ikna ederek eline gelmelerini sağlayan bir adamın sesiydi. O anda Ainsley onun gözlerinde yalnızlığı gördü, her dolduran kocaman bir kuyu.

Ainsley yalnızlığın ne demek olduğunu biliyordu - o kadar çok insan arasında yaşamasına rağmen sık sık yalnız kalıyordu - ama aynı zamanda gerçekten ihtiyaç duyduğu anda yanında olacak ailesi ve arkadaşları olduğunu da biliyordu. Lord Cameron'ın bir ailesi vardı; kötü şöhretli Mackenzie'ler, skandal sayfalarından uzak duramayan dört adam ve zamanının çoğunu okulda geçiren Daniel adında bir oğlu. İki küçük erkek kardeşinin eşleri ve onları meşgul edecek yeni aileleri, ağabeyi Hart'ın ise düklüğü vardı. Cameron'ın neyi vardı?

Merhamet kalbini sıkıştırdı ve Ainsley onun yüzüne dokunmak için uzandı.

Anında Cameron onun üzerinden yuvarlanarak baş döndürücü sıcaklığını aldı ve aynı zamanda onu dikleştirdi. Kendini yatağın kenarında oturmuş, anahtarı tutarken buldu, Cameron'ın eli onu ayağa kaldırmadan önce.

"Git," dedi. "Senin çıkış yolun var ve ben uyumak istiyorum."

Ainsley elini uzattı. "Mektupla birlikte mi?"

"Mektubun canı cehenneme. Şimdi defol kadın ve beni bırak."

Onunla kendisi arasındaki perdeler yeniden kalkmıştı. Lord Cameron sert ve öngörülemez biriydi. Her birkaç ayda bir yeni bir metres, yarışları kazanmak sözü konusu olduğunda acımasız, atlarını ve oğlunu şiddetle koruyan biriydi.

Birinin onun hakkında *atlar ve kadınlar* dediğini duymuştu. *Tek önemseydiği bunlar, sırayla.*

Yine de onun gözlerindeki o özlem parıltısını görmüştü.

Mektubun sayfası hâlâ Cameron'daydı. Ainsley bu raundu kaybetmişti ama bir raunt daha olacaktı. Olmak zorundaydı.

"İyi geceler o zaman Lord Cameron."

Elini kolunun altına alan Cameron, artık oyun oynamıyordu, onu kapıya götürdü, anahtarı kilide bekledi ve aşağı yukarı onu odadan dışarı itti. Cameron ona bakmadan kapıyı arkasından kapattı ve kilidin kararlı tıkırtısını duydu.

Pekala.

Ainsley nefesini dışarı verdi ve en yakındaki duvara yaslandı. Her uzvu titriyordu, göğsü gergindi, korsesi fazlasıyla bağlayıcıydı. Cameron'ın uzun bedeninin ağırlığını, bileklerindeki elinin gücünü ve ağzının izini hâlâ hissedebiliyordu.

Onun dokunuşunu, öpücüğünün sıcaklığını, gücünü altı yıldır unutmamıştı. Nasıl bir adamdı o, Ainsley Douglas'ı ve onun sorunlarını umursamayan, yasak, ulaşılmaz bir adam. Mektup hâlâ Cameron'daydı ve o mektubu Phyllida' ya da daha kötüsü kardeşi Hart'a vermeden önce ondan geri almak zorundaydı. Eğer Hart Mackenzie, Cameron'ın cebinde nasıl bir hazine taşıdığını bilseydi, acımasız dük bunu kullanmaktan çekinmezdi, bundan emindi.

Ama şu anda Ainsley sadece Cameron'ın onu yatağa bastıran uzun boyunu, nefesinin ağzındaki sıcaklığını düşünebiliyordu. Onun sevgilisi olmak nasıl bir şey olurdu?

Harika, kötü, Ainsley Douglas gibiler için fazla güçlü. Onu saklanmak için pencere kenarındaki koltuğuna sıkışmış halde bulduğunda ona fare dediğini hatırlıyordu.

Sonunda kendini duvardan arka merdivenlere yöneldiğinde, Cameron'ın Ainsley'nin ellerini başının üstünde kenetlediğinde çok net gördüğü bir şeyi de hatırladı.

Gevşemiş olan kolu kaymış ve ön kolunun iç kısmındaki yara izleri ortaya çıkmıştı. Yara izleri zamanla solmuştu ama her biri mükemmel bir şekilde yuvarlaktı ve her birinin çapı yaklaşık bir inçin dörtte üçü kadardı. Ainsley bu yara izlerinin şeklini kardeşlerinden birinin başına gelen bir kazadan hatırlıyordu ama Sinclair sadece bir kez yanmıştı.

Bir zamanlar birileri, yanan bir puronun ucunu Lord Cameron'ın etine defalarca dokundurarak kendilerini eğlendirmişti.

Sabah, Angelo'yu Night- Blooming Jasmine'e bindirecek ve atlar için çok bataklık olmayan tek alanda dörtlüyle koşmasına izin verecek kadar güzeldi. Angelo, Jasmine'in tam gaz koşmasına izin verirken Cameron da emekli bir yarışçıya binerek arkalarından geldi.

Cameron bindiği atın gücünü, yüzüne vuran havayı, hızın coşkusu hissetti; hepsi de onu akşamdan kalma, sersem halinden çıkarmaya çalışıyordu. Sadece bir atın üzerindeyken ya da koşarken onların zarafetini ve gücünü izlerken canlanırdı. Bazen bir kadınla tutkulu bir an yaşadığında aynı yaşam dalgasını hissediyordu ama diğer zamanlarda Cameron Mackenzie yarı ölüydü, hayatın içinde yürüyor ve onu zar zor hissediyordu.

Bir istisna: Ainsley Douglası iki kez yatak odasında bulmuştu. Onunla orada karşılaştığı her iki seferde de o heyecanı ve kükremeyi hissetmiş, coşku vücuduna yayılmıştı.

Cameron bir gece önce Ainsley gittikten sonra hiç uyumamıştı. Şehvetini ve öfkesini viski ve cheroots ile yatıştırmaya çalışmıştı ama hiçbirisi işe yaramamıştı. Şimdi burada, sabahın köründe, kafası zonkluyor, ağzı kavruluyor ve kariyerinin en zorlu atını eğitmeye çalışıyordu.

İnanılmaz bir hıza sahip üç yaşındaki Night-Blooming Jasmine, hazır olmadan önce büyük yarışları kazanmaya zorlandığı için neredeyse mahvoluyordu. Sahibi, Lord Pierson adında aptal bir İngiliz vikontu, bir dizi antrenörle çalışmış, her birinde hata bulmuş ve Jasmine'i hızla birinden diğerine transfer etmişti. Pierson, Cameron'ı açıkça hor görüyordu, çünkü Cameron kendi atlarını ve bazen de başka sahiplerin atlarını eğitiyordu. Pierson ona, bir beyefendinin kendisi için önemsiz işler yapması için başkalarını işe aldığını söylemişti.

Cameron, aralarında at sahibi olmak için bir neden görmüyordu. Hayvanlar konusunda yetenekli olduğunu genç yaşta öğrenmişti. Her birinin en iyi yönlerini ortaya çıkarmakla , aynı zamanda atlar onu padoklarda köpek gibi takip ediyor ve ne zaman ahıra girse hevesle tetikte bekliyorlardı.

Jasmine kahve rengi yelesi ve kuyruğu olan koyu kahverengi bir kısraktı, uzun bacaklı ve sağlam yürekliydi. Ruhu ve hızı vardı ama Pierson onu neredeyse mahvediyordu. Onu üç yaşındayken yılın en önemli düz yarışlarında koşturmak istemişti: Epsom, Newmarket, Doncaster. Jasmine Newmarket'te düşmüştü, ama merhameten yaralanmamıştı, yarışı saygın bir şekilde bitirmişti, bu da antrenörünün ilgisinden çok jokeyinin becerisiyle ilgiliydi.

Epsomda yeni bir antrenör ve yeni bir jokey yönetiminde orta almıştı. Pierson tiksinererek o antrenörü ve jokeyi kovmuş ve Jasmine'i Cameron'a getirmiş, Cameron'ın son umudu olduğunu söylemişti. Pierson son umudunun İskoç Mackenzie'lerden biri olduğu için çok üzgündü ama başka seçeneği yoktu. Jasmine'in Doncaster'daki St Leger'i kazanması gerekiyordu ve hepsi bu kadardı.

Cameron, Pierson'a kendi kendine zina etmesini söyleyebilirdi ama Jasmine'in zarif vücuduna ve yaramaz gözlerine bir kez baktı ve Cameron onu geri çeviremedi. Atın içinde ortaya çıkarabileceği bir şeyler olduğunu biliyordu. Onu Pierson'dan kurtarması gerekiyordu. O da kabul etti.

Ama Cam Doncaster'ı kazanacağından şüpheliydi ve bunu Pierson'a da açıkça söyledi. Çok yorgundu, yorgundu, sinirliydi ve yarışı bitirebilmesi için çok fazla bakıma ihtiyacı vardı. Pierson bundan hoşlanmamıştı ama çok kötüydü.

Jasmine en azından bugün iyi koştu, potansiyelini gösterdi, Angelo onu okşamak için uzandığında boynu gururla eğildi. Hart'ın misafirlerinden bazıları Cameron'ın tüm hafta boyunca onlara tembihlediği gibi güvenli bir mesafeyi koruyarak sahanın ötesinde sıralandılar.

Cameron her ne kadar onu arasa da hiçbir yerde altın saçları olan bir hanımefendinin onu görmedi. Ainsley Douglas muhtemelen Isabella ve Beth'in bir şeyler organize etmesine yardım ediyordu. Isabella bu hafta Bayan Douglas'ın işleri idare etme konusundaki yeteneğini överek çok zaman geçirmişti.

Tabii ki bir yeteneği vardı. Suçlular organize olmak zorundaydı, yoksa yakalanırlardı. Cameron'ın cebindeki çatırdayan kağıt bunu hatırlatıyordu.

Cameron'ın oğlu Daniel, Jasmine'in hızını kesmek için daha deneyimli bir at olan başka bir yarışçıya bindi. Cameron izlemek için atını geri çekti ve Daniel, Jasmine ve Angelo ile yan yana giderken, oğlunun atlara dokunabildiğini gururla fark etti. Danny bu sporu seçerse çok iyi bir eğitmen olacaktı.

Daniel'in sırık gibi vücudu yaz boyunca Cameron'ın boyuna erişmekle kalmamış, aynı zamanda sesi derinleşmiş ve omuzları genişlemişti. Cameron'ın bakmadığı zamanlarda bir erkek olmuştu ve Cameron bu konuda ne yapacağından emin değildi. Daniel her şeye rağmen oldukça iyi geliyordu ve Cameron bunu kardeşlerinin yardımına ve baldızlarının etkisine bağlıyordu.

Angelo ve Daniel atları Cameron'ın beklediği yere doğru sürdüler, Romanyalı Angelo keyifle gülümsüyordu. "Bu sabah çok formda," dedi Angelo.

"Evet," diye uzandı Daniel ve tescilli bir gururla Jasmine'in boynunu okşadı. "Başımıza açtığı belalara rağmen. Keşke bir jokey olup onu zafere taşıyabilseydim ama zaten çok büyüğüm."

"Jokeylerin berbat bir hayatı var, evlat," dedi Cam. Daniel'in özlemini anlıyordu ama oğlunun boynunun tek parça olmasını istiyordu.

"Evet, bütün o atlar, para ve kadınlar tam bir imtihan olmalı," dedi Daniel.

Angelo güldü ve Jasmine boynunu Cameron'a doğru uzattı. Cameron onun burnunu ovuşturdu. "İyi gidiyorsun genç kız. Sende yürek var, bunu biliyorum."

"Kazanamayacak," dedi Angelo. "Doncaster'a üç hafta var."

"Biliyorum."

"Peki ya Pierson?"

"Pierson'la ben ilgilenirim. Sen ondan uzak dur." Angelo

güldü. "Korkacak bir şey yok."

Hart'ın konukları Angelo'nun Cameron'la bu kadar samimi konuştuğunu duyunca şaşırabilirlerdi ama bu iki adam hizmetçi ve efendiden çok arkadaşı. Cameron Angelo'yu canlandırıcı bir şekilde açık sözlü buluyordu ve Angelo da Cameron'ın bir Anglo'ya göre sağduyulu olduğuna karar vermişti. Ayrıca Cameron atlardan anlıyordu ve iki adam bu yüzden çok iyi arkadaş olmuşlardı.

Alanın öbür ucunda, kızıl saçlı Isabella tarafından çimenliğe doğru götürülen konuklar hareket ediyordu.

"Şimdi, ne yapıyorlar?" Cameron homurdandı. "Kroket maçı," dedi Angelo. "Ölümüne, sanırım." "Kroket çok sıkıcı," dedi Daniel.

Cameron dinlemiyordu. Isabella'ya katılmak için başka bir kadın gelmişti, donuk gri bir elbise giymiş, saçları güneş ışığı rengindeydi.

"Jasmine bu sabah yeterince yoruldu," dedi Cameron. "Onu sakinleştir ve içeri al, Angelo."

Angelo bir kez daha gülümsedi ve Jasmine'i geri çevirdi. Daniel tek kelime etmeden Angelo'yu takip etti. Cameron kendi atından inmek için padokun kenarına geldi, dizginlerini seyise verdi ve eve doğru yokuşu tırmandı.

"Beni de bu oyuna dahil et Izzy," dedi Cameron, Hart'ın bakımlı çimlerinin kenarında Isabella'ya ulaştığında. Hanımefendi ve beyefendi çiftleri ileride bekliyordu, birkaç beyefendi tokmakları sallıyor ve hanımefendilere hava atmak için omuzlarını yuvarlıyordu.

Isabella şaşkınlıkla Cameron'a döndü. "Kroket oynuyoruz." "Evet, ne olduğunu biliyorum. Bana lanet bir tokmak ver."

"Ama sen kroketten nefret edersin." Isabella ona yeşil gözlerini kırıştırmaya devam etti. "Bugün nefret etmiyorum. Beni Bayan Douglas'la eşleştirmeni istiyorum."

"Ah." Isabella'nın şaşkın bakışları yerini ilgiye bıraktı. "Bayan Douglas, değil mi?"

İkisi de Ainsley'nin çimenlikteki bir ağacın altında durduğu yere döndüler, İtalyan kont onun yanında dikkatini çekmeye çalışıyordu. Ainsley'nin elbisesi daha koyu gri biye ile süslenmiş, uzun kollu ve yüksek yakalıydı,

boynuna kadar iliklenmişti. Cameron onun bu halinden hoşlanmıyordu; hapsedici bir çarşafa sarılmış parlak tüylü bir kuş etkisi .

"Bana önceden söylemeliydin," diyordu Isabella. "Ona çoktan bir ortak buldum."

"Öyleyse değiştir onu."

"Onu değiştirmek mi? Sevgili Cameron, Hart'ın konuklarına eş atamak son derece hassas bir iştir. Tüm kroket oyunu Avrupa'nın güç dengesi gibidir. Eğer bir takımı değiştirirsem, hepsini değiştirmek zorunda kalırım. Ainsley'i bu işi üstlenebildiği için kutlarım."

Mac Isabella' arkasına geldi, kolunu beline doladı ve yanağına sokuldu. "Hart ve onun politik kroket oyunları. Bu sabah yeşil bir alanda topa vurmak dışında yapacak çok daha iyi şeyler düşünebiliyorum."

Isabella kızardı ama ikinci çocuklarının büyümeye başladığı karnına ilerleyen kocasının elini itmedi. "Hart'a ona yardım edeceğime söz verdim," dedi Isabella. "İstediginde çok çaresiz görünüyordu."

." Mac sokulmaya devam etti. "Hart nerede bu arada?"

"Diplomatlara kapalı kapılar ardında konyak ve puro ile kur yapmak," dedi Isabella.

"Bizi sıkıcı işlerle baş başa bırakıyor," diye gürlledi Mac.

En küçük kardeşleri Ian da yoktu ama hiçbirinin nedenini sormasına gerek yoktu. Cameron o sabah Ian'la konuşmuştu ama Ian ne kalabalıktan ne de iki dakika içinde kazanan yörüngeleri hesaplayabileceği oyunlardan hoşlanıyordu. Sıkılır, rahatsız olur ve yalnız kalmak için uzaklaşır, Hart'ın misafirlerine konuşacak bir şeyler verirdi.

Geçmişte Cameron, Ian için endişelenir, onun bir grupta tek başına oturmadığından, bir Ming kasesine saatlerce bakmadığından ya da bitmek bilmeyen bir matematik alıştırması üzerinde kafa yormadığından emin olmak isterdi. Bugünlerde Cameron, Ian'ın karısıyla yatakta daha fazla zaman geçirmek için kalabalıktan hoşlanmama bahanesini kullandığını biliyordu. Kurnaz herif.

"Eğer gerçekten oyuna katılmak istiyorsan Cameron, Bayan Yardley'e göz kulak olmanı isteyeceğim," dedi Isabella. "Tek sayımız olduğu için gönüllü olarak dışarıda kaldı ama oynamayı çok istediğini biliyorum."

Cameron'ın bakışları, kontun Ainsley'nin koluna girerek onu ilk kaleye götürdüğü yeşil alana kaydı. "Peki," dedi Cameron. "Bayan Yardley o zaman."

"Mükemmel. Çok memnun olacak." Isabella gülümsedi. Ona bir tokmak uzattı. "Bunu çok yavaş bir polo oyunu gibi düşün. Keyfine bak, Cam."

"Oh, niyetim o." Cameron tokmağı aldı ve kararlı bir şekilde çimlere doğru yürüdü. Kontuyla birlikte oturan Ainsley Douglas bir kez olsun ona bakmadı.

Bölüm 4

Çok tombul, kır saçlı, bacaklarını güçlkle oynatarak yürüyebilen Bayan Yardley zeki ve hoş bir kadındı. Cameron tokmağını ve katlanır sandalyesini taşıırken ve onu her kaleye yerleştirirken onunla hafifçe flört etti. Isabella'nın kendisini Mackenzie ailesinin kara koyunu ile eşleştirmesini takdir ettiğini belirtti; onun yaşında ve boyunda bir kadının hayatta ancak bu kadar heyecanı olabilirdi.

Cameron tokmağına yaslanmış, sıkıcı oyun sıkıcı bir şekilde devam ederken baş ağrısını dindirmeye çalışıyordu. Dün gece çok fazla içmişti ve bu sabah ata binerken kendini daha iyi hissetse de akşamdan kalma olduğu için başı hâlâ ağrıyordu.

Öte yandan Ainsley, pırıl pırıl saçları yerli yerinde, taze ve parlak görünüyordu. Cameron onun dağınık halini daha çok seviyordu. Dün gece yatağında onun altın sarısı saçlarını avuçlarının arasına almak, çıplak göğüslerinin üzerinde gezdirmek, kendisiyle şımarıkça konuşan dudaklarını öpmek istemişti. Duyularının onun kokusuna, altındaki hissine, anahtarı içine soktuğunda ağzının aldığı tada kaymasına izin verdi.

"Ah," dedi Bayan Yardley. "Bir delikanlının gözlerini yakalayan bir bahar kızı görüyorum." Cameron gözlerini açtı ve kont ona rehberlik etmeye çalışırken kaşlarını çattı.

Ainsley'nin elleri tokmağın üzerindeydi. Kontun ona talimat vermesine gerek yoktu; Ainsley yetkin vuruşlarıyla çoktan birkaç puan toplamıştı.

"Sonbahar geldi," dedi Cameron. Parkın dibindeki ağaçlar, çamların daha koyu siyah yeşiliyle karışan kırmızı ve altın sarısı renklere bürünmüştü.

"Ama güzel bir kadın her zaman kalpte bahar demektir."

"Benim için sonbahar demek istiyorum." Cameron, Ainsley'nin eğilerek topa hassas bir şekilde vurmasını izledi. Ainsley'nin tokmağını sıkıca kavrayan ellerini görmek başını döndürdü.

"Saçmalık. Benim yaşadığının sadece yarısı kadar yaşadın ve hayatının diğer yarısı boyunca da uzun bir süre yaşayacaksın. Bayan Douglas ne garip bir evlilik yaptı. John Douglas ellili yaşlarındaydı, o ise ancak on sekizindeydi. Bunun bir aile anlaşması olduğunu tahmin ediyorum ama ne tür bir anlaşma olduğunu hayal bile edemiyorum. Douglas'ın hiçbir zaman fazla parası olmadı ve Ainsley'i neredeyse yoksul bıraktı, zavallı şey. Tüm bunları size anlatmamın bir nedeni var Lord Cameron."

Çünkü Cameron'ın Ainsley Douglas'a olan saplantılı ilgisini fark etmişti. Eğer kendileri fark edilmeye çalışmakla meşgul olmasalardı, tüm ev halkı bunu görebilirdi.

"O daha genç," dedi Cameron. "Yeniden evlenebilir."

"Doğru, genç ve hala çok güzel, ama çoğu zaman arkadaşlarından uzak duruyor. Majesteleri Bayan Douglas'ı yanından ayırmıyor - oldukça gözde biri haline geldi ve Bayan Douglas'ın kraliçenin yanında görev yapmanın getireceği paraya ihtiyacı var. Ainsley'nin en büyük erkek kardeşi ona yardım ediyor, ancak onun da kendi ailesi var ve Ainsley onun arka boş odasında yaşamının sıkıntısını hissediyor. Ainsley'nin annesi kraliçenin gözdelelerinden , kraliçenin altında biriyle evlenerek bu zevki kaybetmişti. Bay McBride, kraliçenin zavallı Jeanette için düşündüğü kişi değildi. Ama kraliçe Ainsley ile tanıştığında bütün bunlar unutuldu. Ainsley'den büyülenmişti ve onu evine almak için ısrar etti. Bu görev bir nimetti. Ainsley'nin erkek kardeşi nazik biri ama Ainsley ona tamamen bağımlıydı. Tabii ki kabul etti."

Tüm bunlar, Ainsley'nin utanç verici mektubu kimseye göstermeden önce şeytani Lord Cameron'ın pençelerinden kurtarmak konusundaki saplantılı kararlılığını açıklıyordu. Ainsley kraliçenin gözündeki konumunu kaybetmeyi göze alamazdı.

Bayan Yardley, "Ama zavallı kız sezon boyunca hiç dışarıda görülmez," diye devam etti. "Ya da bu konuda başka herhangi bir zaman. Kraliçe onu yakınında tutmayı seviyor. Ainsley'nin tatil yapmasına izin verildiğinde, sosyal bir yaşam için çok yorgundur. İzimli olduğu günlerde kardeşiyle kalıyor.

-Dediğim gibi, nazik insanlar ama havasızlar. Aile yemekleri ve yüksek sesle kitap okuma. Kendilerini *gerçekten* anlamsız hissediyorlarsa piyano çalmak. Patrick ve karısı biraz aşırı korumacılar, her zaman da öyleydiler, ama sonra Patrick ve Rona, ebeveynleri öldüğünde Ainsley ve diğer üç kardeşini büyüttüler. Isabella'nın Ainsley'i bir haftalığına da olsa arada bir dışarı çıkarmasından mutluyum." Cameron, Bayan Yardley'nin keskin bakışlarını üzerinde hissetti. "Dinliyor musunuz lordum? Zaman doldurmak için gevezelik etmiyorum, biliyorsunuz."

Cameron gözlerini Ainsley'den ayıramıyordu, bir sonraki oyunlarını tartışırken başı kontun söylediklerine doğru eğilmişti. "Evet, dinliyorum."

"Ben yaşlı doğmadım lordum. Bir erkeğin bir kadını ne zaman istediğini anlarım. Ve korumaya çalıştığın şöhretine rağmen sen bir canavar değilsin. Ainsley'nin hayatında biraz heyecana ihtiyacı var, zavallı kuzucuk. Çok canlı bir genç kadındı ve birdenbire bir angaryaya dönüşmek zorunda kaldı."

Artık o kadar da sıkıcı görünmüyordu. Ainsley gülüyordu, kahkahası yeşilin üzerinde parılıyordu. Gülümsemesi tamamen kaybolmuştu ve Cameron'ın içinde tehlikeli bir şeyler kırırdandı.

"Bağışlayın lordum," dedi Bayan Yardley. "Bugünlerde hemcinslerimi -ve kadınları- gözlemlemekten başka yapacak pek bir şeyim yok ve kimin kime uyduğu konusunda büyük bir deneyimim var. Neden bir eşleşme yapmayalım? Hayatınızın geri kalanında başka ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Tıpkı şu anda yaptığım gibi, sanırım." Ainsley kontun kolunu okşayarak onu överken Cameron üst dudağını ovuşturdu. "Atlar çok ilgi çekiyor ve yarış takvimi tüm yılı dolduruyor."

"Ben de öyle duydum. Ama mutluluk farklı bir şeydir. Biraz çaba göstermeye değer." "O çabayı bir kez gösterdim." *Çok fazla çaba.*

"Evet canım, karını tanıyordum."

Bayan Yardley'e bir bakış Cameron'a Leydi Elizabeth hakkındaki gerçeklerin bir kısmını bildiğini söyledi. Elizabeth'in güzel yüzünü, ona doğru gelen ve saldırmaya hazır olan çılgın gözlerini hatırlayınca vücudu gerildi. Eski acılar, eski karanlıklar aydınlık sabahı karartıyordu.

Cameron Ainsley'nin kahkahasını tekrar duydu ve gözlerini açtı, hayaller dağılıyordu.

"Karımı tanısaydınız, evliliği neden sefil bir varoluş olarak gördüğümü anlardınız," dedi Cameron, hâlâ Ainsley'i izleyerek. "Bir daha bu işe girmeyeceğim."

"Sefil bir varoluş *olabilir*, bunu inkar etmiyorum. Ama doğru insanla, dünyadaki en iyi varoluş olabilir. Bana güvenin, biliyorum."

"Sıra bizde," dedi Cameron sert bir sesle. "hazır mısınız?"

Bayan Yardley gülümsedi. "Oldukça yorgunum lordum. Benim sıramı siz alın."

Cameron çalınan mektubun kağıdının cebinde çatırdadığını hissetti ve Ainsley'nin konta gülümsemesini izledi.

"Siz akıllı bir kadınsınız Bayan Yardley." Omzuna tokmağı indirdi ve onları bekleyen topa yaklaştı.

Bayan Yardley onun arkasından, "Biliyorum canım," dedi.

Ainsley, Cameron'ın atışını yapmak için gölgelikten adımını attığı anı tam olarak biliyordu, yavaş hareket eden Bayan Yardley ise koltuğunu koruyordu. Ainsley, doğrudan ona bakmaktan kaçınsa da Cameron'ın ortaya çıktığından beri yaptığı her hareketin farkındaydı.

Cameron'ın Bayan Yardley'in sandalyesini ve tokmağını onun için nasıl taşıdığını, sahada ilerlerken uzun adımlarını onunkiler için nasıl yavaşlattığını gözden kaçırmamıştı. Sabırlı, hatta nazik davranıyor, kendisine takdirle gülümseyen yaşlı kadınla sohbet ediyordu.

Cameron atlarına karşı çok sabırlı ve nazikti, onları Bayan Yardley gibi olmadıkları sürece insanlara karşı nadiren gösterdiği özenle yönlendirirdi. Bu kimsenin fark etmediği bir yönüydü ve Ainsley bunu kendisinden başka kimsenin fark edip etmediğini merak ediyordu.

Ancak Cameron topundan başını kaldırıp Ainsley'ye baktığında bu sabırdan eser kalmadığını gördü. Gözleri, bilardoyu kazanmaya hazır bir köpekbalığı gibi kararlılıkla parlıyordu.

Lord Cameron'ın binici kıyafetleri içinde harap olması da işe yaramadı: devetüyü pantolon üzerinde pürüzsüz, botlar çamurlu, gündelik ceket sade bir gömleğin üzerinden sarkıyordu. Cameron'ın iri erkekliği, zayıf İngilizleri uysal bir geyik topluluğuna dalan bir ayı gibi solgun ve etkisiz hale getiriyordu. Tokmağını hassas bir şekilde kullanıyordu, bu yüzden Bayan Yardley ile birlikte çoktan birkaç puan ve dolayısıyla gine toplamışlardı, çünkü Kilmorgan Dükü'nü ziyarete gelen hiç kimse aşırı derecede kumar oynamamıştı.

Cameron tokmağını geri çekti ve topa kuvvetle vurdu. Top düz bir yörüngeyle küçük tepeye sıçradı ve Ainsley'ninkine kararlı bir *tıkırtıyla* çarptı.

Kalbi yerinden fırladı. "Botheration," diye mırıldandı.

Ortağı, oldukça zayıf beyinli kont, "Mükemmel raket, lordum," diye seslendi.

Cameron omzunda tokmakla onlara doğru yürüdü. Büyük çizmeli ayağını topun üzerine koyarken Ainsley'e hiçbir şey söylemedi, Ainsley'ninki hala topa dokunuyordu ve tokmağı geri çekti. Cameron ayağının altındaki topa vururken binici ceketini omuzlarına doğru gerildi ve çarpmanın etkisiyle Ainsley yeşil sahada dörtmala koşmaya başladı. Parlak sarı ve beyaz çizgili kürenin neşeyle çimenlerin kenarına yuvarlanmasını ve ormanın çalılıklarına dalmasını dehşet içinde izledi.

Cameron, "Sanırım sınırların dışındasınız Bayan Douglas," dedi.

Ainsley dişlerini sıktı. "Anlıyorum lordum."

Kont dikkatli bir İngilizceyle, "Bu belki de siz İngilizlerin dediği gibi pek sportmence değildi," dedi.

"Oyunlar kazanmak için oynanır," dedi Cameron. "Ve biz İskoç'uz."

Kont önce çalılıklara, sonra da iyi cilalanmış ayakkabılarına baktı. "Sizin için topu getireyim sinyora," dedi fazla hevesli olmadan.

Bu da Ainsley'i Cameron'la yalnız bırakacaktı. "Hayır, gerçekten, kendim bulacağım. Bir kene olmayacak."

Ainsley döndü ve kont göstermelik bir itirazdan fazlasını yapamadan çalılıklara doğru koşmaya başladı. Kontun tertemiz takım elbisesini çalılıklara götürmek zorunda kalmayacağı için yüzünde beliren rahatlamayı ve Cameron'ın yüzündeki yavaş gülümsemeyi .

Ağaçların altı serindi, çamur yapış yapıştı. Ainsley ormanın içinde yaklaşık on metre yürüdükten sonra en sık çalının altındaki topun üzerindeki boyalı şeridi gördü. Tokmağını çalılarının arasına soktu ve topun peşine düştü.

"İzin verin." Cameron onun yanındaydı, özür dilemedi, açıklama yapmadı. Daha uzun olan kolu, tokmağının çalılarının altına ulaşmasını sağladı ve birkaç saniye içinde Ainsley'nin topunu kazıyarak çıplak çamur haline getirdi.

"Teşekkür ederim." Çamura bulanmış şeyi almak istemeyerek topa geri vurmaya başladı ama Lord Cameron'ın bedeni yoluna çıktı. Ağaçlardan bir perde yeşil alanın görünmesini engelleyerek onları yapayalnız bırakmıştı.

"Neden düğmelerini öyle ilikliyorsun?" Cameron bakışlarını kadının korsajının böğürtlen şeklindeki düğmelerinde gezdirdi. Isabella onu bu elbiseyi almaya zorladığında Ainsley şık bir elbise olduğunu düşünmüştü. Küçük peplum ceket ve etek boyunca daha koyu gri biye ile gri, çeneyi saran yaka biraz siyah dantel ile süslenmişti.

"Dün gece her şeyi çıplak bırakmaktan mutluydun," dedi Cameron. Tokmak sapını kadının göğsüne bir santim yaklaştırdı. "Korsen buraya kadar iniyordu."

Ainsley boğazını temizledi. "Akşam için düşük yaka, sabah için yüksek." Isabella'ya balo elbisesinin çok açık olduğunu söylemeye çalışmıştı ama Isabella şöyle demişti: "Öyle olmak zorunda, hayatım. Sevgili arkadaşımın rüküş bir başhemşire gibi görünmesine izin vermeyeceğim."

"Bu sana yakışmıyor," dedi Cameron.

"Modaya yardımcı olamam, Lord Cameron."

Cameron eldivenli parmağıyla üst düğmeyi dürttü. "Çöz şunu." Ainsley sıçradı. "Ne?"

"Lanet olası elbisenin
düğmelerini aç." Neredeyse
boğuluyordu. "Neden?"

"Çünkü bunu istiyorum." Cameron'ın gülümsemesi yavaş ve günahkâr bir
şekilde yüzüne yayıldı ve sesi alçaldı. Tehlikeli. "Söyleyin bana, Bayan Douglas.
Benim için kaç düğme açacaksınız?"

Bölüm 5

Bu onun başına geliyor olamazdı. Lord Cameron Mackenzie, Ainsley'nin önünde durmuş, ondan kendisi için korsesini açmasını istiyor olamazdı. Burada, ormanda, Kilmorgan Dükü'nün ön bahçesinde kroket oynayan Avrupa'nın en iyilerinden birkaç adım ötede.

"Kaç tane?" Cameron tekrarladı.

. Ainsley ceketinin yakasını yırtıp çamura batmak ve yepyeni elbisesinin mahvolmasına izin vermek istedi.

"Üç," diye .

Gözlerinde hınzırca bir şey parlıyordu. "On beş."

"*On beş mi?*" Böğürtlen düğmeleri birbirine yakındı ama on beş düğme onu korsesinin ortasına kadar çıkaracaktı. "Dört."

"On iki."

"Beş," diye karşı çıktı Ainsley. "Bekleyebileceğin bu kadar ve oyuna dönmeden önce onları tekrar yapmam gerekecek."

"Oyuna dönmeden önce ne yaptığınız zerre kadar umurumda değil.

On."

"Altı. Daha fazla değil."

"On."

"Lord Cameron."

"On, lanet olası inatçı kadın." Daha eğildi, nefesi tenine değiyordu. "Sormaktan yorulana kadar kibarca soracağım ve sonra o güzel düğmeleri kendim koparacağım."

Dünyası keskinleşti. "Yapmazdın."

"Yapardım."

Ainsley dudaklarını ıslattı. Ainsley'nin edeple ilgili yalvarışları yanlıştı ve o da bunu biliyordu. "On o zaman."

"Tamamdır."

Çıldırılmış olmalıydı. Burada durup Lord Cameron'ın elbisesinin düğmelerini açmasına izin veremezdi. Bir zamanlar onun kendisini yarı yarıya soymasına izin vermiş ve akıl sağlığını zar zor korumuştı.

Doğru değildi. O gece akıl sağlığını kaybetmiş ve daha asla geri kazanamamıştı.

Ainsley, Cameron'ın eldivenlerini çıkarıp üst düğmeye uzanışını kalp teker izledi.

Düğme delikten geçerken gülümsemesi zaferini koruyordu. Kumaş, Ainsley'nin hissettiği kadar yüzüzce geri fırladı. Cameron, Ainsley'nin açığa çıkardığı küçük et parçasını okşadı ve vücudunun her tarafındaki sıcaklığı yaladı. O daha onuna ulaşmadan ölecekti.

İkinci ve üçüncü düğmeler. Cameron her birini açtıktan sonra ona dokundu, sanki onun için çözülürken onu öğreniyormuş gibi.

Adam dördüncü ve beşinci düğmeleri açarken Ainsley gözlerini kapattı. Altıncı düğmeye geçmeden önce, dokunuşu ateş gibi olan boğazının çukurunu okşadı.

Yedi ve sekizinci düğmelerde kendine yetenekli bir baştan çıkarıcı olduğunu söyledi. Kadınların ona istediklerini vermek için nasıl can atacıklarını bilen bir adamdı. Ainsley, görünüşteki tüm umursamazlığına rağmen, temkinli olmayı öğrenmişti - her şeyin bir nedeni vardı, her risk ödülüne karşı hesaplanmıştı. Ama Cameron'la birlikte, eski umursamaz Ainsley ayağa kalkmış, onun beline kadar korsesini açmasını ve istediğini almasını istiyordu.

Dokuzuncu düğmede neredeyse ona
yalvarıyordu. Onuncu düğmede Ainsley
gözlerini açtı.

"Tamamdır," dedi Cameron yumuşak bir sesle ve ceketin önünü açtı.

Ainsley'nin göğüsleri korsesinin üstünden kabarmıştı. Kadınların ince olması gerekiyordu, bu yüzden korsenin kafesi vardı, ama Ainsley her zaman kalçalarını aşırı dolduruyor gibiydi.

Cameron ceketin önünü itti ve eli neredeyse saygıyla kızın tenine gitti.

"Ainsley," dedi o çiğ sesiyle. "Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?"

Ona dokunduğunda, sesi üzerinde dolaştığında kendini çok güzel hissediyordu. "Böyle söyleyerek nezaket gösteriyorsun."

"Bunun nezaketle bir ilgisi yok." Sesi sinirli geliyordu.

Cameron başparmağını göğsünün üzerinde gezdirdi, sonra eğilip onu oradan öptü.

Tamamen üzerine uzanması bile dudaklarının şu anda yaptığı gibi onu yakmamıştı. Ainsley'nin kadınsı yerleri, adam onu yavaş yavaş, acele etmeden öperken ısındı. Dudakları sıcaktı, alıştırılmıştı, saçlarının sert sıcaklığı çenesini okşuyordu. Onu kendine çekmek, yapışkan çamura yatırırken, kroket toplarının tıkırtısı çok uzakta olmasa bile ona sarılmak istedi.

Cameron kızın göğüs dekoltesinin üst kısmını öptü, tıraşsız bıyıkları hoş bir yanık hissi veriyordu. Sonra , bir adım uzaklaştı ve katlanmış bir kâğıdı

göğüslerinin arasında.

Ainsley'nin gözleri büyüdü ve elini korsesinin üzerine kapattı. "Ne?"

."

"Sanırım bu sizin, Bayan Douglas."

Ainsley mektubu kaptı, açtı ve kraliçenin el yazısının düzgün vuruşlarını, atlısı John Brown'a yazdığı sözleri gördü.

"Mektuplarınla ilgilenmediğime karar verdim," dedi Cameron. "Ya da lanet olası entrikalarınla."

Ainsley ağzı açık bir şekilde baktı, sonra sayfayı buruşturdu ve ceketinin cebine soktu. "Teşekkür ederim," dedi içtenlikle. "Açıklayamam ama teşekkür ederim."

"Hala düğmelerin açık."

Ainsley, göğüslerinin sade korsenin üzerinde kabardığı, açık bırakılmış yakasına baktı.

Cameron'ın hınzır gülümsemesi geri döndü. "Benim için fark etmez. Ama buraya başka bir top gelirse, utanabilirsin."

Ainsley eldivenlerini çıkardı ve titreyen parmaklarıyla düğmelerini iliklemeye başladı. Cameron izlemekten başka bir şey yapmazken sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi ama sonunda Ainsley en üst düğmeyi kapattı. Düşürdüğü tokmağı kaptı ama gitmek için döndüğünde Cameron'ın hâlâ yolunu kestiğini gördü.

"Bitmemiş bir işimiz var, Bayan Douglas."

"Öyle mi? Ne gibi bir iş?"

Cameron elindeki tokmağın sapını kadının çenesine dokundurdu. "Altı yıl önce odama geldiğinde başlattığın iş."

"Size söyledim, bu bir hataydı. Zümrüt kolyeyi Bayan Jennings'ten sakladığınızı sanıyordum."

"Lanet olası kolyeyi unut. O gece benimle başlattığın şeyi kastediyorum. Neyin peşinde olduğunu öğrenmemi engellemek için beni yarı baştan çıkardın, sonra da iyi kocanla ilgili yalvarışlarınla işin içinden sıyrıldın." Gözleri sertti, kızgın altın parıltıları vardı.

"Bunların hiçbirini planlamamıştım. Sen dönmeden önce işimi bitirip gitmiş olmayı umuyordum. Ayrıca, evli olduğumu bildiğin halde *beni* baştan çıkarmaya son derece istekliydin."

"Sıkıcı kocalarından kaçmak için beni arayan kadınlara alışkınım."

"Phyllida Chase gibi mi?" Ainsley onun sesindeki acıyı duydu ama gizleyemedi.

"Tıpkı Phyllida Chase gibi. Kocasını görmezden geliyor ve pervasızca çapkınlık yapıyor, o da eğlenmek için başka bir yere yöneliyor. Neden olmasın? Diğer kadınlar da aynı."

"Onları küçümsüyorsun," dedi Ainsley şaşkınlıkla. "Ne?"

"Kocalarını boynuzlayan bu kadınları küçümsüyorsun. Ama yine de onları baştan çıkarıyorsun. Neden küçümsediğin kadınlarla birlikte olmak istiyorsun?"

Cameron'ın kaşları aşağıya indi, ama ona attığı bakış onu kalbinden vurdu. "Erkekler zevkten hoşlanır, Bayan Douglas. Onu isteriz, arzularız; başka bir şey düşünmeyiz. İlkel ve dindarmış gibi davranan erkekler bile bundan zevk alır. Canavar yüzeye çok yakındır. Eğer bir hanımefendi bana bu zevki tattırmak için kocasını boynuzluyorsa, öyle olsun, ama bunun için ona hayranlık duymayı reddediyorum."

"Kulağa çok yalnız geliyor," dedi Ainsley usulca. "Ben nadiren yalnızımdır."

"Biliyorum," dedi. "Bu durumu daha da kötüleştiriyor."

Cameron'ın bakışları sertçe ona odaklandı. Onunla dünya arasındaki perdeler bir kez daha kalktı ve Ainsley bir kez daha onun yalnız derinliklerini gördü. Sadece bir anlığına. Sonra panjurlar eski haline döndü, kaşları tekrar çatıldı.

"Düğmelerini yanlış."

Ainsley ceketinin yakasına baktı. "Kahretsin."

Cameron ona doğru eğildi. "Bitmemiş bir iş, Bayan Douglas. Siz hafta sonunda ayrılmadan önce bu işi bitireceğiz. Buna güvenin."

Ani bir hareketle onu kendine doğru çekti ve alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Ainsley'nin nefesi kesilmeden ya da geri çekilmeden önce onu bıraktı, tokmağını omuzladı ve ağaç perdesine doğru ilerledi.

Arkasında nefes nefese kalmış kadınları bırakmaya alışmış, dünyasını kontrol eden bir tanrı gibi hareket ediyordu. Ainsley titreyen parmaklarıyla düğmeleri tutmaya çalışırken dudağı Cameron'ın ısırtığı yüzünden zonkluyordu ve hâlâ onun ensesindeki kavrayışını hissediyordu. Lord Cameron güçlü ve tehlikeliydi ve ondan korkması gerekiyordu. Ama pervasız Ainsley sadece çok erken çekip gittiği için yas tutuyordu.

Çalılar arasında bir şey hışırdadı ve ardından meleyen bir ses duyuldu.

"Sinyora?"

"Topunu bulamıyor musun?"

"Evet, evet, buldum!"

Ainsley ceketinin düğmelerini hızla ilikledi ve çamurlu topunu . Çalılar arasında fırlayarak kendisini bekleyen kontun yanına gitti ve Cameron Mackenzie'nin artık görünürde olmadığını fark etti.

"Baba!"

Karanlık bahçedeki havai fişeklerin altında Cameron'ın düşünceleri, ormanda düğmelerini açtığı Ainsley'nin dudaklarının altındaki sıkı göğüslerini hatırlayarak sarsıldı. Nabızı bir tavşaninki kadar hızlı atıyordu; tutku içinde de bu kadar hızlı atar mıydı?

"Baba!"

Daniel Mackenzie Cameron'ın önüne dikildi. Delikanlının eteği kalçalarından sarkmış, gömleği lekelenmiş ve ceketini sanki ormanda koşmuş gibi yamulmuştu. Muhtemelen öyle olmuştu.

Daniel'a Elizabeth'in gözleri miras kalmıştı; koyu, zengin bir kahverengiydi ve Mackenzie altın renginden sadece bir parça taşıyordu. Aynı şekilde saçları da çok koyu renkti ve sadece kıvılcık tonları vardı. Elizabeth güzel bir kadındı ve Daniel bunu yüzünün sağlam yapısına, yaşlılığın asla silemeyeceği düz, net hatlarına yansıtıyordu.

Gözlerinde şimdi öfke ve belirsizlik karışımı bir ifade vardı. "Unuttun mu?"

"Tabii ki unutmadım." Cameron neyi hatırlaması gerektiğini umutsuzca hatırlamaya çalışarak beynini didik didik etti. "Isabella teyzen bütün sabah beni bağladı."

"Evet, biliyorum, kroket. Ama seninle konuşmak istedim."

Cameron yirmi yaşındayken ve karısını hamile bırakmayı başardığı için gurur duyarken kimse ona bir erkek çocuk yetiştirmenin ne kadar zor olacağını açıklamamıştı. Dadılar, öğretmenler ve okulların bunu yapması gerekiyordu, değil mi?

Ancak oğulların yiyecek, giyecek ve özel derslerden çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. Babalarının bir şeyler bilmesini, onlara hayatı öğretmesini ve ihtiyaç duyduklarında yanlarında olmasını beklerlerdi. Cameron'ın kendi babası iyi bir örnek teşkil etmemişti, bu yüzden Cameron çoğu zaman kendini derin sularda debelenirken, ayaklarının üzerinde durmaya çalışırken buldu.

Çok zor olmuştu ve Cameron hiçbir zaman yeterince çaba biliyordu. Her ne kadar asi olsalar da, Daniel'i ortak kanatları altına almaya yardım ettikleri için kardeşleri adına Tanrı'ya şükretti. Dördü, sonra Isabella ve Beth, bir şekilde Daniel'i yetiştirmeyi başarmışlardı.

"Şimdi buradayım," dedi Cameron.

Daniel babasının doğrudan gözlerinin içine bakabilecek kadar uzun boyuyla, kederli bir iç çekti. "Sormak istediğim şey, ilk kez bir metres tuttuğunda kaç yaşındaydın?"

Cameron bocalamaya başladığını hissetti ama Daniel tamamen ciddiydi. Cameron'ın cevabını beklerken delikanlının yüzünde merak ve endişe dolu bir ifade vardı.

"Neden bilmek istiyorsunuz?" Cameron on beş, söz konusu kadın ise on sekiz yaşındaydı ve zengin bir adamın oğlunun ilk karşılaşması için hevesli olduğunu, muhtemelen iyi para ödeyeceğini biliyordu. Cameron'da heves vardı ama incelik yoktu ve sofistike bir fahişenin ona neden katlandığı konusunda hiçbir yanılısamaya kapılmamıştı.

"Neden düşündün ki? On altı yaşındayım ve artık kendime ait bir evim olmasının zamanı geldi. Sen ve Hart Amca, Mac Amca'dan bahsetmiyorum bile, siz daha okuldayken metresleriniz vardı. Ian Amca'nın bile vardı. Mackenzie ailesinin ünü sır değil. Benim bilmem gerekir. Hepinizle birlikte yaşıyorum."

Lanet olsun. Cameron'ın kendi babasının kadınlar konusundaki tavsiyesi şöyleydi: *Aletini fahişelerle mutlu et, varisler yetiştirmek için bir kadın al ve ikisini karıştırma. Kadınlar sos olmalı, yemek değil, yoksa hayatını cehenneme çevirirler.* Cameron'ın oğluna söylemek istediği bu değildi.

"Senin gibi genç bir birlikte olan bir fahişe sadece paranı ister," dedi dikkatle. "Bu seni küçümsemek değil, Danny. Nasıl yaşayacaklarını bildikleri tek yol bu."

"Fahişeden bahsetmiyorum baba. Gerçek bir bahsediyorum."

Cameron sabrını korudu. "Gerçek bir hanımefendi, senin deyiminle, evlilik bekler. Eğer biriyle yatmak istiyorsan, fahişelerle takıl ama neden seninle birlikte olduklarını anla. O zaman ikiniz de nerede durduğunuzu bilirsiniz."

"Oh, çok akıllıca, baba. Daha Cambridge'den mezun olmadan evlendiniz. Annem de senden yaşıydı."

Cameron'ın sol yanağındaki yara izi karıncalandı. Onu ovuşturdu. "Ve lanet olası bir kâbustu. Bunu unutma."

"Evet, benden nefret ettiğini biliyorum anne."

"Annenden nefret etmedim. . ." Elizabeth çılgın, vahşi ve doyumsuz biriydi ama Cameron'ın hissettiği şey nefret miydi? Yoksa öfke, keder, tiksinti mi?

"Ben bir tane seçtim," diyordu Daniel. "Ve o bir fahişe değil." Cameron güçlenmek için dua etti. "Kim? Hart'ın misafirlerinden birinin kızı mı? Lütfen, Danny, bana onu çoktan baştan çıkarmadığını söyle." Hart, siyah bir

ve suçu doğrudan Cameron'a yükledi. "Hayır, baba.

Isabella Teyze'nin arkadaşı Bayan Douglas."

Cameron boğuldu, öksürdü, umutsuzca nefes aradı. "Ne? Hayır!" "Neden olmasın?"

"Çünkü o senin için çok yaşlı, işte bu yüzden değil!" Konuklar döndü, havai fişeklerin arasından bile ilgilerini çekmişti. Cameron sesini alçaltmaya çalıştı. "O sana göre değil, Daniel."

"Isabella Teyze yirmi yedi yaşında olduğunu söylüyor," dedi Daniel. "Dul eşinin payının hiçbir şey olmadığını duydum, bu yüzden zengin bir delikanlı için minnettar olacağını düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Cameron, Ainsley'nin Bayan Yardley ile birlikte onlardan çok uzakta durmadığı yere baktı, Ainsley yine griler içindeydi. En azından bu kez düğmeleri çenesine kadar iliklenmemişti. Artık güneş battığı ve İskoç Eylül gecesi soğuduğu için kısa kollu ve göğüslerinin yarısına kadar inen bir korse giymişti. Ainsley, zatürreye yakalanmamak için elbisesinin üzerine kumaştan çok delik olan ince, dantelli bir şal örtmüştü.

Cameron'ın düşünceleri, bütün gün olduğu gibi, ormandaki Ainsley'ye kaydı; korsajının onuncu düğmesini çözerken teni kızarmıştı. Düğmeyi açmıştı ve içindeki paket çok tatlı değil miydi?

Güzel Ainsley korsesinin üzerinden dökülüyordu, göğüsleri dolgun ve gürdü. Göğüs dekoltesini yalamayı, korsenin bağını çözüp meme uçlarını ortaya çıkarmayı, dişlerinin arasında kadife bir areola yakalamayı istemişti. Oyuna geri için çok zorlanmıştı - Bayan Yardley'le maçı bitirmek için ona geri dönmeden önce uzun süre çamurda dolaşmak zorunda kalmıştı. Dünya tarihindeki en uzun kanlı kroket oyunu olmalıydı.

"O sana göre değil, delikanlı," diye tekrarladı Cameron güçlkle. "Onu rahat bırak."

"Neden? de mi onunla ilgileniyorsun?"

Tabii ki evet. "O benim tarzım bir kadın değil, Danny."

Daniel hâlâ büyümekte iri kemikli ellerini sıktı. "Bunu biliyorum. Ondan bu yüzden hoşlanıyorum. Çünkü o senin kadınlarına hiç benzemiyor, hem de hiç. Böylece senin gibilere karşı güvende olacak." Son kelimeyi hırıldayarak söyledi, döndü ve karanlığa doğru koşmaya başladı.

"Daniel. . ."

Daniel durmadı ya da geri dönmedi, kim bilir nereye doğru koşarak gözden kayboldu.

Baba olmak tam bir cehennemdi. Cameron tekrar arkasına döndü ve en küçük kardeşi Ian tarafından görüşünün engellendiğini gördü.

Cam, Ian'ın dışarı çıktığını görünce biraz şaşırdı -Ian kalabalıktan nefret ederdi, kalabalıktan hiç hoşlanmazdı. Ancak hava karanlıktı, konukların çoğu zaten ondan uzak duruyordu ve karısı Beth ondan çok uzakta durmuyordu.

Ian, Cameron'dan bir santim kadar daha kısaydı ama omuzları da bir o kadar genişti. Duruşunda yeni bir güç vardı ve bunun büyük bir kısmı arkasında duran ve konuklardan biriyle sohbet eden genç kadından kaynaklanıyordu.

"Ian, bu öğleden sonra Daniel ile ne yapacağımı hatırlamam gerekiyordu?" Cameron ona sordu.

Ian Daniel'in gittiği yere baktı. Ian asla Cam'e başkalarının yapabileceği gibi yatıştırıcı sözler söylemezdi -*Sana hayran, Cameron; sadece seni memnun etmeye çalışıyor.* Ian olayları olduğu gibi kabul etti ve gerçeği anladı. Daniel'in Cameron'a duyduğu hayal kırıklığının 'ın Daniel'a duyduğu hayal kırıklığına eşit olduğunu biliyordu.

Ian, "Onunla birlikte sınırlara bin," dedi.

"Lanet olsun." Daniel, derin ormanlardan geçerek sarp geçitlere ulaşan Mackenzie topraklarının çevresinde at sürmeyi severdi. Cameron genellikle atlarıyla çok meşgul olurdu ama Daniel'a bugün bunu yapacaklarına dair güvence vermişti. "Biraz tavsiye al, Ian. Bana babalık modeli olarak bakma. Ne yaptığımı izle ve sonra tam tersini yap."

Cameron gerçekçi düşünen küçük kardeşini kaybettiğini fark etti. Ian, Beth'in yüzünün patlayan havai fişeklerle aydınlanmasını izlemek için başını çevirmişti.

"Ian, bu sabah sana gösterdiğim mektupta ne yazdığını hatırlıyor musun?" Cameron sordu.

Ian gözlerini Beth'ten ayırmadan cümleleri sıralamaya başladı ve süslü cümleleri hızlı bir monotonlukla tekrarladı.

Cameron elini kaldırdı. "Tamam. Bu kadar yeter. Teşekkür."

Ian sanki bir musluk kapanmış gibi durdu. Cameron, Ian'ın mektubun gerçekte ne *dediğine* pek dikkat etmediğini ama kelimeleri tam sırasına göre tekrarlayabildiğini biliyordu. Bunu yıllarca yapabiliirdi.

"Asıl soru, bunu Bayan Douglas mı yazdı?" Cameron yarı kendi kendine sordu.

"Bilmiyorum."

"biliyorum. Yüksek sesle düşünüyordum."

Ian ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Bayan Douglas Isabella'ya mektup yazıyor." Ian açıklamasını yaptıktan sonra bakışlarını Beth'e çevirdi.

"Evet, onlar eski arkadaşlar ama bunun-" diye sözünü kesti Cameron. "Ah, anlıyorum. Üzgünüm Ian, anlamamışım."

Ian cevap vermedi. Cameron Ian'ın omzunu sıktı ama kısa bir süre için, en küçük kardeşinin Beth dışında kimse tarafından dokunulmaktan hoşlanmadığını biliyordu. Ya da Isabella. Ian Mackenzie için sadece güzel kadınlar, lanet olsun ona.

"Ian, neden herkesin senin deli olduğunu düşündüğünü biliyor musun?"

Ian Cameron'a baktı, aslında umursamıyordu ama insanlarla konuşurken onlara bakmayı öğrenmişti.

Cameron devam etti. "Çünkü bize cevabı veriyorsunuz ama biz ölümlülerin ona ulaşmak için atması gereken tüm adımları atlıyorsunuz. Yani Isabella'dan bana Bayan Douglas'ın mektuplarından birini göstermesini ve el yazısını karşılaştırmasını istemem gerektiğini söylüyorsunuz."

Yine de Ian cevap vermedi. Sanki konuştuklarını unutmuş gibi tekrar arkasını döndü ve dünyanın dayanağı olan Beth'e geri çekildi. Cameron, Ian'ın havai fişekleri izlemediğini gördü; Ian karısının onları izlemesini, Beth'in kanalıyla güzelliklerini anlamasını izliyordu.

Cameron onu bıraktı. Bir havai fişek daha patladı, sıcaklığı Cameron'ın yüzüne değdi.

Havai fişegin ışığında Cameron, Ainsley Douglas'ın Bayan Yardley'in yanından kayarak uzaklaştığını ve ana bahçeye giden patikadan aşağıya, karanlığa doğru yürüdüğünü gördü. Konuklar gösteriyi alkışlarken Cameron döndü ve gecenin içinde onu takip etti.

Bölüm 6

"Demek mektubu sana o verdi, öyle mi?" Phyllida Chase, uzaktaki havai fişeklerin parıltısı altında Ainsley ile yüzleşti. Ainsley, ayarlandığı gibi onunla bahçenin ortasındaki fiskiye'nin yanında buluşmuştu. Konuklar hâlâ batı tarafında toplanmış, çayırın ötesinde patlayan havai fişekleri izliyorlardı.

"Lord Cameron onu bana geri verdi, evet," dedi Ainsley. "Baktığımı bildiğin halde ona verdiğin o kadar belli ki. Neden?"

Phyllida'nın gözleri parladı. "Çünkü para konusunda çok geç kalırsan mektupları istediğim zaman istediğim kişiye verebileceğimi bilmeni istedim. Onunla kendi pazarlığını yürütmeye çalışacağını hiç tahmin etmemiştim. *Benimle* anlaşma yapacaksın, canım. Başka kimseyle değil."

"Hırsız sizsiniz Bayan Chase," dedi Ainsley soğukkanlılıkla. "Kim gerekliyse onunla ilgileneceğim. Size parayı getirdim, şimdi de anlaştığımız gibi mektupları alıyorum."

"Arkamdan iş çevirmeye çalışmamalıydınız, Bayan Douglas. Bunu yaptığınız için, mektupların geri kalanı size ilk fiyattan çok daha fazlasına mal olacak. Bin gine."

Ainsley bakakaldı. "*Bin* mi? Beş yüz dolarda anlaşmıştık. Onu bana bu kadar vermeye ikna etmek yeterince zor oldu."

"O zaman böyle mektuplar yazmamalıydı. Hafta sonuna kadar bin tane, yoksa onları bir gazeteye satarım."

Ainsley yumruklarını eteklerine vurdu. "Bin gine bulmam mümkün değil. Dört gün içinde olmaz."

"O zaman telgraf göndermeye başlasan iyi olur. Bütün o telaşına rağmen bunu karşılayabilir ve bu kadar düşüncesiz olması kendi hatası. Bir hafta."

Ainsley çılgılık atmak istedi. "Bunu neden yapıyorsun? Sen yatak odasının hanımefendisiydin, onun güvendiği biriydin. Neden ona sırtını döndün?"

"*Ona* sırtımı mı döneyim?" Phyllida'nın gözleri parladı ve Ainsley ilk kez Phyllida Chase'de soğuk hesaplamalardan başka bir duygu gördü. "Git ve ona neden *bana* sırt çevirdiğini sor. Tek istediğim birazcık mutluluktur. Küçük bir mutluluğu *hak ediyordum*. O hepsini elimden aldı ve bunun için onu asla affetmeyeceğim. Asla."

Phyllida'nın sesindeki öfke gerçektir, öfke ve umutsuzluk derinden hissediliyordu. Phyllida, Ainsley üç yıl önce kraliçenin hizmetine girmeden önce çoktan gitmişti ama Phyllida'nın neden gittiğini asla öğrenememişti.

görevden alınmıştı. Bayan Chase hakkında fısıltılar duymuştu -genç erkeklerin peşinde koştuğu gibi- ama kraliçe Phyllida ve yasak dedikodular konusunda her zaman ağzını sıkı tutmuştu.

"Benim bin ginem yok," dedi Ainsley. "Beş yüz ginem var. En azından buna sahip olurdun."

"İlk fiyat geçmişte kaldı. İkinci beş yüz doları, Lord Cameron'dan gazeteyi nasıl aldığınızı konusunda sessiz kalmamın bedeli olarak düşünün."

Ainsley'nin yüzü kızardı. "Onu baştan çıkarmadım."

Phyllida ona sert bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sevgili Bayan Douglas, Lord Cameron sadece bir erkek ve şımarık bir aristokrat değil, aynı zamanda bir *Mackenzie*. Karşılığında bir bedel talep etmeden mektubu size öylece geri vermez. Bu bedeli ona henüz vermemiş olmanızın pek bir önemi yok. Vereceksiniz."

Ainsley karanlığı kutsadı çünkü ayak parmaklarına kadar olması gerektiğini biliyordu. Cameron'ın ağzının sıcaklığını hatırladı, anahtarı onunkine bastırdı, ormanda göğüslerinin üzerinde ağzının eşit sıcaklığını hatırladı.

Sen hafta sonunda ayrılmadan önce işi bitireceğiz, demişti ona. *Buna bağlı.*

"Onun yatağına gitmedim," dedi Ainsley. "Gitmeyeceğim de."

"Saf sevgilim, Lord Cameron kadınlarını *yatağa* almaz. Odanın başka bir yerinde, evet-ya da arabada, yazlık evde ya da ön bahçede. Ama asla yatakta değil. Lord Cameron'ımız bu konuda oldukça ünlüdür."

Ainsley'nin aklına Cameron'ın onu yatağa bastıran sert vücudu ve bileğindeki iri eli geldi. Cameron hazırды, eteğinin altından hissetmişti, yatakta olmalarına hiç aldırıyor gibiydi.

Ama onu serbest bırakmıştı. O anda istediğini alabilirdi, Ainsley'yi kendisine boyun eğmeye zorlayabilirdi. Ama yapmadı.

"Yapmayacağım," dedi Ainsley.

Phyllida ona acıyan bir bakış attı. "Dünyadan bihaber Bayan Douglas. Lord Cameron Mackenzie ile boy . O sizden istediğini çok çabuk alacak ve siz de ona gideceksiniz. Cameron görür, ister, alır ve işi biter."

Bitireceğiz.

Ainsley'nin kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Onun sevgilisi olan bir kadın için çok iyimser görünüyorsun."

"Lord Cameron'la olan ilişkiye gözlerimi dört açarak girdim. Çok zevkli bir aşık olarak ün yapmıştı ve benim de aradığım buydu, bu korkunç derecede sıkıcı toplantıdaki can sıkıntımı gidermek. *Hart Mackenzie* eskiden çok moda olan egzotik seks partileri düzenlerdi, ama şimdi buz gibi İskoç kırsalında bir hafta boyunca klişe şeyler yapmaları için klişe insanları davet ediyor. Cameron da benim kadar sıkıldı, ama şimdi senin güzel gözlerini gördüğüne göre, benimle işinin bittiğine eminim. Önemli değil, çünkü benim onunla işim bitti."

Ainsley giderek artan bir sıcaklıkla dinliyor, daha önce sadece göz ucuyla baktığı bir dünyaya girdiğini fark ediyordu; kocalar ve eşler yenilik olsun diye başka eşler arıyor, sevgililer başka sevgililer için bir kenara atılıyordu. Ainsley'nin dünyasında genç bir bayan göz açıp kapayıncaya kadar mahvolabilirdi; Phyllida'nın dünyasında ise yeminlerin hiçbir anlamı yoktu ve zevk her şeydi.

Ainsley Lord Cameron'ı düşündü, sert gözleri ve yüzeyinin altında kaynayan tutkusuyla. Atlarıyla ya da çelimsiz Bayan Yardley'le ilgilenirken bu tutkuyu yumuşatır, hem onları korur hem de onlarla ilgilenirdi. Bu kibarlık Ainsley'e, metresler ve gizli sevgililerle dolu dünyasında bile Cameron Mackenzie'nin Phyllida Chase'den daha iyisini hak ettiği inancını veriyordu.

Ainsley kararlı bir tavırla, "Sana beş yüz gineyi verebilirim," dedi.

Phyllida parmaklarını şıklattı. "Bin dolar istiyorum. Bunu karşılayabilir."

Evet, ama küçük paranın nereye ve ne kadar harcanması gerektiği konusunda çok güçlü fikirleri vardı. Ödeme zorunda kalmasını aşağılayıcı bulmuştu.

Ancak Kraliçe bile, Bay Brown'a bu tür duygusal şeyler yazdığının ortaya çıkması halinde, mektupların itibarına ciddi zarar verebileceğini fark etmişti. İnsanlar Victoria'nın münzevi hayatından memnun değildi ve evde sadece İskoç atlısıyla oynamak için kaldığını düşünürlerse tahttan çekilmesi için feryat edebilirlerdi.

Phyllida kraliçeyi cezalandırmak için yola çıkmıştı ve cezalandıracaktı da. Bu yüzden kraliçe, Phyllida'nın icabına bakması için Ainsley'i -kilitleri açmak ve yatak odalarını aramak gibi iğrenç şeyler içerebilecek gizli işler yapmasını emrettiği kadını- göndermişti. Ainsley'nin elinden gelse mektupları tek kuruş ödmeden geri alacaktı.

Ainsley, "Sana bin dolar vereceğini düşünüyorsan iyimsersin," dedi.

Tarlaların üzerinde havai fişek üstüne havai fişek patlıyor, gökyüzünü ışıkla dolduruyordu.

Onların ışığı altında Phyllida gülümsedi.

"İstediğim bin dolar," dedi. "Hafta sonuna kadar bu parayı bir şekilde toplarsan mektupları geri alabilirsin. Yoksa ..."

Boş bir el hareketi yaptı, sonra döndü ve arkasına bakmadan çakıllı patikadan aşağı doğru yürüdü.

"Lanet olası kadın," diye Ainsley.

Soğuk bir burun kendini avucunun içine soktu ve aşağı baktığında Mackenzie köpeği McNab'in ona sempatik gözlerle baktığını gördü. Mackenzie'lerin çevresinde her zaman beş köpek bulunurdu. Bunlardan ikisi, Ruby adındaki av köpeği ve Fergus adındaki terrier, Ian ve Beth'e aitti ve buradan çok uzak olmayan kendi evlerine çekildiklerinde onlarla birlikte yaşıyorlardı. Ben ve Achilles ana evde kalırken, springer spaniel cinsi McNab aşağı yukarı Daniel ve Cameron'a aitti.

Ainsley, McNab'i sevmek için eğilirken iç çekti. "Bir köpek olmak ne kadar huzur olmalı. Enrika, mektup ya da şantaj hakkında endişelenmene gerek yok."

McNab'in kuyruğu mutlu darbelerle bacaklarına çarptı. McNab karanlıktan çıkıp kendisini takip eden iri adamı selamlamak için döndüğünde kuyruğu daha da sertleşti.

Cameron, "Demek Phyllida size şantaj yapıyor," dedi.

Ainsley konuşmayı kafasında hızla gözden geçirdi ve ne kendisinin ne de Bayan Chase'in kraliçeden ismen bahsetmediğini fark edince biraz rahatladı.

"Korkarım öyle."

Köpek McNab'in başını Cameron'ın elinin altına ittiğinde Cameron onun başını okşadı. "Phyllida şeytan olabilir. Mektuplarını ondan silkelememi ister misin?"

Ainsley'nin gözleri endişeyle irileşti. "Lütfen yapmayın. Eğer onu korkutursanız, tehdit ettiği gibi bir gazeteye koşabilir."

McNab, Ainsley'nin arkasından yaklaşarak onun Cameron'ın ateşine doğru bir adım atmasını sağladı. Cameron hareket etmedi. McNab Ainsley'nin yanına oturdu, küçük bir alanda hep birlikte oldukları için mutluydular.

"Sorununuzu çözebilirim," dedi Cameron. "İstediğin bin doları sana vereceğimi biliyorsun."

Karşılığında bir bedel almadan mektubu size geri vermezdi.

"Parayı toplayabilirim," dedi Ainsley. "Zor olacak ama bunu yapabilirim."

Bahçenin karşısında, Çin fenerlerinin ışığı altında Phyllida kocasının yanına gitti ve elini onun kolunun altına soktu.

"O zor bir kadın," dedi Cameron. "O benim için tam bir baş belası."

Cameron'ın kıkırdaması kırık çakıl taşları gibi gıcırdadı. "Bin ginenin Phyllida'yı uzaklaştıracağını düşünüyorsan, uzaklaştırmaz. Bir şeyler saklayacak ya da sana tekrar saldırmak için başka bir yol bulacaktır. Şantajcılar asla tatmin olmaz." Kahkahası yerini acıya bıraktı.

"Öyle mi? Nereden biliyorsun?"

Sözleri boştu, içi boştu. "Bir dükün kardeşi olduğunuzda ve karınız gizemli bir şekilde öldüğünde köpekbalıkları ortaya çıkar."

"Bu karışık bir metafor."

"Metaforların canı cehennemde. Onlar insan köpekbalıkları ve hiç beklemediğiniz anda gölgelerden çıkıyorlar."

"Özür dilerim," dedi Ainsley.

Sesi üzgün geliyordu. Lanet olsun ona, neden ona öyle bakmak zorundaydı?

Karanlıkta parlayan gri gözler, içten bakışlar, köpeğini sevmek için uzandığında omuzlarından kayan dantelli şal. Ainsley bir kez daha Cameron'ın dünyasını canlandırıyor, onu her zamanki ölümcül gri yerine renklerle dolduruyordu.

"Bütün dünya karımı öldürüp öldürmediğim konusunda spekülasyon yapıyor," dedi. "Sen de dahil."

Gözlerindeki suçluluk parıltısı ona haklı olduğunu söylüyordu. Ama Ainsley neden bu konuda spekülasyon yapmıyordu ki? O odada ne olduğunu kimse kesin olarak bilmiyordu, sadece Cameron biliyordu. Daniel daha bebekti ve onun dışında Cameron ve Elizabeth yalnızdı.

Cameron soruşturmayı, ölü bir sesle ifade verirken herkesin onu izlediğini, herkesin Elizabeth'i öldürdüğüne inandığını düşündü. Köylülerin, gazetecilerin, Elizabeth'in ailesinin, sevgililerinin, kendi babasının, jürinin, sorgu yargıcının gözleri sert ve soğuktu, itiraf etmesini bekliyorlardı.

Sadece Hart ona inanmış, Hart da yalancı şahitlik yaparak sorgu yargıcına Elizabeth'in kapıyı kırıp açarken bıçağı kendi boğazına sapladığını gördüğünü söylemişti. Cameron odanın diğer ucundaydı, Daniel'i tutuyor, çocuğun dehşet dolu çılgınlıklarını bastırmaya çalışıyordu. Hart, Mackenzie cazibesi ve kardeşine duyduğu dehşet dolu sempatinin doğru karışımını kullanarak hikayeyi anlatmıştı.

Hart'ın söyledikleri doğrudu ama o bunu görmemişti. Hart odaya girmeden önce Elizabeth çoktan ölmüştü. Hart Cameron'ı kurtarmak için yalan söylemişti ve Cameron sonsuza kadar minnettar kalacaktı. Bu nedenle Cameron, Hart'ın ev partilerine katlandı ve Hart'ın misafirlerine yarışçıları eğitmesini izleterek onları eğlendirdi.

Ainsley'nin parmakları koluna indi ve onu karanlıktan geri çekti. Serin sesi, kokusuyla birlikte üzerine aktı -vanilya ve tarçın, işte Ainsley buydu.

"İnsanlar bundan bahsediyor, bunu inkar edemem," diyordu. "Ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

"Nereden biliyorsun?" Cameron onun sesindeki hırıltıyı duydu ama durduramadı.

"İnsanları okumakta iyiyimdir, hepsi bu."

"Bu sadece senin çok fazla güvendiğin anlamına gelir."

"Bu, hoşuna gitse de gitmese de benim fikrim olduğu anlamına geliyor. Bu yüzden bana hakaret etmeye, zorbalık yapmaya ya da her ne yapıyorsanız onu yapmaya son verin."

Kadın onu yeniden yarı uyuşuk halinden uyandırıyor, etrafındaki dünyayı netleştiriyordu. "Ama siz bir yalancı ve hırsızsiniz Bayan Douglas," dedi ses tonunu hafifleterek. "Bir güven hilecisi. Sözüne nasıl inanabilirim?"

Eli kolunda kaldı ve Cameron onun çekilmemesinden hoşlandı. "Benimle talihsiz koşullar altında tanıştınız. Genelde çok güvenilir biriyimdir."

Cameron gülmek istedi. "Profesyonel bir hırsız gibi kilitleri açıyorsun, odaları arıyorsun, şantajcılarla uğraşıyorsun ve sonra benden sana inanmamı istiyorsun."

Ainsley ona bıkkın bir bakış fırlattı. "*Sizi* de pek iyi koşullarda görmediğimi hatırlatmak isterim lordum. En son konuştuğumuzda elbisemin düğmelerini açmıştınız."

Evet, hatırladı. Her düğme onu daha fazla ortaya çıkarıyordu, teninin sıcaklığını, parmaklarına değen nefesini. Cameron ona tekrar uzandı, bir kez daha o sıcaklığı aradı.

Köprücük kemiğine dokundu, eldivenlerinin derisi bile soğuktu. "Taşaklar, kadın, donuyorsun."

Cameron, o itiraz edemeden paltosunu çıkarıp omuzlarına doladı ve sonra bırakmak istemeyerek yakalarını tuttu. Tatlı Bayan Douglas, onun yüzüne bakıyor ve ona inandığını söylüyordu. Başka kimse . Sadece Hart yüzünden soruşturmanın kararı intihar olmuştu. Cameron aklanmıştı. Dava bitmişti.

Resmi olarak. Kamuoyu aksini söylüyordu ama sadece fısıltıyla, çünkü Hart iftiraya tahammül edemezdi. Demimonde kadınlar ve heyecan arayan eşler ve dullar, temsil ettiği tehlike nedeniyle Cameron'ı ararken, saygın genç bayanlar onun yolundan çekiliyordu. Cameron'ın umurunda değildi. Bir daha asla evlenmek istememişti -bir kez olması yeterliydi- ama istese bile kimsenin ona sahip olacağından şüpheliydi.

Şimdi Ainsley Douglas berrak gri gözleriyle ona bakıyor ve masumiyetine inandığını söylüyordu. Kanıtı gerek yoktu.

Böyle şeyler söyleyen ağzın tadına bakmak istiyordu. Onu kendine çekmek, vücudunu altında hissetmek, giysilerini sıyırmak ve her santimini öpmek istiyordu. Ainsley bu gece saçlarını sımsıkı sarmalamıştı; onu gevşetip saçlarının vücudunun üzerinden sıcak bir ipek gibi akmasını hayal etti.

McNab'in kuyruğu Cameron'ın bacaklarına çarptı ve Ainsley gülerek köpeğin başını okşamak için eğildi. "Lord Cameron, sizden bir iyilik isteyeceğim."

Ondan iyilik istemenin tehlikeli olduğunu bilmiyor muydu? Cameron'ın cinayetden masum olması onun iyi biri olduğu anlamına gelmiyordu.

"Ne?"

"Bayan Chase'in odalarını aradım ama mektupları bulamadım. Evin geri kalanına da bakma fırsatı buldum ama onları bulamadım."

Cameron, Ainsley'nin Hart'ın malikânesindeki her odanın kilitli kapısından mutlu bir şekilde geçtiğini hayal etti. Isabella'ya partide yardımcı olmak, ona evin neredeyse her yerine girmesi için bir bahane verebilirdi. Gelmiş geçmiş en dikkatli ve kontrolcü adam olan Hart Mackenzie, Ainsley ve onun saç tokasıyla boy ölçüşemezdi.

"Elbette aramışsınızdır," dedi. "Eksiksiz yaptığınızdan emin misiniz?"

"Ben her zaman çok titizimdir lordum. Ama bakmadığım bir yer var." Dilini alt dudağına, Cameron'ın orada bıraktığı küçük çürüğe dokundurdu. Onun izine. Kadınlarını öpmekten her zaman hoşlanmayan Cameron, Ainsley'i öpmeyi düşünmeden edemiyordu. "Bunları saklayabileceği tek yer," dedi Ainsley, "muhtemelen benim gitmeyeceğim yer, senin odan olurdu."

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Benim odamda da biraz arama yapmışsın, küçük hanım. Angelo bana birinin gardırobu karıştırdığını söyledi."

"Ama bitiremedim."

Hayır, Cam ve Phyllida paldır küldür içeri girmişlerdi, Cameron can sıkıntısından akılsız bir çiftleşmeye sığınmak istiyordu.

Ainsley devam etti. "Bayan Chase geri kalanını odanızda bir yere saklama fırsatı bulmuş olabilir mi?"

Phyllida ev partisine gelir gelmez Cameron'a yapışmıştı ve Cameron onu vazgeçirememişti. "Evet, şansı vardı. Ama sanırım onları geri alma şansı yoktu." Dün gecedan sonra Phyllida'yı odasına davet etmemişti ve Phyllida onun soğukkanlı ilgisizliğinin ne anlama geldiğini anlamıştı.

"Mükemmel. Belki yarın siz antrenman yaparken içeri girip onları arayabilirim? Hizmetçileri uzak tutabilir misin?"

Onun odalarının etrafında koşuşturduğunu düşünmek onu terletti. "Neden sabahı bekliyorsun? Mektupları bulmayı bu kadar çok istiyorsan, git ve ."

Ainsley'nin gözleri büyüdü. "Ne, *şimdi* mi?"

"Neden olmasın ki? Konuklar Hart'ın piroteknik gösterisine odaklanmış durumda ve ev boş. Sana bakabileceğin en olası yerleri göstereyim."

Ainsley dudaklarını büzdü, yumuşak büzüşü onu kendine çekmek ve onunla ormanda başladığı işi bitirmek istemesine neden oldu. O anda oradan uzaklaşmak zorunda kalmıştı ya da kontun, Isabella'nın ya da birilerinin gelip onu ve onu çok uygunsuz bir pozisyonda bulması riskini göze almıştı. Yine de kroket maçındaki hiç kimse onun kötü şöhretli Lord Cameron'la çok uzun süre kaldığını fark etmemiş gibiydi, muhtemelen Cameron'ın baldızının hiç tanımadığı bir arkadaşıyla işi olmayacağını düşünüyorlardı. Çok azı Ainsley'i fark etmişti, kör aptallar. Ainsley gölgelerde kalıyordu elbette ama Cameron onu tüm ihtişamıyla görebiliyordu.

Ainsley sonunda uzun bir iç geçirdi ve başını salladı. "Pekâlâ, hadi arayalım. Zaten burası çok soğuk." Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve palto arkasından dalgalanırken eve doğru ilerledi.

Bölüm 7

Cameron, Ainsley Douglas'ın salınan gri telaşını takip ederek terasın karanlık ucuna kadar merdivenlerden çıktı. Ceketinin yarısı omuzlarından kaymıştı, terlikleri çamurluydu ve bir buklesi sırtından aşağı sarkıyordu.

Cameron'ın kendisiyle yatmaya hiç niyeti olmayan bir kadını izlerken neden bu kadar canlandığını bilmiyordu. Sadece bunun için minnettar olduğunu biliyordu. Bunu kıyaslayabileceği tek şey, önemli bir yarış toplantısının açılış gününde uyanmak, günün heyecan, telaş ve sevinçle dolu olacağını bilmektir. Günü Daniel ve atlarıyla geçirecekti ve hayal kırıklıkları bile zamanın genel neşesiyle renklenecekti.

Cameron terasın sonundaki kapıyı açtı ve Ainsley onu beklemeden kendinden emin bir şekilde içeri girip karanlık odayı geçti.

Cameron ona yetiştiğinde, "biliyorsun," dedi.

"Balmoral ve Buckingham Sarayı'nı avucumun içi gibi bilirim," dedi Ainsley. Odadan çıkıp ilerideki boş salona doğru adım attı. "Buna kıyasla bu evde gezinmek çok kolay. Buradan sizin kanadınıza görünmeden çıkabiliriz."

Ainsley bir kapı daha açtı, kapı eğimli bir arka merdivene açılıyordu ve tereddüt etmeden merdivenden çıkmaya başladı.

"Hizmetçilerin seni görmeyeceğini nereden biliyorsun?" Cameron onu takip ederken sordu. "Yoksa onları bağlayıp mutfığa mı kilitledin?"

Ainsley nefes nefese cevap verdi, tırmanırken etekleri sallanıyordu. "Bu merdivenleri kullanan tek hizmetçi sizin adamınız ve o da şu anda ahırda."

Bu yeterince doğrudu. Angelo Jasmine'e bakmaktan hoşlanıyordu. Cameron, "Başkalarının evlerinin arka yollarını böyle bildiğin için senden çok iyi bir mücevher hırsızı olurdu," dedi. "Ülkenin dört bir yanındaki ev partilerinde çalışabilirsin."

Ainsley tırabzanların üzerinden tekrar ona baktı. "Saçmalama. Benim de bazı ahlaki değerlerim var Lord Cameron."

Yazık. Cameron onu dar bir kapıdan geçerek kendi katına çıkan sahanlığa takip etti. Odaları iki kapı aşağıdaydı ve anahtarıyla yatak odasının kilidini açmak için onun yanından geçti.

"Sizi toplama kurtarır," dedi.

Ainsley yorum yapmadan Cameron'ın ceketini çıkarıp ona verdi ve içeri girdi. Doğruca gardırobuna gitti, açtı ve karıştırmaya başladı. Cameron paltoyu bir sandalyeye fırlattı ve gömleklerini ve yaka kutularını kaldırırken, kapakların altından bakarken ve kumaşları hissederken kışının hareket etmesinin ince perspektifini izledi.

Kendisine kesme kristal bir bardak viski doldurmak için hareket etmeden önce eldivenlerini ve çok bağlayıcı resmi yeleğini çıkardı. Viskiye aldıktan sonra yatağın direğine yaslanarak onun çalışmasını izlemeye devam etti.

Ainsley gardırobu kapattı ve cam kapaklı kitaplığa döndü. "Tuhaf bir adamsınız Lord Cameron. Bir hanımefendinin önünde izin istemeden viski içiyor ve cheroots tütürüyorsunuz, kroket oynarken kazanmasına izin vermek yerine topunu elinden almaktan bahsetmiyorum bile. Benim dünyamda böyle şeyler yapılmaz. Size dehşetle bakarlar."

"O zaman senin dünyanda yaşamadığım için şanslıyım. Ayrıca, bir hanımefendi olmadığını biliyorum."

Kitaplığı açarken ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Ne?"

Cameron bardağıyla eliyle işaret etti. "Kilitleri açıp yatak odama gizlice giriyorsun, atalarımın kalma evimin arka yollarını biliyorsun, yatak odamı pervasızca arıyorsun ve dün gece benimle yatağında güreştin." Viskisinden bilinçli bir yudum aldı. "Bence bu seni bir hanımefendi yapmaz."

"Koşullar bazen tuhaf davranışlar gerektirebilir, lordum."

"Koşulların canı cehenneme. Yatağın altını kontrol etmediniz." "Sırada bu var." Ainsley raftan bir kitap aldı ve sayfalarını karıştırmaya başladı içinden. Ne tür bir kitap olduğunu anladı ve kıpkırmızı oldu.

Ainsley, ilginç bir pozisyonda iki büküm olmuş, çıplak Courbet figürlerinin olduğu bir sayfaya bakarken Cameron kahkahalarını bastırdı. Cameron, Ainsley'nin tiksintiyle kitabı fırlatıp atacağına ya da Bayan Douglas'ın devam edip etmeyeceğine dair kendisiyle bahse girdi.

Kadın derin ve kararlı bir nefes alıp sayfaları karıştırmaya devam edince bahsi kazandı.

Hiçbir şey bulamayan Ainsley kitabı rafa geri koydu ve hemen hemen aynı olan bir sonraki kitabı yavaşça açtı. "Bunu *okudun* mu?"

"Tabii ki var. Koleksiyon yapıyorum." "Fransızca."

"Fransızca kitap okumuyor musunuz? Isabella bana onunla birlikte güzel hanımlar akademisine söyledi."

"Öğrendim, evet, ama bu sözcüklerden herhangi birinin ilk kitabımızda yer aldığından şüpheliyim."

Cameron kahkahalarını tutmaya çalışmayı bıraktı ve patlamasına izin verdi. İyi hissettirdi.

"Bana yardım edersen çok daha çabuk bitiririm," dedi.

Cameron tekrar yatak direğine yaslandı. "Ama seni izlemek çok daha eğlenceli."

Ainsley bıkkın bir ses çıkardı, kitabı kitaplığa geri itti ve bir folyoyu çözüp açtı. İlk çizimi inceledi. "Dünyadan bihaber olduğumu biliyorum Lord Cameron ama yaptıkları şeyin pek de mümkün olduğundan emin değilim."

Cameron omzunun üzerinden eğilerek Romano'nun üç asır önce çizdiği şehvetli taslağa baktı. Kuşkusuz tasvir edilen insanlar garip bir pozdaydı. "Bunu güzelliği için alıyorum, öğretmek için değil."

"Bu bir merhamet, yoksa asla bir oğlunuz olmazdı."

Cam bir kahkaha daha attı, gerçek neşenin gücü bedenini dolduruyordu.

Genç ve güzel bir kadının sayfalarca erotik resimlerini karıştırmasını izlemekten daha şehvetli bir şey olabilir mi?

Ainsley'nin namuslu bir yanı yoktu, çizimleri baştan çıkarmak için kullanarak ona imalı bakışlar da göndermiyordu. Her bir folyoya dikkatle baktı, yanakları tatlı bir pembelik içindeydi, göğüsleri dekoltesine doğru yükseliyordu.

Son dosyayı da rafına geri koyduğunda Ainsley ona döndü. "Burada değiller," dedi hayal kırıklığıyla.

Cameron viskisinden bir yudum daha aldı. "Yan tarafta benim çalışma odam var." "Böyle bir ihtimal var mı?"

"Evet, öyle."

Cameron'ın özel çalışma odasına neden bir metres alabileceği konusunda spekülasyon yapan Ainsley'nin yüzünün kızardığını fark etmedi. "Pekâlâ, çalışma odasını arayalım."

Odanın yatak odasına bağlantısı yoktu. Cameron onu koridorda birkaç adım ilerleterek kilidini açtığı bir sonraki kapıya götürdü. Normalde Kilmorgan'da kaldığı zamanlarda kapılarını kilitlemezdi, buna gerek yoktu ama buraya gelen gidenler yüzünden bugün bunu yapmıştı.

Ainsley çalışma odasındaki dağınıklığı görünce dehşete kapıldı. Burası Cameron'ın özel odasıydı, Hart'ın kardeşi ve unvanın varisi olarak bazen sürdürmek zorunda kaldığı abartılı sosyal hayattan uzaklaştığı yerd.

Yarış gazeteleri ve atçılıkla ilgili kitaplar her yerdeydi. Cameron bunlardan birkaçına bölümler ya da makaleler yazarak katkıda bulunmuş, yayıncılar konu hakkındaki görüşlerini almak için yalvarmışlardı.

Cam'in değerli tabloları da burada asılıydı: birlikte büyüdüğü atların, en iyi yarışçıların, sadece sevdiklerinin resimleri. Çoğunun resmini Mac yapmıştı, ancak Degas onun için hareket halindeki bir atın taslağını çizmişti, dalgalanan kaslar ve savrulan yeleler.

Bu odaya dokunmasına izin verilen tek kişi Angelo'ydu ve adam hiçbir şeyi rahatsız etmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Her şey biraz tozluydu ama viski sürahisi ve humidor her zaman yenilenir, kül tabloları boşaltılır ve temizlenir ve başıboş kıyafet, bot veya binicilik ekipmanı parçaları uygun yerlerine geri konurdu.

Cameron viskinin bulunduğu tepsiden temiz bir bardak aldı ve havaya kaldırdı. "İçmek ister misin? Susatacak bir iş olacak."

Ainsley bardağa biraz endişeyle baktı. Cameron onun kendisine kadınların alkollü içki içmediğini hatırlatmasını bekledi ama Cameron başıyla onayladı. "Evet, neden olmasın? Soda ile içmeyi tercih ederim. Sizde hiç var mı?"

Cameron sürahidenden kesilmiş cam tıpayı kaldırdı. "Bu Mackenzie tek malt. Biri bunu soda ile keserse Hart felçten ölür. Ya sek ya da hiç."

Ainsley masasından kâğıtları kaldırmaya başladı. ". Kardeşlerim bana sodanın tadını çıkarmayı öğretti, ama sonra Mackenzie karışımına asla paramız yetmedi. Steven'in kıskançlık dolu iç çekişlerini şimdi duyabiliyorum."

Cameron kadehi doldurup ona getirdiğinde, Ainsley yere oturmuştu, etekleri saten kumaşla kaplıydı, yanında bir yığın kâğıt ve el yazısıyla yazılmış notlar vardı. Viskiye kabul etti ve hareketli gri gözlerle Cameron'a baktı.

Cameron bardağını onunkiyle tokuşturdu. "Verimli bir araştırmaya."

Başını salladı, bir yudum aldı ve kâğıtları düzgün yığınlar halinde sıralamaya devam etti.

"Bir şey var mı?" Cameron omzunun üzerinden eğilerek sordu. Buradan doğrudan kızın yumuşak göğüslerinin dekoltesine bakabiliyordu ve bu hiç de umurunda değildi.

Ainsley onun yanında bu şekilde durmamasını diledi. Cameron'ın bacakları ıslak bahçedeki yürüyüş için giydiği çorapların altında sert ve kaslıydı, eteğinin etekleri göz hizasındaydı.

Adamın ayaklarına baktı, iri ve kaslı, özenle dikilmiş ayakkabılarının derisini bastırıyordu. Bahçeden gelen çamur bir tanesine yapışmıştı. Ayakkabıların üzerinde, kalın gri yünlerin ardında geniş bilekler vardı, bacakları bir devin bacaklarıydı.

Ainsley bakışlarının daha yukarılara, adamın ekose eteğinin altındaki gölgeye yükselmesine engel olamadı; orada kaslı bir diz gördü. Adam da sıcaktı, bacakları çıplak omzuna kadar ısı yayıyordu. Bahçede çok üşümüştü ve onun karşısında durmak tüm soğuğu alıp götürmüştü.

Kendini kâğıtları sıralamaya devam etmeye zorladı. Burada erotizm yoktu, sadece atlar, yarışlar ve sonuçları, aygırların geçmişleri ve soyları, hangi atların alınıp satıldığına dair notlar vardı. Hepsini üst üste ve adamın nasıl olup da bir şey bulduğunu merak etti.

"Gece Çiçek Açan Yasemin kim?" Ainsley sordu. Bu isim sık sık gündeme gelirdi.

"Eğittiğim kısrağ. Gelecek vaat eden bir at."

Ainsley başını kaldırıp baktı, kalçasının iç kısmının anlık görüntüsünü, üzerindeki yara izinin gölgesini kaçıramadı. Bakışlarını yukarıya, adamın eteğinin düz önünü geçerek gömleğine ve gevşetmekte olduğu kravatına doğru zorladı. Adamın bronzlaşmış ve güçlü boğazı göründü. Ainsley bir zevk çarpıntısı hissetti. Adamın düğmelerini açması hoşuna gitmişti.

"O senin mi?" Ainsley onun sesindeki gururu kaçırmadan sordu.

"Henüz değil." Cameron kravatının kıvrımlarını boynundan çekti ve kumaşı dikkatsizce masaya fırlattı. "Lanet olası sahibi onu bana satmayacak."

"Neden olmasın?"

"Çünkü Mackenzie'lerden nefret ediyor. Onu eğitmeme izin veriyor çünkü çok çaresiz. O iyi bir at eti parçası ve koşabilir, Tanrı aşkına, koşabilir." Sesi ısındı, bir adam kalbinin arzusundan bahsediyordu.

"Oldukça sinir bozucu bir adam."

"Kadar da aptalmış." Cameron'ın kaşları içerken aşağıya doğru çekildi. "Onu istiyorum ve Pierson'ın mantıklı düşünmesini sağlayabilirsem onun için doğru olanı yapacağım."

"Tanrım, neredeyse evlenme teklif eden bir adam gibi konuşuyorsun."

Cameron ürperdi. "Yüce Tanrım, asla öyle bir şey değil. Kelimenin sesinden bile nefret ediyorum. Sanırım ata binmek de benzer bir şey ama atlar eşler kadar zahmetli değil."

Sesindeki tiksinti ifadesi doğrudu. Ainsley hafifçe, "Isabella'nın böyle söylediğini duymaktan memnun olacağına eminim," dedi.

"Isabella baş belası olduğunu biliyor. Bundan zevk alıyor. Mac'e sorun."

Ainsley onun bu esprisine gülümsedi ama evlilik hakkındaki fikrini değiştirmemişti.

Ainsley gözlerini ondan kaçırdı ve hızla kâğıtları karıştırmaya devam etti.

Cameron'ın kadın düşkünü, erotizm okuyan, viski içen, at delisi bir beyefendi olduğuna dair pek çok kanıt buldu ama kraliçeden mektup yoktu. Son kâğıtları bir kenara bıraktı, eteklerini silkeledi ve ayağa kalktı. Cameron ona yardım etmek için uzandı, sert eli dirseğinin altındaydı.

"Bayan Chase'in onları buraya sakladığından artık şüphe ediyorum," dedi iç çekerek. "Bahse girerim Edinburgh'daki evinden hiç , bana göstermek için getirdiğı bir kağıt dışında. Onları bulup çıkarmaya çalışacağımı biliyordu."

"Ferret. Senin için iyi bir isim. Seni pencere kenarındaki koltuğumda saklanırken gördüğümde *fare* sandım ama benzerliğı görebiliyorum. İstediğın şeyin peşine düştüğünde gözlerin parlıyor."

Adamın yarım gülümsemesini, gözlerindeki alaycılığı sevmişti. Evlilikten söz etmesinden duyduğı tüm nefret gitmişti. "Ne kadar da iltifat ediyorsunuz lordum. Hanımların sizi sevmesine şaşmamalı."

Cameron daha önce aradığı masanın çekmecelerinden birini çıkardı. İçindeki kâğıtlar eskiydi, üzerlerinde on beş, yirmi yıl öncesine ait tarihler vardı. Cameron onları yere attı -hepsini zaten düzeltilmiş olduğı gazetelerin üzerine- ve çekmecenin içini karıştırmaya başladı.

"Hatırladığım kadarıyla bunun sahte bir tabanı var. Bir süredir dokunmadım."

Tahtayı sonuçsuzca çektişirdi. Ainsley sarmal örgüsünden bir toka çıkardı ve ona uzattı. "Bunu dene."

"Ah, işinizin aletleri." Cameron aleti ondan aldı, ucunu hafifçe oyulmuş bir köşeye soktu ve çekti.

Çekmecenin alt kısmı açıldığında katlanmış, düz bir şekilde bastırıldığı için buruşmuş tek bir mektup ortaya çıktı. Ainsley mektubu kapıp açtı ama bir kelime bile okuyamadan hayal kırıklığıyla homurdandı. "Yanlış el yazısı. Bu onun değil."

Kağıdı Cameron'a geri verdi ve döndü.

Ainsley şöminenin üzerindeki kitaplara yöneldi ama arkasından gelen hafif bir ses tekrar dönmesine neden oldu. Cameron bıraktığı yerde taş gibi hareketsiz duruyordu, bakışları elindeki katlanmamış mektuba perçinlenmişti.

"Lord Cameron?"

Duymamış gibi görünüyordu. Cameron mektuba baktı, gözleri kıpırdamıyordu, sanki mektubun ne dediğini anlamış ve buna tam olarak inanmamış gibiydi.

Ainsley onun yanına gitti. "Ne oldu?"

Kadın onun eline dokunduğunda, adam sarsıldı ve ona baktı, gözleri bomboştu.

"Karıma aitti."

Ah canım. Ainsley' John Douglas'la ilgili kendi üzüntüsü, ne zaman beklenmedik bir şekilde ona ait bir şeyle karşılaşsa tetiklenebiliyordu. Cameron uzun süredir dul olmasına rağmen, Leydi Elizabeth'in vahşi ölümü ve insanların bu konudaki hastalıklı şüpheleri acısını daha da artırmış .

"Çok üzgünüm," dedi Ainsley, yüreği .

Cameron ona sadece baktı. Eğlenen hoşgörüsü ve aramanın yoldaşlığı yok olmuştu.

Tek kelime etmeden, soğuk Eylül gecesine inat yanan ateşin bulunduğu ocağa doğru yürüdü ve mektubu alevlerin üzerine fırlattı. Cameron maşayı eline alıp kâğıdı kömürlerin derinliklerine saplarken Ainsley ona doğru koştu.

"Bunu neden yaptın? Karının mektubu ..."

Cameron maşayı düşürdü. Eli kurumdan simsiyah olmuştu ve silmek için bir mendil çıkardı. "Bunu karım yazmadı." Sesi sertti. "Sevgililerinden birinden ona gelen bir mektuptu. Sonsuz tutkusunu ifade ediyordu."

Ainsley şaşırılmış bir halde durdu. "Cameron ..."

"Karımın evliliğimizden önce de sonra da pek çok sevgilisi oldu." İfade düzdü, duygudan yoksundu ama gözleri Ainsley'ye farklı bir hikâye anlatıyordu. Leydi Elizabeth onu incitmişti, hem de derinden.

Ainsley'nin Leydi Elizabeth Cavendish hakkında duyduklarına göre, Cameron'dan birkaç yaş büyük, sinirli, güzel ve vahşi bir kadındı. Evlilikleri başından sonuna kadar bir skandal olmuş, Daniel doğduktan altı ay sonra ölümüyle son bulmuştu. Leydi Elizabeth sık sık bu odada durmuş, belki de bir gün Cameron ya da bir hizmetkâr gelmeden önce mektubu saklamış olmalıydı.

Ainsley'nin öfkesi kabardı. "Hiç değil."

"Ben evli kadınlarla birlikte oluyorum. Ne fark eder ki?"

Aradaki fark, bundan zevk almaması ve birlikte olduğu kadınlardan nefret . "Sanırım o kadınlara sonsuz tutkunuzu ifade eden mektuplar yazmıyorsunuzdur."

"Hayır."

Cameron gömleğinin gevşediği bileğini ovuşturdu. Ainsley yara izlerini tekrar gördü, yuvarlak ve düzgün.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordu.

Cameron kelepçeyi çarparak kapattı. "Onu rahat bırak."

"Neden?"

"Ainsley." Sözcük çok yalındı ve içinde acıdan nehirler barındırıyordu. "Lordum?"

"Dur." Cameron başını ellerinin arasına aldı, parmakları saçlarını araladı.

"Sadece ... dur." Ona doğru eğildi ve sert bir çaresizlik öpücüğüyle ağzını aldı.

Bölüm 8

Cameron onu sadece öpmeydi. Güçlü ağzıyla onun ağzını açtı, istediğini aldı ve Ainsley'nin de onu öpmesini sağladı. Onun da kendisini öpmesini, daha fazlasını istemesini sağladı.

Elleri onu yerinde sabit tutuyordu ama Ainsley hiçbir yere gitmek istemiyordu. Kalçaları eteklerini düzleştirdi, sertliğinin çıkıntısı açık ve utanmazdı. Cameron ağzını nasıl bir şehvet aracı haline getireceğini biliyordu ve arzusunu gizleme zahmetine girmediydi.

Ainsley ellerini onun göğsüne doğru kıvırdı. Gömleğinin keten kumaşının altında sıcak, canlı bir erkek vardı ve kalbi onunki kadar hızlı atıyordu.

Cameron elini kadının korsajının üst kısmına kaydırды. "Bu gece düşmeniz yok, Bayan Douglas."

"Tokalar," diye mırıldandı onu öperken. "Arkada."

Cameron elini kapağın üzerine uzattı, parmakları o kadar güçlüydü ki her bir kopçayı düşünmeden açabilirdi. Ağzını tekrar onunkinin üzerinde gezdirirken elini sabit bir şekilde orada tuttu.

Ainsley nefes alamıyordu. Cameron onu her köşesine kadar tattı, ağzı sert ve cesurdu, onunki bir aşığın öpücüğüydü. Bir köşede çalınmış anlar yoktu, muhabbet kuşlarının cıvıltısı yoktu, sadece bedensel zevke odaklanmış bir adam vardı, kim ne düşünürse düşünsün. Ainsley'nin ağzını yaladı, aç bir şekilde, Ainsley'ye ziyafet çekiyordu. Ainsley kollarını adamın boynuna doladı ve ona karşılık verdi.

Cameron başını kaldırdı. "Bu gece senden bunu istesem, Ainsley Douglas, yatağıma gelir misin?"

Phyllida Chase'in sözleri geldi. *Lord Cameron kadınlarını yatağına atmaz. Lord Cameron'ımız bu konuda oldukça ünlüdür.*

"Yatakları sevmediğini sanıyordum."

Onun sarsıldığını hissetti, gözlerinin titrediğini gördü. "Doğru." Sesi değişti, yumuşak bir kandırmacadan sert bir tona dönüştü.

Ainsley'nin sesi titriyordu. "Bir yatağın daha rahat olacağını düşünüyorum."

"Rahatlık en son düşünülecek şeydir Bayan Douglas."

Karıncaalanma sıcak heyecan dalgalarına dönüştü. Haklıydı: yatak sakın bir yerdi, birbirini iyi tanıyan karı kocanın geceliklerini giyip iki yana dönerek uyudukları bir yerdi. Aşıklar bir yatak kullanırdı.

sandalye ya da ateşin önünde kalın bir halı. Ya da belki Cameron bir masanın üstünde neler yapılabileceğini öğrenmek istiyordu.

Kelimeler boğazında düğümlendi. Konuşarak her şeyi halledebilen Ainsley, birdenbire cümle kuramaz hale gelmişti.

Parmak uçlarında yükseldi ve onun yerine onu öptü.

Ainsley ondaki değişimi hissetti; bu gece bu odada ne olacağını merak eden bir adamdan, ne olacağını bilen bir adama dönüşmüştü. Onu tekrar öperken, yetkin parmakları korsajını çözdü, geniş eli kumaşı araladı.

Vahşi sıcaklık vücudunu yaktı. Altı yıl önce Cameron'ın onu ilk öpüşündeki ateşi asla unutmamıştı ve o zamandan beri bu ateş daha da artmıştı. Ainsley aç bir şekilde Cameron'a doğru eğildi ve onun ağzını aradı. Cameron da onu öptü, dudaklarını aldı, dişleri onu daha önce morarttığı yerleri sıyırdı. Sırtındaki eli ateşten bir izdi ve korsesi düşüyordu. Onun göğsüne dokunmasını istiyordu, bunun için can atıyordu. Ona istediği her şeyi verebilirdi ve edep askıda kalabilirdi. Bunu istiyordu. Buna *ihtiyacı vardı*. Ona doğru eğildi, arıyordu.

Cameron'ın tüm vücudu aniden hareketsiz kaldı. Öpücüğü kızın ağzında öldü ve eli kızın sırtında dondu kaldı.

Hâlâ karanlık bir çılgınlığın içinde yüzen Ainsley ne olduğuna karar veremiyordu. Sonra sırtında serin bir hava akımı hissetti, çıplak zeminde pati sesleri duydu ve birinin kapıyı açtığını fark etti.

"Daniel," dedi Cameron, sesi sertti. "Arkanı dön ve dışarı çık."

"Büyük şans." Daniel Mackenzie hızla odaya girdi, onu McNab ve Ruby adlı tazı takip . Her iki köpek de Daniel'in etrafında dönerek Ainsley'nin özenle ayırdığı kâğıtları dağıttı. "Bayan Douglas'ın erdemini kurtarmaya geldim," dedi Daniel. "Isabella Teyze onu arıyor, ben de ondan önce gelsem iyi olur diye düşündüm."

Ainsley'ye babasının gözleriyle bakan çocuğun samimi ifadesi onu bir anda gerçekliğe döndürdü.

Cameron'ın baştan çıkarmalarına yine boyun eğmek üzereydi. Ama Ainsley Douglas bu zevke kapılmayı göze alamazdı. O, aristokratların sevgilisi, Paris'teki salonlarda ev sahipliği yapmak ve Lord Cameron gibi vahşi beyefendiler tarafından kur yapmak için Kıta'ya giden sofistike bir hanımefendi değildi. Ainsley, kraliçe tarafından evdeki ikilemleri çözmesi için güvenilen, soylu arkadaşlarının sosyal etkinliklerine yardım etmesini istediği, yüceltilmiş bir ayak işiydi.

Yaşamak için başkalarına muhtaçtı. Lord Cameron Mackenzie gibi egzotik erkekler Ainsley için değildi. O rüya toz olmuştu.

Cameron elini Ainsley'nin sırtından çekti, tam boyuna doğru doğruldu ve onun biraz önüne geçti.

"Daniel." Sesinde hayal kırıklığı vardı ama aynı zamanda Ainsley Cameron'ın sabrını taşırdığını da biliyordu. "Bayan Douglas'ı koridorda bekle."

Daniel yığının tepesinden bir gazete aldı ve kendini bir sandalyeye bıraktı. İskoç eteği kemikli dizlerinin etrafında dalgalanıyordu. "O bir hanımefendi baba, sana söyledim. Arkamı döner dönmez onun ırzına geçme riskini göze alamam."

Tüm bunların saçmalığı Ainsley'i kendine getirdi. Cameron'ın arkasından çıktı ve dantel şalını Ruby'nin araştırın ağzından kurtardı.

"Endişelenme Daniel, onun benim ırzıma geçmesine izin vermeyi aklımdan bile geçirmem." Ainsley artık salyadan biraz nemlenmiş olan şalı çıplak sırtına doladı. "Isabella'ya hemen onunla geleceğimi söyle."

Daniel gazeteyi yere attı ve ayağa fırladı. "Seninle yürüyeceğim."

Ainsley, Daniel'in arkasından odadan çıkarken arkasına baktı. Cameron şöminenin yanında duruyordu, duruşu sertti, gömleği kahverengi boğazını ortaya çıkaracak şekilde açtı. Ainsley ilk kez onun gözlerinde çıplak bir şey gördü; öfke, hayal kırıklığı ya da eski bir acı değil, odanın öbür kendisine saplanan yoğun bir özlemde bu.

Sonra Daniel kapıyı çarptı ve Ainsley'nin onu görüşü kaybıldı.

"Sırtını düzeltsem iyi olacak."

"Pardon?" Daniel onu iki adım geçince Ainsley merdivenlerin başında durdu. Köpekler sürünerek merdivenden aşağı kadar koştular, sonra da insanları neyin tuttuğunu görmek için tekrar yukarı fırladılar.

"Biri seni böyle görürse konuşur," dedi Daniel. "Özellikle de bu kadar ani ortadan kaybolduğunda."

Şalının altındaki çözölmüş tokaları unutmuştu ama Daniel haklıydı. Korse açıkken koşturmak en sıkıcı insanı bile

kişi onun peşinde olduğunu fark etti.

Ainsley içini çekerek şalını indirdi ve arkasını döndü. Daniel, iki merdiven aşağıda durduğunda baş hizasındaydı, hızla tokaları birbirine bağıladı. Adamın becerisi, on altı yaşında olmasına rağmen kadın elbisesi dikme konusunda olduğunu gösteriyordu. Armut dibine düşermiş, diye düşündü.

"Babanın çalışma odasında olduğumu nereden bildin?" Ainsley Daniel sözünü bitirdiğinde ona sordu.

"Seni onunla birlikte eve girerken gördüm. Babama her zaman göz kulak olurum.

Merak etmeyin, kimsenin fark etmediğinden emin oldum."

Arkasını döndüğünde Daniel onu Mackenzie gözleriyle inceliyordu, babasınınkinden daha koyu renkliydi, yüzü sertten ziyade keskin ve ince kemikliydi. Daniel bir insana olağanüstü bir keskinlikle bakabilir, yoluna koymaya çalıştıkları her katmanı görebilirdi. Ian Mackenzie bir insanın bakışlarıyla doğrudan karşılaşmaktan hoşlanmazken, Daniel Mackenzie onların gözlerinin içine kabalık derecesinde sıkıcı bir şekilde bakardı.

"Babamı seviyor musun?" Daniel bunu kin gütmenden sordu. Sadece bilmek .

"Babanı çok az tanıyorum."

"Onun seninle uğraşmasına izin vermek üzereydin. Umarım ondan biraz hoşlanıyorsundur."

Ainsley kızardı. "Madem öyle diyorsun."

"Ben de öyle diyorum. Senden hoşlanıyorum, görüyorsun ve babamın da hoşlandığını biliyorum. Ama seninle oynamasını ve bir ay sonra telafî için güzel bir hediyeyle sana sırtını dönmesini istemiyorum. Bu gece ona seninle ilgilendiğimi söyledim ve onun hırlayarak gelip bana uzak durmamı söylediğini görmeliydin." Daniel sırtıttı. "Bunu ona sadece senden yeterince hoşlanıp hoşlanmadığını görmek için söyledim. Sanırım hoşlanıyor."

"Bunu hiç söylememeliydin Danny," dedi. "Muhtemelen sana inanmıştır."

"Hayır, babam söylediklerimi pek dikkate almaz." Daniel kollarını kavuşturdu. "Ama seni tabiri caizse bahçe yoluna götürmesini istemiyorum."

Ainsley şalını düzeltti. "Bu endişelenmeni gerektirecek bir şey yok evlat. Ben saf değilim, babanın tercih ettiği türden bir kadın da değilim."

"Hayır, ama bence sen onun ihtiyaç duyduğu türden bir kadınsın." Ainsley yavaşça nefesini bıraktı. Vücudu Cameron'ın dokunuşuyla hâlâ şarkı söylüyordu ve

oğlunun pratik sözlerine odaklanmakta zorlandı.

"*Bunu aklından çıkar,*" dedi. "Ev partisinin sonunda benim için Balmoral'a ve kraliçeye dönmek var. Babanla uzun bir süre yollarımız kesişmeyecek."

Ve bu utanç verici olmaz mı?

Daniel gözlerindeki hayal kırıklığını gizleyemedi. "Bayan Douglas, *denemek* zorundasınız."

"Hayır, istemiyorum. Balo elbisemi giyip teyzelerinizle ev sahibesi oynamam gerekiyor." Ama parlak ipekler içinde, göğsünde elmaslarla, görkemli bir balo salonunda vals üstüne vals yapan ışıltılı bir kadın olmak harika olmaz mıydı?

Partneri, zarafetle hareket eden iri bir adam olan Cameron olacaktı. Daniel tartışmayı kesti ama bakışları çok şey anlatıyordu. Sonunda döndü ve köpekler de onunla birlikte koşuşturarak merdivenlerden aşağı indi. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, Ainsley merdivenin dibinde ona yetişene kadar, koşuyordu.

Viski onu sakinleştirmede. Cameron, Ainsley'nin hazırladığı kâğıt yığınlarını ayağıyla dağıtarak ve sonra da tekmeleyerek kendini daha iyi hissetmeye çalıştı. İkisinin de pek faydası olmadı.

Hışımınla yatak odasına döndü, gömleğini düzeltti ve kravatla uğraşmadan başka bir ceket giydi. O lanet şeyleri asla düzgün bağlayamazdı. Kadınlar ve uşaklar bunun içindi.

Giyinirken içti ama viski sürahisinin yarısı bile ağzından Ainsley'nin tadını silemedi. Eğer Daniel içeri dalmasaydı, Cameron şu anda onun içinde olacaktı ve sonunda onun yanında nasıl hissedeceğini öğrenecekti.

Daniel'in sözünü kesmesine ne anlam vereceğinden emin değildi. Babasına bakışında kıskanç bir öfke değil, bir kızgınlık vardı. Daniel'in Ainsley'yi metres olarak isteme hikâyesi duman olup uçmuş gibiydi, çocuk bunu bir tür taktik olarak kullanıyordu.

Cameron, Daniel'in gerçekten ne düşündüğünü ya da ne istediğini asla bilemedi. Hiç konuşmadılar, şakalaştılar. Ya da tartışırdı. Daniel kötü bir çocuk değildi, ama itaatten anladığı Cameron'ın istediklerini ancak Daniel'in

aynı rotada karar kıldı. Daniel Cameron'fikirde değilse, canı ne isterse onu yaptı.

Cameron pes etti ve ona izin verdi. Cameron'ın kendi babası da şeytanın ta kendisiydi, oğullarını o kadar sıkı kontrol ediyordu ki, Cameron Mackenzie'lerden herhangi birinin hâlâ nefes alabilmesine şaşıırıyordu.

Yaşlı dük, Cameron atlara ve erotik resimlere ilgi duyduğu için Cameron'a çok sert davranmıştı - babaları, *bir erkeğin olması gerektiği gibi, demişti.*

Yaşlı dük düzenli olarak Ian'ı dövüyor, kimseye bakmadığı zaman suratının asıldığını söylüyordu. Mac'i sanata olan aşkı yüzünden, *lanet olası bir gibi* dövmüştü; Hart ise onu adam etmek için her gün dövüyordu. *Dük olduğunda ve aptallar tarafından kuşatıldığında güçlü olacaktı.*

Cameron sorunlu ve öfkeli bir şekilde öylece durmuş, hiçbirini durduramamıştı. Ta ki bir dönemin sonunda Harrow'dan döndüğü ve babasından daha büyük ve güçlü olduğunu fark ettiği güne kadar. Eve girdiğinde on bir yaşındaki Mac'in dehşet dolu çığlıklarını duymuş ve babasını Mac'in parmaklarını kırmak üzereyken bulmuştu. Cameron babasını Macin elinden almış ve duvara fırlatmıştı.

Babaları kükreyerek odadan çıktıktan sonra Mac çizdiği güzel resimlerden kaldırmış, gözyaşlarını cesurca geri kırpmaya çalışmıştı. "Çok iyi fırlattın, Cam," dedi gözlerini silerek. "Bana da öğretir misin?"

Cameron, Daniel'in böyle bir korkuyu asla tatmayacağına yemin etmişti. Daniel biraz vahşileşebilirdi ama bu Cameron'ın Daniel'in mutluluğu için ödeyeceği küçük bir bedeldi. Cameron kendi oğlunun parmaklarını kırmayı aklından bile geçirmeyecek bir canavara dönüşürse lanetlenirdi.

Balo salonundan gelen müzik sesini duymak için tam zamanında kendini aşağıya ve evin ana kanadına attı. İskoç müziği, bir makara. Hart Mackenzie her zaman popüler Alman valsleri ve polkalarının yanı sıra kiraladığı müzisyenlerin de bol bol İskoç dansı çalmasını sağlardı. Kimsenin Mackenzie'lerin önce İskoç olduğunu unutmamasına izin verilmezdi, klanlarının tüm kolu 1945'te neredeyse yok olmuştu, evlenmek ve aileyi yeniden kurmak için hayatta kalan genç Malcolm Mackenzie hariç. Aileye 1300'lerde bahşedilen dük unvanını korudu ama bir zamanlar Malcolm ve dört kardeşine ev sahipliği yapan arazideki bir kulübede yaşadı, Malcolm hariç hepsi İngiliz silahları altında öldü. Hart Mackenzie, Mackenzie'lerin mevcut refahını İngilizlerin boğazına tıkmaktan zevk alıyordu.

Cameron balo salonuna doğru ilerlerken, Phyllida Chase her zamanki gibi geç kalmış bir şekilde misafir kanadından koridora süzüldü. Eldivenlerini düzeltmekle meşgul olduğundan, Cameron'la neredeyse karşılaşana kadar onu görmedi.

"Yoldan çekil, Cam," dedi soğuk bir sesle.

Cameron kımıldamadı. "Bayan Douglas'a mektuplarını geri ver," dedi. "Size hiçbir zararı dokunmadı."

Phyllida eldivenini son bir kez çekti. "Tanrım, şimdi de onun şampiyonu mu oldun?"

"Tüm şantajcılarını iğrenç buluyorum." Evet, Ainsley Cameron'dan bu işe karışmamasını istemişti ama Cameron, Phyllida'nın şantajlarına seyirci kalmayı reddetti. "Ona şu lanet mektupları ver ve onu rahat bırak, ben de Hart'ın seni kapı dışarı etmemesini düşüneyim."

"Hart beni dışarı atmayacak. Kocamın desteğini kazanmaya çalışıyor. Eğer Bayan Douglas'a o sayfayı geri verecek kadar kalın kafalı olmasaydınız, fiyatı bulabilirdi."

"Mektupları ona ver, yoksa hayatını cehenneme çeviririm."

Phyllida'nın gözleri titredi ama inatçı bir bakışla karşılık vermediyse ne olayım. "Bunu olduğundan daha fazla cehenneme çevirebileceğinizi sanmıyorum, Lord Cam. Bayan Douglas'a mektupları satıyorum çünkü paraya ihtiyacım var. Bu kadar basit."

"Ne için, kumar borçların için mi? Kocan zengin. Ona git." "Bunun kumarla bir ilgisi yok ve bu benim kendi işim."

Kadına lanet olsun. "Sana ihtiyacın olan parayı verirsem, Bayan Douglas'ı rahatsız etmeyi bırakacak mısın?"

Phyllida'nın endişeli bakışı yerini gülümsemeye bıraktı. "Vay, vay, aşık olmuşsun, değil mi?"

"Ne kadar istiyorsun?"

Phyllida dudaklarını ıslattı. "Bin beş yüz fena olmazdı." "Bin beş yüz, mektupları iade et ve bırak gitsin."

Phyllida düşündüğünü belli ediyordu ama Cameron onun elindeki bin beş yüz gine karşısında ağzının sulandığını görebiliyordu. "Yeterince makul."

"Güzel. Mektupları getir."

"Sevgili Cameron, onlar yanımda değil. O kadar aptal değilim. Onları çağırmam gerekecek."

"Onları görene kadar para yok."

Phyllida suratını astı. "Bu hiç adil değil."

"Adil olmakla ilgilenmiyorum. Bayan Douglas'ı rahat bırakmanla ilgileniyorum."

"Tanrım, ne buluyorsunuz bu küçük büyücüde? Pekala, ama Bayan Douglas parayı bana versin."

"Neden?" Cameron şüpheyle gözlerini kıstı.

"Çünkü sana güvenmiyorum. Bayan Douglas maaşlı bir dalkavuk ama en azından dürüst bir dalkavuk. El altından bir şey yapmadan adil bir takas yapacaktır."

"El altından iş çevirmesen iyi edersin," dedi Cameron. "Eğer bir şey yapmaya kalkarsan, o mektupları senden söküp alırım. Anladın mı?"

Phyllida gülümsedi. "Senin bu yönünü hep sevmişimdir, Cam. Zorlayıcı olmaktan korkmuyorsun."

"Mektupları ver gitsin," diye homurdandı Cameron ve arkasından gelen sevinçli kahkahayı kaçırmadan ondan uzaklaştı.

Balo salonunun içinde keman ve davul sesleri yükseliyordu. Bazı İngiliz konuklar yüzlerini buruşturuyor ya da müzikle açıkça alay ediyordu ama İskoç konuklar İskoçya'nın zevkiyle dans etmek için çemberler oluşturmuştu.

Balo salonunun ortasında Isabella ve Mac bir çember oluşturdular. Isabella doğma büyüme İngiliz olmasına rağmen, İskoç olan her şeye büyük bir hınçla bağlanmıştı.

Mackenzie ekosesi giymiş, kızıl saçları güllerle süslenmiş Isabella çemberin içinde sallanıyordu. Onun yanında çok iyi bir dansçı olan Mac vardı. Ayakları

hızlı bir ritimle hareket ederek geniş çembere girip çıkıyordu ama gözleri Isabella'daydı. Mac'in Isabella'yı döndürmek için kolunu beline doladığında ona bakışı çok sevecendi. Mac ve Isabella uzun süre birlikte olmak için mücadele etmişlerdi.

ve Cameron onların mutlu sona görmekten memnundu.

Hart dans etmedi, ama Hart hiç dans etmedi. İnsanları bir araya getirmeyi ve sonra da bir generalin birliklerini teftiş etmesi gibi arkasına yaslanıp onları izlemeyi severdi. Hart, Cameron'ın içeri girdiğini gördü ve elinde Mackenzie maltı, havalı kıyafetler ve İskoç eteği içinde ona doğru ilerledi.

"Bu gece nereye kayboldun?" Hart sordu.

Cameron omuz silkti. "Sıkıldım." Hart'a Ainsley'den bahsetmek için bir neden yoktu.

"Isabella bu işin yükünün çoğunu omuzlamak zorunda kalmaktan şikâyet ediyor." Hart viskisiyle kalabalığı işaret etti. "Ve Isabella şikâyet ettiğinde, Mac şeytanın ta kendisidir."

Dikkati dağılmış olsa da Cameron, Hart'ın sesindeki bıkkınlığa gülmek için zaman ayırdı. Hart bir şeyleri düzenlemek için yaşıyordu ve Isabella ile Beth

ona yardım etmekten mutluluk duyardı. Ancak Hart, kardeşlerinin eşlerinin kendi iradesine boyun eğdirebileceği uysal yaratıklar olmadığını kısa sürede keşfetmişti. Beth ve Isabella mutlu olmadığında, Ian ve Mac öfkeli birer koruma duvarına dönüşüyordu.

Cameron odayı hızlıca taradığında Ian ve Beth'in kayıp olduğunu gördü. "Beth bu gece yardım etmiyor mu?"

"Havai fişek gösterisindeki kalabalık Ian'ın sinirlerini bozdu. Beth'le birlikte geri çekildi."

Cameron, Hart'ın Cam'in hissettiği aynı şüpheci eğlenceyi taşıyan altın bakışlarıyla karşılaştı. "Elbette yaptı," dedi Cam. "Ian Mackenzie tam bir dahi."

Hart, "Onu alt katta kalmaya zorlayamam," dedi.

Hayır, Ian bir şey yapmak istediğinde ne Tanrı ne de melekleri buna engel olabilirdi. Sadece Beth engelleyebilirdi ve Beth de genellikle Ian'ın tarafını tutardı.

Ainsley ve Daniel dansa katılmak için el ele içeri koştular. Ainsley, Douglas ekoselerinden oluşan, her şeyden siyah olan bir elbise giymiş ve saçına büyük bir ekose fiyonk takmıştı. Mac onları karşılamak için çemberi açtı. Mac, Ainsley'den hoşlanmış, Cameron'a eskiden okul kilerinden kek çalıp ganimeti arkadaşları arasında paylaştıran bir kadınla konuşmanın canlandırıcı olduğunu söylemişti.

Daniel kendini zarafetle olmasa da coşkuyla dansa verdi. Ainsley gülünceye kadar onu çemberin etrafında sürükledi ve çember çiftlere ayrıldığında onu sertçe döndürdü. Ainsley'nin gümüşü kahkahası müziğin üzerinde süzülüyor, gülümsemesi odayı aydınlatıyordu.

Cameron onun dans ederken bükülen esnek belini izledi ve kendi kolunu beline doladığını hayal etti. Cam dans ederken Ainsley'i çevirecek ve kolunu onun etrafında tutarak yavaş, yakıcı bir öpücük için onu yukarı çekecekti.

Hart'ın kartal bakışlarını üzerinde hissetti ve kaşlarını çattı. "Sen kendi işine bak."

Hart viskisinden bir yudum aldı. "Bayan Douglas'ın geçen gece Chase'lerin süitinin kilidini açtığını ve kimsenin bakmadığını sandığı bir anda içeri daldığını gördüğümü bilmek ilginizi çekebilir. Chase ve ben Alman meselesi konusunda hemfikiriz ama bu konuyu çok erken tartışmak istemiyorum, özellikle de kraliçeyle."

Hart, Almanya'nın sanayideki istikrarlı ilerleyişinden endişe duyuyor ve bunu İngiltere için potansiyel bir tehdit olarak görürken, siyasetçi arkadaşlarının çoğu Almanya'nın en güçlü müttefikleri olduğunu varsayıyordu. Cameron dikkatini yarışlara verdiğinden bu ayrıntılara pek dikkat etmemişi ama Hart aptal değildi ve Cam Hart'ın içgüdülerine güveniyordu.

Cameron, "Bunun Alman meselesiyle hiçbir ilgisi yok," dedi.

Hart'ın bakışları keskinleşti. "O zaman ne biliyorsun.

İlginç. Aydınlat beni."

Cameron dans eden, mutlu, gülümseyen Ainsley'ye baktı ve o anda onu Hart'a asla satmayacağını anladı. Cam, Mac ve Ian'ın Isabella ve Beth'e karşı olduğu kadar hırçın ve koruyucu olacaktı.

"Size söyleyemem," dedi Cameron. "Ama sizi temin ederim ki bunun siyasetle hiçbir ilgisi yok. Sadece kadınların aptallığı."

Hart'ın bakışları camı kesebilirdi. "Kadınların aptallığı bir vagon dolusu sırrı gizleyebilir."

Cameron meşhur Hart Mackenzie bakışını kendi inatçı bakışıyla karşıladı. "Bu değil. Bana güvenmek zorundasınız çünkü tek kelime etmeyeceğim."

"Cam . . ."

"Tek kelime bile etme. Bunun sizin politikanızla hiçbir ilgisi yok."

Hart'ın ağzı gerildi ama Hart kardeşlerini ne kadar zorlayabileceğini çok iyi biliyordu. Gençken yaptıkları tüm o yumruklaşmaları ve kavgaları kimin kazandığını tam olarak hatırlayarak en az Cameron'ı zorladı.

Ama Cameron, Hart'ı bu küstahlığı için her zaman affetmişti. Hart, Elizabeth'in ölümünden sonra Cameron'ın hayatını kurtarmıştı ama karşılığında hiçbir şey talep etmemişti; bu konuda hiç konuşmamışlardı bile. Hart aileyi güvende ve bir arada tutmak için her şeyi yapardı. Bu yüzden bu kadar iyi yaşıyorlardı ama Hart, babalarının tüm serveti Hart'a bırakmak yerine küçük oğullarına cömert vakıflar bağışlamak istemesinin ayrıntılarına asla girmezdi.

Müzik sona ererken Hart, "Peki, sözüne güveniyorum," dedi. "Sadece onu kontrol altında tut."

Dansçılar alkışlarla dağıldı. Müzik yeniden başladı ve konuklar vals yapmak üzere piste . Cameron kalabalığın içinde Ainsley ve Daniel'ı aradı ama ikisi de ortadan kaybolmuştu.

"Bu Onu. Benim
Her ne kadar
rahatsız."

Babamın
O *değil*

ödüllü sahip olmak.
Bu yüzden bu konuda çok

Daniel'in Ainsley'i balo salonundan getirdiği değerli eşya bir attı. Tam olarak üç yaşında bir kısrak ve çok güzel bir yaratık.

Atın ince, narin görünümlü bacakları vardı ama vücudunda güç, gözlerinde ateş vardı. Kahverengiydi, tüyleri zengin ve koyu renkliydi, yelesi ve kuyruğu da bir o kadar koyu renkliydi. Burun deliklerindeki pembe astar iyi yetiştirildiğini gösteriyordu ve Ainsley ile Daniel'in yaklaşmasını izleyişi Ainsley'ye ne kadar güzel olduğuunun farkında olduğuunu söylüyordu.

"Sanırım Gece Ačan Yasemin," dedi Ainsley. Kısrak başını kutusunun yarım kapısına dayamış, kulaklarını dikmiş, burun delikleri Ainsley'nin kokusunu içine çekerken genişliyordu. "Hayır, sana şeker getirmediim, seni açgözlü řey."

Ainsley onu okşamak için uzandığında, gölgelerin arasından siyah saçlı, uzun boylu bir adam . Görünüşte Cameron'ın uşağı olan ama gerçekte Cameron'ın hayatının her alanında ona yardımcı olan Roman Angelo, yan bölmenin kapısına rahatça yaslandı. "Ona dikkat edin ," dedi, karanlık sesi uzak diyarların tonlarını taşıyordu. "İçinde şeytan var."

Ainsley, Jasmine'in burnunun ucunu okşadı ve burnun sıcak, kadifemsi hissine ve bıyıklarının karıncalanmasına gülümsedi. "Sadece biraz ilgi istiyor, değil mi aşkım?" dedi Ainsley. "Birinin sana ne kadar güzel olduğuunu ve seni ne kadar takdir ettiğini söylemesini istiyorsun." Ainsley atın yelesinin altını ovuşturdu ve Jasmine keyifle gözlerini yarı kapalı tuttu.

"Bunu yapıyor." Romanyalı gülümsedi, gözlerinin kenarları kırıştı, bakışları onaylayarak yumuşadı.

Ainsley Angelo'yla daha önce hiç konuşmamıştı ama Cameron'ın en güvendiği yoldaşı olarak bir Romanyalı tutmasının pek çok insanı şoke ettiğini ve Angelo'nun korkunç görgüsüzlüğuünden rahatsız olduklarını biliyordu. Onu yakından gören Ainsley, bu kişilerin adamın saygısızlığından bahsettiklerini anladı. Angelo belli ki aristokratları ve kibarları "daha iyi" olarak görmüyordu ve onlara kendisinden farklı davranmak için hiçbir neden görmüyordu. Ainsley, Angelo'nun kim olduğuuna ve dünyada nerede durduğuuna dair kendine olan mutlak güvenine hayranlık duymak zorundaydı.

Daniel homurdandı. "Jasmine iyi bir koşucu ama atı sevmiyor. Dün babamın en iyi jokeyini atıp kaçtı. Onu bulmaları saatler sürdü."

Ainsley, Lord Cameron'ın *buna vereceği* tepkiyi hayal etti. Dün gece Phyllida Chase'i yatak odasına getirdiğinde keyifsiz olmasına .

Kafasını dağıtmaya çalışan bir adamdı ve onun yerine Ainsley'i pencere kenarındaki koltuğunda saklanırken bulmuştu.

Jasmine, Ainsley'nin ekose fiyonkunu ilgiyle kokladı ve sonra dişleriyle tutmaya karar verdi. Fiyonk yerinden çıkıp Ainsley'nin saç tellerini de beraberinde sürükleyince Ainsley bir çığlık attı.

Jasmine geri çekildi ve yay uzun bir kurdeleye dönüşene kadar başını salladı. Şakacı bir şekilde homurdandı ve başını sallamaya devam ederek ayaklarına dolanan kurdeleden dans ederek uzaklaştı. Ainsley ve Daniell'i takip eden Mackenzie köpekleri de oynamak isteyerek havlamaya başladı.

"Haklısın, o küçük bir şeytan," dedi Ainsley. "Yutmadan önce bunu ondan uzaklaştırsam iyi olacak."

Angelo'nun kara gözleri kahkahalarla doluydu. "Bana bırak."

Ama Angelo ahırın kapısını açtığı anda, Jasmine ona doğru hamle yaptı, kulaklarını dikmiş, dişlerini göstermiş, kurdele hâlâ aralarında duruyordu. Angelo Romanca bir şeyler söyledi ama Jasmine onu duymazdan geldi.

Ainsley sırtıttı. "Oyuncağını elinden almanı istemiyor. Danny, bana biraz yulaf getir."

Daniel koşarak , Ainsley Angelo'nun etrafından dolandı ve çözölmüş ucunu kaldırdı. Kurdeleyi sessizce sarmaya başladı ve Jasmine'hâlâ tuttuğu parçada bitirdi. Daniel ahır kapısının üzerinden bir avuç yulaf attı ve Ainsley onları çıplak avucunun içinde yakalayıp Jasmine'e uzattı. Jasmine'in burun delikleri genişledi ve Ainsley'nin eline sıcak bir nefes üfledi. Sonra kadife burun, ıslak dil ve dişlerin dokunuşu geldi, Jasmine beklenmedik ikram için kurdeleyi bıraktı.

Ainsley kalanını katladı

Jasmine yulaf ezerken kurdeleyi koparıp cebine attı.

Yulaflar bitince Ainsley ahırdan çıkmak istedi ama Jasmine aniden arka ayaklarını sallayarak çıkış yolunu kapattı.

Ainsley korkmadan kısırağın yan tarafını okşadı. "Kımıl da, seni aptal hayvan."

Jasmine yerinden kımıldamak istemediğine karar verdi. Ağzındaki yulafları çıtırtılatmaya devam ederek Ainsley'yi kendisiyle bölmenin köşesi arasına sıkıştırdı.

Angelo, "Sizden hoşlandığınızı söyleyebilirim, hanımefendi," dedi.

Durağa doğru kaydı ve dişlerinin arasından yumuşak tıklama sesleri çıkardı. Jasmine hiç aldırmış etmedi. Ainsley'ye sokulmak için döndü ve Ainsley'nin duvara yaslanmasına neden oldu.

Bir at tarafından sevilme ve ona güvenmek güzel bir şeydi ama onun tarafından esir alınmak bambaşka bir şeydi. Ainsley onun etrafından dolaşmaya çalışarak hareketlerini

ama Jasmine tekrar döndü ve Ainsley'yi geri itti. Dışarıda havlayan köpekler ve Daniel'ın endişeli sesi hiç yardımcı olmuyordu.

Sonra Jasmine ürkerek arka ayaklarını Ainsley'e doğru savurdu ve ahırın avlusunda ağır bir ayak sesi duyuldu. Ainsley atın tekme atmaya karar vermesi ihtimaline karşı kenara çekildi ama Jasmine'in tekme atmaya niyeti yoktu.

Yarı açık kapıdan fırladı ve Angelo'yu, Daniel'i, köpekleri ve üzerlerine doğru Cameron Mackenzie'nin iri cüssesini bir kenara iterek özgürlüğe koştu.

Bölüm 9

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Cameron ahır avlusunun karanlığında ona bağırdı.

Angelo eyersiz bir şekilde başka bir ata binerek Jasmine'in peşinden sessizce uzaklaştı. Daniel ve köpekler Angelo'yu yaya olarak takip ederken, seyislerden biri Cameron için aceleyle bir at eyerledi.

Cameron'ın iri elleri Ainsley'nin omuzlarını sıktı ama Ainsley'nin tartaklanmaktan duyduğu rahatsızlık Cameron'ın kızmakta haklı olduğu gerçeğiyle hafifledi. Jasmine çok para eden bir yarışçıydı ve Cameron'ın gözetimine emanet edilmişti. İskoçya'nın vahşi doğası Jasmine'in bacaklarını kıracak çukurlarla, onu alıp götürecek buz gibi akarsularla, onu yutacak bataklıklarla doluydu.

"Angelo'yu suçlama," dedi Ainsley hemen. "Ya da Daniel'ı. Kapıyı açık bıraktım."

"Merak etme genç kız, de suçluyorum. Angelo'nun seni içeri almasına hiç gerek yoktu, Danny'nin de seni buraya getirmesine hiç gerek yoktu." Öfkesi, sahip olabileceği tüm İngiliz cilasını silip süpürmüştü; o, claymore'una uzanmaya hazır, öfkeli bir İskoçyalıydı.

"İri yarı bir İskoç ne yaptığımızı görmek için içeri girene kadar atın ürkmediğine inanıyorum."

Cameron'ın gözleri parladı. "Yarı deli bir yarış atıyla bir ahırın etrafında sürünecek kadar aptal olacağını hiç düşünmemiştim!"

"Kurdelemi geri almak zorundaydım."

Cameron onu bıraktı ama öfkesi azalmadı. "Ribbon, sen neden bahsediyorsun?"

"Saç kurdelemi yiyordu. Boğulmasını istemezsin diye düşündüm."

Ainsley'nin çıplak kafasına baktı. "Bunu ona ne sebep oldu?"

"Ona ben vermedim. Uzun bir boynu ve güçlü dişleri var."

Cameron'ın avucu, Jasmine'in Ainsley'nin saçından bir tutam kopardığı yere bastırdı. Sesi bir kademe yumuşadı. "İyi misin, genç kız?"

"Ben iyiyim. Kardeşim Patrick'in düzenli olarak yanına yaklaşan herkesi bir atı vardı. Bunu kanıtlayacak diş izleri hâlâ duruyor. Eğer etinize ulaşamazsa, şapkanızı, ceketinizi, eteğinizi ya da gömleğinizi seve seve çiğnerdi. Jasmine sadece saç kurdelemi kopardı."

Cameron dinliyor gibi görünmüyordu. Nazık bir elle Ainsley'nin saçlarını okşadı. "Jasmine daha önce de Angelo'dan kaçtı," dedi. "Hiçbir at Angelo'dan kaçamaz. Küçük tatlım bize çok sıkıntı veriyor."

"Senin onun peşinden koşman gerekmiyor mu?"

"Önce iyi olduğunuzdan emin olmak istedim."

Ainsley'nin kalbi onun sesindeki nezaket karşısında hızlandı. "Bana bağırmaktan bahsetmiyorum bile."

"Ve sana bağlamak." Gözleri yine parlıyordu. "Bir atın ahırına her zaman böyle korkusuzca mı girersin?"

"Üç yaşından beri karınlarının altında durmayı severim."

"Yüce Tanrım, genç kız, ailene acıyorum."

"Kardeşler. Ailem ben çok küçükken öldü. En büyük ağabeyim yirmi yaşındaydı ve hepimize bakıyordu. Zavallı Patrick'e yazık oldu. Onu delirttim. Hâlâ da öyle."

"Şüphem yok." Cameron'ın sesi öfkesini kaybetmişti, eli okşamaya devam ediyordu.

Ainsley ona doğru adım atmak, çayırı kesen soğuk rüzgâra karşı onun sıcaklığını daha fazla içine çekmek istedi. Son altı yıldaki oldukça yalnız varoluşunda, hiç bu geceki kadar sıcak olmamıştı.

"Gidip atını bulsan iyi olur," dedi. "O benim değil. Sadece ödünç alındı." "İşte bu yüzden."

"Angelo dünyanın en iyi atlısı ve iz sürücüsüdür ve seninle işim henüz bitmedi."

Neden bu sözler onu zevkten titretmişti? "Hayır mı?"

Seyis, eyerlediği atın başında yaklaşıyordu. Cameron iri elini Ainsley'nin boynuna attı ve ateşli bir öpücük için onu kendine doğru çekti.

Bu, çalışma odasında başladığı şeyi unutmadığını ya da bitirmeye niyetli olduğunu söyleyen, vaat dolu bir öpücüktü.

Cameron onu serbest bıraktı, seyis onlara ulaştığında döndü ve kolay bir zarafetle ata bindi.

Cameron geceye doğru atını sürerken Ainsley ani soğuğa karşı kollarını kavuşturdu, seyis onu el sallayarak uzaklaştırdı.

Kanlı atı yakalamak gecenin geri kalanını aldı. Cameron, Jasmine'i köpürmüş, çalı çırpı tarafından tırmalanmış -ve bilmese kendini beğenmiş- halde içeri götürdüğünde güneş doğmuştu ve iki eğitmeni çoktan birlikte dışarı çıkmıştı. Cameron Jasmine'i kendisi ovdu ve Cameron ahırdan çıkıp eve giderken Angelo da onu suladı.

Yıkandı, temiz giysiler giydi ve Mac'in kanadında aileye özel bir kahvaltının servis edildiği güneşli odaya gitti. Saat daha sekizdi ama bir ev partisi sırasında Isabella ve Beth o günkü etkinlikleri koordine etmek için erkenden kalkmışlardı.

Bu kahvaltılara uyanık ve aç olan tüm aile üyeleri katılırdı-kardeşler, baldızlar, Daniel, uşaklar, köpekler. Cameron içeri girdiğinde Isabella ve Beth çoktan günün programı hakkında konuşmaya başlamışlardı. Mac Isabella'ya yakın oturmuş, gazete okuyor ve fırsat buldukça elini karısının kine götürüyordu. Ian yavaş ve düzenli bir şekilde yemeğini yiyor, ne Beth'i ne de başkasını dinliyordu. Ian'ın uşağı Curry de yemeğini iştahla yiyordu, eski yankesici hâlâ lüks bir hayat sürmenin keyfini çıkarıyordu. Angelo yoktu, adam Jasmine'le birlikte ahırda kalmaya karar ; Daniel, Hart ve Mac'in boksör uşağı Bellamy de öyle.

Curry Cameron'a hizmet etmek için ayağa fırladı ama Cameron küçük adamı sandalyesine geri gönderdi ve kendisine yumurta, sosis, ekmek ve kahve ikram etti. Tabağı ve fincanı Isabella'nın karşısındaki her zamanki yerine bıraktı ve Mac'in elinden yarış gazetesinin bir kısmını kaptı.

Ona bakmadan Isabella'ya, "Bana Bayan Douglas hakkında bildiğin her şeyi anlat," dedi.

Isabella'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı, sonra gülümsedi. "Peki neden Ainsley Douglas ile bu kadar ilgileniyorsun?"

"Çünkü oğlumu, uşağımı ve atlarımı yoldan çıkarmakla meşgul. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmek istiyorum."

Cameron, Beth'in ani gülümsemesini ve Mac'in bilmiş sırıtışını kaçırmadı.

"Ne zaman itiraf edeceğini merak ediyordum," dedi Mac. "Geçen yıl Isabella'nın ön salonunda onu gördüğünde ona nasıl baktığını fark ettim."

"Geçen yıl Isabella'nın salonunda mıydı?" Cameron sordu.

Cameron, onu sadece bir anlığına görmüş olmasına rağmen öyle olduğunu çok iyi biliyordu. Isabella'nın Londra'daki salonuna girmişti, Isabella'ya yardım etmeye kararlıydı.

ve Mac'in bir krizden geçtiğini ve Ainsley'nin orada çok tatlı göründüğünü görmüştü. Mac'in yanından akıcı bir şekilde geçip kapıdan çıkarken yüzü kızarmış, eteklerini Mac'e değmesinden korkuyormuş gibi yana doğru bastırmıştı.

Mac sadece kıkırdadı. "Cam, ihtiyar, sen de en az bizim kadar tuzağa düşeceksin."

Cameron'ın tabağının yanında ekmekler için bal dolu bir kap duruyordu ve Cameron damlatıcıyı kaldırarak balın kaseye geri akmasını sağladı. "Konuş," dedi Isabella'ya.

Isabella dirseklerini masaya dayadı ve çenesini ellerinin üzerine koydu. "Bir bakalım, Ainsley'nin babası bir McBride'di, annesi ise Vikont Aberdere'nin tek kızıydı. Ainsley'nin annesi ve babası, Ainsley ve en küçük erkek kardeşi henüz bebekken Hindistan'da tifodan ölmüşler."

Cameron, "Bana onu en büyük ağabeyinin büyüttüğünü söyledi," dedi.

"O yaptı. Patrick McBride çoktan yirmi yaşına gelmişti. Ainsley ve diğer üç erkek kardeşini Hindistan'dan alıp İskoçya'daki aile evine getirdi. Patrick kısa süre sonra evlendi ve karısı Rona'yla birlikte diğerlerini de büyüttüler. Ainsley'i Bayan Pringle'ın Seçkin Akademisi'ne gönderdiler, onu bir hanımefendi yapmak . Onunla orada tanıştım ve çok hızlı arkadaş olduk."

"Suç ortakları," diye ekledi Mac. "Bayan Douglas sevgili karıma kilitleri nasıl açacağını ve pencerelere nasıl girip çıkacağını öğretti."

"Ooh," dedi Curry. "Kulağa ilginç geliyor."

"Bu sanatta asla ustalaşamadım," dedi Isabella. "Ainsley gibi değil. Gece yarısı ziyafetlerinde ve eşek şakalarında elebaşımızdı. Oldukça korkunçtuk."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Cameron. "Akademiği bitirdikten sonra ne yaptı?"

"Ainsley okulu hiç ," dedi Isabella, onun bilmemesine şaşırmış gibi bir sesle. "Son senesinden önceki yaz, Patrick ve karısı onu kıta gezisine götürdüler. Orada bir yıl kalmaya karar verdiler, sanırım Roma'da. Ainsley'i bir sonraki görüşümde, Londra'da, çoktan John Douglas'la evlenmişti. Bay Douglas çok nazik bir adamdı ama ondan en az otuz yaş büyüktü. Ainsley yeterince memnun görünüyordu ama onunla neden evlendiğini hep merak etmişimdir. Tahmin yürüttüm ama bana hiç söylemedi ve ben de burnumu sokmayı sevmiyorum."

"Evet, biliyorsun," dedi Beth. "Benimle ilk tanıştığında, Ian'dan bahsettiğim anda seninle eve gelmemi istedin."

"Bu farklıydı, sevgilim," dedi Isabella. "Bu bir aileydi."

Cameron bal damlatıcısını tekrar kaldırdı. Kehribar rengi kıvrımların aşağıya doğru süzülüşü ona balı Ainsley'nin çıplak vücudunun üzerinde döndürdüğünü hayal ettirdi. Yavaşça, yavaşça teninden yalıyor, her yapışkan damlanın tadını çıkarıyordu.

Başını kaldırdığında Ian'ın onu izlediğini gördü, Cameron'ın tam olarak ne düşündüğünü tahmin ettiğine şüphe yoktu. Ian kimsenin gözlerinin içine o kadar nadir bakardı ki, baktığında bu sinir bozucu olabilirdi.

Cameron damlatıcıyı bıraktı. "Ve kocasının ölümünden beri, Mrs. Douglas kraliçe için mi çalıştı?"

"Gerçekten de öyle. Ainsley'nin annesi ve Leydi Eleanor Ramsay'in annesi iyi arkadaşlardı ve kraliçe Ainsley'nin annesine hayrandı. Kraliçe bir yıl Balmoral'dayken, Ainsley ve Eleanor Ramsay yakınlardaki ortak bir arkadaşlarının yanında kalıyorlardı. Kraliçe onları ziyaret etti ve Ainsley'nin kim olduğunu öğrendiğinde, Ainsley'nin gelip onun için çalışmasından başka bir şey yapamadı. Kraliçe Ainsley'i bir şekilde evine aldı ve onu yatak odasının hanımı yaptı."

Bayan Yardley de ona hemen hemen aynı şeyi söylemişti. "Demek o ve kraliçe çok samimiler."

"Pek sayılmaz. Ainsley pozisyonu ve maaşı için minnettar ama zaman zaman zorlanıyor. Kraliçe onun çok sık ayrılmasına izin vermiyor. Ainsley'nin burada benimle iki hafta geçirmesine izin verilmesine şaşırdım ama bunun için mutluyum."

Isabella kahvesini aldı ve yudumladı, belli ki hikâyesini bitirmişti. "Hepsi bu kadar mı?" Cameron sordu.

"Bu kadarı yeterli değil mi? Arkadaşımın özel hayatı hakkında yeterince gevezelik ettim ve sana bu kadarını sadece Daniel seni onu öperken yakaladığını söylediği için söyledim."

Mac kahkahalarla gülmeye başladı, lanet olsun ona ve Curry'nin kulakları merdivenlerden aşağıya doğru yayılıyordu.

"Kesin şu sırtımayı," diye homurdandı Cameron. "Onunla evlenmeyi . O benim hayatımı mahvediyor."

Isabella gülümsemesini kaybetti. "O çok sevdiğim bir arkadaşım Cameron. Ona zarar verme."

"Onu incitmek gibi bir niyetim yok. Beni kendi işlerine karıştırmayı bırakmasını ve benim işlerime de burnunu sokmamasını istiyorum."

"Onu öpmeyi bırak o zaman."

Cameron kendisine doğru dönen yüzlerden ona karşı sıraya gireceklerini anladı. Hiçbiri Ainsley gibi bir kadının ona vereceği zararı anlamıyordu.

akıl sağlığına zarar verebilirdi. Onun yanındayken vücutundaki uğultu dinmiyordu ve onun yüzünden şimdiden iki gece uykusuz kalmıştı.

Cam'in yapması gereken çantasını toplamak, atları yüklemek ve ana yarış ahırlarının bulunduğu Berkshire'daki evine çekilmektir. Diğer eğitimcilerine katılabilir ve Jasmine ile büyük, açık padoklarında devam edebilir.

Ama Cameron Hart'a Doncaster'daki yarışlara kadar Kilmorgan'da kalacağına dair söz ve kardeşlerine verdiği sözleri tutmamayı sevmezdi. Bunun yanı sıra, Jasmine uzun bir güney yolculuğu için fazla gergindi. Cameron'ın atı olsaydı, onu hafif bir eğitime tabi tutar, yavaş yavaş geliştirir, onu tanır ve güvenmeyi öğretirdi. Bu haliyle onu dikkatle çalıştırmak zorundaydı. Şimdi uzun bir yolculuk onu mahvedebilirdi.

Hayır, Kilmorgan'da kalmalı ve bu işi bitirmeliydi. Yemin ettiği gibi Ainsley'ye sahip olduktan sonra onu unutulabilir ve akıl sağlığına geri dönebilirdi.

Ian bal dolu tencereyi tabağına doğru kaydırır. Beth'e, "Yukarı çıkmalıyız," dedi.

"Ne?" Beth yazmakta olduğu listeden başını kaldırdı. "Neden?"

Ian ayağa kalktı ve cevap vermeden Beth'in sandalyesini geri çekti. Ian yalan söylemekte zorlanıyordu, bu yüzden aklından geçenleri söylememesi gerektiğini bildiğinde ağzını sıkı sıkıya kapalı tutmayı öğrenmişti.

Yine de Beth onu iyi tanıyordu. Hiç itiraz etmeden Ian'ın koluna girmesine ve onu masadan uzaklaştırmasına izin verdi. Ian uzaklaşmadan önce uzanıp masadaki bal küpünü kaptı ve Beth'i odadan çıkarırken küpü elinde dengeledi.

İki gün sonra Ainsley Edinburgh'daki bir terzide pahalı kumaşlar denizinin arasında oturuyordu. Dışarıda her şeyi sisle örten türden bir yağmur yağıyordu ama içeride Beth ve Isabella ile birlikte her şey kuru ve rahattı.

Ainsley, Phyllida'nın yeni talebini kraliçeye telgrafla bildirmiş ve cevabı beklerken, her ihtimale karşı evi yeniden huzursuzca aramıştı. Aramasına yardım etmesi için Daniel'ı ve Angelo'yu da işe almıştı ama ikisine de tam olarak ne aradığını ve neden aradığını söylememişti. Ama ikisi de evi kendisinden daha iyi tanıyordu, hatta şaşırtıcı derecede iyi. Romanyalı ve genç, Hart'ın bile bilmediğine bahse girdiği gizli delikler buldular. Ama Phyllida bunları kullanmamıştı, çünkü hiç mektup bulamamışlardı.

Phyllida da Ainsley ile konuşmayı reddediyordu. Ainsley'nin yaklaştığını gördüğünde uzaklaşıyor, kasıtlı olarak etrafını insanlarla çeviriyor ya da başının ağrıdığını iddia ederek kendini odasına kapatıyordu.

Kraliçe'den Ainsley'e daha fazla para gönderemeyeceğine dair oldukça öfkeli bir cevap geldi. Ainsley sadece becerikli olmak zorundaydı ve kraliçe ona daha sonra geri ödeme yapacaktı.

Patlama ve sıkıntı. Ainsley'nin farkı kapatmaya yetecek kadar parası yoktu ve ağabeyi Patrick neden ihtiyacı olduğuna dair tam bir açıklama istemeden ona asla beş yüz gine borç vermezdi. Patrick gerçeği bilemezdi ve Ainsley de ona yalan söylemek istemiyordu. Avukat kardeşi Sinclair de aynı merakı duyacaktı, Steven zaten cebinde hiç para tutamazdı ve en fazla kaynağa sahip olan Elliot Hindistan'daydı.

Yapılacak tek şey Cameron'dan borç para almaktır. Phyllida'nın taleplerini zaten biliyordu ve nakit para teklif etmişti. Ainsley ona annesinin mücevherlerini teminat olarak verebilir ve Ainsley kraliçeden parayı aldıktan sonra ona geri ödeyebilirdi.

Bu tür bir durum tam da kraliçenin onu işe alma sebebiydi, diye düşündü Ainsley karanlık bir şekilde, çünkü Majesteleri Ainsley'nin ne pahasına olursa olsun işi bitireceğini biliyordu.

Bu yüzden Isabella, Ainsley ve Beth'in ev partisinden bir öğleden sonra izin alıp Edinburgh'da alışveriş yapmalarını önerdiğinde Ainsley hiç telaşlanmamıştı. Annesinin mücevherlerine değer biçirmek için bu fırsatı değerlendirebilir, böylece Cameron'a borç için adil bir takas teklif edebilirdi. Phyllida'nın Cameron'ın yardım etmek için talep edeceğini iddia ettiği şeye rağmen, Ainsley bu işlemi ticari olarak sürdürmeye kararlıydı. Yapmak zorundaydı.

Ainsley, Isabella'nın terzihanesinde pahalı ve güzel kumaşlarla çevrili otururken hoş bir sıcaklık hissettiğini itiraf etti. Isabella terzinin asistanlarına hareli, tafta, ince çuha, ezilmiş kadife ve kaşmir kumaşları, metre metre dantelleri, kurdeleleri ve süsleri getirmeleri talimatını verdi.

Ainsley porselen bir ipeği parmakladı, o kadar inceydi ki elinde sis gibi hissediyordu. "Bu cennet gibi. Ne yazık ki lavantası yok. Bunu giyebilirsin, Beth." Koyu safir tonları Beth'in gözlerine tam olarak uyacaktı.

"Beth?" Isabella tekrarladı. "Sevgili Ainsley, Madam Claire'in getirdiği her şey *senin* için. Koyu mavi bir takımın olacak, iç etek için bu krem rengi şerit ve astar için de porselen ipeği kullanılacak."

Isabella mavi kadife parçalarını çıkardı ve krem ve beyaz çizgili bir satenin üzerine serdi. "Fırfırlar ve bitiş için açık mavi ipek."

Ainsley telaşla ona baktı. "Isabella, yapamam. Hâlâ yas tutuyorum. Ya da en azından yarı yastayım."

"Ve bunu tam zamanı. Koyu griden daha açık bir şey giydiğinde kraliçenin bayıldığını biliyorum, ama beni Londra'da ziyaret ettiğinde daha şık kıyafetlere ihtiyacın olacak - opera, balolar ve suarelerim için. Sana hava atmak niyetindeyim hayatım ve kıyafet konusunda mükemmel bir zevkim var."

Terzi Madam Claire, "Hanımefendinin gözü varmış," dedi.

Isabella iltifatı elinin tersiyle itti. "Bir sanatçıyla yaşamak bana bazı şeyler öğretti. Senin için leylak rengi ya da menekşeyi kabul edebilirim, Ainsley, ama asla lavanta olmaz." Ürperdi ve bordo hareli bir kumaş parçasına uzandı. "Bunu siyah biye ile süslersen çok hoş bir çay elbisen olur. Ama yeni balo elbisen için bu görkemli gök mavisine sahip olacaksın. Gözlerin ve renginle bu kumaşın şarkı söylemesini sağlayabilirsin. Ne düşünüyorsun, Beth?"

Fakirden de fakir büyümüş ve yirmi sekiz yaşına gelene kadar hayatında hiç güzel bir elbise giymemiş olan Beth başıyla onayladı ama temkinli bir şekilde. "Çok güzel, Isabella."

"O zaman onu alalım. Şimdi, kitap nereye gitti?" Isabella kumaşın altına gömdüğü moda kitabını aramaya koyuldu. "Gümüş bir mendil gördüğümü biliyorum Madam Claire. Onu Ainsley'nin balo elbisesi için de istiyorum."

Isabella ve Madam Claire kitabı ve mendili ararken, Ainsley Beth'e fısıldadı, "Bunu karşılayamayacağımı biliyor mu? Bir elbise belki, ama kesinlikle yeni bir balo elbisesi değil. Griyi daha geçen hafta aldım."

"Bir kez içinde görüldün," diye fısıldadı Beth, dudakları seğirerek. "Isabella da öyle diyecek."

"Ama tüm bunların parasını ödeyemem." Bir kontun şımartılmış kızı ve şimdi zengin Mac Mackenzie'nin karısı olan Isabella, çoğu insanın bir hevesle yeni bir gardırop alamayacağını anlayamayabilirdi.

"Canlarım, para konusunu mu tartışıyorsunuz?" Isabella tekrar yerine oturdu ve moda kitabını kucağına yaydı. "Bu benim sana hediyem, Ainsley. Yıllardır seni o sıkıcı elbiselerden kurtarmak için can atıyordum. Bunu benim için mahvetme."

"Isabella, sana izin veremem. ."

"Evet, yapabilirsin. Şimdi itiraz etmeyi bırak da işimize bakalım." Bir sayfayı düzeltti. "Bu tasarımı beğendim - öndeki jüpon üzerinde toplanmış bir kumaş olacak, kalçanın ortasında da büyük bir rozet olacak. Sonra mavi ve gümüş şeritli jüpon, aynı zamanda korsajın arkasını da ve önünde mavi ipekten bir dilim olacak."

Madam Claire ve yardımcıları daha fazla kumaş getirmek için koşuştururken, Ainsley de prova için soyundu. Isabella'nın hizmetçilerinden Morag, Ainsley'yi bir perdenin arkasından takip etti ve gri elbisesinin çıkarılmasına yardım etti. Kumaş şimdi yerdeki parlak renklerle karşılaştırıldığında sıkıcı ve donuk görünüyordu.

"Ve sabah elbisesi için elektrik mavisi tafta," diye etti Isabella. "Bu muhteşem olacak."

Ainsley başını perdelerin arasından uzattı. "Neden bu kadar mavi?"

"Çünkü sen sarışınsın ve sana çok yakışıyor. Ayrıca Cameron özellikle maviyi sever."

Ainsley dondu kaldı, elleriyle perdeleri kavradı. Arkasında Morag düğmelere ulaşmaya çalışırken sabırsız bir ses çıkardı. "Lord Cameron'ın maviyi tercih etmesinin benimle ne ilgisi var?"

Isabella ona acıyan bir bakış attı. "Gerçekten Ainsley, sence Mackenzie evinde Beth'in ya da benim haberimiz olmadan bir şeyler olabilir mi? Cameron seni ahırın bahçesinde ve özel çalışma odasında öperken görüldü, hepsi de Daniel tarafından bana rapor edildi."

"Kayınbiraderin iki gündür benimle konuşmuyor," dedi Ainsley. "Bana çok kızgın çünkü neredeyse ona bir at kaybettiriyordum."

"Kimseyle konuşmadı, çünkü söz konusu atla çalışmakla çok meşguldü," diye karşılık verdi Isabella. "Seni iyi yetiştirmemiz için bir neden daha. Kendine gelecektir ve Cam seni bir kelebek gibi parlarken gördüğünde sana karşı koyamayacaktır."

"Kelebekler parlamaz," dedi Ainsley. "Ve lütfen bana Cameron'ın önünde yepyeni mavi kıyafetlerimle geçit töreni yaptığınızda dizlerinin üzerine çöküp evlenme teklif edeceğini söylemeyin."

Isabella omuz silkti. "Her şey mümkün."

Ainsley perdeyi sarsarak kapattı. "Isabella, seni kardeşim gibi seviyorum ama bu saçma konuşmaya devam etmeyi reddediyorum."

Isabella güldü ama Ainsley onun iyimser olduğunu düşündü. Cameron evliliğin tekrar isteyerek gireceği bir durum olmadığını açıkça belirtmişti. Ayrıca, Cameron gibi bir adam dizlerinin üzerine çöküp geleneksel bir şekilde evlenme teklif etmezdi. John Douglas bunu yapmıştı, çok tatlıydı, çünkü dizleri

oldukça romatizmalıdı. Hayır, Cameron Mackenzie küçük bir ihtimal de olsa bir kadına evlenme teklif edecek olsa, o kadını gölde kürek çekmeye ya da tepelerde at binmeye götürürdü. Onu atından aşağı sallar, yüzünü ellerinin arasına alır ve öperdi -uzun, derin, yakıcı bir öpücük- ve sonra çakıllı sesiyle, "Evlen benimle, Ainsley," derdi.

Ainsley konuşmadan başını sallayarak cevap vermek zorunda kaldı. Sonra atlar uzaklaşırken onu daha derinden öpecekti. Nişanı orada, mucizevi bir şekilde ne çamurlu ne de bataklık olan çimlerin üzerinde tamamlayacaklardı.

"Madem bu kadar saçma," dedi Isabella, Ainsley ölçülmeye hazır bir şekilde kombinasyonunun perdelerinin arkasından çıkarken, "Cameron neden bugün seni Edinburgh'a kadar takip etti?"

Ainsley birden nefes almakta zorlandı. "Tabii ki yapmadı. Isabella, bir şeyler uydurma."

"Ben olsam yapmazdım." Isabella ayağa kalktı ve güzel mavi kadifeyi Ainsley'nin yüzüne tuttu. "Onu gün gibi açık gördüm, trenimize biniyordu ve şeytan gibi kaçamak bakıyordu. Kesinlikle görülmek istemiyordu. Evet, sanırım bu mavi. Madam Claire, şu gümüş *nerede*?"

Çok da uzak olmayan bir sokakta Cameron, Gece Yasemin'in sahibi Lord Pierson'a kaşlarını çatarak baktı. Pierson'ın zarif misafir odası puro dumanı ve İskoç hatıralarıyla doluydu. Duvarlarda ekose kumaşların üzerinde mavzerler asılıydı, cam kapaklı bir dolapta sporran koleksiyonu duruyordu ve Pierson'ın Culloden alanından toplandığına yemin ettiği bıçaklar cam kaplı bir masanın içinde duruyordu.

Pierson, Cameron'ın en sevmediği türden bir İngiliz'di; İskoç olan her şeye tutkunmuş gibi görünen ama gerçekte İskoç halkını hor gören biriydi. Bu odadaki hurdalar ona, Pierson'ın İskoçya'yı temsil ettiğini düşündüğü romantizmi benimseme ihtiyacından yararlanan kurnaz satıcılar tarafından satılmıştı. Pierson Cameron'la her zaman alaycı bir ses tonuyla konuşurdu, üstünlüğüne olan mutlak inancı her halinden belliydi.

Pierson, "Sizden bir kazanan çıkarmanızı bekliyorum, beni bahanelerle oyalamanızı değil," dedi. O İskoç viskisi döktü - bir ucuz içki fabrikasından, değil

Mackenzies'in bardaklarına koydu ve birini Cameron'a uzattı. "Açık artırmada bana en yüksek fiyatı getirmesi için ona ihtiyacım var."

Açık artırmada. *Bana güç ver.* Cameron, "Onunla yeterince zaman geçiremedim," dedi. "İyi koşamayacak kadar gergin. Onu bir yıl daha benimle bırakırsanız, dört yaş yarışlarında fırtına gibi esecektir. Ascot'u bir kraliçe gibi bitirecek."

"Hayır, lanet olsun, Doncaster'da kazanmasını istiyorum ki sezon bittiğinde onu satabileyim. Senin İngiltere'nin en iyi antrenörü olduğunu sanıyordum Mackenzie."

"Ve en iyi antrenör size atı koşturmamanızı söylediğinde, onu ."

Pierson'ın dudakları büzüldü. "Onu her zaman ahırlarınızdan çekebilirim."

"Bu saatte başka bir eğitmen bulma konusunda iyi şanslar. Bulamayacaksın ve bunu sen de biliyorsun."

Lanet olası adam. Jasmine'in iyiliği için olmasa, Cameron bu aptaldan uzaklaşır, onunla hiçbir şey yapmazdı. Ama Pierson Jasmine'i mahvedecekti ve Cameron'ın buna izin verecek yüreği yoktu.

Jasmine vahşi koşusundan sonra iyi olmuştu. Angelo hiçbir şey söylememiş olsa da Cameron, adamın Jasmine'i o şekilde dışarı saldığı için büyük bir utanç duyduğunu biliyordu. Angelo'nun bu hatasının tek açıklaması Ainsley'nin ona büyü yapmış olmasıydı. Neden olmasındı? Evdeki diğer herkesi büyülemişti.

Cameron, "Daha önce teklif ettiğim gibi Jasmine'i senden satın almama izin ver," dedi. "Kazanırsa açık artırmada ne kadar kazanırsan onu veririm. İyi bir at eti parçası. Stoklarıma güzel bir katkı olur."

Pierson şaşırılmış görünüyor. "Kesinlikle hayır. O saf kan bir İngiliz kısrığı. Bir İskoç çiftliğine ait değil."

"Ana eğitim ahırım Berkshire'da. Orada onunla muhteşem şeyler yapabilirim."

"O zaman neden şimdi onunla birlikte değilsin?" Pierson talep etti.

Cameron viski bardağını eğdi. Viski berbattı ve sadece küçük yudumlar almıştı. "Kardeşıme karşı bir yükümlülüğüm var."

"Bana ve atıma karşı yükümlülüklerin ne olacak? Ya Doncaster'da yarışır ya da onu senden alırım ve beceriksizliğini yayarım. Anlaşıldı mı? Şimdi, başka randevularım var. Sana iyi günler, Mackenzie."

Cameron adamın ağzına yumruk atmamak için direndi, kadehini bıraktı ve paltosunu getiren hizmetçiden almak için döndü. Pierson'a vurup öfkesini dindirirse Jasmine acı çekecekti ve Cameron bunun olmasına izin veremezdi.

Cameron'ın belirttiğine göre İngiliz olan hizmetçi Cameron'ı kapıya kadar götürdü ve kapıyı açtı. Cameron şapkasını taktı ve yağmura doğru adım attı.

Puslu yağmurun gökyüzünü, binaları ve insanları gizlediği caddede hızlı ve sert adımlarla yürüyerek öfkesini dindirdi.

Lanet olası kibirli piç. Normal şartlarda böyle bir adam onu kızdırmazdı ama Cam Jasmine'den hoşlanıyor ve onu istiyordu. Pierson'ı kendisiyle kâğıt oynamaya ikna etmeyi ve Jasmine'i kazanmayı düşündü ama Pierson kumarbaz değildi. Atlara bile bahis oynamazdı.

Cameron Jasmine'i Doncaster'da koşturmak için sakinleştirebilirdi ama kazanmak için değil. Onu çok zorlarsa sağlığını riske atmış olurdu. Jasmine kazanabilir ama bitiş çizgisinde ölebilirdi - ya da Pierson' istediği olursa, alıcı onu alıp gittiği anda. Pierson işleri böyle yürütürdü.

Lanet olası İngiliz Filistini.

Cam'in düşünceleri, gri giysili, güneş ışığı renginde saçları olan kadının bir kuyumcu dükkânından fırladığını gördüğünde aniden kesildi. Ainsley cebine küçük bir kese koydu, etrafına gizlice baktı, şemsiyesini açtı ve puslu caddede hızla uzaklaştı.

Bölüm 10

Ainsley, Cameron'ın varlığını, eldivenli büyük eli şemsiyesinin sapına dolanmadan önce bile hissetti.

Şapkasını eğdi mi, kibarca selam verdi mi, ona caddede eşlik etmeyi teklif etti mi? Hayır, granit bir surattan kızgın gözlerle ona baktı ve lanet olası şemsiyeyi bırakmadı.

"Sana mektuplar için para vereceğimi söylemiştim," dedi.

Ainsley ona başıyla soğuk bir selam verdi. "Size de iyi günler Lord Cameron. Yaptığımı biliyorum."

"Peki neden lanet olası bir kuyumcudaydın? Alışveriş yapacak paran yok. Phyllida'ya ödeme yapmak için mücevher satmaya çalışıyordun, değil mi?"

Ve bu konuda öfkeli görünmüyor muydu? *Kendini beğenmiş, kibirli İskoçyalı.* "Mücevherleri satmaya çalışmıyordum, onlara değer biçtiyordum. Teminat için."

"Teminat mı? Ne teminatı?"

Ainsley tekrar şemsiyeyi geri almaya çalıştı bıraktığında şaşırdı. "Bana teklif ettiğin borç için. Sana teminat ve arkadaşım bana parayı gönderdiğinde mücevherleri bana iade ediyorsun."

Cameron'ın gözleri topaz rengi yarıklara dönüştü. "Borç olduğunu hiç söylemedim. Phyllida'ya ödeme yapacağım ve bu bitecek. 'Teminatınız', eğer ısrar ediyorsanız, benimle lanet mektuplar hakkında olmayan bir konuşma yapmaktır. Onlardan bıktım usandım."

Ainsley, "Sizden hediye olarak para alamam ve bir hanımefendi olarak kalamam," dedi. "Borç ya da ticari işlem olmadığı sürece, o zaman da sadece aile dostu olduğum için. Isabella'nın."

"Bunu çok karmaşık hale getiriyorsun. Sana parayı verdiğimi kimsenin bilmesine gerek yok."

"Bayan Chase bilecek ya da tahmin edecek. Ve herkese anlatacağından emin olabilirsiniz."

Ainsley arkasını döndü ve yürümeye devam etti.

Cameron ona yetişmek için hızlı adımlarla yürümek zorundaydı. Eğer biri ona bir gün Edinburgh sokaklarında koşturacağını, şemsiyesiyle kendisini dışarıda bırakmaya kararlı bir kadını kovalayacağını söyleseydi, kahkahalarla gülerdi. Cameron Mackenzie şemsiyeli ya da başka türlü kadınları kovalamazdı.

Ainsley, "Kuyumcu annemin küpelerinin ve broşunun beş yüz doları karşılama yeteceğini söyledi," dedi. "Bu da büyük şans."

Cameron ona Phyllida'nın şimdi bin beş yüz istediğini söylememeye karar verdi.

Ainsley'nin aile gümüşlerini eve göndermesine ihtiyacı yoktu.

"Onlar annenin miydi?"

"Evet. Ondan kalan tek şey, gerçekten. Onu hiç tanımadığım için hep pişmanlık duymuşumdur."

Kadının sesindeki hüznün Cameron'ın içini burktı. Cameron'ın kendi annesi de oğullarından uzak durması öğütlenen dehşete kapılmış bir yaratıktı. Cam on sekiz yaşına bastıktan hemen sonra, o üniversitedeyken düşüp ölmüştü, ona öyle söylenmişti.

Hart daha sonra Cameron'a gerçeği anlatmıştı; babaları onu öldürmüş, onunla kavga ederken öyle sert sarsmıştı ki boynunu kırmıştı. Hart bunu zaman içinde anlamıştı - tek tanık Ian'dı ve babaları, çok dürüst olan Ian'ın gerçekte ne olduğunu ağzından kaçırması ihtimaline karşı, on yaşındaki Ianı daha cenazeden önce bir akıl hastanesine kapatmıştı.

Cameron'ın annesine ait hiçbir şeyi yoktu, babası annesinin ölümünden sonra ona ait her şeyi evden atmıştı. Ainsley'nin annesiyle tanışmadığı için duyduğu pişmanlıktan bahsetme şekli Cameron'ın kalbinde bir şeyler hissetmesine neden oldu.

Ainsley, iyi giyimli bir tezgâhtarın onlara gülümsediği başka bir işyerinin kapısını açarak tartışmayı kesti. Ainsley onu takip eden Cameron'a şaşkınlıkla baktı.

"Burası bir terzi dükkânı," dedi.

"Ne olduğunu biliyorum. Sanırım buraya gardırop için geldiniz, pişmiş ekmek için değil.

Ve şemsiyeyi de birini mızraklamadan önce yere bırak."

Ainsley asistanın şemsiyeyi almasına izin verdi ama Cameron onu arka odaya kadar takip edince irkildi. Madam Claire ona hoş bir gülümseme verdi. "Şimdi, Lord Hazretleri."

Isabella rahat koltuğundan ona el salladı. "Cameron, mükemmel. Tam da ihtiyacımız olan kişi."

Cameron paltosunu çıkarıp bir koltuğa oturdu ve yardımcısının getirdiği bir bardak portoyu kabul etti.

"Çok rahat görünüyorsun," dedi Ainsley.

"Ben iyi bir müşteriyim."

Bu da Cameron'ın metreslerini buraya gönderdiği anlamına geliyordu. Ainsley moda kitaplarından birini tokatlayarak açtı ve içindeki rengârenk elbiselere bakmakla meşguldü.

"Ainsley'i giydireyoruz," dedi Isabella. "Onun ışıl ışıl olmasını istiyorum."

Isabella Cameron'a seçtiği kumaşları gösterip her birinin ne işe yaradığını anlatırken Ainsley hareketsizce oturuyor, boğazı kuruyordu. Cameron onun seçimlerini onayladı ve köşebentler, yarım kollar ve fichuslar hakkında her şeyi biliyor gibiydi. Ainsley odada bile olmayabilirdi.

Cameron, "Onu kırmızılar içinde görmek isterdim," dedi.

"Onun rengiyle olmaz," diye cevap verdi Isabella. "Parlak kırmızı tenini güzelleştirmek yerine solduracak ve gözleri kaybolacak."

"Parlak kırmızı değil. Koyu. Çok koyu. Ve kadife. Rahat bir kış elbisesi."

Madam Claire parladı. "Lord Hazretleri'nin mükemmel bir zevki var. Ben de tam ona göre bir şey var."

Ainsley bağırmalı, protesto etmeli, durmalarını söylemeliydi. Madam Claire elinde parlıtısı siyahı andıracak kadar koyu kırmızı bir kadifeyle döndüğünde yarı sersemlemiş bir halde sadece izleyebildi.

Cameron ayağa kalktı, Madam Claire'den kadifeyi aldı ve onunla Ainsley'ye yaklaştı. Ainsley ayağa fırladı, taburede oturmaya devam ederse Cameron'ın örtüyü başından aşağı atacağından korkuyordu.

Cameron, Ainsley'nin tenine değen kadife gibi yumuşak kıvrımlarıyla yüzünü okşadı. "Gördün mü?" dedi Cameron Isabella'ya.

"Evet, bu mükemmel." Isabella ellerini kavuşturdu. "Harika bir gözün var, Cam. Bunun içinde çok güzel olacak."

Ainsley konuşamıyordu. Cameron'ın elleri kadifenin üzerinde sıkıydı, atlarını çalıştırmaktan gelen tüm gücü şimdi Ainsley'yi okşamak için yumuşamıştı.

Cameron'ın ötesinde onu izleyen Beth'i gördü. Beth'in mavi gözlerindeki bakış bilgili ve anlayışlıydı. Beth yakışıklı, karşı konulmaz Mackenzie tarafından tuzağa düşürülmüştü ve Ainsley'nin de bir Mackenzie tarafından tuzağa düşürüldüğünü çok iyi biliyordu.

Ertesi ğleden sonra daha fazla yağmur yağması Kilmorgan'da kapalı alanda eğlence anlamına geliyordu, bu yüzden Isabella bir p avı düzenledi. Beth ve Ainsley ile birlikte elde edilecek eşyaların listesini hazırlayıp konuklara dağıttılar. Oyunla ilgilenmeyenler ana kanattaki kâğıt odasına çekilip servet kazanmaya ve kaybetmeye devam ettiler.

Daniel oldukça uysal olan çöpçü avıyla alay etti ve Ainsley'yi bir oyun için bilardo odasına soktu. Daniel'ı ayaklarının altından ektiğı için rahatlayan Isabella ikisini de serbest bıraktı.

Daniel Ainsley'ye, "Isabella sana oynamayı ağabeylerinin öğrettiğini söyledi," dedi. "Bir kızın bunu yapabileceğine pek inanmıyorum."

"Hayır mı? O zaman şaşırmaya hazır ol, oğlum."

Ainsley, Daniel'ın ıstakaları ve kırmızı beyaz topları getirmesine izin verirken, cebinde Phyllida Chase'in hizmetçisinin o sabah kendisine getirdiğı notu parmakladı.

Phyllida parayı yarın akşam istediğini söyledi. *Hart'ın en yakın komşusu Rowlindson, Cuma akşamı süslü bir balo düzenleyecek. Sabah saat birde evinin kış bahçesinde buluşalım ve takası orada yapalım. Sadece siz, Bayan Douglas, Lord Cameron değil.*

Ainsley notu öfkeyle okumuştı. Gerçekten, bu kadın neden bu kadar gizli kapaklı davranmak zorundaydı? Phyllida'nın tek yapması gereken Ainsley'yi yatak odasında ziyaret etmektir ve bu işi bitireceklerdi.

Ama pekâlâ, Ainsley Phyllida ile kıyafet balosunda buluşacaktı. Ainsley o lanet baloya davet bile edilmemişti ve Isabella da bundan hiç bahsetmemiştir. Ama o sabah Morag, Lord Rowlindson'ın sekreterinden gelen ve içinde davetiyenin de olduğu bir notu ona elden vermişti. Phyllida kesinlikle çok titizdi. Morag şu anda bile Ainsley için bir kostüm hazırlıyordu.

Daniel topları hazırlarken Ian Mackenzie odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Ian, Ainsley ile pek konuşmazdı ama Isabella'ya yaptığı ziyaretler sırasında onunla rahat olmuştu, bu da ondan kaçmadığı anlamına geliyordu. Ama onu arayıp bulmaya da çalışmıyordu; tıpkı ailesi gibi onun varlığını da kabullenmişti.

Ainsley, Ian'ın önceki yıllardaki ziyaretlerine göre değiştiğini fark etti. Artık daha kendinden emin bir şekilde hareket ediyor, hızlı telaşının yerini sakin bir dikkat alıyordu. Minik oğlunu her kucağına aldığı anda, durgunluğu daha da belirginleşiyordu. Sessizlik, işte buydu, derin, sarsılmaz bir mutluluktan gelen bir tür huzur.

"öpü avında değil misin?" Ainsley ıstakasını beyaz topa doğru dizerken Ian'a sordu.

Ian kendine viski doldurdu ve bilardo masasına yaslandı. "Hayır."

"Çok çabuk kazanacağını söylüyor," dedi Daniel. "Kâğıt oynamayı sevmemesiyle aynı sebepten."

"Masadaki her kartı hatırlıyorum," dedi Ian.

Ainsley diğer oyuncuların bundan pek hoşlanmayacağını düşündü. "Uzak durman çok sportmence o zaman."

Ian spor yapmakla ilgilenmiyor gibi görünüyordu ve Ainsley bir anda onun kart oyunlarından uzak durduğunu, çünkü kendisine meydan okumadıklarını anladı. O kadar hızlı bir zekâyâ sahipti ki, başkaları bir sorun olduğunun farkına bile varmadan sorunları çözüyordu.

Cameron atlarına karşı biraz böyleydi, diye Ainsley, bir atın ne zaman kuruyacağını ve tam olarak nedenini önceden bilirdi. Cameron'ın bir eğitim seansını durdurup bir atı uzaklaştırdığını, seyislerinin bir sorun olmadığını söyleyip itiraz ettiklerini, ancak at doktorunun Cameron'ın haklı olduğunu onayladığını görmüştü.

Ainsley ıstakasını hizalarken, Ian masanın iki santim sağına vurdu. "Buraya nişan al. Kırmızı top şu cebe düşecek ve beyaz top da oraya dönecek." İşaret etti.

"Ah, Ian Amca, yardım etmek adil değil."

Ian Daniel'a belli belirsiz bir gülümseme gönderdi. "Bayanlara her zaman yardım etmelisin, Danny."

Ainsley, Ian'ın ona iyi bir tavsiye verdiğini bilecek kadar bilardo matematiği biliyordu. Atışını yaptı. Beyaz topu kırmızıya çarparak tam olarak Ian'ın işaret ettiği yere gönderdi. Top duvardan fırlayıp cebe girdi ve beyaz top yavaşça Ainsley'nin ıstakasına doğru yuvarlandı.

Daniel sırtıttı. "Bir bayana göre iyisin, vermeliyim."

Ainsley, "Şunu bilmenizi isterim ki kardeşlerimi pek çok kez kıskırttım," dedi. "Bana para kaybetmeye başladıktan sonra tüm bu oyunları bana öğrettiklerine pişman oldular."

Daniel kıkırdadı. "Aferin sana. Başka ne yapmayı biliyorsun?"

Ainsley bir atış daha hazırladı. "Tabancayla ateş et ve hedefi vur, dikkat et. Kâğıt oynayın, iskambil gibi kadınsı oyunlar değil. Yani poker."

"Evet, bunu görmeyi çok isterim. Şu anda bile salonda bazı oyunlar oynanıyor."

Ainsley başını salladı. Konuşmadan çok bilardoyla ilgilenen Ian, Ainsley'nin nişan alması gereken yere bir kez daha vurdu.

"Isabella'nın misafirlerini onu utandırmak istemem," dedi Ainsley gülerek.

Phyllida'ya borcunu ödeyecek parayı kazanmak için bir kart oyununa katılmayı düşünmüştü ama ağabeyleri Elliot ve Steven Ainsley'ye iyi bir oyuncu olmayı öğretmiş olsalar da, diğer oyuncuların daha iyi olma riski hâlâ vardı. Hart'ın konuklarının çoğu azılı kumarbazlardı ve oyunlara girmek için bile büyük miktarda para gerekiyordu. O masalarda binlerce sterlin bir solukta el değiştiriyordu. Bu riski göze alamazdı.

Ainsley kendi topuna vurdu. Bu top ikinciye çarptı ve Ian'ın elinin dayandığı yastığa çarparak sekti ve kesin bir gümbürtüyle cebe yuvarlandı.

Daniel ıslık çaldı. "Keşke para için oynasanız, Bayan Douglas. İkimiz birlikte çok şey kazanabiliriz."

"Elbette, Daniel. Bir araba alırsınız ve üzerinde 'Bir Bayan ve Bir Delikanlı Tarafından Bilardo Sergisi Şampiyonu' yazan bir pankart sallayarak dolaşabilirsiniz. Hayran Olun! Yeteneklerinizi Test Edin ve Şansınızı Deneyin. "

"Bir çingene arabası," dedi Daniel. "Angelo'ya akrobasi yaptıracağız ve babam eğitilmiş atlarını gösterecek. Siz de hedeflere ateş edebilirsiniz. İnsanlar bizi görmek için kilometrelerce uzaktan gelecekler."

Ainsley güldü ve Ian onları tamamen görmezden geldi. Ainsley sonunda atışını kaçırdığında, Daniel topları ceplerinden aldı ve kendisi için sıraya dizdi. Ian masayı terk etti ve Ainsley'nin önüne geldi.

Ian doğrudan gözlerinin içine bakmasa da, sol elmacık kemiğine yerleşmeden önce yüzünde dolaşan altın bakışlar Mackenzie'lerinki kadar yoğundu.

Ian çocukluğunu bir tımarhanede geçirmişti ve Ainsley, Ian'ın hiçbir zaman gerçekten deli olmadığını bilse de, sıradan bir adam da değildi. İnanılmaz patlamalarla ortaya çıkan bir zekâyı sahipti ve Ainsley her zaman esrarengiz dış görünüşünün, herkesin sırlarını belki de kendilerinden daha iyi anlayan bir adamı sakladığını hissetmişti.

"Cameron'ın karısı ondan nefret ediyordu," dedi Ian önseziyle. "Ona zarar vermek için elinden gelen her şeyi yaptı. Bu da onu sert ve mutsuz bir adam yaptı."

Ainsley nefesini tuttu. "Ne kadar da korkunç biri."

"Evet," dedi Daniel neşeyle bilardo masasından. "Annem tam bir orospuydu. Ve bir fahişeydi."

Ainsley'nin doğru tepkisi Daniel'ı annesi hakkında bu kadar sert konuştuğu için uyarmak olurdu, özellikle de annesi ölmüşken. *Aman Tanrım, Daniel, bu doğru olamaz.* Ama Ainsley'nin Leydi Elizabeth hakkında duyduklarına bakılırsa, Daniel büyük olasılıkla yalın gerçeği söylemişti.

"Onu hiç tanımadım," dedi Daniel. "Ama insanlar bana ondan bahsediyor. Annemin Avrupa'daki tüm aristokratlarla yattığını söyledikleri için okuldaki arkadaşları yumruklardım ama çoğunlukla doğruydı, bu yüzden bıraktım."

Daniel'ın sesindeki gerçekçi ton Ainsley'nin kalbini sızlattı. Leydi Elizabeth'in kötü bir şöhreti vardı ama bunun gerçeklerini oğlunun ağzından bu kadar açık bir şekilde duymak yürek parçalayıcıydı.

"Daniel, özür dilerim."

Daniel omuz silkti. "Annem babamdan, evlendikten sonra ortalıkta dolaşmasını istemediği için nefret ediyordu. Eskisi gibi devam edebileceğini düşünüyordu ama arkasında babasının parası . Ayrıca Hart bunu başarırda düşes olma ihtimali de vardı. Babamın onun dolaşmasına izin vermemesine misilleme olarak, onu oğlu olmadığıma ikna etmeye çalıştı ama gördüğünüz gibi ben tam bir Mackenzie'yim." Daniel o keskin Mackenzie bakışlarıyla öyleydi. Bunu inkâr etmek mümkün değildi.

"Nasıl yapabilir?" Ainsley öfkeyle sordu. Bir annenin çocuğunu kocasıyla oynadığı bir oyunda piyon olarak kullanabilmesi Ainsley'nin midelerini bulandırıyor. Aptal Elizabeth... Cam'in hınzır gülümsemesi, koyu altın gözlerindeki sıcaklık, ateşten öpücükleri hep ona aitti ve bunların kıymetini bilmemişti.

"Dediğim gibi, tam bir kaltaktı."

Ainsley Daniel'ın annesi hakkında bunları nereden bildiğini sorgulamadı. Ona hizmetçiler, okul arkadaşları, iyi niyetli arkadaşları, pek de iyi niyetli olmayan tanıdıkları anlatmış olmalıydı. Hatırlamadığı annesinin, bir annenin olması gerektiği gibi melek gibi bir varlık olmadığını öğrenen küçük çocuğun ıstırabını hayal etti. Ainsley'nin kendi ilgili çok az anısı vardı ve onun ne kadar korkunç bir insan olduğu tekrar tekrar söylendiğinde neler hissedeceğini tahmin edebiliyordu.

Ainsley, "Leydi Elizabeth'le güzel bir konuşma yapmak istiyorum," dedi. İyi bir dil darbesi desek daha doğru olur.

Daniel güldü. "Isabella Teyze ve Beth Teyze de öyle. Ve amcalarım. Ama babam kimsenin ona karşı gelmesine izin vermezdi. Ondan başka kimseye."

Ian araya girdi. "Onu hiç tanımadım. Cameron'la evliyken akıl hastanesindeydim. Ama ona ne yaptığını duydum."

Beth'e olan sevgisi dışında duygularını belli eden bir adam olmayan Ian'ın gözlerinde kardeşi için bir öfke kıvılcımı vardı.

"Daniel." Cameron'ın sesi odanın diğer tarafından gürledi. "Dışarı."

Daniel şaşırmadan babasına baktı. "Ben de tam Mrs. Douglas'ın bilmesi gereken şeyler."

Cameron az önce açtığı kapıyı işaret etti. "Dışarı."

Daniel kederli bir iç geçirdi, ıstakaları rafa geri itti ve odadan dışarı çıktı. Ian tek kelime etmeden onu takip etti, kapıyı kapattı ve Ainsley ile Cameron'ı yalnız bıraktı.

Bölüm 11

Cameron Ainsley'e baktı, rengi uçmuştu, gözleri haklı bir öfkeyle parlıyordu ve onu istiyordu. Onu bilardo masasına, yanındaki sandalyeye ya da kanepeye oturtabilirdi, pek de umurunda değildi. Öfkeyle ayrılmış dudaklarını öpmek, heyecanlı nefeslerle yükselen göğsüne öpücükler kondurmak istiyordu. Cam, öfkeyle, *"Onunla güzelce konuşmak istiyorum,"* diyen kadının içine gömülmek istiyordu.

Ainsley'nin açık gözleri ve cesur bakışlarıyla Leydi Elizabeth Cavendish'e kendisi hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylediğini hayal edebiliyordu. Bir aristokratın zengin, şımarık kızı, tropik bir kuş kadar vahşi ve parlak olan Elizabeth'in Ainsley karşısında hiçbir şansı olamazdı. Ainsley daha çok bir serçeye benziyordu; tüylerini sergilemekten çok elindeki pratik meselelerle ilgilenen, gerçekçi bir kadındı.

Hayır, serçe değil. Bu Ainsley gibi biri için fazla sade kalırdı. Ainsley son derece güzeldi, güzelliği derinliklerinden parlıyordu. Cameron bu güzelliğin her bir santimini öğrenmek istiyordu.

"Böyle şeylerin beni ilgilendirmediğini biliyorum," diyordu Ainsley, sesi duyularına iyi gelen bir şarap gibiydi. "Daniel başladığında onu durdurmalıydım ama merhum eşiniz hakkında hastalıklı bir merak duyduğumu itiraf etmeliyim. Daniel'ın söylediklerinden herhangi biri doğruysa, özür dilerim."

Üzgündü, mesele de buydu. Diğer kadınlar Daniel'ın bir şeyler uydurduğunu düşünebilir ya da Elizabeth'ten, Cameron'dan, Daniel'dan bu hikâyeyi anlattığı için iğrenebilirlerdi. Ama Ainsley değil. O gerçeği olduğu gibi görüyordu.

Cameron'ın Elizabeth'ten boşanmamasının nedenleri vardı ve bunların hepsi Daniel'la ilgiliydi. Elizabeth'in bebeğinden kurtulmaya çalışmayacağına güvenilemeyeceğini çok önceden fark etmişti ve bu yüzden Cameron, Elizabeth'in öfkesine rağmen onu yakınında tuttu. Elizabeth defalarca çocuğun Cameron'dan olmadığını iddia etmişti ve Cameron onun doğruyu söyleme riskinin olduğunu biliyordu. Elizabeth'in kimisi düzenli, kimisi kısa süreli bir dizi sevgilisi olmuştu. Ama Cam bu riski göze almıştı. Elizabeth yanılmıştı-Daniel bir Mackenzie'.

Cameron şimdi Elizabeth'i Daniel'ı doğurur doğurmaz göndermesi gerektiğini biliyordu ama genç ve duygusaldı. Elizabeth'in bakması gereken bir oğlu olduğunda değişeceğine gerçekten inanmıştı. Ama o

Olmamıştı; sadece garip bir melankoliye gömülmüş, öfkesi daha da artmış ve Daniel'a zarar vermeye başlamıştı.

Cameron, Ainsley'nin tüm bunları ona açıkladığı takdirde anlayacağına dair garip bir hisse kapıldı.

"Buraya karım hakkında konuşmak için gelmedim," dedi.

Ainsley'nin gözleri onun için öfkeyle doluydu. "Pekâlâ, buraya ne hakkında konuşmaya geldiniz?"

Cameron donuk gri öğleden sonra elbisesinin en üst düğmesine dokundu ve sesini yumuşatmaya zorladı. "Bugün benim için kaç düğme açacağını sormaya geldim."

Ainsley'nin keskin nefes alışığı göğsünü Cameron'ın çözmek istediği düğmelere bastırdı. Yanakları kızarmıştı, gözleri parlıyordu, Ainsley en güzel halindeydi.

"O maçı unuttuğunu sanıyordum," dedi. "Oyunları asla unutmam. Ya da bana borçlu olunan şeyi."

Kadının tatlı kokusunu içine çekerek daha da yaklaştı. Güncel moda göre kadınların etekleri kalçalarına ve bacaklarına dar geliyordu ve Cameron tam karşısında durarak bundan yararlandı. Kadın üstünü açtığı anda, Cameron onun yumuşak göğüs dekoltesine bakabilecekti.

Küçük bir oniks çubuğu olan en üstteki düğmeye tekrar dokundu. "Kaç düğme, Bayan Douglas?"

"Geçen sefer on taneydi. Bu sefer, sanırım, sadece yarım düzine yapmalıyım." Cameron kaşlarını çatı. "Neden?"

"Çünkü içeride insanlar evin içinde dolaşp ıvır zıvır arıyor. Bilardo topları çöpçü avı için birkaç listede yer alıyordu."

"Yirmi," dedi Cameron . Ainsley tıkanı. "Yirmi mi?"

"Yirmi düğme beni buraya getirecek." Parmağını kadının korsajından aşağı, neredeyse beline kadar gezdirdi.

Cameron korsesinin sertliğinin ardında kalbinin küt küt attığını hissetti. "Hiç adil değil," dedi. "Bu düğmeler bir öncekinden daha geniş aralıklı."

"Terzinizin ne tasarladığıyla ilgilenmiyorum. Ben kaç tane açabileceğimle ilgileniyorum."

"Pekala, on iki. Son teklifim." "Hiç de son değil."

Bilardo masası Ainsley'nin geri adım atmasını engelledi. Cameronun tek yapması gereken onu kaldırmaktı, sonra da uzanmasını sağlayacaktı. Kumaşı yırtacaklardı.

ve Hart'ın hizmetçisini çileden çıkaracaktı ama o lanet şeyi değiştirmek Ainsley'e sahip olmaya değerdı.

"On dört tanesını kabul edıyorum,"
dedi. "Yirmi."

"Lord Cameron, eğer biri içeri dalarsa, yirmi düğmeyi ilikleyecek zamanım olmaz."

"O zaman kapıyı kilitleyelim."

Ainsley'nin gözleri büyüdü. "Aman Tanrım, hayır. Kötü şöhretli Lord Cameron Mackenzie'yle neden kilitli bir kapının ardında olduğumu açıklamakta çok zorlanırdım. Kapıyı kilitlemeden bırakırsan, çöp karıştırdığımızı sanırlar."

Cameron gülümsedi, içine bildiği kadar günah katarak. "Sabırsızlanmaya başlıyorum Bayan Douglas. Yirmi düğme."

"On beş."

Cameron gülümsemesinin zafere dönüşmesine izin verdi. "Tamamdır."

Kızardı. "Oh, çok iyi. On beş. Ama çabuk olalım." "Arkanı dön."

Şaşkın gri gözlerle ona baktı. Ne kadar şehvetli olduğunu biliyor muydu? Bir erkeğin, yastığın üzerinden uykulu gözlerle kendisine bakmasını arzulamasına neden olabilirdi ve Cameron yatağında kadınlardan hoşlanmazdı. Yatak uyumak içindi. Tek başına. Herkes için böylesi daha güvenliydi.

Ainsley yüzünü bılardo masasına dönmüştü, nefes alış verışı hâlâ hızlıydı. Aptal büstülü şimdi yoluna çıkmıştı, eteğini tutan tel ilmekler arkasına yapışmıştı. Aptalca bir modaydı. Büstiyerleri tasarlayan aptal her kimse, belli ki kadınlarla hiç ilgilenmemişti.

Cameron yarı yarıya onun yanında durarak, kalçasını onun kalçasına dayayarak idare etti. Bir dahaki sefere Ainsley ile böyle durduğunda, telaşın ortadan kalkacağına yemin etti.

Cameron ilk düğmeyi açarken kızın yanağına bir öpücük kondurdu. Ainsley oyuna sadık kaldı, kız gibi çırpınmadı ya da yalvarmadı. Teklifi bitirmişti ve pazarlığa sadık kalacaktı. Cesur, güzel kadın.

Cameron önce ikinci, sonra üçüncü düğmeyi çözerken gözleri kapandı, vücudu Cameron'ınkine karşı gevşedi. Cameron kızın ağzının kenarını öptü ve çıkardığı hafif özlem sesi Cameron'ın aletinin başını ağrıttı.

Sekizinci düğmeye geldiğinde, Cameron onun boynunu öpüyor, limonların hafif ısırganının üzerine tuzlu tangını tadıyordu. Yakında bir gün, Cameron onun kıyafetlerini soyacak ve tüm vücudunu yalayacaktı. Sonra onun önünde diz çökecek ve içip

Ayak parmakları halıya kıvrılırken, elleri adamın saçlarına dolanırken ve o değerli zevk iç çekişlerini yaparken içki içti.

On, on bir, on iki. Cameron onun göğsüne dokundu, korsesinin içinde baş döndürücü bir sıcaklık vardı. Bir dahaki sefere korseyi de çıkaracaktı.

"On üç," diye fısıldadı. "On dört." Bir elini cebine daldırdı ve tek eliyle on beş numaralı düğmeyi açtı. "Kımıldama."

Ainsley kıpırdamadan durdu, gözleri kapalıydı. Cameron onun kokusunu içine çekti, tenini bir kez daha öptü ve sonra cebinden çıkardığı kolyeyi boğazına dolayarak arkasındaki küçük kopçayı kapattı.

Ainsley'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Hayretler içinde önce göğsünün üzerinde duran elmaslara, sonra da adama baktı. Korsesi baştan çıkarıcı bir şekilde açılmış, göğüsleri önünde küçük, dekoratif olan bir korsenin üzerinde yükseliyordu.

"Bu nedir?" diye sordu.

Cameron ses tonunu umursamaz bir hale getirdi. "Sen, Isabella ve Beth gittikten sonra Edinburgh'daki kuyumcudan aldım. Yeni giysilerinize yakışacağını düşündüm."

Ainsley şaşkınlık içinde ona baktı. Cam'in kadınlarının çoğunun, onlara mücevher aldığı anda kapıldığı ciyaklama heyecanı yoktu, daha sonra ödeme sözü veren sinsi bakışlar yoktu. Ainsley Douglas şaşkına dönmüştü.

"Neden?" diye sordu.

"Ne demek neden? O lanet kolyeyi gördüm ve hoşuna gideceğini düşündüm."

"Bunu sevdim." Ainsley elmasları parmakladı. "Çok güzel. Ama ..." Yüz ifadesinde özlem, yalnızlık ve onu şaşırtan ani bir acı vardı. "Bunu kabul edemem."

"Neden olmasın?"

Cameron ona çok kızgın görünüyordu. Ainsley'nin Phyllida'yla olan işine karışan ve terzideki seansını devralan adam, Ainsley'ye teminatsız para vermek isteyen ve onun mücevherlerini tıpkı sevgilisine yaptığı gibi satın alan adam, şimdi ona kızgın görünüyordu.

"Çünkü sevgili Cameron, insanların dedikoduyu ne kadar sevdiğini bilirsin. Bu kolyeyi bana neden verdiğin konusunda çok fazla spekülasyon olacaktır."

"Bunu sana verdiğimi neden herkes bilmek zorunda?"

Ainsley gülmek istedi. "Çünkü ağzın pek sıkı değil." "Sağduyunun canı cehenneme. Zaman kaybı."

"Gördünüz mü? Bunu söyleyebiliyorsun çünkü çok zenginsin, üstelik erkeksin de. Ben iyi bir kadın olmak ve tüm kurallara uymak zorundayken, senin yaptığın her şey yanına kâr kalıyor." Ve bu kurallar canını sıkmadı mı?

"Kraliçe onun için çalıştığından çok daha fazlasını vermeli sana. Sen onun anladığından daha değerlisin."

Ainsley onun karanlık sesi karşısında ürperdi. "İltifat ediyorsun ve inan bana, beni iltifat etmene bayılıyorum ama çok dikkatli olmalıyım." Kolyeye tekrar dokundu. "Bunu benim için aldığını öğrenen herkes beni metresin sanacak. Phyllida zaten buna inanıyor."

Cameron ona doğru eğildi ve ellerini bilaro masasının üzerinde iki yanına götürdü. Vücudu onu içine çekti, kolları bir kafes gibiydi.

"O zaman gerçek metresim ol, Ainsley."

Nefesi dudaklarına değdiğinde kadın şaşkınlıkla soludu, ağzı da onu takip etti. Hızlı öpücük bir damga gibi yaktı.

"Sana çok şey verebilirim," dedi. "Sana çok şey vermek istiyorum. Bu o kadar kötü bir şey mi?"

O kadar kötü bir şey mi? Ainsley bilaro masasının kenarına tutunarak dik durmaya çalıştı. Hayır, bu adamın sevgilisi olmak kötü bir şey değildi. Adam elbisesinin düğmelerini açıp teninin tadına bakarken o yatağında -ya da onun tercih ettiği yerde- uzanabilirdi. Cameron'a teslim olmak nefes kesici olacaktı, vahşi, baş döndürücü bir özgürlük.

İstedığı her şeyi alan bir adamdı, kadınları ona minnettarlık duyuyor ve bağlanan ipleri umursamıyorlardı. Ama Cameron'ın her zamanki kadınları fahişeler, neşeli dullar ve onunla birlikte olmadan çok önce itibarları kirlenmiş kadınlardı. Onların kaybedecek bir şeyleri yoktu, Ainsley'nin ise her şeyi vardı. *Ve bu çöküş cennet gibi olmaz mıydı?*

Ama bir , Ainsley bir baştan çıkarıcının yetenekli dokunuşuna yenik düşmüştü. Kendisi için her şey olan ağabeyine günahlarını itiraf etmekten korkarak tamamen mahvolmanın eşiğine gelmişti. Sonunda ona söylediğinde Patrick'in gözlerindeki şoku, namuslu karısı Rona'nın dehşet dolu nefesini hatırlıyordu.

Ve sonra Patrick, Ainsley'i sokağa atabileceği gibi atmak yerine, onu kurtarmak için hızlı ve şefkatli bir şekilde çalışmıştı. Sadece onun ve Rona'nın müdahalesi ve John Douglas'ın nezaketi, dünyanın onun utancını keşfetmesini engellemişti. Patrick, Rona ve John, Ainsley'nin yaptıklarını örtbas etmişlerdi ve Ainsley her şeyi onlara borçluydu.

"Lordum.."

"Benim *adım* Cameron."

"Cameron." Ainsley gözlerini kapadı ve güç toplamak için bir nefes aldı. "İstiyorum. Senin sevgilin olmayı çok istiyorum. Ama olamam." Kelimeler, dünyadaki tüm pişmanlığı içinde barındırarak ağzından döküldü.

"Neden olmasın? Bir hizmetçi gibi yaşıyorsun ve bir dowd gibi giyiniyorsun. Londra'da insanlar ne der diye endişeleniyorsan Paris'e gideriz. Sen bir kraliçe gibi giyinirsin, ben de seni öyle mücevherlerle donatırım ki, bu küçük biblo bir hiç olur."

Isabella ve Cameron'ın onun için seçtiği renklerde saten elbiseler içindeki Ainsley, boynunda elmas ipler, kulaklarında parıldayan yakutlar gözünde canlandı. "Safir de var mıydı?" diye sordu hüznle. "Tüm o mavi elbiselerle güzel giderlerdi."

Cameron'ın gülümsemesi bacaklarını güçsüzleştirdi. "İstediğin her şey olabilir. Her gün yeni bir elbise, ona uygun mücevherler. Binmen için en iyi atlar tarafından çekilen güzel bir araba. Fransa'da en harika fayton atlarını yetiştiren bir adam tanıyorum. Beğendiklerinizi seçebilirsiniz."

Elbette Ainsley'e en iyi atları verecekti. Çoğu kadın için elmas neyse, onun için de atlar oydu. Değerli, güzel, en iyisini aramaya değer.

"ateş var, Ainsley Douglas. Onu benimle dışarı çıkar."

İstiyordu. *Buna* sahip olabilirdi, Cameron'ın güçlü kollarının onu sarmasına, içindeki erkeğin içindeki kadını uyandırmasına. Daha önce hiç onun gibi biriyle karşılaşmamıştı; sadece adını fısıldayarak tahrik edebilen erkeksi bir erkekle.

"Lütfen, beni bu şekilde kışkırtma," dedi.

"Seni baştan çıkarmak istiyorum. Seni tüm gücümle istiyorum ve skandalın canı cehenneme. Isabella haklı - dul otlarını atıp hayatının tadını çıkarmanın zamanı geldi de geçiyor."

"Benim korktuğum skandal değil." Ainsley nefes aldı, göğsü ağrıyordu. "İnanın bana, dünyada tek başıma skandala gidip asılmasını ve istediğimi yapmasını söyledim." Ancak önemli olanın skandal değil, skandalla incittiği insanlar olduğunu uzun zaman önce fark etmişti.

Cameron'ın gözlerinde hiç geçmeyen eski bir acı titreşti. "En azından bana bunu düşüneceğini söyle. Kışı benimle Paris'te geçir. Bana söz ver, Ainsley."

Ainsley "*Evet!*" kelimesini ağzından kaçırmamak için dudağını ısırdı. Adamın teklifini kabul edebilir ve her şey bitmeden önce bundan alacağı zevki sonuna kadar çıkarabilirdi.

O yoluna devam edecekti ama kızın hatırlamak için kısa bir zamanı olacaktı.

Cameron sustu, onun sessizliğinde reddini okudu ve bakışlarında gördüğü şey neredeyse onu çözüyordu. Yalnızlık, süren yalnızlık, bir çapkın görüntüsünün ardına . Cameron'ın çapkın şöhreti, uzun zaman önce kırılmış ve uyuşmuş bir adamı, hayattan başka bir şey elde edemeyeceğini bildiği için fiziksel zevk arayan bir adamı saklıyordu.

Başka bir erkekten böyle bir teklif gelmesi Ainsley'i kızdırabilir ve aşağılayabilirdi ama Cameron kendini ondan uzaklaştırırken gözleri aniden yaşlarla doldu.

"Elbiseni topla," dedi sertçe. "Leş yiyiciler de gelecek." Ainsley düğmelere uzandı. "Cameron, özür dilerim."

". İstemiyorsan, yapmazsın."

Şaşırtıcı bir şekilde, onu incittiğini fark etti. Onun için karar, kardeşinin kalbini tekrar kırıp kırmamaktı ama Cameron'ın gözünde sadece onunla birlikte olmak istemeyen bir kadın vardı.

Onun koluna dokundu. "Tereddütümün seninle hiçbir ilgisi yok Cam. Senden hoşlanmamakla yani. Senden çok ve seni sürekli kızdırdığım için özür dilerim. Tüm bunlardan bağımsız olarak, umarım arkadaş olarak devam edebiliriz."

"Arkadaş mı?" Ainsley nefes nefese kaldığı bir anda kendini yeniden bilardo masasına hapsolmuş buldu. "Seninle *arkadaş* olmak istemiyorum, Ainsley Douglas. Senin sevgilin olmak istiyorum. Kendimi içine gömmek istiyorum, tadının sonuna kadar güzel olup olmadığını öğrenmek istiyorum, beni sıktığını hissetmek istiyorum ve beni içine alırken çılgınlıklarını duymak istiyorum."

Oh, evet, bu ... evet, oldukça harika olurdu. *Ben de senin sevgilin olmak istiyorum, Cameron. Bunu her şeyimle istiyorum.*

"Seninle arkadaş olmak beni asla ama asla tatmin etmeyecek," diye bitirdi Cameron. "Açıkçası beni de."

"O zaman neden teklif?"

Ainsley biraz omuz silkti. "Hiç yoktan iyidir?"

Cameron homurdandı. Onu, başına kötü bir şey gelmesine asla izin vermeyecek güçlü kollarına aldı ve dudaklarına kısa, sert bir öpücük kondurdu.

"Ainsley, seninle ne yapacağım ben?" "Bana beş yüz gine borç verir misin?"

"Şeytan." Cameron onu . "Sana parayı vereceğim, ama bir kredi belgesi hazırlamakta ısrar edersen, bu konuyla daha fazla bil. Phyllida mektupları getirdi mi?"

"Yarın getirecekmiş, öyle diyor."

Cameron sadece başını salladı. "Güzel. O zaman bunları ondan al ve işini bitir. Eğer seni kandırmaya çalışırsa ya da daha fazla para isterse bana söyle, Phyllida benimle ilgilenir." Gülümsemesi acımasızdı. "Benimle uğraşmak zorunda kalmak istemiyor."

Sesindeki kesinlik Ainsley'e Phyllida'nın bu savaşı kazanamayacağını söylüyordu. "Yardımanın için teşekkürler Cameron. Ciddiyim."

"Ve seni istediğimi söylerken ciddiyim. Aramızdaki ilişkiyi bitirmek niyetindeyim. Bunu daha uzun bir ilişki haline getirmek isteyip istemediğin sana kalmış. Şimdi, elbiseni giy."

Ainsley düğmelerini iliklemeye başladı. Lanet olası adam onun düğmelerini *iliklemek* için o kadar acele etmişti ki, sıra toparlanmaya geldiğinde arkasını döndü ve işini bitirdi. Tam bir erkek gibi.

Düğmelerini iliklerken parmakları elmasları okşadı. "Peki ya kolye?"

"Sende kalsın. Sat. Ne yapacağın umurumda değil. Sadece o lanet mektuplar için Bayan Chase'e verme."

Cameron umursamazca konuşuyordu ama Ainsley onun, Ainsley'nin elmasları ona geri vermesinin yaratacağı acıya hazırlandığını gördü. Onları kuyumcuya geri mi verecekti, yoksa bir çekmeceye atıp listesindeki bir sonraki kadına vermek için bekleyecek miydi?

Büyük şans. *Bu elmaslar benim. Diğer bayanlar için kötü şans.*

"Bayan Chase'in kolyemi kemikli ellerine almasına izin vermeyi aklımdan bile geçirmem." Ainsley parmaklarını kolyenin ipinden geçirdi ve elmasları dudaklarına götürdü. "Teşekkür ederim Cameron. Bunun kıymetini bileceğim."

Ertesi gece, Ainsley, on sekizinci yüzyıldan kalma bir hanımefendinin büyük beyaz peruğunu , yüzü altın bir kâğıt maskeyle gizlenmiş, minderli duvar ile yarım şişe parfüm sıkılmış olması gereken Phyllida Chase arasındaki bir arabada rahatsız bir şekilde sıkışmıştı.

Ainsley gençliğinde süslü balolardan hoşlanmış, eğlenen ailesi ve arkadaşlarının övgüsünü kazanan kostümler icat etmişti. Bir porselen bebekten bir ejderhaya kadar şey olmuştu - ejderha için bir

Kendi yaptığı kâğıttan ejderha kafası ve küçük kardeşi Steven'ın onu bir kılıçla evin içinde kovalamasına izin verdi.

Bu süslü kıyafet partisi için Ainsley kimliğinin gizli kalmasını istedi. Mektup karşılığında para alışverişine tanık olan biri olursa, Ainsley kimsenin onu tanımasını istemiyordu. Ne Isabella ne de Beth katılacaktı, bu da işini biraz daha kolaylaştırıyordu. Bildiği kadarıyla Lord Cameron da orada olmayacaktı, bu yüzden rahat bir nefes aldı.

Bugün Cameron'ı hiç görmemişti ama o öğleden sonra Angelo ıssız bir salonda ona yaklaşmış ve sessizce avucuna para sıkıştırmıştı. Çoğu insan Romanlara güvenmezken, Cameron'ın Ainsley'e bin beş yüz gine götürmesine izin vermesi komikti.

Bin beş yüz. Görünüşe göre Phyllida Cameron'ı kendisine bu kadar vermeye ikna etmişti. Sinir bozucu kadın iki tarafı da ortada oynuyordu.

Ancak bu miktar Phyllida'nın pazarlıktan dönmesini engelleyebilirdi, bu yüzden Ainsley itiraz etmedi. Angelo'ya kraliçenin ilk beş yüz doları verdiğini ve Cameron'ın sadece bin dolardan vazgeçmesi gerektiğini anlatmaya çalışmıştı ama Angelo ilgisiz bir şekilde oradan uzaklaşmıştı.

Gizlilik yemini etmiş olan Morag, Ainsley'nin kostümüne yardım etmişti. Morag'ın Ainsley'nin beline bağladığı minderlerden çantalar yapmışlardı ve bu çantalar Morag'ın tavan arasında bulduğu uçuşan eteği yayıyordu. Etekler parlak kırmızıydı; Ainsley yürüdükçe salınan metrelerce kırmızı kadife. Brokar korse çok dar olsa ve peruk biraz kaşındırsa da kostümü giymekten zevk aldığını hissetti.

Phyllida, Ainsley'nin Hart'ın ev partisinde gördüğü ama tanımadığı birkaç İngiliz hanımefendi ve beyefendiyle birlikte görkemli arabasıyla partiye gitmesi için ısrar etmişti. Bütün hafta boyunca Ainsley'yi görmezden gelmişlerdi ve şimdi de onu tanıyor gibi görünmüyorlardı.

Altı kişi arabaya doluşmuşlardı; Phyllida'nın yanındaki kadın uzun değneğiyle bir çoban kızı gibi giyinmişti ve karşısındaki üç beyefendi de bir kardinal, bir şeyh ve bir İspanyol matadoru gibi giyinmişti. Phyllida Mısırlı bir prensesin kostümünü seçmişti -ya da Mısırlı bir prensesin nasıl olması gerektiğini hayal ediyor olmalıydı- pırıltılı ipekler, kalın altın takılar ve siyah bir peruk. Şehvet saçıyordu ve Ainsley'nin Phyllida'nın yanına yapışmış olmaktan hissedebildiği kadarıyla Phyllida korsesini çıkarmıştı.

Phyllida ve çoban kız, köy yolunda ilerlerken hiç çekinmeden beylerle gülüştiler ve flört ettiler. *Asa* ve *sopalarla* ilgili imalar ortalığa . Beyefendilerden biri

azarlanması gereken yaramaz bir koyundu ve o ve diğer iki beyefendi Rowlandson'ın malikanesine giden yolun geri kalanında miyavladılar. Ainsley hayatı boyunca bir arabadan inerken hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Phyllida aşağı indiğinde, Ainsley onu kenara çekti. "Değiş tokuşu şimdi yapamaz mıyız?" Banknotlar Ainsley'nin korsesinin içinde ağırlaşmıştı ve mektupları ne kadar çabuk alırsa o kadar iyiydi. O zaman eve gidebilir, saçma peruğunu çıkarabilir ve Lord Cameron'ın en kötü teklifi gibi başka konulara yönelebilirdi.

"Hayır, kesinlikle sevgilim." Phyllida gerçek bir zevkle güldü, Ainsley'nin onu hiç görmediği kadar neşeliydi. "Buraya eğlenmeye geldim. Ve sen de harika görünüyorsun. Gel de ev sahibimizle tanış."

Phyllida, Ainsley'yi açık salondaki uzun merdivenden yukarı çıkarırken parmakları Ainsley'nin koluna dolandı. Isabella'ya göre malikânesini fakir bir İskoçyalıdan satın alıp yeniden düzenleyen bir İngiliz olan Lord Rowlandson en üstte bekliyordu. Uzun boylu, siyah saçlı, kahverengi gözlü, sıradan bir yüzü ve dostça bir gülümsemesi vardı. Konuklar ondan hoşlanıyor gibiydi, hatta çoban kız ve yeni sürüsü bile onu selamlarken çok nazik davranıyorlardı.

"Bayan Chase, ne kadar hoş." Rowlandson Phyllida'nın elini sıktı ve içten bir sıcaklıkla gülümsedi. "Mütevazı müessesemi şerefleştirdiğiniz için teşekkür ederim. Bu güzel genç bayanı da yanınızda getirdiğiniz için." Ainsley'e geniş bir gülümseme verdi.

Phyllida, "Evet, o ve ben çok iyi dostuz," dedi. "Bu Bayan . . . um . . ."

"Gisele," diye araya girdi Ainsley ve elini uzattı. "Bu gece, ben Gisele'im." Sesini gırtlaktan çıkarmaya çalıştı, Fransız aksanıyla konuşuyordu ama sesi cızırtılı ve yanlış çıkıyordu.

"*Bienvenue*, Gisele." Rowlandson onun elini tuttu, eğildi ve arkasına hafif bir öpücük kondurdu.

"*Merci*, monsieur." Ainsley ona küçük bir reverans yaptı. En azından nazikti ve gülümsemesi şehvet dolu değildi. Sadece dostça ve eğlenceli bir pırıltıydı.

Rowlandson bir sonraki misafir grubunu selamlamak için döndü ve Ainsley, Phyllida'yı gotik kemerlerle tamamlanmış ve insanlarla dolu katedral benzeri misafir odasına kadar takip etti. Phyllida içeri süzüldü, kadın arkadaşlarına el salladı, erkeklere cilveler yaptı.

Konuklar tiz seslerle konuşuyor, gürültü Ainsley'nin kulaklarını tırmalıyordu. Parfüm ve vücut ısısı yoğundu. Phyllida kalabalığın arasından bir

Ainsley'i geniş çantasıyla geride bırakarak suda yılanbalığı gibi ilerledi. Phyllida takası kış bahçesinde yapmak istediğini söylemişti. Orası saksı bitkileri ve oturacak yerlerle dolu huzurlu bir oda olacaktı. Serin bir yalnızlık. Ainsley orada koyunlarla ilgili imalardan uzakta, sessizce bekleyebilirdi. Cennet.

Ainsley misafir odasından çıkmak için döndü ama salondan daha fazla misafir içeri daldı ve Ainsley'i de dalgalar gibi yanlarında taşıdılar. Ainsley sağa sola savruldu ve göğsünde birden fazla el hissetti, ardından pencere kenarındaki nispeten boş bir köşeye fırladı. Pencere merhameten açıktı ve Ainsley nemli ama ferahlatıcı İskoç havasını nefes nefes içine çekti.

Yakındaki bir mazgaldaki hareketlilik gözüne çarptı ve orada sarmaş dolaş olmuş bir kadın ve bir erkek gördü. Kadının kostümü neredeyse göbeğine kadar V şeklinde iniyordu ve beyefendi yüzünü kadının göğsüne dayamıştı. Kadın da adamın kasıklarını sıkıca okşuyordu.

Ainsley, arabadaki şeyhi bir sütunun etrafındaki yuvarlak divanda, iki yanında birer hanımefendiyle buldu. Hanımların elleri çarşafının altında geziniyordu ve üçü de kıkırdıyordu.

Oh, canım.

Ainsley, Beth ve Isabella'nın partiden neden bahsetmediklerini şimdi anlıyordu. Ainsley onların Hart'ın işleriyle çok meşgul olduklarını düşünmüştü ama aslında Lord Rowlandson'ın davetli listesine eklenemeyecek kadar saygın kişilerdi.

Buradaki insanların bazıları Hart'ın ev partisinden gelmişti ama Ainsley çoğunu tanıımıyordu. Birçok kadın Phyllida'ninkine benzer kostümler giymişti: bol, korsesiz, skandal yaratacak kadar dekolte. Başka bir kadın on sekizinci yüzyıldan kalma bir kıyafetle gelmişti ama dekoltesi o kadar aşağıya inmişti ki meme uçlarının pembe kahverengisi görünüyordu.

Drat Phyllida. Bu alışverişi orgiastic bir toplantıda yapmaya karar vermek tam ona göre idi. Ainsley yaygara koparırsa, belki de ona ödeme yapmayı reddeder ya da mektupları çalmaya kalkarsa, Phyllida Ainsley'yi herkese ve her şeye ifşa edebilirdi. Ne skandal ama. Bayan Douglas, kraliçenin gözdelelerinden biri olan küçük dul kadın, bir seks partisinde.

"*Cherie*." Bir adam ve bir kadın Ainsley'nin önünde durdu, ikisi de ona yukarıdan aşağıya bakıyordu. "Belki bizimle yürümek istersiniz?"

Ainsley'nin yüzü alev alev yandı. "Hayır. , hayır, teşekkür . İzninizle."

Çok uzun eteklerini kaldırdı ve koşarak yanlarından geçti. Kış bahçesine. Şimdi.

Ainsley, çantasıyla itip kaktığı kişilerin kötü bakışlarını görmezden gelerek kalabalığın arasından kendine yol açtı. Sonunda misafir odasından çıkıp üst salonun görece sakinliğine ulaştı ve merdivenlere doğru ilerlerken nefesini tutmaya çalıştı.

Yeni gelenlerle el sıkışan Lord Rowlindson onu gördü ve bir gülümseme gönderdi. Bu gülümseme artık uğursuz muydu? Ainsley karar veremedi. Rowlindson hâlâ hayırsever bir ev sahibi gibi görünüyordu, tek derdi misafirlerinin iyi vakit geçirmesiydi.

Lord Rowlindson'dan kış bahçesini tarif etmesini istememenin ihtiyatlı bir davranış olacağını düşündü ve onu bulmak için yola koyuldu. Eski evlere yapılan modern eklentiler olan kış bahçeleri zemin katta, muhtemelen bir kanadın sonunda olurdu. Ainsley soğuk demir korkulukları kavradı ve merdivenlerden inmeye başladı.

Güçlü bir el onu sarsarak durdurdu. Etrafında döndürülürken bir çığlık attı ve kendini Lord Cameron Mackenzie'nin maskesiz, öfkeli yüzüne bakarken buldu.

Bölüm 12

"Lanet olsun, Phyllida onunla *burada* buluşmanı mı söyledi?"

Angelo, Phyllida'nın Ainsley'i Rowlindson'a götürdüğünü söylediğinde Cameron'ın öfkesi evi yakıp yıkabilirdi. Erotizm koleksiyoncusu Rowlindson'ın sapkınlıkları ciltler dolduracak kadar çoktu. Adam ülkedeki en skandal insanları evine toplamaktan, onları hem erkek hem de kadın fahişelerle karıştırmaktan ve onları izlemek için geride durmaktan zevk alıyordu.

Anahtar kelime *izlemektir*, çünkü Rowlindson özellikle üç ya da daha fazla kişinin dahil olduğu eylemleri gözlemlemek için yaşıyordu. Fotoğraf çekmeyi de severdi. Bu onun için büyük bir hobiydi ve Cameron'a her zaman göstermeyi teklif ettiği geniş bir fotoğraf koleksiyonu vardı.

Phyllida Chase'in Ainsley'i buraya getirmeye cüret etmesi onu hasta etmişti. Bunu Cameron'dan intikam almak için yapmıştı -Cameron'un Phyllida ile ilişkisini için değil, Cam'in mektuplar konusunda Ainsley'nin tarafını tutması için. Phyllida, Rowlindson'a, Phyllida'nın onu getirmesine izin vermesi karşılığında Ainsley'ye erişim sözü vermiş olabilirdi.

Eğer Rowlindson Ainsley'ye dokunursa ya da daha büyük olasılıkla fotoğrafını çekerken başkaları tarafından dokunulmasına izin verirse Cameron onu öldürecekti. Cameron, Rowlindson'ı bu konuyu düşündüğü için bile öldürebilir.

Ainsley, çatık kaşlı peruğu ve maskesiyle ona bakarken yukarı hiç bozulmamış gibi görünüyordu. Kendini iyi gizlemişti ama Cameron o gri gözleri nerede görse tanırdı.

Cameron onu merdivenlerden aşağıya, koridora ve bir antreye kadar çekti. Neyse ki küçük bir mücevher kutusu olan oda boştu. Cam kapıyı kapattı ve arkasından kilitledi.

"Ne yapıyorsun?" Ainsley gevezelik etti. "Konservatuarda Phyllida'yla buluşmam gerekiyor."

"Yüce Tanrım, Ainsley, onunla *burada* buluşmak da nereden çıktı?"

Çok kızgındı, gözleri çok sertti. Kilmorgan'daki bilardo salonunda Cameron ona büyük bir özlemle bakmıştı ve şimdi öfkesi çok güçlüydü, tüm duygusallığı unutmuştu.

"Böyle süslü püslü bir parti olacağını bilmiyordum, değil mi?" Ainsley dedi ki. "İnsanların gerçekten bu tür şeyler yaptığını hiç bilmiyordum."

"Öyle. Rowlindson'ın maskeli baloları ünlüdür."

"Şey, onlar dünyanın benim köşemde ünlü değiller. Phyllida'nın neden burada buluşmak istediğini merak ettim ama beni baş başa bir yere götürmezse ona ödeme yapmayacağımdan endişe ettiğini düşündüm. O hain bir yılan."

"İşte bu yüzden eve dönüyorsun."

"O mektupları alana kadar olmaz. Ayrıca, burası benim evim değil. Senin evin. Benim bir evim yok."

Son sözler Ainsley'nin amaçladığından daha acıklı bir şekilde çıkmıştı. Kederin çınlamasını duydu ve onu maskelemeye çalıştı ama çok geçti.

Cameron'dan yana döndü, geniş etekleri neredeyse üzerinde yaldızlı bir saat bulunan küçük, zarif bir masayı deviriyordu. Rowlindson'ın arkadaşları ve eğlenceleriyle uyuşmayan bazı güzel parçaları ve iyi bir zevki vardı.

Cameron daha iki adım atmadan kolları ona dolandı. Bu gece hiçbir telaş onu uzakta tutmamıştı; sıcak eteği eteklerinin sırtına bastırıyordu.

"Evimde her zaman hoş karşılanırsın, Ainsley."

Onu eritirdi. Yerde bir su birikintisi olsaydı Phyllida'yla buluşamaz ve mektupları alamazdı.

Cameron peruğun bir kıvrımını geriye çekti ve onun boynunu öptü. "Berkshire'da baharda atları eğittiğim bir evim var. Sana orayı göstermek istiyorum."

"Kulağa hoş geliyor."

"Çamurlu ve soğuk. Düz. Koyunlarla dolu."

"Tanrım, bu gece yeterince koyun gördüm." "Ne?"

"Boş ver," dedi Ainsley. "Eminim atlarınız buna bayılıyordur."

"Seviyorlar."

Cameron onun tenini öpmeye devam etti, onu itaat etmesi için baştan çıkardı, sefil herif. Kadın döndü, çantaları Cameron'ı uzaklaştırdı. "Görmeyi çok isterim."

Ainsley'nin ne zaman bu şansa sahip olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama Cameron'ın hayatının her bölümünü öğrenmek istiyordu. Isabella'nın ona anlattığına göre Cameron kışları Kıta'da geçirirmiş -Paris, Roma, Monako- ve kışın en soğuk kısmı biter bitmez Berkshire'daki eğitmenlerine katılmış. Berkshire'da Cameron uyanık olduğu tüm saatleri atlarıyla geçiriyor, onları Newmarket'taki düz yarış sezonunun başlangıcına hazırlıyordu.

Ainsley'ye güzel geliyordu, kendi yarattığı bir rutin, bir amacı olan bir hayat. Peki neden ona baktığında bir özlem, bir boşluk görüyordu?

yerine getirilmemiş?

Cameron onun yüzünü kavrarken gözleri karardı. "Seni istiyorum," diye fısıldadı. "Ainsley, lanet olsun sana, seni çok istiyorum."

"Doğrusunu söylemek gerekirse ben de seni istiyorum."

Gözlerindeki bakış çaresizlikten kaynaklanıyordu ve Ainsley özlemle acı . Ama masanın üzerindeki küçük saat belirlenen saate doğru ilerliyordu.

"Zaman yok," diye fısıldadı. Hiç olacak mıydı?

Cameron küçük sandalyelerden birine oturdu ve Ainsley'i kucağına aldı. Aptal peruk yoluna çıktı ama onu bir kenara itti ve onu öptü.

Tadı çok güzeldi. Kendi isteğiyle Cameron'a doğru eğildi, Cameron'ın ihtiyacı da onunki kadar sıcaktı. Korsesi oldukça aşağıdaydı ve Cameron'ın korsesinden taşan göğsünü avuçlamasına izin veriyordu.

Onu özgür bırakmak istiyordu. Ağzını onun göğsüne kapatmak, onu tatmak ve emmek istiyordu. Cameron bunu altı yıldan uzun bir süredir istiyordu ve bunun nedeni sadece o uzun zaman önceki gecede onu şaşırtmış olması değildi. *Onu*, Ainsley'i, o güzel, cesur kadını istiyordu.

Gece bitmeden bu lanet kostümü açacak ve sonunda onun tadını öğrenecekti. Cameron bir elini kalçasına kaydırды ve eteği dolgunlaştırmak için kullandığı dolguyu buldu.

"Bunu çıkarmak istiyorum."

Ainsley onu öperken, "Benim için de büyük bir rahatlama olacak," dedi. "Çıkacak. Hepsi çıkacak. Benim için çıplak olmanı istiyorum, Ainsley."

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Ve eteğinin altına ne giydiğini görmek istiyorum." Ainsley kalçalarını oynatarak adamın sikini okşadı.

"Küçük şeytan."

"Ben masum bir sosyete kızı değilim. Mackenzie'ler ve kiltleri hakkında çok şey duydum."

"Masum bir kızı olmaman hoşuma gidiyor." Onun dudaklarını tekrar öptü. "Seni iyice ayartacağım."

"Oh, Tanrım." Gülümsedi ve yumruğunu adamın göğsüne vurdu. "Oh hayır, seni kötü şey, yapmamalısın."

Cameron onun ağzını ısırды. "Vixen." *Bir erkek sana aşık olabilir.*

Bu rahatsız edici düşünce, yanlarındaki küçük yaldızlı saatin zil sesiyle bozuldu. Cameron saati odanın öbür ucuna fırlatmak istedi.

Ainsley zorlukla ayağa kalktı, gülümsemesi kaybolmuştu. "Gitmem gerekiyor."

Cameron sandalyeyi terk etti ve onu tekrar sandalyeye bastırdı. "Sen bu odada kalacaksın. Değiş tokuşu ben yapacağım."

Ainsley sandalyeden fırladı. "Saçmalama. Ben olmalıyım. Phyllida'nın talimatları çok açıktı. 'Sadece siz, Bayan Douglas, Lord Cameron değil,' dedi."

Cameron onu tekrar yerine oturttu. "O lanet mektupları alacağım, her bir sayfasını. Phyllida Chase'in bir engerek yılanı olduğu konusunda haklısın. Seni kandırmaya çalışacaktır. Bana güvenmiyor ama beni kandıramayacağını da biliyor."

Ainsley'nin riskleri hesaplayan gri gözlerinde düşüncelerin dans ettiğini gördü. "Birlikte gitmeliyiz," dedi.

"Seni bu odadan çıkarmayacağım, Rowlindson'ın lanet olası suarelerinden birinde değil. O kötü bir adam, Ainsley."

Ainsley ona kanını kaynatan bir gülümseme gönderdi. "Ama herkes sizin hakkınızda böyle söylüyor Lord Cameron."

Cameron da ona gülümsedi. "Ben kötü bir adamım, çok kötü, ama farklı bir şekilde. İkimizin de aklı başından gidene kadar senin ırzına geçmek istiyorum ve sonra bunu tekrar yapmak istiyorum."

Onun açık sözlülüğü karşısında kızardı ama çırpınmadı ve bayılmadı. Ainsley değil.

"Phyllida konusunda haklı olduğunu biliyorum, ama mektuplar ..." Mutsuz görünüyordu. "Onlara bakmayacağına ve doğrudan bana geri getireceğine söz vermelisin."

"Mektuplarla ilgilenmiyorum." Cameron onun üzerine eğildi ve bakışlarını göğüslerinin arasındaki gölgeye dikti. "Parayı orada mı saklıyorsun?"

Ainsley korsenin derinliklerine uzandı ve tomar banknotu çıkardı. "Hepsi bu kadar."

Cameron notları aldı, vücudundan sıcak, şanslı şeyler. "Aşağıda kaybolacaklarını tahmin etmemiştim." Kızın ağzına kısa bir öpücük kondurdu ve . "Sen *burada* kal. Mektuplarla birlikte döneceğim ve benim arabamla eve gideceğiz."

Ainsley tekrar başını salladı. O büyük peruğun içinde nefis, hatta yenilebilir görünüyordu, gri gözleri maskenin arkasından boğucu görünüyordu. Fahişelerin en iyisine benziyordu, yarı masum, yarı baştan çıkarıcı, üst sınıf genelevlerde yüksek talep gören türden bir kadın.

Rowlindson'ın fotoğrafını çekmekten en çok hoşlandığı türden bir kadın, bir ya da iki vahşi erkek tarafından pençeleniyordu. Ainsley bir kadın olmadığını söyleyebilirdi.

Masumdu ama Rowlindson ve arkadaşlarının neler yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Cameron'ın içindeki canavar uyandı; Cameron'ın alkol, kadınlar ve at yarışlarıyla uzak tutmaya çalıştığı vahşi ve tehlikeli şey. Ama bu gece canavar öfkesini yönlendirecek bir yer buldu ve Cameron gülümsedi. Adam Ainsley'nin merdivenlerden inişini izlerken Rowlindson'ın gözlerindeki bakışı görmüştü. Cameron Rowlindson'ın ve belki de Phyllida'nın boynunu kırmaktan zevk alabilirdi. Cameron o lanet mektupları geri aldıktan *sonra*.

"Bekle." Ainsley sandalyeden sıçradı. Cameron'ın cebinden mendilini çıkardı ve dudaklarını kurulamaya başladı. "Yüzünde dudak boyası var."

Cameron ona ateşli bir gülümseme verdi. "Vücudumun her yerinde görmek istiyorum." Ainsley kızardı. Güzel, güzel Ainsley.

Cameron onu tekrar öptü, sonra mendili aldı ve ağızındaki kırmızı boyanın geri kalanını silerek ondan uzaklaştı ve odadan çıktı.

Kapı tıkırdayarak kapandığında Ainsley nefesini dışarı verdi ve kırılğan koltuğuna geri yığıldı.

Kendisiyle ilgilenen bir beyefendinin eski sevgilisiyle buluşmaya gittiğini gören başka bir kadın endişelenebilirdi ama Ainsley sadece rahatlamış hissetti. Phyllida'nın mektupları teslim etmesini sağlayacak biri varsa o da Cameron Mackenzie'ydi. Kurnaz bir adam değildi; Phyllida mektupları vermek istese de istemese de alacaktı.

Ainsley' her sıcaktı, uzun olmadığı kadar sıcaktı. Heyecanlıydı, endişeliydi ve yapmaya niyetlendiği şey hakkında biraz da korkuyordu. Cameron onu bu küçük odada öpmeye başlamadan önce bile, Ainsley Balmoral'a dönmeden önce onunla bir gece geçirmeye karar vermişti. Lord Cameron Mackenzie'nin sevgilisi olarak geçireceği muhteşem bir gecenin ardından geri çekilecek ve tekrar sade Ainsley Douglas olacaktı.

ve kraliçenin güvenilir sırdaşı.

Artık daha yaşlı, daha bilge ve okulu yeni bitirdiği zamanlardan çok daha bilgiliydi, diye düşündü. Phyllida'nın söylediği gibi, bu ilişkiye gözlerini dört açarak girecekti. Ainsley temkinli olacaktı.

Ama bir geceliğine Cameron'ın kollarında mutlu olacak ve hayatının geri kalanında bunun romantizmini yaşayacaktı.

Önce Cameron'ın mektupları geri getirmesini beklemek zorundaydı. Ainsley saat on beşi gösterirken terledi -küçük bir çan sesiyle işaretlenmişti- sonra yirmiyi gösterdi. Bir buçukta pes etti ve sandalyeden fırladı ama kapıya yönelemeden kapı açıldı ve Lord Rowlindson içeri girdi.

O kötü bir adam, Ainsley, demişti Cameron sessiz bir kesinlikle. Cameron gibi, kötü şöhretli Mackenzie ailesinin yüz karası biri onu aşağıladığında bir beyefendi hakkında ne söylenebilirdi ?

Lord Rowlindson şu anda pek tehlikeli görünmüyordu. Elini kapının koluna dayadı ve Ainsley'ye endişeli bir bakış attı. "Gisele, değil mi? Her şey yolunda mı?"

Ainsley tekrar sandalyeye oturdu ve eliyle yüzünü yelpazeledi. "Kalabalık oldukça bunaltıcıydı. Sessizce oturmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdim."

"Lord Cameron'ı bu odadan çıkarken gördüğümü sandım."

"Sen yaptın." Ainsley onun gözlerinin içine baktı. "Bana sessizce oturabileceğim yeri gösteriyordu."

Lord Rowlindson'ın yüz ifadesi endişeli bir hal aldı. Odaya kadar geldi ve kapıyı kapattı.

"Gisele, kendi iyiliğin için sana bu tavsiyeyi vermek zorundayım. Cameron Mackenzie'ye dikkat et. Gerektiğinde cazibeli biri olabilir ama ona güvenilmez. Gerçekte, o sert ve acımasız bir adam. Kadınlarını, onlara verdiği şey için çaresiz kalana kadar kullanır ve sonra onları bir kenara atar. Bunun senin başına gelmesini görmekten nefret ederim."

İçinden küçük bir ürperti geçti. "Endişenizi takdir ediyorum lordum. Gerçekten anlıyorum. Ama iyi olacağım." *Şimdi, lütfen, git buradan.*

Yapmadı. "Merakımı bağışlayın. Sadece sizin gibi genç birinin incindiğini görmek istemem. Lütfen kalın ve suaremin tadını çıkarın. Ya da kalabalıktan hoşlanmıyorsanız, özel çalışma odama geçebiliriz. Bir arkadaşım var, tam bir beyefendi ve çok sağduyulu, bize katılabilir ya da katılmayabilir, nasıl isterseniz. Fotoğraf çekmeyi sever misiniz?"

Bunun konuyla ne ilgisi var? "Portremi yaptırmak dışında bu konuda pek bir şey bilmiyorum. Ama bu uzun zaman önceydi." Düğününden sonra, aceleyle dikilmiş düğün kıyafetleri içinde, John Douglas'ın yanında duruyordu. Ainsley kısa süren törende düğün kıyafetlerini giymemişti; zaman yoktu.

Rowlindson, "Bu benim bir hobim," dedi. "Size bunu öğretmekten zevk duyarım."

Ainsley hâlâ Rowlindson'ın tehlikeli olduğundan emin değildi ama kesinlikle tuhaf biriydi. "Belki başka zaman."

"Yeni misafirlerime her zaman fotoğraflarımı gösteririm, bu benim için bir zevktir. Sonra da sizin bir fotoğrafınızı çekebilirim."

Kesinlikle tuhaf. "Hayır, teşekkür ederim lordum. Doğrudan eve döneceğim."

Rowlindson bir nefes verdi. "Eğer . Arabam emrinize amade. Getireyim mi?"

"Hayır, hayır." Ainsley kendini tekrar havalandırdı. "Başka düzenlemeler yaptım."

Hizmetçi beni getirene kadar oturacağım."

Rowlindson bir süre onu izledikten sonra, büyük bir rahatlamayla başını salladı. "Akıllıca bir fikir. Ama yardıma ya da seni eve götürmek için arabama ihtiyacın olursa hemen beni çağırmalısın. Söz mü?"

"Oh, evet, lordum. Yapacağım. Çok nazıksınız." *Tanrı aşkına, git!*

"Ve Lord Cameron hakkındaki tavsiyelerime kulak verin. Seni ne kadar baştan çıkarırsa çıkarsın."

Bunun için çok geç. "Evet, gerçekten. Uyarınız için teşekkür ederim."

Rowlindson'ın ağzı yumuşayarak gülümsedi. "Belki sizinle daha sonra konuşabiliriz. Bayan Chase aracılığıyla size haber gönderebilir miyim?"

Ainsley ilkel görünmeye çalışarak, "Bunun uygun olacağından emin değilim," dedi. Uygunluk konusundaki endişesi onu memnun etmiş görünüyordu. "Çok ihtiyatlı olacağım."

İyi akşamlar, Gisele."

Rowlindson ona son bir kez başıyla selam verdi, kapıyı açtı ve sonunda onu yalnız bıraktı.

Ainsley, Rowlindson'a üst kata geri dönmesi için zaman tanıyarak kendini dayanılmaz bir on dakika bekletti ve kostümünün hantal ayakkabılarını çıkarıp çoraplı ayaklarıyla odadan dışarı süzüldü.

Phyllida her zamanki gibi geç kalmıştı. Cameron gölgelerde bekledi ve Phyllida ancak saat bir buçukta rahatça seraya girdi. Mısır kraliçesi gibi giyinmişti: uzun,

Vücudunun her kıvrımını ortaya çıkaran düz bir kılıf, siyaha boyanmış gözler, kollarından, boynundan, ayak bileklerinden ve kulaklarından damlayan altın takılar.

Geçitte durdu ve etrafına bakınarak Ainsley'i aradı. Cameron sarmaşıklardan oluşan perdenin arkasından çıktı. "Phyllida."

Tatmin edici bir şekilde nefesi kesildi, sonra kızardı. "Şeytan anladı Cam, ne istiyorsun? Sana sadece Bayan Douglas'la değiş tokuş yapacağımı söylemiştim."

Cameron cebinden para rulosunu çıkardı ve Phyllida'nın bakışları açgözlülükle keskinleşti.

"Bin beş yüz mü?" diye sordu. "Söz verdiğim gibi mi?"

"Söz verdiğim gibi. Mektupları bana ver ve Ainsley'i bir daha asla rahatsız etme."

Boyalı gözleri sevinçten kocaman oldu. "Artık ona Hıristiyan ismiyle hitap ediyorsun, değil mi? İşler ne kadar da çabuk ilerliyor."

"Lanet mektuplar mı, değil mi?"

"Bu çok lezzetli. Mousy Ainsley Douglas ve çökmekte olan Lord Cameron Mackenzie. *Tonlar* nasıl da keyif verecek."

Cameron içinde öfke biriktiğini hissetti. "Onun hakkında tek kelime edersen, seni boğazlarım."

"Her zaman çok saldırgandın. Bunun ne kadar heyecan verici olduğunu sana hiç söylemiş miydin?" "Mektuplar, Phyllida."

Phyllida'nın bakışları Cameron'ın ötesine kaydı ve yüzü Cameron'ın daha önce hiç görmediği bir ifadeyle, gerçek bir zevkle aydınlandı.

"İşte , sevgilim. Lütfen gel ve beni Lord Cameron'ın tehditlerinden koru. Mackenzie'ler hakkında sana ne söylediğimi biliyorsun."

Cameron döndüğünde beklediği son kişiyi gördü: Güneyli bir İtalyan'ın esmer tenine ve koyu renk gözlerine sahip, uzun boylu, siyah saçlı genç bir adam. Cameron onu sahneden hayal meyal tanıdığını düşündü. Opera, belki de.

"Hanımefendiden özür dileyin," dedi İtalyan. Aksanı çok hafifti, İngilizcesi iyiydi. "Onun senin sevgilin olduğunu biliyorum ama artık bitti."

"Katılıyorum," dedi Cameron. "Bu iş bitti. Phyllida, bu şeytan da kim?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Phyllida sert bir sesle. "O benim aldatılmadığımı görmek için burada." Tekrar İtalyan'a döndü. "Sevgilim, mektupları getirdin mi?"

Cameron yumruğunu paranın üzerine kapattı, Phyllida değerli belgeleri verene kadar parayı almasına izin vermeyecekti. İtalyan elini cebine attı ve katlanmış bir yığın kâğıt çıkardı.

"Hepsi bu mı?" Cameron onlara baktı. "Ainsley altı kişi olduklarını söyledi."

"Hepsi bu kadar." Adam onları kol uzunluğunda uzattı. "Sinyora'nın adil davranacağına güvenebilirsiniz."

Fairly? Phyllida mı? Ya adam iyi bir yalancıydı ya da Phyllida onu gerçekten kandırmıştı.

Cameron mektuplara uzandı. İtalyan onları geri çekti. "Önce ona ödemeyi yap." *Cehennem gibi*. "Bunu aynı anda yapalım, olur mu?"

Adam soğukkanlı bir şekilde başını salladı. Mektupları tekrar uzattı ve Cameron tomar paranın parmaklarından sarkmasına izin verdi. Phyllida parayı kaptı ve Cameron İtalyan adamın elinden mektupları aldı.

Phyllida başparmağını banknotların köşesinde gezdirdi. "Teşekkür ederim Cameron. Umarım seni bir daha görmem."

Cameron ilk mektubu açtı. "Bekleyin," dedi sertçe. "Hepsini aldığınızdan emin olana kadar ikiniz de gitmiyorsunuz."

"Sana söylemiştim. ."

İtalyan elini kaldırdı. "Hayır. Bırakın baksın. Hainler her zaman başkalarının kendilerine karşı hainlik yaptığına inanmak zorundadır."

Kesinlikle opera. Adamın konuşmaları doğrudan onlardan geliyordu. Cameron kaydırmalı demir bir bankın üzerine oturdu ve ilk sayfayı taradı.

"*Hepsini* okumayacaksın, değil mi?" Phyllida öfkeyle konuştu.

Cameron cevap vermedi. Mektupların tamamına sahip olduğundan, Phyllida'nın daha sonra Ainsley'ye şantaj yapabileceği hiçbir sayfanın eksik olmadığından emin olmak için her kelimesini okuyacaktı. Cam mektuplarla ilgilenmediğini söylerken Ainsley'ye yalan söylememişti ama onları gerçekten okumayacağına da söz vermemişti. Onun iyiliği için okuması gerekiyordu.

Bunlar şüphesiz aşk mektuplarıydı. Kadın mektupları "En sevgili Arkadaşım" a hitaben yazıyor, sonra da kâğıtlar bu arkadaşın erkeksi fiziğini, ve dayanıklılığını anlatan abartılı sıfatlar ve çiçekli cümlelerle dolup taşıyordu.

Buna rağmen Cameron, yazarın kelime dağarcığının mükemmel olduğunu ve aşırı duygusal bir üslupla da olsa şiir yazabildiğini görebiliyordu. İlk mektup bu şiirsel üsluptan esintili, haber niteliğinde bir mektuba dönüşüyor ve sonra tekrar çiçekli ifadelerle dönüyordu. İmzalamıştı: "Sevgilerimle, Bayan Brown."

Bayan Brown.

Oh, lanet olsun.

Cameron ikinci mektubu açtı ve ilkinde çok benzediğini gördü, yazarın mektubun ortasında "zor durumdaki çocuklar" ve benzeri aile içi meselelere atıfta bulunduğunu fark etti. Ama bunlar bir sarayın iç meseleleriydi, bu diyarın prens ve prenseslerinin ve diğerlerinin yöneticilerinin çocuklarını deniyorlardı.

Sonunda Ainsley'nin gizliliğini ve kaçamak endişesini anlamıştı. Umutsuzca korumaya çalıştığı isimsiz arkadaşı İngiltere Kraliçesiydi.

"Skandal, değil mi?" Phyllida sonuncuyu katladığında şöyle dedi. "Kendinden utanmalı."

"Bunlardan hiç kopya çıkardın mı?" Cameron ona sordu. Phyllida bunlardan ne büyük bir silah yapabilirdi ama yine de geriye dönüp baktığında çok az şey talep etmişti. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Neden yapayım ki?" Phyllida omuz silkti. "Kraliçenin oldukça acınası fantezileriyle ilgilenmiyorum."

Cameron ayağa kalktı ve mektupları cebine doldurdu. "Bu mektuplar kraliçeyi tamamen küçük düşürebilir ve siz onları bana bin beş yüz gine karşılığında mı fidye olarak veriyorsunuz?"

"Siz de çok cömertsiniz. Başlangıç için yeterli sanırım."

"Neyin başlangıcı?"

Phyllida güldü ve Cameron onunla tanıştığından beri ilk kez ondaki sertliğin kaybolduğunu gördü. "Kocamı terk etmek için tabii ki." Elini İtalyan'ın kolunun kırımına doğru kaydırды. "Teşekkür ederim, Giorgio. Gidelim mi?" Giorgio.

Cameron onu şimdi tanıdı. O Giorgio Prario'ydu, son zamanlarda Londra'yı kavuran bir tenor. Isabella onun kariyerinin başlamasına yardımcı olmak için bir suare düzenlemişti, Isabella'nın sevdiği o küçük toplantılardan biri ve Cameron vebadan kaçır gibi kaçtı.

Prario, Phyllida'yı uzaklaştırmadan önce Cameron'derin kahverengi gözlerle ve başını gururla eğerek baktı. Phyllida pençelerini ona geçirmişti, zavallı çocuk.

Cameron onların uzaklaşmasını, Phyllida'nın iri adamın bedenine doğru sallanmasını izledi. Rahatını ve sosyal konumunu her şeyden çok seven Phyllida Chase, genç bir opera sanatçısıyla kaçmak için hepsini bir kenara atmaya hazırdı. Dünya tuhaf bir yer haline geliyordu.

Daha da tuhafı Cameron, yanındaki palmye yapraklarının arasından nefes nefese ve pembe yüzlü bir şekilde geçen kırmızılı genç kadınla gittikçe daha fazla içli dışlı oluyordu.

"Onları aldın mı?" diye sordu.

Bölüm 13

Cameron'ın gözleri öfkesini ele veriyordu ama antrede beklemediği için Ainsley'ye homurdanmadı. Onun asla bu kadar sabırlı olmayacağını biliyor olmalıydı.

Ainsley mektupları almak için elini uzattı ama Cameron mektupları ona vermedi. "Şimdilik bende kalsınlar. Phyllida'nın seni oyuna onları geri çalmaya çalışmayacağına güvenmiyorum."

Ainsley bir an için elini uzattı, parmakları harfleri hissetmek için kaşınıyordu. "Arkadaşım yaptığın şey için sana minnettar olacaktır."

"Arkadaşınız Bayan Brown? Yüce Tanrım, Ainsley."

Ainsley kolunu indirdi, gözleri irileşmişti. "Senden onları okumamanı istemiştin. Çok net hatırlıyorum."

"Phyllida'nın bir şey saklamadığından emin olmak için yaptım. Hepsini aldım, eksik sayfalı olanı bile."

Çok uzun ve sağlamdı. Ve kızgındı. "Cameron, Tanrı aşkına, lütfen kardeşine söyleme. Hart Mackenzie kraliçenin politikalarına karşı çıkmasıyla ünlüdür. Bu gibi mektuplarla ne yapacağını düşünemiyorum."

"Muhtemelen ateşe atmışlardır."

Ainsley gözlerini kırptırdı. "Ne? Ama onu utandırabilir, insanların onun hakkındaki düşüncelerini değiştirebilir, kararsız olanları kendi tarafına çekebilir."

"Eğer böyle düşünüyorsan, Hart hakkında yanlış bir görüşe sahipsin demektir." Cameron sıcak elini onun soğuk elinin üzerine kapattı. "Hart her konuda haklı olduğunu kanıtlayarak kazanmak ister, dedikodu ve yatak odası dedikodularıyla değil. Hart Yüce Tanrı olmak istiyor. Hayır, o zaten Yüce Tanrı olduğunu düşünüyor. Şimdi bunu herkese kanıtlamak istiyor."

Ainsley başparmağını Cameron'ın atlarla çalıştığı günlerden kalma nasırlı ve sert parmaklarının üzerinde gezdirdi. Bunlar iskambil kâğıdından ya da bir bardak konyaktan daha ağır bir şey kaldırmayan bir beyefendinin bakımlı elleri değildi. Cameron ahırdaki diğer adamlarla birlikte çalışıyor, yapılması gereken işleri yapıyordu.

Geniş, küt bir parmağını öptü. "Lütfen," dedi. "Ona söyleme. Ne olur ne olmaz."

"bir niyetim yok. Bu Hart'ı hiç ."

Gözleri ateşle parlıyordu ve Ainsley parmak uçlarında yükselip adamın ağzının kenarını öptü. "Teşekkür ederim."

Cameron onu kucaklayıp kendine çekti ve dudaklarını öpücüklere boğdu. Kız da onu öperken Ainsley elini Cameron'ın ceketinin içine soktu ve cebindeki mektuplara dokundu.

Güçlü parmaklar bileğini sıktı. "Şeytan."

Ainsley isteksizce . "Onları ne zaman geri alacağım?"

"Kilmorgan'dan ayrılırken. Arabana bindiğinde onları sana vereceğim." Cameron kollarını etrafında kavuşturdu. "Şimdi, oynamayı bırak. Seni öpüyorum."

Kendisinin de eğlenceli bir ruh hali içinde olduğunu düşündü. Adam onun dudaklarını ısırıp öptü, o da ısırıp öptü ama adamın gözlerine baktığında keskin bir ihtiyaç gördü. Hiç de şakacı değildi.

Bir nefes aldı, karar verdiği şey için kendini çelikleştirdi. "Bu geceyi seninle geçirmek istiyorum," dedi.

Gözlerinde sıcaklık alevlendi. "Umarım öyledir.

Nasıl bu kadar rahat konuşabiliyordu? "Ama sanırım *burada* değil."

"Yüce Tanrım, hayır. Çok daha rahat ve çok daha az mide bulandırıcı bir yere gideceğiz."

Onun hafif tonuna uymaya çalıştı. "Rahatlığın en son düşünülecek şey olduğunu söylediyini sanıyordum."

"Minx. Rahat olmanı istiyorum demek istedim."

"Sen beni iyice ayartırken mi?"

"Lanet olsun, bana öyle bakma. Yoksa nerede olursak olalım kendimi durduramam."

Ainsley'nin kalbi daha hızlı atmaya başladı. Bu tür açıklamalar onu neden heyecanlandırıyordu?

Cameron onun dudaklarına bir öpücük daha kondurdu. "Benimle dışarı çık, ben de arabamın peşine düşeyim. Gözümün önünden ayrılmanı istemiyorum."

Ainsley de onun gözünün önünden ayrılmak istemiyordu. Bu evde olmazdı. "Ayakkabılarım antrede." Rowlindson ya da başka biriyle karşılaşmadan geri dönüp onları alıp alamayacaklarını merak etti ama Cameron onu kollarına alınca düşünceleri kesildi.

Cameron'ın gücü kadının nefesini kesti. Ainsley'nin ağırlığı ve eteklerinin, minderlerin ve her şeyin sürükleyiciliği altında, kış bahçesinin sonundaki kapıya ve karanlığa doğru yürürken hiç tereddüt etmedi. Gece soğuktu ama Ainsley Cameron'a sarılmış haldeyken asla üşümezdi.

"Benim için çok şey yaptın," dedi yüzüne dokunarak. "Nasıl yapabileceğimden emin değilim-"

"Eğer geri ödemedenden bahsetmeye başlarsan, seni çalılıkların arasına atarım." Soğukta nefesi buğulandı. "Ne parayı geri istiyorum, ne minnettarlığını, ne de bedenininle ödeme yapmanı."

"Minnettarlığı bile kabul etmeyeceksen, o zaman ne istiyorsun?"

Sesi tüm mizahını yitirmişti. "Sahip olamadığım şeyi."

Ainsley bir Mackenzie'nin istediği her şeye sahip olabileceği konusunda espri yapmaya başladı ama yüzündeki bir şey onu durdurdu. Ainsley, para ve mevkinin mutluluğun garantisi olmadığını bilecek kadar uzun süre kraliçenin evlerinde yaşamıştı. Hayatı daha rahat ve daha az umutsuz hale getiriyorlardı ama yine de keder, öfke ve boşluk olabilirdi.

"Bir şey yapmak istiyorum," dedi Ainsley. "Sana minnettarım-" Cameron dönüp doğruca orman güllerinin olduğu sıraya doğru ilerleyince ciyak ciyak bağırmaya başladı. "Çok iyi, çok iyi. Hiçbir şey yapmayacağım."

Cameron onu bir çim parçasının üzerine ayağa kaldırdı. "Mektuplarla iş sona erdi. Aramızda kalmasını istemiyorum."

"Hayır, anlıyorum." Ainsley de aralarında bir şey olmasını istemiyordu. "Ama beni minnettar olmaktan alıkoyamazsın. Yardımın için teşekkürler, Cam."

Adamın tehdidini gerçekleştirip onu en yakındaki çalı kümesine sürükleyeceğinden korkuyordu ama Cameron sadece nazik bir el ile yüzünü kavradı.

Ona yardım etmek zorunda değildi. Ainsley'ye borç para vermeden önce Phyllida'nın söylediği fiyatı talep edebilirdi. Ama bu savaşı onun için vermişti ve şimdi aralarındaki şeye geri dönmüştü.

Cameron'ın arabacısı uyanık olmalıydı, çünkü çok uzakta olmayan bir araba, arabanın ışıkları parlak bir şekilde arabanın etrafında dönüyordu. Cameron Ainsley'i tekrar kucağına aldı ve arabaya doğru ilerledi.

Yıldızlar bolca vardı, gece kuru ve soğuktu. "Londra'dayken bu gökyüzünü özlüyorum," dedi Ainsley. "Nefes kesici."

"Hava gibi."

"Etrafımız güzelliklerle çevriliyken çoğu İskoç'un havadan şikayet ettiğini fark ettim."

"Şu anda etrafımda sıcak bir ortam olmasını tercih ederim."

Arabaya ulaştılar. Araba durup kapısını açtığında karanlıkta bir uşak belirdi.

"İçeri " Cameron, Ainsley'yi içeri götürdü ve Ainsley rahat minderlerin üzerine uzandı.

Cameron uşağın eline bir bahşiş bıraktı, arabacısına baktı ve parmağıyla dairesel bir hareket yaptı. ", efendim,"

arabacı neşeyle söyledi.

Cameron basamakları katladı ve araba ileri doğru sarsılırken kendini arabanın içine çekti. Kapıyı çarptı ve Ainsley'nin yanındaki koltuğa çöktü, gecenin ve açık havanın güzel kokularını kokluyordu.

Cameron tek kelime etmeden peruğunu ve maskesini çıkardı ve her ikisini de karşı koltuğa fırlattı. Serin hava Ainsley'nin yüzüne dokundu ve başı aniden hafifledi.

"Bu daha iyi," dedi Cameron. "Küçük farem geri döndü."

"Bir kadına fare demek pek de gurur okşayıcı değil, biliyorsun." Gevezelik ettiğinin, gergin olduğunun farkındaydı ama dilini tutamıyordu.

"Perdelerimin arkasına saklanıyor ve odalarımnda dolaşıyorsun. Sana başka ne diyebilirim ki?"

"Bir keresinde *gelincik* demiştin. Ama bir fareye ya da gelinciğe elmas kolye vermezsin. Çok aptal değilsen tabii. Onu yemeye çalışırlar ya da yuvalarına koymak için kullanırlar."

"Elmasları ne için kullandığın umurumda bile değil." Cameron kolunu onun omuzlarına doladı ve başının üstünü öptü. "Onları sevdiğin sürece."

". Çok güzeller."

"Artık geri vermek ya da kabul etmemek hakkında konuşmak yok mu?"

"Başka bir beyefendiden kabul etmezdim, hayır," dedi kararlı bir sesle. "Ama sizin için bir istisna yapacağım."

"Bunları başka bir beyefendiden kabul etmesen iyi edersin. Başka bir adam sana mücevher vermeye kalkarsa onu döverim. Rowlindson'ı bu gece buraya gelmene izin verdiği için dövdükten hemen sonra."

Kadın ürperdi. "Oldukça tuhaf biri."

"O iğrenç biri. O sadece kabalıktan anlar. Güzellikten değil."

Ainsley arabanın kadife duvarına dokundu. "Bu çok rahat bir araba. Oldukça geniş ve sıcak."

"At sezonu boyunca çok seyahat ediyorum. Büyük bir seyahat arabasını severim, özellikle de içinde uyumam gerekiyorsa."

"Trenlere binebilirsiniz, elbette. Atlarla bile."

"Atlar treni sevmiyor ve kömür dumanı ciğerleri için kötü." Sesi endişeli bir baba gibiydi. "Atlarınıza karşı çok naziksınız."

Cameron omuz silkti. "Onlar pahalı hayvanlar ve sahip oldukları her şeyi bana veriyorlar. Aptallar onlara bakmayarak onları mahvediyor."

"Senin olmasa da Jasmine'e çok iyi bakıyorsun."

"Çünkü o çok iyi bir at."

Sesinde özlem vardı. "Onu gerçekten , değil mi?" Ainsley sordu.

"Evet." Cameron'ın çenesinin altındaki parmakları başını geriye yatırdı. "Ve seni gerçekten istiyorum."

"Umarım aynı sebepten değildir. Dörtmala çok hızlı gidemem."

"İçinde çok fazla şeytan var, Ainsley."

"Bana öyle söylendi-"

Cameron onun sözlerini bir öpücükle susturdu.

Yumuşak dudaklar, titreyen ve gergin ama aynı zamanda kararlı. Cameron onun kucağa alınma ve dokunulma ihtiyacını, kahkahasını tattı. Onun gibi bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Kalbi daha hızlı atıyor, vücudu koçun sıcaklığında terlemeye başlıyordu. Ne zaman bir kadını baştan çıkarsa, Cameron sakin ve soğukkanlı davranır, çiftleşmenin onu canlandıran o kısa kısmına ulaşmak için gereken adımları bilirdi. Kıvılcım sadece kısa bir süre sürüyordu ama oraya ulaştığında baş döndürücüydü.

Kendisini hissizlikten kurtardıkları için onlara verdiği hediye olan büyük zevki her zaman kadınlara yaşatırdı. Kadınların genellikle kendisinden çok daha iyi vakit geçirdiğini düşünüyordu.

Bu gece sabırsızdı, ihtiyaçtan sakardı. Ainsley'nin eteğinin kemerini çekiştirirdi. "Bunu çıkarmak istiyorum."

Eteği korsaja bağlayan iğneler halıya vurdu. Ainsley onları yakalamak için öne uzandığında Cameron eteğin arkasındaki tokaları açtı. Kadife kıvrımlar koptu, metrelerce.

Cameron eteğin son parçasını da çekip çıkarırken onun önünde yere diz çöktü. Eteğin boğucu kumaşının altında kanepe yastıkları buldu. Bir kahkaha patlattı.

"Bizim yoktu," dedi Ainsley. Onları beline bağlayan kuşaktan bir yastık . "Bu Morag'ın fikriydi."

Cameron yastıkları çekip arkasına doladı. "İşte, şimdi rahatınız yerinde."

Tekrar güldü, sesi rahatsız ediciydi çünkü Cameron hiçbir zaman kardeşlerinin kadife ses tonuna sahip olmamıştı. Dışarıda soğukta çalışmak baritonunu uzun zaman önce bozmuştu.

Ainsley beyaz çorapları ve düz pamuklu pantolonuyla eski kanepe yastıklarına yaslandı. Cameron elini Ainsley'nin korsajına götürdüğünde kahkahası kesildi. "Kaç düğme var Bayan Douglas?"

"Onlar toka." Kadının nefesi adamın yüzünde ılıktı. "Sanırım bu kulağa o kadar da cazip gelmiyor."

"Sana sesin neye benzediğini sormadım, kaç tane olduğunu sordum." Ainsley'nin muzip gülümsemesi parladı. "Sanırım hepsi."

Cameron eski moda korsesi ve midesi ellerinde gevşeyene kadar tokaları çözmeye başlamıştı bile. Ainsley mütevazı kişiliğiyle bunun altına küçük bir korse, onun altına da dantelli omuzlarında olan kombinasyonunu giymişti.

Cameron elini korsenin üzerinde gezdirdi. "Ben de bunu çıkarmak istiyorum." "Bu rahatlatıcı olurdu, evet."

Cameron korsenin bağcıklarını açarken Ainsley titredi, tıpkı uzun zaman önce yatak odasında yaptığı gibi, büyük eli sırtında ateş gibi yanıyordu. Korseyi kaldırdı ve Ainsley yıllar sonra ilk kez bir erkeğin önünde soyunmuş bir halde, üzerinde kombinasyonlarından başka bir şey olmadan oturuyordu.

Ve ne adamdı ama. Cameron onun önünde diz çöktü, iri vücudu çok geniş bir alanı dolduruyordu. Ceketini, korsesini ve korsesini arkasındaki koltuğa kadar takip etti, sonra yeleği ve kravattı. Gömleğinin düğmelerini açtı ve kadın onu, mektupları aramak için odasına gizlice girdiği gece olduğu gibi gördü; kaslı göğsünün kahverengisi, dar kalçalarını saran eteği, Cameron'ın kollarını açmak için gevşek manşetlerini geriye katlaması.

Kalın bileğindeki yara izleri ortaya çıktı, uzun zaman önce birinin ona verdiği yanıklar, kasıtlı olarak verilen acı. Ainsley bunu yapandan nefret ediyordu. Kardeşlerinden, okuldaki genç erkeklerin bazen ne kadar erkeksi olduklarını kanıtlamak için birbirlerine işkence ettiklerini biliyordu. Ama Cameron zorbaların onu itip kakmasına ve yanan puroları derisine bastırmasına izin verecek birine benzemiyordu.

Ainsley onun elini tuttu, bileğini kaldırdı ve yanık izlerini öptü. Cildi pürüzsüzdü, yara izleri buruşmuştu.

çekildi. "Yapma."

"Seni incinmiş görmekten hoşlanmıyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Cameron ellerini onun iki yanına dayadı. "Nazik olmayı bırak, Ainsley.

Ben senin ırzına geçerken olmaz."

Ainsley gülümsedi. "Kaba olmamı istiyorsanız, kesinlikle ."

"Bundan şüpheliyim. Tek istediğim bacaklarını belime dolaman." "Ama hala kombinasyonumu giyiyorum."

"Biliyorum, şeytan kadın."

Cameron ellerini Ainsley'nin kalçalarının altına kaydırđı, bacaklarını kaldırdı ve kalçalarının etrafından geçirdi. Ainsley onu pantolonunun kumaşında, kiltinin sıcak yününde ve altındaki sertlikte hissetti.

"İşte benim kızım." Elleri kızın bacaklarında sıcaktı, ona doğru sallanırken kalçalarına doğru hareket ediyordu.

Ainsley aynı hem ürperdiğini hem de sıcakladığını, gergin ve mutlu olduğunu hissetti. Bu gerçekleşecekti. Bu gece, Paris'te salonlar düzenleyen ve Fransa'nın en yakışıklı erkeklerini peşinden koşturan hayali kadın gibi ahlaksız bir fahişeydi. Ama o yakışıklı Parislileri değil, Cameron'ı, sert ve güçlü İskoç erkeğini istiyordu.

"Gülmeyi kes," dedi onun ağzına karşı.

Ainsley onun yanağını okşadı. "Gülmüyorum. Bu arabanın daracık sınırları içinde beni nasıl baştan çıkarmayı planladığını merak ediyorum."

Adamın gözlerindeki cevap ateşi kanını tutuşturdu. "Henüz bilmiyorum. Bu arabaya daha önce hiç bir bayan binmedi."

"Asla mı?" Ainsley'nin kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Sana kadar asla, cadaloz."

"Güzel."

Cameron bir elini saçlarının arasında gezdirerek tokaları çıkardı ve dalların omuzlarına düşmesine izin verdi.

"Saçlarına bayılıyorum," dedi Cameron. "Her zaman saçlarını görmek istemişimdir." "Her zaman evcilleştirmenin biraz zor olduğunu düşünmüşümdür."

"Uysal olmasını istemiyorum." Cameron bir tutam saçı avuçladı, öptü. "Vahşi istiyorum. Seni vahşi istiyorum, Ainsley. İçinde olduğunu biliyorum." Elini göğüslerinin arasına, tam kalbinin üzerine koydu.

"Vahşi mi? Ben mi?" Masum görünmeye çalışıyordu.

"Bütün gün, her gün atlarla çalışıyorum. Hangilerinin yollarına devam etmekten mutlu olduğunu, hangilerinin zincirlerinden kurtulup özgürce koşmak için yanıp tutuştuğunu biliyorum."

"Jasmine gibi."

"Aynen Jasmine gibi. Sana bakıyorum ve ateşi görüyorum, aşkım. Onu sıkıcı kıyafetlerin ardına saklıyorsun ve çok itaatkârmiş gibi davranıyorsun ama o ateş içinden fişkırmak istiyor. Sen koşmak isteyen tutkulu bir kadınsın." Cameron'ın sesi yumuşadı ama hâlâ sertti, hâlâ derindi. "Neden kaçmana izin vermiyorsun?"

"Kimse benden bunu istemiyor," dedi. "Senden başka kimse."

Cameron iki elini de onunkilerin üzerine kapattı. "Teklifimi tekrar düşün, Ainsley. Benimle Paris'e gel. Seni Nice'e, Monte Carlo'ya, Roma'ya götüreceğim.

istiyorum. Sana güzel giysiler giydireceğim ve seni en iyi atların arkasında bir arabaya bindireceğim ve gördüğümüz herkesi gölgede bırakacaksın."

Ainsley mutlu iç çekişine engel olamadı. "Bu harika olmaz mıydı? Ben sofistike ve ışıltılı bir leydiyim."

"Benimle geleceğini söyle." Gülümsemesi ani ve hınzırcaydı. "Geleceğini söyle yoksa arabacımı durdururum ve seni kombinasyonlarınla bir İskoç çayırına bırakırım."

"Sanki böyle bir şey beni korkutacakmış gibi, lordum. Ormandan eve uçar ve bataklıklarda dans ederdim, lanet korsem ve sahte çantalarım bana engel olmazdı."

Cameron'ın kahkahası arabayı doldurdu. "Ainsley, benimle gelmelisin. Geleceğini söyle. Söz ver bana."

Onun yüzüne dokundu. "Cameron."

"Lanet olsun sana, hayır deme."

Ainsley konuşmaya başladı ama Cameron elini onun dudaklarına götürdü. "Şimdi olmaz. Beni şimdi reddetme. Bunu bir düşün. Son St. Leger yarışından sonra Doncaster'dan Londra'ya giden trende ol, oradan Kıta'ya gideceğim. Benimle gelmek istiyorsan, o zaman söyle. Şimdi konuşmayı kes kadın ve bırak da seni baştan çıkarayım."

Bölüm 14

sahip olacaktı, dokunacaktı, tadına bakacaktı. Onunla ilgili her şeyi.

Başka zaman olmasa bile bu gece. Onu kendisiyle birlikte gelmeye ikna etmek için elinden geleni yapacaktı ama şu anda bunun tadını çıkaracaktı.

Kombinasyonunun üst kısmını bağlayan güzel fiyongu çözdü ve dantelli kumaşı omuzlarından kaydırды. Göğüsleri ortaya çıktı, yuvarlak küreler, sert ve sıkı. Bir bakirenin küçük göğüsleri değil, vücudunu geliştirmiş bir kadının harika dolgun göğüsleriydi.

Ainsley, Cameron'ın hayal ettiği kadar güzeldi. Öne doğru eğilip yalamadan önce bir göğsünü saygıyla avuçladı.

Ateşin tadını aldı, kalbinin hızla attığını hissetti. Cameron onun tenini okşadı, dilini göğüs ucunun gergin tepesine götürdü. Kızın nefesi kesildi. Cameron dilini tekrar ona dokundurdu ve yine nefesi kesildi. Zevkliydi.

"Hiçbir erkek senin tadına bakmadı mı, Ainsley?"

"Hayır." Sözcük soluk soluğaydı. "Öyle değil."

"Aptallar. Tadın çok güzel." Cameron areolanın etrafında bir daire yaladı. "Sen en iyi şarap gibisin, Ainsley, genç kız."

Onu nazikçe emdi, sonra bir meme ucunu dişlerinin arasına aldı. Kadın minderli koltuğa uzanmış, gözleri yarı kapalı, göğüsleri lamba ışığında çıplak, bacakları onun için açılmıştı. Çok uzun zamandır bu kadar güzel bir manzara görmemişti.

Cameron göğüslerinin arasını öptü ve aşağıya doğru ilerledi. Korsesinin sürekli sıkmasına rağmen karnı biraz yumuşak, biraz yuvarlaktı. Burada yara izleri, teninde pembe çizgiler, karnının bir zamanlar bundan çok daha dolgun olduğunu gösteren işaretler vardı.

Bakışlarını onun yüzüne kaydırды ve Ainsley sustu. Onun gördüğünü ve ne gördüğünü anladığını biliyordu.

Isabella, Ainsley'nin bir çocuk doğurduğundan hiç bahsetmemişti. O çocuk şimdi neredeydi?

Ainsley'nin gözlerindeki keder ona bunu söylüyordu. Bebek hayatta kalamamıştı.

Günümüzde bile bir çocuğun doğumda ya da doğumdan kısa bir süre sonra ölmesi olağan bir şeydi. Ama bu her ölümün yasının tutulmadığı, her kederin hissedilmediği anlamına gelmiyordu. John Douglas yaşlıydı; belki de tohumu güçlü değildi.

Cameron kahvaltıda Isabella ile yaptığı konuşmayı hatırladı, Ainsley'nin kıtaya gittiğini ve bir yıl sonra Isabella'yı şaşırtacak şekilde evlenmiş olarak döndüğünü anlatmıştı. Hiçbir duyuru yapılmamıştı, bir mektup bile yoktu, sadece Ainsley McBride, Ainsley Douglas olarak geri dönmüştü. İlginçti.

Şu anda sırları hakkında onu sorgulayacağından değil. Hepsinde vardı, ruhun karanlık sırları. Onlarla başa çıkmanın tek yolu yaşamak ve unutmaktır.

Cameron çizgiler boyunca öpücükler kondurdu, diliyle izlerini sürdü. Onun teninin tadına bakarak, tuzlu ve tatlı kokusunu içine çekerek keyif alıyordu. Dilini göbeğine daldırdı ve kız bir kahkaha attı.

Gömleğinin açık yakasını itti. "Soyunan tek kişinin ben olmam hiç adil değil. Seni görmek istiyorum."

"Gerek yok." Cameron bütün gece Ainsley ile göz göze gelebilirdi. İş bitirme zamanı geldiğinde, yaralı vücudunu çıplak bırakmasına gerek yoktu. Kadınları için nadiren sonuna kadar soyunurdu.

"İhtiyaç var. *Benim* ihtiyacım." Ainsley minderlere yaslandı, çıplak, nefis, erotik. "Senden hiçbir şey saklamadım, Cam'im."

Cam'im. Lanet olsun ona.

Ainsley'im.

Ona birazını verebilirdi ama hepsini değil ve vagon yeterince karanlıktı. Karnına bir öpücük daha konduran Cameron geriye doğru eğildi ve gömleğini çıkardı.

Ainsley nefesini tuttu, kalbi hızlı ve sert atıyordu. Mackenzie erkeği iri yarı, güçlü ve nefisti.

Daha önce sadece göğsüne bir göz atmıştı ama şimdi Cameron'ı tam olarak görüyordu, kocaman bir adamdı, kaslarla yontulmuştu, teni terden parlıyordu. Köprücük kemiğinin sağ omzuyla birleştiği yerdeki ince yara izi dışında mükemmeldi. Ainsley parmaklarıyla yara izini takip etti, sonra onu öpmek, yalamak için öne doğru eğildi.

"Ainsley, sende ateş var," diye fısıldadı. "O ateşi her yanımda hissetmek istiyorum."

Ainsley onun yara izini bir kez daha öptü, yüzünü kaldırdı ve yanağındaki yara izini hafifçe öptü.

Cameron'ın ardından gelen öpücüğü sert, sıcak ve alıcıydı. Güçlü parmaklar pantolonunu kapalı tutan düğmeleri çözdü ve pamuk bacaklarından aşağı indi.

Ainsley o anda Cameron'ın onu etrafına toplayacağını düşündü ama Cameron onu tekrar minderlere bastırdı. Bacaklarını ayırdı ve kucağına eğildi.

Ve sonra ağız. Cameron dudaklarını ve dilini en mahrem yerinin üzerine kapattığında Ainsley sarsıldı. Bacakları yukarı kalktı, ayakları koltuğa dayanırken dizleri büküldü. Ona karşı sonuna kadar açıldı ama utanç duymuyordu, sadece sıcaklık ve yakıcı bir ihtiyaç hissediyordu.

Araba hareket etti ama Cameron durmadı. Cameron devam ettikçe Ainsley saçlarını karıştırdı, vuruşları ve çekişleri daha da sertleşti. Onun için canı yanıyordu, onu istiyordu ve dilinin sürtünmesi muhteşemdi, muhteşemdi. Ağız sıcaktı, dili becerikli ve hızlıydı, bıyıklarının Ainsley'nin kalçalarındaki yanığı hınzırcaydı.

Parçalanıyordu, çıkardığı sesler yastıklı duvarlar tarafından boğuklaştırılıyordu. Cameron devam etti ve devam etti ve Ainsley göremiyor, duyamıyor ya da nefes alamıyordu. Dünyadaki tek şey Cameron'ın ağzının onun üzerinde olması, sıcaklığının ona bu kadar yakın olması, karanlık ateşin onun içine yayılmasıydı.

"Cam, *lütfe*!"

Ainsley ne için yalvardığını bilmiyordu, sadece onu karşısında, yanında, içinde istediğini biliyordu. Her zaman.

Cameron başını kaldırdı ve parmaklarıyla dudaklarını sildi. "Tatlı Ainsley. Bunu da mı hiç kimse yapmadı?"

Konuşamayacak şekilde başını salladı.

"Bütün insanlar aptaldır," dedi. "*Buna* sahip olabilecekken seni es geçmek." Cameron parmaklarıyla Ainsley'nin bacaklarının arasındaki bukleleri okşadı. "Benim için tatlı ve ıslaksın, Ainsley'im. Islak ve hazırsın."

İskoç eteğinin kıvrımlarını kenara çekti ve hayır, altına hiçbir şey . Sadece o, şaftı uzun ve karanlık.

Ekosenin perdeleri Ainsley'nin yoluna çıktı ama onu kolayca buldu. Elini onun etrafına doladığında gülümsedi, ne kadar sıcak, sert ve çok büyük olduğu için zevkini gizlemedi. Cameron iri bir adamdı, baştan aşağı ir.

Ainsley sıktıkça Cameron inledi, sıkıca kontrol ettiği adam onun için çözülüyordu. Yarı kapalı gözlerle onu inceledi, elmacık kemikleri kızarmıştı. Ona yaptıklarının tadını çıkarıyor ve kendisinin de bundan zevk almasına izin veriyordu.

"Oldukça . . . uzunsun," dedi. "Hiç ölçtün mü?" Cameron'ın gözlerinde bir parıltı belirdi. "Hayır."

"O zaman bir mezura getirmeliyim."

Cameron onun bileğini inanılmaz derecede güçlü bir şekilde kavradı. "Hiçbir yere gitmiyorsun ya da hiçbir şey getirmiyorsun. Şimdi olmaz."

Elini ondan çekti ve onu koltuktan kaldırdı.

Cameron kalçalarının arasında hareket ederken, eteğinin yünü Ainsley'nin tüylerini diken diken etti. Cameron'ın ucu kadının açıklığına dokundu ve Ainsley ihtiyaçtan sızladı. Vücudu sıkmak, onu içine çekmek, ona sonuna kadar sahip olmak istiyordu.

"Çok hızlı değil, aşkım," dedi Cameron. "Seni incitmek istemiyorum."

Ainsley başını salladı. Umursamayı, acının ne olduğunu hatırlamayı çoktan geçmişti. "Ben hazırım." Altı yıldır hazırды.

"Sana zarar verirsem beni durdur. Bana söz ver."

Gözlerinde ihtiyaçla karışık bir ıstırap vardı ve Ainsley cevabının onun için çok ama çok önemli olduğunu fark etti.

Başını salladı. "Söz veriyorum."

Cameron, sanki Ainsley doğru şeyi söylemiş gibi rahatladı. Onu güçlü kollarıyla sardı, bakışlarını kendi bakışlarıyla birleştirdi ve içeri girdi.

Ben buraya aitim.

Rüya gibi tadı olan bu güzel kadının içine aitim.

Cameron'ın düşünceleri dağıldı ve tek hissedebildiği Ainsley, onun sıcaklığı ve kokusuydu. Daha derine, daha derine. *Ainsley, sana ihtiyacım var.*

Nefesi hızlı geliyordu, boğazından boğuk sesler geliyordu, Cameron kontrolünü hiç kaybetmemişti.

Cameron kontrolü kaybetmeyi göze alamazdı, asla, asla. Ama Ainsley onu çalışıyordu. Kadın sımsıkı, çok sımsıkıydı ve Cameron onun içine o kadar derin giriyordu ki bir daha çıkmak istemiyordu.

Onun boğazını öptü, dudaklarıyla iniltilerini hissetti. Yüzünü, saçlarının altını öptü. Ainsley güzel sesler çıkarıyordu ve Cameron onun boğazını tekrar öptü. Sırtında tırnaklarının hafif sıyrıklarını hissetti, Ainsley onu çizdiğinin farkında bile değildi.

"Ainsley." Onun adını söylemek keyifliydi.

Cameron bu pozisyonda onun içinde fazla hareket edemiyordu ama vücutları birbirlerine sıkıca sarılmıştı ve bu duygu hamdı. Daha sonra onu odasının zeminindeki minderlere oturtacaktı ve o zaman hareket edebilecekti. Güzel Ainsley'nin içine girip çıkacaktı. Bu düşünce onu fazlasıyla heyecanlandırmıştı.

Ama şu an iyiydi. Ainsley onun yüzüne dokundu ve güzel gri doğrudan gözlerinin içine baktı. Onun etrafındaydı, bir parçasıydı,

ve onun bir parçasıydı.

Ainsley hissettiklerine inanamıyordu. Cameron onun içinde kalın ve sertti, onu yayıyordu, yine de acı yoktu, sadece *doğruluk* vardı. Onu çok nazıkçe tutuyordu, ama vücudu öyle bir güce sahipti ki onu çözdü.

Altı yıl önce böyle bir mutluluk yaşayacağını bilseydi, Ainsley bu kadar uzun süre beklemezdi. "Seni bulurdum," derken duydu kendini. "Londra'da bir aptal gibi peşinden koşar ve *bunu* yapman için sana yalvarırdım."

Cameron'ın gülümsemesi ateşliydi. "Kötü, kötü bayan. Sana istediğin her şeyi vereceğim, sana her şeyi yapacağım. Tek yapman gereken istemek."

Adam onun içinde hareket etti ve Ainsley parlak, sert duyguya teslim oldu. "Bunu benim için yapar mısın?" Adam başka bir yakıcı itiş gönderirken inledi. "Ne zaman istersem? Seninle Paris'e gidersem?"

"Tabii ki evet." Sesi karanlıktı. "Tekrar ve tekrar, her lanet gece. Zevki bilirim Ainsley ve sana hayal ettiğin her şeyi göstereceğim."

Adam ona daha da sıkı bastırıp genişçe açarken nefesini içine çekti. "Bu yeterli görünüyor."

"Çok, çok daha fazlası var, Ainsley, aşkım." Başını büyük eliyle kavradı, nefesi onunkine karıştı. "Çok daha fazlası. Ama Tanrım, şimdi. Sen çok güzelsin. Benim Ainsley'im. Her zaman *benimsin*."

Cameron bitişin yaklaştığını hissetti - çok yakında, çok lanet olası, çok yakında. Ama Ainsley onu sertçe sıkıyor, sikinde aşağı yukarı küçük zevk titreşimleri gönderiyordu. Lanet olasıca kontrolcü doğa, tohumlarını onun derinliklerine gömmesini istiyordu. *Şimdi*.

"Hayır." Karşı koydu. *Hayır, , hayır, durmak istemiyorum. Asla durmak istemiyorum.*

"Cameron." Fısıltılı bir iniltiydi. "Cam, kendimi çok *iyi* hissediyorum. Ne yapacağım?"

." Ainsley'nin doruk noktası onu ele geçirdiğinde kelimeler kayboldu, tatlı kadınsı sesleri onu çözdü.

Cameron vahşi bir hırıltı çıkardı. Ainsley'i hızla koltuğa indirdi ve içinden kayarak çıktı, siki sonuna kadar itiraz ediyordu. Arkasındaki ceketten bir mendil çıkardı, sertliğinin etrafına sardı ve tohumunu masum kumaşa döktü.

Ainsley nefesini tutamadı. Minderlere doğru gevşekçe uzandı ve kaymamak için koltuğun kenarına tutundu.

Cameron kaldı hareketsiz üzerinde ve halı kaplı Zemin,
Kafa Eğilmiş, mendilini kendine bastırmış, göğsü hızla inip
kalkıyordu.

"Cameron, iyi misin?"

Başını kaldırdı ve ona geniş, sıcak bir gülümseme verdi. Cameron onun üzerine
çıktı, yumruklarını iki yanına koyarak onu koltuğa hapsetti.

"miyim?" İskoç aksanı kulağıma . "Elbette , genç kız. Hiç olmadığım kadar
iyiyim."

"Ama sen-"

"Senden mi çıktı? Evet, bu yüzden sana bir bebek vermeyeceğim."

"Oh. Evet." Ainsley değildi. belirli olup olmadığını o keçe
minnettar ya da hayal kırıklığına uğramış. "Öyleydi-"

"Çok erken." Gülümsemesi genişledi. "Biliyorum. Daha fazlasını istiyorum.
Seni bütün gece istiyorum, aşkım."

"Cameron, kesmeyi bırak." Cameron'a doğru oturdu ve içinde büyük bir
sıcaklık barındıran koyu altın rengi gözlerle buluştu. "Çok güzel olduğunu
söylemek istedim."

"Ama çok hızlı. Gecenin geri kalanında seni istiyorum."

"Evet." Ainsley'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bence bu oldukça
mükemmel bir şey olurdu."

Cameron ona yukarıdan aşağıya baktı, gözleri her şeyi alıyordu, bir adam
gördüklerinden hoşlanıyordu. "Çok güzelsin, genç kız."

Bakışı bir dokunuş gibiydi, sözleri yakıcıydı. Sinirle güldü. "Biraz uzun bir
diş."

"Kes şunu artık. Bu gece seni gördüğümde, Ainsley, o maskenin arkasından
bana baktığında ve dilini kırmızı boyalı ağzının üzerinde gezdirdiğinde, seni çok
istedim. , seni merdivenlerde alırdım. Seni antreye götürene kadar öpmemek için
kendimi çok iyi tuttum."

Ainsley gerindi, vücudu esnekledi. "Yani dikkatini çekmek için yüzümü bir
maskeyle gizlemek zorunda mıydım?"

"Bana dikkat et, kadın. Seni tekrar baştan çıkarmamak için kendimi zor
tutuyorum."

Cameron homurdandı ve Ainsley'nin ağzına bir öpücük kondurdu. Ainsley
ellerini Cameron'ın göğsünde birleştirdi ve onun kalbinin de kendisinininki kadar
hızlı çarptığını hissetti. Adamın ne kadar iri, ne kadar güçlü olduğunu seviyordu.
Sırtındaki minderler ve Cameron'ın vücudu ile dünya arasında kendini ne kadar
güvende hissediyordu.

"Lanet olsun sana, Ainsley," dedi. "Sen çok baştan çıkarıcısın, yatağa atılabilirsin,
Gördüğüm en *şehvetli* kadınsın. Bütün gece seninle yatmak istiyorum.

Ertesi gün. Sana bir şeyler yapmak ve senin de bana yapmanı istiyorum. İstedğim şey için daha kaba kelimeler de var ama senin bir hanımefendi olduğunu aklımdan çıkarmamaya çalışıyorum."

Ainsley'nin kalbi duracak gibi oldu ama gülümsedi. "Şimdi beni meraklandırдын. Söyle bana Cameron. Ben bayılacak bir çiçek değilim."

Cameron ağzını onun kulağına dayadı. Künt heceler kızın kulağına çarptı. -fuck . . . em. . . . cunny . . . cock. Ainsley uzuvlarında bir hafiflik hissetti, sıcak ve özgürleştirici bir uçuş hissi.

Cameron başını kaldırdı, gülümsemesi o kadar sıcaktı ki oturduğu yerden kayacağını düşündü. "Duymak istediğin bu muydu?" diye sordu.

Ainsley nefes nefese, "Sorduğum sorudan pişman değilim," dedi.

"Güzel." Cameron onun göğüslerinin arasını yaladı. Kadının bacaklarını tekrar kendine doğru çekti, ama içine girmek yerine onu kendine yakın tuttu, ikisi sarmaş dolaş, yüz yüze .

Ainsley onu öperken o da onu öptü, ikisi de tadına baktı, yaladı, ısırdı, keşfetti. Dilinin altında o kadar çok farklı his vardı ki... Bıyıklarının zımpara pürüzleri; yara izinin pürüzsüzlüğü; ağzının sıcak, ıslak noktası; sert, usta dudakları.

Cameron'ın öptü, gözlerini öpücüklerle kapattı, boğazını ısırdı. Cameron zevkle mırıldandı ve her şeyi ona geri yaptı.

Araba yoldaki bir çukura çarptı. Cameron onu öylesine korumuştı ki kız tümseği hissetmedi ama araba aniden yavaşladı.

"Kahretsin," diye homurdandı Cameron.

Ainsley onu bırakmak istemiyordu. "Sorun nedir?"

Cameron yavaşça ondan ayrıldı ve kendini onun yanındaki koltuğa attı. "Neredeyse eve geldik."

"Ah." Ainsley bir hayal kırıklığı dalgasına karşı koydu.

Cameron kombinlerini toplayıp çıplak teninin üzerine bıraktıktan sonra arabanın tavanına vurdu. Arabacı, Tanrı'ya şükür, küçük gözetleme deliğinden aşağıya bakıp Ainsley'i çıplak ihtişamıyla görmedi. Sadece arabayı durdurdu.

"Neden duruyoruz?" Yanında o yokken üşüdüğünü hissetti ve pamuklu kombinasyonlarını göğsüne sardı. "Henüz dönüş girmedik, değil mi?" Zaten dönüşü de hissetmemişti.

"Ben buradan çıkıyorum." Cameron gömleğini giydi ve yeleğini omuzlarına attı. Onu öpmek için durakladı, oyalandı ve tekrar öptü. "İstemiyorum."

Birlikte varma riskimiz var. Ben tarlalardan yürüyeceğim, sen de eve kadar faytonla gideceksin. Yukarı çık ve doğruca yatak odana git. Sana orada geleceğim."

Ainsley ısındı. Bir kez daha, bu kaba, vahşi adamın nazik şefkatini görmüştü. Cameron şimdi onu ve itibarını korumak için gidiyordu, gecenin karanlığında kaybolmuyordu, zevkini almış, işini bitirmişti.

"Benim odamda mı?" diye sordu. "Seninkinde olmak daha iyi olmaz mıydı?" Evin kendi kanadı neredeyse terk edilmişti, Ainsley ise çok kalabalık olan misafir kanadının bir köşesinde kalıyordu.

Cameron kravatını boynuna doladı ama bağlamadı. "Biri gelirse neden misafir kanadında olduğumu açıklamam daha kolay olur."

Ainsley itiraz etmek için ağzını açtı ama Cameron hırladı. "Yapabilir misin tartışmadan *hiçbir şey yapamaz* mısın, kadın?"

"Pek sayılmaz. Emirleri sorgusuz sualsiz yerine getirmeye alışık değilim."

"İngiltere Kraliçesi çok şeye katlanmalı o zaman. Arkanızı dönün."

Ainsley ona nedenini sormadan bunu yapmaya karar verdi ve Cameron korsesini bağladı. Bunu herhangi bir hizmetçi kadın kadar becerikli ve hızlı bir şekilde yaptı.

Cameron onu döndürdü ve tekrar öptü, bu öpücük uzun ve yavaştı. "Sen çok güzel bir kadınsın, Ainsley Douglas. Ve ben seni içmek istiyorum."

Ve Ainsley buna bayılmaz mıydı? Onun yüzüne dokundu. "Yakında."

"Çok yakında." Bir öpücük daha ve Cameron ceketini kaptığı gibi kapıyı açtı.

Arabanın içine dolan soğuk hava, Cameron'ın aşağı inen vücudu tarafından biraz . "Çok yakında," dedi.

Dilini titretti, umut verici ve şehvetli, sonra kapıyı çarptı ve gitti.

Ainsley daha nefesini tutamadan araba ileri atıldı ve Ainsley korse ve eteklerini toparlamaya çalıştı. Dışarıda Cameron'ın neşeli ıslığının geceyi böldüğünü duydu.

Cameron yatak odasında volta attı, kendine viski doldurdu, biraz daha volta attı ve içti, gözü saatteydi. McNab, Cameron'ın yatağında yayılmış yatıyordu.

köpek tamamen evindeydi. McNab, Cameron'ın yanından geçtiği ilk birkaç seferde kuyruğunu salladı; sonra gözleri düştü ve horlamaya başladı. Bu horlama paslı bir testere gibiydi.

Cameron içti ve yürüdü, odaklandığı hiçbir yer yoktu. Ainsley'nin üst kata çıkmasına, hizmetçisinin Ainsley'yi soyup yatağına yatırırken telaşlanmasına fırsat verecek kadar zaman tanımalıydı. Belki bir çeyrek saat daha. Sabırsızlıktan kanı kaynıyordu.

Tekrar ve tekrar Ainsley'nin sıcaklığını etrafında hissetti, kahkahalarını duydu. Doruğa ulaştığında yaşadığı şaşkınlık ona daha önce hiç orgazm olmadığını söylüyordu. Cameron ona bunu ilk hissettirenin kendisi olduğunu bildiği için zaferle gülümsemekten kendini alamadı.

Altı yıl önce tam da bu yatak odasında geçirdiği o geceden beri istediği şeyi sonunda elde ettiği için onunla işinin bitmiş olması gerektiğini biliyordu. Meydan okuma tamamlanmış, oyun kazanılmıştı. En azından geceyi bitirmiş, doymuş ve uykusu gelmiş, sabahki antrenman için plan yapmaya hazır olmalıydı. Ama volta atıyor ve Ainsley'yi tekrar istiyordu. Sadece bu gece değil, her gece.

Onu kendisiyle Paris'e gelmeye ikna edecekti. Dört gözle beklediği bir şey yoktu; kraliçeye angarya yapmaktan, erkek kardeşi ve karşı görevlerini yerine getirmekten, solup unutulana kadar saklanmaktan başka.

Ainsley unutulmayacak kadar canlıydı. Cameron onu önce Paris'e sonra da Monaco'ya götürecekti. Ona en pahalı elbiseleri giydirecek, kıtadaki diğer tüm kadınları kıskançlıktan hasta edecek mücevherler verecekti. Onu en iyi restoranlara ve en iyi tiyatrolara götürür ve eğlenmesine izin verirdi. Sonra en iyi semtte kiraladığı konağa çekilir ve şehrin ışıklarını seyredelerdi.

Ainsley ile birlikte olmak çok keyifliydi; Isabella'nın Hart için misafirleri organize etmesine yardım etmek ya da İngiltere Kraliçesi için uzlaşmacı mektuplar getirmek olsun, yaptığı her işe kendini tüm kalbiyle verirdi.

Cameron onun Paris'i kasıp kavurmasını izleyecekti. Paris'in ısıltılı suarelerinde Cameron'ın yanını süsleyecek, Monte Carlo'daki oyun masalarında onun dirseğinin dibinde duracaktı. O güzel, baştan çıkarıcı bir kadındı ve Cameron onunla olabildiğince çok birlikte olmak istiyordu.

"Şeytan hepsini alır. Beni delirtiyor. Ve lanet olsun ki, onu istemeden duramıyorum."

McNab bir gözünü açtı, çok ilginç bir şey olmadığını gördü ve tekrar kapattı.

Cameron koridorda telaşlı ayak sesleri duyduğunda köpek bir an sonra uyandı. McNab umutlu bir havlama yaptı, sonra biri kapıya vurdu.

Kahretsin, ona kalmasını söyledim.

"Efendim," diye seslendi Angelo kapıdan. "Ben Jasmine. Sanırım gelseniz iyi olur."

Bölüm 15

Gece Çiçek Açan Jasmine ahırının ortasında duruyordu, başı ön ayaklarına doğru eğilmiş, yanları kabarmıştı. Cameron onun ahırına girdi, vücudundaki sıcaklık korkuya dönüşerek buharlaştı.

Kolik ya da gaz değildi, çünkü Jasmine acı içinde ahırın etrafında dönüyor ya da yuvarlanmaya çalışıyor olurdu. Bunun yerine, Cameron uzman ellerini vücudunda gezdirirken başını kaldırmadan kederli bir şekilde durdu. "Ne oldu kızım? Kızımın nesi var, ha?"

Bir tırnağına dokundu ve Jasmine hemen toynağını kaldırdı. Cameron toynağı tuttu, Jasmine de bu fırsattan yararlanarak tüm vücut ağırlığını ona . Toynak sıcak değildi, kurbağa da lapa ya da irin dolu değildi. Toynak duvarı da sağlam ve sağlam hissediliyordu. Diğer ayaklarını da kontrol etti ama dört toynak da iyi görünüyordu.

Cameron son toynağı da yere bıraktı, Jasmine onu daha fazla tutamayacağı için hayal kırıklığıyla iç çekti. Başını kaldırdığında burnundan ve ağzından akan sümük Cameron'ın beyaz gömleğine damladı. Yumuşak bir şekilde mırıldandı, tam bir sefalet resmiydi.

Cam onun burnunu okşadı ve ahırın bekleyen seyislere döndü. "Pamukçuk ya da kolik yok ve hiçbir şey kırılmamış."

Angelo koyu Romanyalı bakışlarını atın üzerinde gezdirdi. Bir sorun fark eder etmez onu çoktan muayene etmişti ama Cameron'ın onu tekrar kontrol etmesinden rahatsız olmamıştı.

"Zehir olabilir," dedi seyislerden biri.

Cameron'ın kalbi sıkışmıştı. "Umalım da öyle olmasın. Bu gece buralarda kimse var mıydı?"

"Hayır, efendim," dedi Angelo. "İyi bir nöbet tutuyoruz."

Diğer seyisler başlarıyla onayladılar. Buradaki adamlar yıllardır Cameron ya da Hart için çalışıyorlardı ve Cam hiçbirine rüşvet verilebileceğinden kuşkuluydu; hem Hart hem de Cam yüksek maaşlar ödüyordu ve adamlar sadakatleriyle gurur duyuyorlardı. Atları en az Cameron kadar seviyorlardı.

"Beklemekten başka yapacak şey yok," dedi. "Ne yedi?"

Angelo başını salladı. "Bu gece bir şey yok. Ona biraz yulaf vermeye çalıştım ama ne yulafı ne de iyi samanı istedi."

Bir atın yemek yememesi her zaman kötüye işarettir. Yemek yemeyi seviyorlardı, varoluş sebepleri . İnsanlar atları evcilleştirdiklerini düşünebilir, diye düşündü Cameron,

Ama atlar kendilerini beslemeleri için insanları eğittiklerini biliyorlardı.

"Zatürre olabilir," dedi Angelo, gözleri mutsuzdu. "Ya da öksürük. Kırsalda bacaklarını sürüyerek dolaştığı için orada ne kapmış olabileceğini bilemeyiz."

Angelo'nun açıklaması en olası olanıydı. İskoç tepeleri soğuktu, Jasmine'in Bath evinden çok daha soğuktu ve eğer maceralarında üşümüşse, bu daha kötü bir şeye dönüşebilirdi.

"Peki ya diğer atlar?" Atların öksürmesine ve hapşırmasına neden olan, insan nezlesine benzer bir hastalık olan öksürük hızla yayılabilirdi ve ölümcül olmasa da atlar hastalık kendi kendine geçene kadar koşamazdı. Zatürre ise farklı bir konuydu. Jasmine bu hastalığa yakalanırsa gece ölebilirdi.

"Diğerlerinde bir sorun yok," dedi Angelo.

"ılık su doldurun," dedi Cameron. "Ben onu ."

"Sıcak su geliyor." Elbette Angelo çoktan birilerini gönderip su getirtmişti.

Cameron ceketini çıkardı, kollarını sıvadı ve köri tarağı ile züppe fırçasını getirdi. Atları fırçalamak kan dolaşımına iyi gelir ve onları sıcak tutardı. At doktorunu çağırabilirlerdi ama onun da Angelo ve Cameron'ın vardığı sonuçlarla aynı şeyleri söyleyeceğinden kuşkuları yoktu. Büyük tonik şişeleri takım odasında bekliyordu ama Cameron neyle karşı karşıya olduklarını öğrenene kadar Jasmine'e ilaç vermek istemiyordu. Onu sıcak tutmak ilk düşünülecek şeydi.

Cameron onu okşarken Jasmine başını Cameron'ın omzuna yaslamak dışında pek tepki vermedi. Angelo battaniyelerle geldi ve battaniyeleri onun etrafına . İçmeyi reddettiğı için içine bir tüple su koymak zorunda kaldılar.

Gece şimdi keskin ve soğuktu ve Cameron üzüntüyle Ainsley'nin ateşle ısınan yatak odasını ve onun bedenini düşündü. Ama aynı zamanda yarın Ainsley'e neden ona gelmediğini söylediğinde, onun bunu anlayacağını da biliyordu. Sadece anlamakla kalmayacak, Jasmine'in gidişatından haberdar edilmeyi de talep edecekti. Bir at tarafından gölgede bırakıldığı için kızmayacak başka bir kadın düşünemiyordu ama Ainsley'nin Jasmine'le kalmakta haklı olduğunu düşüneceğini biliyordu.

Cameron işini bitirdi ve ahırdan çıktı. Jasmine başını kapıdan sarkıtarak Cameron'ı aradı ve Cameron onun boynunu okşadı.

"Her şey yolunda kızım. Seni bırakmayacağım."

Angelo Cameron için bir battaniye, yeni bir gömlek ve yeni bir palto almaya koşmuştu bile. Cam, Cameron'ın Berkshire'daki malikanesinin yakınlarında bir gece ölümden kurtardığı Roman Angelo olmadan ne yapacağını sık sık merak ederdi. Hungerford'dan bir grup adam on sekiz yaşındaki Angelo'yu bir kanal teknesinde bekleyen ailesine bir gün daha yetecek kadar yiyecek çalarken yakaladıktan sonra yere yatırmıştı. Yiyecekleri çöpe atmışlar ve Angelo'yu dövmeye başlamışlardı; bıçaklar, Roman hırsızın sabahı göremeyeceğinden emin olmak için ortaya çıkmıştı.

Bu olay Elizabeth'in ölümünden kısa bir süre sonra, Cameron araziyi ilk satın aldığı anda gerçekleşmişti. Cameron şafak vakti ata binmiş, sarhoş ve uyuyamaz haldeydi. Savaşa katılma fırsatını memnuniyetle karşılamış, yerlileri kaçırmış, Angelo'yu eve götürmüş ve kendi mutfağından ailesi için yiyecek vermişti. Angelo'yla birlikte Kennet ve Avon Kanalı'nda bekleyen tekneye kadar yürümüşü; tekne insanlarla dolup taşmıştı - Angelo'nun anne babası, büyükanne ve büyükbabası, iki kardeşi ve bir düzine kadar çocuk.

Cameron adamı son kez gördüğünü düşünerek onu orada bırakmıştı ama Angelo birkaç hafta sonra Cameron'ın ahırlarında tekrar ortaya çıkmıştı. Angelo, ülkede kendisinden daha iyi bir yarış düzenleyicisi olmadığını iddia etmişti, bu yüzden tüm hilelere nasıl dikkat edeceğini biliyordu. Uyuyacak bir yer ve ara sıra ailesine vermek para karşılığında Cameron'ın atlarını koruyordu.

Bu şekilde başladı, ancak Angelo Cameron'ın şimdiye kadar tanıştığı herkesten daha yetkin ve sadık olduğunu kanıtladı. Şimdi Angelo Cameron'a aynı yoğunlukla bakıyordu. Angelo Cameron'ın ruh halini ve onu neyin rahatsız ettiğini biliyordu, kabuslarını ve karanlık anılarını biliyordu ve her zaman bir içki, uyku ilacı ya da sadece dinlemek için bir kulakla oradaydı. Angelo olmasaydı, Cameron uzun zaman önce delireceğini biliyordu.

Şimdi Angelo Cameron için battaniyeyi ve konyak şişesini hazırladı ve izlemek için başka bir köşeye kıvrıldı.

At için duyduğu endişeye rağmen Cameron kendini gevşek, sıcak ve hâlâ Ainsley'nin dolu hissediyordu. Volta atarken içtiği viskinin etkisiyle yarı sarhoştur ve uyanıkken gördüğü rüyalara dalarken Ainsley'nin kokusuna ve neşesine uzandı.

Elde ettiği şey, Elizabeth hakkında tekrarlayan bir kabustu. Daniel'in doğumundan sonra Elizabeth şiddetli bir melankoliye girmişti. Ne zaman kendine gelse, yapmaya çalıştığı ilk şey Daniel'a zarar vermek oluyordu. Kilmorgan'daki hemşire ve hizmetçiler onu şiddetle koruyorlardı ama Elizabeth kurnaz olabiliyordu.

Cameron'ın rüyası, Daniel'in çığlıklarını duyduktan sonra yatak odasına koştuğu ve Elizabeth'in elinde bıçakla ona doğru geldiği o meşum güne döndü. Elizabeth bıçağı o günün erken saatlerinde Cameron'ın babasının koleksiyonundan çalmıştı, bu da onun bu işi enine boyuna düşündüğü anlamına geliyordu. Cameron'ın odasında Daniel'ı rehin alarak pusuya yatmış ve ikisini de öldürmeyi planlamıştı.

Rüya, Elizabeth'in Cameron'ın yanağına bıçağı sapladığı andaki acı çizgisinden, bıçağı yataktaki masum Daniel'a doğru çevirmesine dönüştü. Cameron, Daniel'a doğru atılırken ve onunla birlikte yatağa yuvarlanırken yaşadığı paniği yeniden yaşadı. Ayağa kalktığında zaten kanlı olan bıçağı Daniel'dan uzak tutmaya çalışırken Elizabeth'le mücadele zorunda kalmıştı.

Ona ne kükrediğini ya da ne yaptığını hatırlamıyordu ama Elizabeth geriye doğru tökezlemiş, avazı çıktığı kadar bağırarak küfürler savurmuştu. Cameron Daniel'ı odanın diğer tarafına doğru fırlatıp atmıştı.

Elizabeth bıçağı kendine çevirmişti. Cameron bıçak boğazına saplanırken çıkan korkunç sesi tekrar duydu, boynundan elbisesine doğru akan kıpkırmızı kanı gördü. Şok içinde kana baktı, sonra öfke ve ihanetin karışımıyla Cameron'a baktı, sonra da yere yığıldı.

Sonra ev halkı odaya girmeye çalışırken çıkan bağrıışmalar, Daniel'ın bebek çığlıkları, ardından Hart'ın Cameron'a lanet kapıyı açması için bağırarak hırçın sesi. Hart kapıyı kırdığında Cameron'ı Daniel'ı kucağına almış, umutsuzca susturmaya çalışırken ve Elizabeth'i kanlar içinde yerde yatarken bulmuştu.

Cameron'ın rüyası cenaze törenine sızdı - is siyahı içindeki Cameron, rüzgâr uzun şapkasından damlayan krepî karıştırıyordu. İskoç papaz bu geçici dünyanın kötülüğünden ve Elizabeth'in öbür dünyaya bir kız kardeş olarak nasıl sevinçle karşılandığından bahsederken babasının ve Hart'.

Papaz sözlerini bitirir bitirmez babalarının, Cameron'ın kötü bir iş çıkardığını, daha fazla çocuk doğuramadan karısını kaybettiğini söyleyerek nasıl homurdandığını hatırladı. Yaşlı dük, Cameron Elizabethi yola getirebilseydi, onun daha itaatkâr olacağını ve böyle lanet bir fahişe olmayacağını söylemişti.

Hart dönmüş ve papaz dehşet içinde izlerken yumruğunu babalarının yüzüne indirmişti. Hart'ın sesi, babalarına "Sen benim için öldün" derken korkunç bir öfke barındırıyordu.

Cameron hiç umursamadan öylece durmuştu. Daha sonra yukarı çıkmış, Daniel'ın hemşiresine eşyalarını toplamasını söylemiş ve Daniel'ı, hemşiresi ve her şeyiyle birlikte o öğleden sonra Londra'ya götürmüştü.

Cam'in hayalleri kadınsı kahkahalar ve zaten sevdiği bir kokuyla kesildi. Gözlerini açtığında Ainsley'nin yine çenesine kadar iliklenmiş gri giysisiyle Jasmine'e bir ekmek verdiğini gördü. At onu kokladı, dudaklarını ısırdı, sonra Ainsley'nin elinden aldı ve parçaladı.

"Daniel, bir tane ," dedi.

Daniel sepetten ikinci bir yulaflı kek aldı ve Ainsley'ye uzattı. Ainsley pastayı Jasmine'e yedirdi, o da büyük bir hevesle yedi ve daha fazlasını almak için uzandı. Angelo köşesinde bağdaş kurmuş, kollarını dizlerine dayamış, ilgiyle izliyordu.

Görüntüler ve hayaller şafağın soğuk ışığında süzülüp gitti, kuşlar bahçede uyandı. Cameron'ın gözleri kumluydu ama kendini garip bir şekilde uyanık ve dinlenmiş hissediyordu.

"Bunun benim kahvaltım olması mı gerekiyordu?" diye sordu.

Ainsley güzel gri gözlerini ona çevirdi. "Ben de aşçınıza öyle söyledim. Kardeşim Patrick'in atı hastalandığında hep böreğe bayılırdı. Siyah şişedeki herhangi bir içkiden çok daha etkili görünüyor."

"Canlanıyor gibi görünüyor baba." Daniel Jasmine'in ağzına bir ekmek daha tıktırdı ve Jasmine açgözlülükle yedi. Burnundan hâlâ sümük damlıyordu ama perişan görüntüsü gitmişti.

Atlar çıldırtıcıydı. Sabah sapasağlam olup o gece ölebilirler ya da bir at ölümün kıyısına kadar gelip birkaç saat sonra tamamen iyileşebilirdi.

Jasmine, Ainsley onu elle beslerken kendini daha iyi hissedemezdi. Cameron ayağa kalkarken at bir sonraki yulaflı keki çıtırdattı.

"Uyanmışsın o zaman," dedi Ainsley. "İçeri girdiğimizde biraz seğiriyordun. Kötü rüya mı gördün?"

"Önemli bir şey değil." Cameron ayağa kalktı ve onun yanında durarak sıcaklığını içine çekti. Oğlunun, Angelo'nun ve diğer adamların önünde, odana *gelip içkimizi bitiremediğim için üzgün olduğumu* söyleyemezdi ama kızın bakışı ona tek kelime etmesine gerek olmadığını söylüyordu.

"Mektuplar güvende mi?" diye fısıldadı ona.

Cevap verirken onun kulak memesini ısırdı. "Odamda kilitliyim ve oraya Angelo'dan başka kimsenin girmesine izin yok, o da ." Kızın kulağına

ona sert bir bakış attı. "Bunu unutma."

Ainsley ona arsız bir sırıtış gönderdi. "Bunu düşüneceğim."

Jasmine at burnunu Ainsley'nin ceketinin yakasında gezdirdi ve dişlerini Ainsley'nin düğmelerinden birinin üzerine geçirdi. Jasmine düğmeyi çekip çıkarırken Ainsley ciyakladı. Cameron düğmeyi yutmadan önce hızla Jasmine'in ağzından çıkardı ve Jasmine daha fazlası için uzanırken Ainsley'i geri çekti.

"Gördün mü?" Cameron kollarını Ainsley'e arkadan dolayarak şöyle dedi. "Tüm o düğmelerle ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyor."

Ainsley ve Daniel kısa süre sonra kahvaltı için içeri girdiler ama Cameron kaldı. Hasta atlar olsun ya da olmasın, eğitimin başlaması gerekiyordu. Rutin hiç durmadı ve Cameron'ın düşünmesi gereken diğer yarışçılar vardı.

Ama kendini iyi hissediyordu. Çılgın rüyaları güneş ışığındaki sis gibi ve Ainsley'nin içinde olduğunu hatırlamaya geri dönmüştü. Jasmine krizini atlatmış görünüyordu ve eğer gerçekten iyi olsaydı, Cameron o geceyi Ainsley ile geçirmeyi ayarlardı. Ve sonraki geceyi, ve sonraki geceyi. Aslında bütün kış. Paris'teki iş adamına her zamanki evinin kiralanması ve Ainsley için bir hizmetçi tutması için telgraflar gönderecekti.

O çalışırken Ainsley'nin ahıra döneceğini umuyordu ama dönmedi. Cameron, Angelo ve diğerleriyle birlikte ata bindi ve antrenmanı izlemek için gelen konuklar arasında onu görmedi. Muhtemelen Isabella tarafından tekrar hizmete zorlanmıştı.

Cameron saatler sonra yıkanmak ve üstünü değiştirmek için eve döndüğünde, ön kapıdan kapüşonu ve eldivenleriyle içeri giren Beth'le neredeyse karşılaşıyordu. Ev sessizdi, misafirler görünürde yoktu.

"Ainsley Isabella'yla mı birlikte?" Cameron Beth'e sordu.

Beth şaşkınlıkla ona göz kırptı. "Isabella'yla mı? Hayır, Ainsley gitti. Onu trene bindirmekten yeni döndüm."

Bölüm 16

Cameron Beth'e bakarken dünyasının rengi soldu. "Gitti mi? *Gitti* de ne demek?"

"Balmoral'a dönüyor. Bu sabah kraliçeden bir telgraf aldı." Sesi yumuşadı.

"Özür dilerim Cam. Bilmiyor muydun?"

"Hayır, kesinlikle bilmiyordum." Veda etmek yok, mesaj gönderme zahmetine girmek yok.

"Eşyalarını toplamaya bile vakti olmadı," dedi Beth eldivenlerini çıkarırken.

"Yanına birkaç şey aldı ve geri kalan her şeyi göndermemi istedi."

"Ve sen de gitmesine izin mi verdin?" Cameron'ın sesi gürledi.

Beth'in lacivert bakışları onun öfkesini delip geçti. "Bu kraliçeden gelen bir çağrıydı. Reddedemezdi." Tereddüt etti. "Bana ata binmeyi öğrettiğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Bunun konuyla ne alakası var?" Dünya Cameron'ın ayaklarının altından kayıp gitmişti ve o da düşüyordu, düşüyordu.

"Atlar hakkında tamamen cahil olmama rağmen bana karşı çok sabırlıydınız. Bana nazik ve binmesi kolay bir at buldun ve yavaş gittin. Düşmeme izin vermeyeceğine güvenmeyi öğrendim. Sadece düşersen Ian seni boğazlayacağı için değil."

"Hatırlıyorum."

"O zaman Ainsley'i tekrar göreceğinizi söylediğimde bana güvenin. Ve her şey olması gerektiği gibi olacak."

Beth bilge görünüyordu ama bu yanılttı, tamamen yanılttı. "Benim için bir mesaj bıraktı mı?"

"Hayır." Beth özür diler gibi baktı. "Isabella'ya veda etmeye ve bebekleri onun için öpmemi istemeye ancak vakti oldu."

Cameron'a veda yok, acınası yalvarışına cevap yok. *Ainsley, benimle gelmelisin. Geleceğini söyle. Bana söz ver.*

"Lanet olsun."

Beth onun koluna dokundu. "Cameron, çok üzgünüm."

Cameron, Ian'ı çok mutlu eden nazik ama esnek baldızı Beth'e baktı. Cevap vermeye başladı ama tam o sırada karmakarışık düşünceleri tek bir düşünceye dönüştü.

Harfler.

Çileden çıkan Ainsley mektupları almadan Balmoral'a asla gitmezdi. Eğer Angelo mektupları ona vermiş olsaydı. Cameron, Angelo'yu çoktan kendi tarafına çektiğini hatırlamalıydı.

Cameron tek kelime daha etmeden evin kendi kanadına doğru yürüdü, merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve hışımla yatak odasına girdi. McNab'ın yatağın üzerine bıraktığı köpek tüyü de dahil olmak üzere her şey Cam'in bir gece önce bıraktığı gibiydi. Söz konusu köpek şimdi odaya geri döndü.

Cameron odanın öbür ucuna, yatağının başucundaki masaya çarptı. Masanın üzerinde neşeli bir tart resmi asılıydı, yatağının kenarında kombinezonuyla oturmuş, çoraplarını çekerken sırtıyordu. Mac bu resmi uzun zaman önce onun için yapmıştı. Cameron, Mac'in kullandığı modelle hiç tanışmamış olsa da, kadının her sabah kendisine gülümseyişini çok beğenmişti.

Cameron çekmeceyi çekip açarken Ainsley ona gülüyordu. Cameron çekmeceyi kilitlemişti ama küçük kilit Ainsley'nin becerisiyle boy ölçüşemezdi.

Mektup yığını gitmişti.

"Lanet olsun," dedi Cameron. McNab onun yanına oturdu. "Seni lanet olası bekçi köpeği."

McNab kuyruğunu salladı.

Cameron çekmecedan bir gece önce orada olmayan bir kâğıt parçası çıkardı. Kağıdı açtığında Ainsley'nin temiz el yazısını buldu.

Trende, St. Leger'den sonra. Sana cevabımı vereceğim.

İmzalamamıştı.

"Baba!" Öfkeli haykırış McNab'in kuyruğunu daha da hızlandırdı. Cameron notu cebine attı.

"Baba!"

"Seni ilk seferinde duydum." Cameron çekmeceyi iterek kapattı ve koşmakta olan, eteği her zamanki gibi kirli oğluyla yüzleşti.

"Baba, Bayan Douglas gitti."

"Bunu biliyorum."

" zaman peşinden gidin. Onu geri getirin!"

Cameron ters ters baktı ve Daniel endişeyle bir adım geri çekildi. Cameron öfkesini kontrol etti, içinde kaynayan sinirli şiddetten hoşlanmamıştı.

"Kraliçeye gitti," dedi olabildiğince sakin bir şekilde. "Gitmek zorundaydı."

"Neden? Lanet onunla ne işi olur ki? Ainsley olmadan da ona bakacak yeterince insanı var."

Cameron da aynı fikirdeydi. İçindeki canavar Balmoral'a koşmak ve yoluna çıkan herkesi lanetlemek istiyordu. "Biliyorum."

"Bu senin hatan," diye hırladı Daniel. "O gitti, onu bir daha asla göremeyeceğiz ve hepsi senin suçun."

"Daniel-"

Daniel dönerek odadan kaçtı, McNab endişeyle koşuyordu.

Cehennem ve lanet. Cameron yatağına çöktü, gücü tükeniyordu. Bütün gece uyumamıştı ve kafası viski, efor ve Ainsley'nin anıları yüzünden çarpıyordu.

Trende, St. Leger'den sonra. Sana cevabımı vereceğim.

Cameron zar zor nefes alabiliyordu.

Gitmesine izin vermeyecekti. Mackenzie erkekleri tam olarak istediklerini elde etmekte iyiydiler ve Cameron Ainsley'e sahip olacaktı. Ne İngiltere Kraliçesi için ne de Tanrı'nın yeryüzündeki herhangi bir başka sebep için onun gitmesine bir daha izin vermeyecekti.

Bu açıklama dünyasına renk getirmemişti ama kirli giysilerini çıkarıp uşaklara Angelo'yu getirmeleri için bağırırken bu renge tutunmuştu.

Kraliçe Victoria, Ainsley'nin kendisine getirdiğı hatıra kutusunu açtı ve mektup demetini içine yerleştirdi. Kutuyu kurdeleye takılı küçük bir anahtarla kilitledi ve anahtarı cebine geri soktu.

"İyi iş çıkardın canım," dedi kraliçe, sessiz gülümsemesi tatmin ediciydi.

"Affedersiniz hanımefendi ama onları yakmanız gerekmez mi?" Kilit

Hatıra kutusunun üzeri dayanıksızdı ve Phyllida'nın uşığı ilk seferinde mektupları çalmakta hiç zorlanmamıştı.

"Saçmalık. Artık pek önemi yok. Bayan Chase çoktan gitti."

Evet ama seni utandırmaya niyetli başkaları da olabilir, diye sessizce karşı çıktı Ainsley.

Ancak kraliçe, Phyllida Chase'in artık bir tehdit olmayacağı konusunda haklıydı. Ainsley o akşam trenden iner inmez, onu almaya gelen hizmetçi Ainsley'ye Bayan Chase'in genç bir İtalyan tenorla birlikte Kıta'ya kaçtığına dair hoş bir söylenti anlatmıştı.

Söylenti Balmoral'da Bay Chase'in bir iş arkadaşı tarafından doğrulandı. Phyllida kocasına bir mektup yazmış ve onu terk ettiğini açıkça belirtmişti.

ve nedenini özetliyordu. Bay Chase öfkeliydi, onu dava etmeye hazırdı ve ahlaksız ev partilerine ev sahipliği yaptığı için Kilmorgan Dükü'nü tamamen suçluyordu. Ainsley, Hart Mackenzie'nin buna nasıl tepki verdiğini merak ediyordu.

Victoria devam etti. "Beş yüz ginemi sekreterime iade duydum."

"Evet, mektupları geri alabildim ve paranızı harcamadım, hanımefendi." "Çok . " Kraliçe onun yanağını okşadı. "Çok tutumlu, çok İskoç. Sen her zaman becerikli oldun, canım, tıpkı annen gibi, Tanrı

Ruhu şad olsun."

"Teşekkür ederim, hanımefendi."

Kraliçenin güvenilir hizmetkârı rolüne bu kadar kolay geri dönmesi Ainsley'yi endişelendirmişti. Ainsley yine matem siyahı giymişti ama elinde olmadan korsajının oniks düğmelerine dokunuyor ve Cam'in ona kaç tanesini açmasına izin vereceğini sorarken yüzünde belirecek hınzır gülümsemeyi hayal ediyordu.

Ainsley ona bıraktığı notu düşündü, tüm yardımları için zavallı bir karşılıktı bu. Ama Ainsley mektupları başarıyla geri aldığını kraliçeye telgrafla bildirdiğinde, hemen Balmoral'a dönmesi gerektiğine dair neredeyse anında bir yanıt almıştı.

Cameron, Angelo ve öğretmenleriyle birlikte tarlada bir atın üzerindeydi ve Ainsley vedalaşmak için onun işini bitirmesini bekleyecek zamanı olmayacağını biliyordu. Kraliçe *hemen* dediğinde ciddiye.

Ayrıca Cameron o anda bir cevap isteyebilirdi ve Ainsley'nin zihni bu soruyla çalkalanıyordu. Cameron, Phyllida'nın tenoruyla yaptığı gibi, onun da kendisiyle birlikte Kıta'ya kaçmasını istiyordu ve Ainsley'nin ona ne söyleyeceği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Cameron'la giderse, bunu Patrick ve Rona'ya nasıl açıklayacaktı? Cameron'a da anlatmaya çalıştığı gibi, skandaldan değil, skandalın kimi inciteceğinden endişe ediyordu. *Dünyada tek başıma olsaydım, skandala gidip asılmasını ve istediğimi yapmasını söylerdim.*

Ama Cameron Ainsley'i baştan çıkarıyordu. Onu arzulamasına neden olan şey sadece yatak odasına duyduğu arzu değildi; gülümsemesi, gözlerindeki sıcaklık, Jasmine için endişelenmesi, Bayan Yardley'i kroket sahasında nazıkçe topallatması da vardı. Ainsley Cameron'ın tamamını istiyordu, tüm adamı.

Ainsley, "Paris'e gitmeyi düşünüyorum, hanımefendi," dedi.

Kraliçe gözlerini kırptırdı. "Gelecek yaz, ailenle birlikte mi? Elbette gitmelisiniz. Paris yazın çok güzeldir."

"Hayır, birkaç hafta içinde demek istedim."

"Saçmalama canım, mümkün değil. Ay sonunda Ghillies balosu var ve ondan sonra yapacak çok işimiz var, sonra da Noel."

Ainsley ağzının içini ısırdı. "Evet, hanımefendi."

Kraliçe için hiçbir şey kraliyet eğlencelerinden daha ilginç ya da önemli değildi ve Ainsley, Victoria'nın Ainsley'nin yanından ayrılmasını istemeyeceğini biliyordu. Victoria şimdi Ainsley'ye gülümsüyordu.

"Benim için çal, canım," dedi kraliçe. "Beni rahatlatıyorsun."

Elleri kutusunun etrafındaydı, kraliçenin dolgun yüzü gizli aşkının kanıtına yeniden kavuştuğu için artık huzurluydu. Ainsley bir iç çekiş sakladı, piyanoya gitti ve çalmaya başladı.

İki gün sonra, Ainsley uzun bir salona girdi ve Lord Cameron Mackenzie'yi salonda ayakta dururken buldu, sırtı ona dönüktü ve şöminenin başında ellerini ısıtıyordu.

Kız kaçmakla onunla yüzleşmek arasında bir seçim yapamadan Cameron arkasını döndü. Keskin bakışları kızın üzerinde bir aşağı bir yukarı gezindi ve kızgın olduğu gerçeğini gizlemedi. Çok kızgın.

"Sana bir not bıraktım," dedi Ainsley
belli belirsiz. "Notuna lanet olsun. Kapıyı
kapat."

Ainsley kapıya aldırmadan odanın öbür ucuna, ona doğru yürüdü. "Burada ne yapıyorsun?"

Ve neden yıpranmış binicilik eteği ve çamurlu çizmeleriyle bu kadar harika görünüyordu?

"Hanımımı ziyarete geldim." Ainsley
durdu. "Ah."

"Seni kastetmiştim, Ainsley."

Ainsley'nin nefesi geri geldi. "Ben senin metresin değilim."

"Sevgilim o zaman." Cameron onu oturmaya davet etmeden bir kanepeye oturdu, ceketinin cebinden bir şişe çıkardı ve uzun bir yudum aldı.

Ainsley yakındaki bir sandalyeye oturdu. "Bizi bir komedideki karakterler gibi gösteriyorsun. Bahse girerim majestelerine buraya hanımınızı ziyarete geldiğinizi söylememişsinizdir."

Cameron omuz silkti ve bir yudum daha aldı. "Bir at için tavsiyemi istedi, ben de ona bizzat vermeye karar verdim."

"Çok zekice."

"Kraliçe atlar hakkında konuşmayı sever."

Ainsley başını salladı. "Öyle. Sana kararımı St. Leger'den sonra vereceğimi söylemiştim. Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Cameron çizmeli ayaklarını çaprazladı. "Fikrimi değiştirdim. Cevabımı şimdi istiyorum."

"Bu beni götürmeye geldiğin anlamına mı geliyor? Muhafızları var."

"Hayır, lanet olsun sana. Buraya seni ikna etmeye geldim."

"Sen kibirli bir adamsın Cameron Mackenzie."

Cameron şişeyi tekrar cebine soktu. "Ben çok sabırsız bir adamım. Kraliçenin en iyi hizmetkârı olmak için neden aceleyle buraya dönmekte ısrar ettiğini anlamıyorum."

Ainsley ellerini iki yana açtı. "Paraya ihtiyacım var. Ben zengin bir kadın değilim ve ağabeyimin beni sonsuza dek yanında tutması beklenemez."

"Sana söyledim, ihtiyacın olan tüm parayı vereceğim." Cameron bakışlarını kızın elbisesinde bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Siyah giymenden nefret ediyorum. Neden sürekli onu giyiyorsun?"

Ainsley, "Kraliçe için çalışırken bunu giyiyorum," dedi. "Bunu takıyorum çünkü John Douglas nazik, sevecen bir adamdı ve unutulmamayı hak ediyor."

"Nazik ve sevecen. Cameron Mackenzie'nin tam tersi."

Adamın gözlerindeki bir şey kızın öfkesini dindirdi. "Nazik ve şefkatli olabilirsin."

Seni gördüm."

"Neden John Douglas'la evlendin ki? Kimse nedenini anlamıyor gibi görünüyor, en yakın arkadaşların, hatta Isabella bile."

Ainsley, Cameron ile John hakkında konuşmak istemiyordu. "Onu dedikoduya ve spekülasyona teşvik ediyordun, değil mi?"

"Mecburum fare, çünkü doğru dürüst bir soruya cevap vermiyorsun. Ama bana şunu söyle." Cameron bakışlarını onunkilere dikti. "Onun çocuğunu taşıyor muydun?"

Bölüm 17

Ainsley'nin nefesi tekrar kesildi. "Ne?"

"Karnındaki izleri gördüm, Ainsley. Ne geldiklerini anlıyorum. Bir bebeğiniz oldu."

Kimse bilmiyordu. Sadece Patrick, Rona ve John. Ainsley'nin aceleyle evlendiği sırada Roma yakınlarında olmayan diğer üç erkek kardeşi bile hikâyenin tamamını bilmiyordu.

Ainsley sandalyesinden kalktı, odanın içinde yürüdü ve kapıyı kapatıp kilitledi. Cameron, o koltuğuna dönerken kıpırdamadan onu izledi.

"Çocuk bir gün yaşadı," dedi sakın bir sesle. "Ama John'un çocuğu değildi."

Cameron oturdu. "Kimin o zaman?"

"Roma'da genç bir adamla tanıştım. Ona aşık oldum ve beni baştan çıkarmasına izin verdim. Çocuğu olacağı için sevineceğini ve benimle evleneceğini düşündüm." Hiç bu kadar saf olduğunu düşünmüş müydü acaba? "İşte o zaman bana zaten evli olduğunu ve hatta iki çocuğu olduğunu söyledi."

Cameron, içinde kızıl bir öfke yükselirken baktı.

Ainsley -güzel, ateşli, masum Ainsley- bir jigolo tarafından kullanılmış ve bir kenara atılmıştı. "Kimdi o?" diye sordu.

Ainsley ona baktı, yanakları kızarmıştı. "Uzun zaman önceydi ve bana sahte bir isim verdiğinden eminim. Çok genç ve aptaldım ve bana söylediği her kelimeye inandım."

", Ainsley ..."

Cameron öfkelenmek istedi. Kıtaya koşmak, o alçağı bulmak ve boğazını sıkmak istiyordu. Bu bencil aptal, Ainsley'nin hayatını daha dünyayı tatmadan mahvetmişti.

"İşte bu yüzden yaşlı bir adamla evlendin ve kendini gömdün," dedi.

Gülümsemesi hüzünlüydü, pişmanlık doluydu. "Patrick ve Rona zihnimi sanat ve müzikle genişletmem için beni Roma'ya götürmüşlerdi. Kültürlü bir adamın karısı olmam için beni eğittiler. Ve sonra ..."

Ainsley bunu ona söylediğinde Patrick'in yüzündeki ifadeyi hatırlayınca şu anda bile ürperiyordu. Ama Patrick, onun iyi kalpli ağabeyi, hayal kırıklığını bir kenara bırakmış ve onunla ilgilenmişti.

Ainsley, genç ve kırılgan aşkına ihanet edildiği için utançtan ağladığı geceleri ve ağabeyinin itibarını kurtarmak için onu kendisinden neredeyse üç kat yaşlı bir adamla eşleştirdiğini hatırlıyordu.

Patrick nazikti ama kararlıydı ve dünyanın nasıl bir yer olduğunu çok gerçekçi bir şekilde biliyordu. Rona sempatik olsa da Patrick'in yanında dimdik durmuştu. Ainsley, John Douglas'la evlenmeli ve bir an önce evlenmeliydi. Ve yaptığı seçimden mutlu olduğunu tüm dünyaya göstermeliydi.

John Douglas, Patrick'in Roma'da kiraladığı eve gelmişti; uzun boylu, sarı saçları ağarmış, mavi gözleri sıcak ama endişeli bir adamdı. Ainsley onunla daha önce de karşılaşmış ama pek dikkat etmemişti, çünkü onun için sadece Patrick'in bir tanıdığıydı. Şimdi kocası olmak için oradaydı.

John sabrın ta kendisiydi ve Patrick ile Rona onları yalnız bıraktığında, John Douglas onun elini tutmuş ve dizlerinin üzerine çökmüştü. Kavrayışı sıcak, istikrarlı, hatta rahatlatıcıydı.

İstedığinin ben olmadığımı biliyorum, demişti. Genç bir bayan genç ve gösterişli bir koca ister, değil mi? Ve bunun ne demek olduğunu biliyorum. Ama sana söz veriyorum Ainsley, sana göz kulak olacağım. Elimden geleni yapacağım. Seni mutlu edeceğime söz veremem, çünkü kimse bunun sözünü veremez, değil mi? Ama deneyeceğim. Bana izin verecek misin?

O kadar nazikti ki, henüz on sekiz yaşındaki Ainsley'nin yaşlı bir adamla evlenmekten elbette mutlu olacağını söylemiş ve ona elinden geldiğince iyi davranacağına yemin etmişti. Zavallı adam, onun suçu değildi.

John Douglas-Patrick akıllıca bir seçim yapmıştı. Ainsley, John'a onunla evlenmekten elbette mutlu olacağını söylemiş ve ona elinden geldiğince iyi davranacağına yemin etmişti. Zavallı adam, onun suçu değildi.

John, Ainsley'nin gözyaşlarını silmiş, cebinden gümüş bir kolye çıkarmış - annesinin olduğunu söylemişti- ve boynuna takmıştı. Kolye şimdi bile orada, yüksek yakalı siyah elbisesinin altında duruyordu.

John, Ainsley'nin elinden tutmuş ve onu yan odada durmamaya çalışan Patrick ve Rona'nın yanına götürmüştü. Böylece Ainsley McBride nişanlanmış ve ertesi hafta da evlenmişti.

"John Douglas müthiş bir adam olmalı," dedi Cameron yumuşak bir sesle.

Ainsley ona baktı, gözleri yaşlarla bulanıklaşmıştı. "Öyleydi." John hamile bir genç kadını karısı olarak kabul etmiş, başka bir adamın çocuğuna kendi çocuğu gibi davranmayı kabul etmiş ve tek kelime etmemişti. "Tek başına evlenip baba olma şansının olmayacağını biliyordu, bu yüzden Patrick'in iyiliği hoşuna gitti. Bana anlattı."

Cameron'ın yüzü o kadar hareketsizdi ki Ainsley onu okuyamadı. Ne düşünüyordu acaba? Onun zayıflığını mı küçümsüyordu? John'unkine mi? Yaptığı şey için anlayış mı? Kanepede öne doğru oturdu, elleri önünde gevşekçe kenetlenmişti, koyu altın rengi gözleri ona sabitlenmişti.

"Altı yıl önce o gece beni bu yüzden ertelemiştin," dedi. "Ona ihanet etmek istemedin."

Ainsley başını salladı. "John bunu hak etmedi. Her ne kadar seninle kalmak istesem de, bu ihaneti hak etmedi."

"Bunun için sana hayrandım, biliyorsun. Ta ki senin bir kilitçi ve hırsız olduğunu öğrenene kadar." Ona hafifçe gülümsedi.

"Yanlış bir nedenden dolayı kolyeyi çaldığımı itiraf ettim. Düşündüm *ki* bir şantajcı."

"Bu yüzden karşı karşıyaydık."

"Seni uzaklaştırmak çok zordu. Ne kadar zor olduğunu söylediğimde inan bana Cameron."

Cameron'ın sesi sertleşti. "Umarım bunu takdir etmiştir. O gece yaptığım fedakârlığı."

"Elbette hiç bilmiyordu. Yine de ona ihanet edip etmediğimi merak etmiş olmalı. İhanet etmedim."

"Hayır, sen çok sadık ve minnettardın."

"Bu kadar tepeden bakma. Minnettarım. John beni nezaketen yanına aldı."

Cameron ona alaycı bir bakış attı. "Ainsley, inan bana, bu sadece nezaket değildi."

"Özellikle kızım ..." dediğinde çok nazikti. Gözyaşları aktı. Çok uzun zaman önceydi ama kaybı onu hâlâ derinden yaralıyordu.

"Özür dilerim, Ainsley." Cameron'ın sesi yumuşadı. "Gerçekten üzgünüm."

"Ona Gavina adını verdim." Başını kaldırdı ama gözyaşlarından onu göremiyordu. "Yas tutarken ve etrafımdaki herkes bana onun ölümünün en iyisi olduğunu söylerken nasıl hissettiğimi biliyor musun? Kendimi daha iyi hissetmemi sağladıklarını sanıyorlardı."

John ve ben çok tenliyken kızımın neden siyah bukleleri olduğu hakkında ..." Sesi kesildi.

Cameron onun üzerinde duruyor, onu kaldırıyor ve yakınında tutuyordu. Ainsley onun geniş göğsüne yaslandı ve gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Gavina çok güzeldi, çok mükemmeldi. Ainsley'nin kollarına oraya ait olduğunu bilerek sıgılmıştı. Bir gün yaşamıştı, harika bir gün, sonra zayıflamış ve ölmüştü. Küçük bedeni şimdi İskoç kilisesinin bahçesinde, Ainsley'nin anne ve babasının yanında yatıyordu.

Elleri sıcaktı, rahatlatıcıydı, Cameron çok uzun ve güçlüydü. Ainsley'nin bedenine tutkuyla şarkı söyletebilen adam şimdi onu nasıl tutacağını ve rahatlatacağını, acısını anladığını ona nasıl hissettireceğini biliyordu.

Hayatının sonuna kadar burada, bu odada, onun kollarında kalabilir ve tamamen mutlu olabilirdi.

Kapının kolu tıkırdadı, ardından kapı çalındı ve bir uşağın cılız sesi . "Lordum? Majesteleri sizi bekliyor."

"Lanet olsun ve patlasın," diye fısıldadı Cameron.

Ainsley de aynı şeyi söylemek istedi. Cameron'dan uzaklaşarak gözlerini sildi.

"Sabah burada buluşalım," dedi Cameron hızla. "dokuzda.

Bunu yapabilir misin? Hem de hiç tartışmadan?"

Onun hayatına burnunu sokmaya devam etmek isteyeceği, neden onunla birlikte uçup gitmediğini bilmek isteyeceği bir yer. Ama bilmeyi hak ediyordu.

Ainsley başını salladı.

Cameron eğildi, ona sert bir öpücük verdi ve uşağın hâlâ çalmakta olduğu kapıya yöneldi. "Evet, evet, geliyorum."

Kapıyı açtı, Ainsley'yi uşağın görüşünden korudu, sonra kapattı ve Ainsley'yi gözyaşlarıyla baş başa bırakarak gitti.

Ertesi sabah dokuza beş kala Ainsley yine salonda yalnızdı. Beş dakika geçtiğinde hâlâ yalnızdı, yarım geçtiğinde hâlâ yalnızdı. Şöminenin üzerindeki saat ağır ağır , çeyrek saatleri işaret ediyordu.

Cameron gelmedi.

Saat bir sonraki saate beş dakika kala içeri bir hizmetçi girdi. Ainsley'e yaklaştı, reverans yaptı, katlanmış bir kâğıt parçası uzattı ve

"Sizin için hanımefendi." dedi.

Hizmetçi notla, saatle ya da Ainsley'yle ilgilendiğini belli etmeden tekrar reverans yaptı ve süzülerek odadan çıktı.

Ainsley kalın kâğıdı açtığında kalın bir elle yazılmış birkaç kelime buldu.

Daniel asla ona kalmasını söylediğim yerde kalmaz. Onu bir kazadan kurtarmak için Glasgow'a gidiyorum. Sen kazandın, fare. Son St. Leger yarışından sonra Doncaster'dan gelen trenle. Kondüktör beni nasıl bulacağını bilir. À bientôt.

Ainsley krem rengi kâğıdı katladı, dudaklarını üzerine bastırdı ve koynuna soktu.

O gece odasına çekildiğinde, kraliçe onu akşam için gönderdikten sonra, Ainsley oturup uzun bir mektup yazdı. Mektubu sabah Leydi Eleanor Ramsay' postaladı ve Eleanor'un babasının Aberdeen yakınlarındaki yıkık dökük evine gönderdi. Ainsley mektuba Aberdeen'den Edinburgh'a tren bileti için yeterli parayı da eklemiş ve Eleanor'a bu parayı kullanması gerektiğini sert bir dille söylemişti.

Ainsley Douglas ve Leydi Eleanor Ramsay, birkaç gün sonra Edinburgh'daki ana istasyonun çay ocağında, köşedeki masada karşı karşıya geldiler, dükkân bu erken saatte biraz boştu. Dışarıda bir tren hazır bekliyordu, buharı tıslıyordu, motorunun siyah kütlesi güçlü bir gemi gibiydi.

Ainsley Eleanor'u bir süredir görmemişti ama ikisi düzenli olarak yazışıyorlardı. Anneleri yakın arkadaştı, ikisi de bir zamanlar kraliçeye hizmet etmişlerdi. Kraliçe, Ainsley'den daha büyük doğmuş olan Eleanor'un da kendi evine girmesini istemişti ama Lord Ramsay kızının evde kalması için gözyaşları içinde yalvarmış, Eleanor da onu reddedememişti. Eleanor'un babası hiçbir şekilde güçsüz değildi ama Ainsley, Eleanor olmadan adamın tamamen kaybolacağı konusunda hemfikirdi. Bu gerçek, Eleanor'un yıllar önce Kilmorgan Dükü Hart Mackenzie'yi meşhur bir şekilde terk ettikten sonra neden başka evlilik teklifi almadığını açıklayabilirdi.

Eleanor, Hart'la nişanını neden bozduğunu hiçbir zaman açıklamamıştı ama Ainsley, Hart Mackenzie'yi az da olsa tanıdığı için bir şeyler sezmişti. Hart bu terk edilme olayına çok öfkelenmiş ve bir süre sonra bir İngiliz markisinin kızıyla evlenmişti. Narin Sarah Graham ölmüştü.

Hart'ın oğlunu dünyaya getirmeye çalışırken çocuk da öldü. Hart, Sarah'dan hiç söz etmemiş ve tekrar evlenmeyi düşündüğünü gösteren herhangi bir işaretle de bulunmamıştı. Eleanor sessizce evde kalmıştı ve hepsi bu kadardı.

"Yolculuğa çıktığın için teşekkürler El," dedi Ainsley içtenlikle.

Eleanor çayına şeker attı, karıştırdı, sonra kaşığı tekrar ağzına götürüp yalayıp temizledi.

"Hiç de değil, sevgili Ainsley. Kekle karnımı doyurmak için Edinburgh'a çağrılmak son on iki ayda başıma gelen en heyecan verici şey. Bütün ev halkı benimle istasyona kadar yürüdü; aşçı, hizmetçi, bahçıvan. Sevgili babam bile bize eşlik etmek için kitaplarını bıraktı, gerçi yol boyunca durup gördüğü her botanik örneğini toplaması gerekti. Beni trene bindirdiler ve el sallayarak uğurladılar, hepsi çılgınlar gibi alkışlıyor ve mendillerini çırpıyorlardı. Kendimi bir prenses gibi hissettim."

Eleanor çayını yudumlamak için durakladı ve Ainsley kendini daha iyi güldü.

Son on yılda, Eleanor'un mali durumu her zaman sallantıda olan babası Earl Ramsay yavaş yavaş yoksulluğa sürüklenmişti. Lord Ramsay bilim ve felsefe üzerine kitaplar yazıyor, Eleanor da ona yardımcı oluyordu. Ancak kitaplar akademisyenler tarafından çok övülse de, hiç para getirmiyordu.

Bunların hiçbiri Eleanor'un içten mizacını ya da espri anlayışını değiştirmemişti. Saçları, modası geçmiş şapkasının altında zarif bir kızıl dokunuşla altın sarısıydı ve gözleri delphinium mavisiydi. Uzun parmaklı elleriyle tabağına kek koyarken Ainsley'ye keskin bir zekâyla bakıyordu.

"Şimdi, o zaman," dedi Eleanor. "Mektubunda çıldırmış Mackenzie erkeklerinden biri hakkında benden tavsiye istediğini yazmışsın. Ama Ainsley, canım, bana *hangi* Mackenzie olduğunu söylemeyi ihmal etmişsin. Daniel olduğunu asla söyleme." Hafifçe konuştu ama gözleri gerildi.

Ainsley ani bir pişmanlık hissetti. "Ah Eleanor, çok özür dilerim. Kimi kastettiğimi kendiliğinden anladığımı sanmıştım. Senden *Hart* hakkında tavsiye isteyecek kadar duygusuz olamazdım."

Eleanor nefesini bıraktı. "Çok rahatladım. Cömert davranıp sana mutluluklar dilediğimi söylemeye hazırlanıyordum ama gerçekten Ainsley, sanırım gözlerini oymayı tercih ederdim."

"Özür dilerim El," dedi Ainsley. "Kendimi açıkça ifade etmeliydim. Ona hâlâ değer verdiğini fark etmemiştim."

"Hayatının aşkını asla unutmazsın, Ainsley Douglas, seni kızdırmak için ne yapmış olursa olsun ve ne kadar zaman geçmiş olursa olsun." Eleanor

Çayından bir yudum daha alarak sesini hafifletti. "Özellikle de gözüne kestirdiğin her gazete ve dergide boy gösteriyorken. Ama buraya benim hakkımda konuşmak için gelmedik; beni buraya kadar senin hakkında konuşmak için davet ettin. Geriye kalan eşsiz Mackenzie erkeği Cameron, bu yüzden o olduğu sonucuna varıyorum. Şimdi bana her şeyi anlat."

Ainsley öne doğru eğildi ve alçak sesle tüm hikâyeyi anlattı. Eleanor bir yandan kek yerken bir yandan da ilgiyle dinliyordu. Ainsley, Cameron'ın Balmoral'a yaptığı ani ziyaretle ve Doncaster'daki yarışlardan sonra ona cevabını vereceğine dair verdiği sözle konuşmasını bitirdi.

Kadın sözlerini bitirdi ve Eleanor düşünceli bir sessizlik içinde çayını yudumladı. Ainsley artık soğumuş olan çayını aldı ve soğuğunun farkına varmadan içti.

Sonunda Eleanor elindeki fincanı bıraktı ve Ainsley'ye sert bir bakış attı. "Cameron'ın teklifini tartışıyor olmamız, senin onu öylece tokatlayıp çekip gitmediğin anlamına geliyor. O halde canım, asıl soru şu: Benden seni ikna etmemi mi yoksa vazgeçirmemi mi istedin?"

"Bilmiyorum." Ainsley ellerini yüzüne bastırdı. "Eleanor, onunla gitmem mümkün değil, ama eğer gitmezsem O da sıradaki kadına geçecektir, değil mi? Benimle evlenmek istediğine dair bir yanılsama içinde değilim. Bir keresinde *evlilik* kelimesinden bile nefret ettiğini söylemişti. Anlıyorum, sanırım. Karısını tanı mıyordum ama kulağa korkunç geliyor."

Eleanor çayından bir yudum daha aldıktan sonra, "Korkunçtan da öteydi, canım," dedi. "Leydi Elizabeth onu döverdi."

Bölüm 18

Ainsley'nin ağzı açık kaldı. "Onu dövdü mü?"

"Çoğunlukla bir pokerle." Eleanor'un sesi sessizdi ama içinde büyük bir öfke barındırıyordu. "Cameron iri yarı ve güçlü bir adam olduğu için elbette onu durdururdu ama genellikle onu Daniel'dan uzak tuttuğu için yükü kendi üzerine alırdı. Ya da Elizabeth, Cameron sarhoş olup uyuyana kadar bekler ve sonra ona saldırırdı. Hart'ın bana anlattığına göre, bir ya da iki kez ona afyon sakızı vermiş. Cameron, Elizabeth'in yanında uyuyakalmadığından emin olmak zorundaydı."

Bu da Phyllida Chase'in neden Cameron'ın bir kadını asla yatağına almadığını söylediğini açıklıyordu. Onu her yere götürüyordu, evet, ama yatağa değil. Bu, birlikte uykuya daldığı kadının onu sırtında bir sopayla uyandırma ihtimalinden kaçınmak için geliştirdiği bir alışkanlık olmalıydı. Kalçalarındaki yara izleri birdenbire yeni ve korkunç bir anlam kazandı.

Ainsley çay fincanının kulpunu kırılğan porselen için fazla sıkı tuttuğunu fark etti. Onu yere bıraktı. "Aman Tanrım."

Eleanor başını salladı. "Elizabeth zalim ve çılgın bir kadındı ve Cameron'a onu evliliğe hapsettiği için kızgındı. Cameron'dan birkaç yaş büyüktü ve Hart'a göre Cam ona çılgınca aşık olmuştu. Cameron'ın İngiltere'nin en zengin adamlarından birinin oğlu olması ve Hart'a bir şey olması halinde unvanı miras alacak olması Elizabeth'in karşı koyamayacağı kadar cazipti. Ailesi Cameron'ı onun hakkında uyarmak için hiçbir şey yapmadı, kızıdan kurtuldukları için mutluydular. Elizabeth evlendikten sonra istediği erkekle istediğini yapabileceğini düşünmüştü ve ilk başta da öyle yaptı. Cameron Elizabeth'in kendisine sadık kalması konusunda ısrar edince, Elizabeth kontrolden çıktı. Başından beri talihsiz bir eşleşme oldu."

Ainsley tanıdığı Cameron'ı düşündü - tek fikirli, inatçı, ne istediğini bilen ve hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermeyen. Gülebiliyordu ama kahkahalarında her zaman acı bir ton vardı. Cameron orada, burada ve her yerde kadınlarla birlikte olmakla ünlüydü ve karısının ölümünden sonra asla tek bir kadına bağlanmamıştı.

Ainsley onun can sıkıntısından çapkınlık yaptığını düşünmüştü ama Eleanor'un açıklaması ona farklı bir hikâye anlatıyordu. Kendisine bu kadar kötü davranan, sahip olduğu güveni yerle bir eden bir eşten sonra Cameron hevesle mihraba geri dönmezdi. O zamanlar Cameron'ın kadınlara bakışı buydu: Kavrayıcı ve

Phyllida Chase gibi bencil ya da Leydi Elizabeth Cavendish gibi acımasız ve eziyet edici.

"Zavallı Cameron," dedi Ainsley.

Eleanor çay fincanını kaldırırken gülümsedi. "Dikkatli ol, Ainsley. Bu Mackenzie'ler seni önce kötülükleriyle, sonra da kalp kırıcı her şeyleriyle baştan çıkarıyorlar."

"Cameron neden ondan boşanmadı?" Ainsley sordu. "Kesinlikle haklı sebepleri vardı. Ya da en azından onu kendisinden ve Daniel'dan uzakta bir eve kapatmadı?"

"Kesinlikle Daniel yüzünden." Eleanor fincanlarını yeniden doldurduktan sonra tazelenmiş çayına beş topak şeker attı. "Elizabeth evlendikten çok kısa bir süre sonra çocuk sahibi oldu ve bu onu çileden çıkardı. Hiçbir zaman anne olmak istemedi. Öfkeden deliye dönüyor, kendine zarar vermekle tehdit ediyor ya da bebekten kurtulmaya çalışıyordu. Cameron onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu - o zaman bile Daniel'ı ondan koruyordu. Elizabeth Cameron'a defalarca Daniel'in kendi oğlu olmadığını söylemeye çalışmış, babası olduğunu iddia eden birçok erkek olduğunu söylemişti. Sorun şuydu ki, onlardan herhangi biri olabilirdi. Elizabeth vücudu konusunda çok cömertti."

Ainsley, gizli çekmecede karısının sevgilisinden gelen mektubu bulduğunda Cameron'ın yüzündeki ifadeyi hatırladı. Öfkeyi, tiksintiyi, tam olarak dağılmamış eski acıyı. Hemen ardından Ainsley'i çaresizlikle, unutmaya duyduğu ihtiyaçla öpmüştü.

"Sanırım ondan nefret ediyorum," dedi Ainsley.

Eleanor kararlı bir ifadeyle, "Ben de ondan pek hoşlanmıyorum," dedi. "Cameron'ın kocaman bir kalbi var ve Elizabeth gibi biri tarafından kırılmayı hak etmiyor." Düşünceli görünüyordu. "Yine de onun başka erkeklerle birlikte olma ihtiyacının bir tür hastalık olduğuna inanmaya başladım. Babam bana bilimsel bir dergiden, bazı insanların tıpkı diğerlerinin kumar ya da alkol manyağı olması gibi çiftleşmeyi saplantı haline getirdiğini anlatan bir parça okudu. Kendilerini durduramazlar. Biriyle yatmalı ve o vecdi, diyelim, yaşamalılar, yoksa biraz delirirler. Babam ve ben Elizabeth'in de bu insanlardan biri olabileceğine karar verdik."

Ainsley gözlerini kırıştırdı. "Aman Tanrım, Eleanor, *baban* bunu seninle mi konuştu?"

"Elbette. Sevgili babamızın, genç bir hanımın yanında böyle şeylerden bahsedilmemesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yok. Bilimin tüm dallarına meraklıdır ve açık fikirli biridir, bu da çiftleşme konusunu tartışacağı anlamına gelir."

kurbağaların ya da insanların alışkanlıkları arasında bir fark olduğuna dair en ufak bir fikre sahip değiller. Potansiyel olarak yani. Elbette kurbağalar insanlardan oldukça farklı şekilde ürerler."

Ainsley gülmesine engel olamadı. Patrick'in sofrasında bırakın insanları, kurbağaların çiftleşme alışkanlıklarından bahseden biri bile Patrick ve Rona'nın dehşet dolu sessizliğiyle karşılaşmıştı. Ağabeyi ve yengesi kaba insanlar değildi ama görgü kuralları ve uygun sohbet konuları hakkında çok katı fikirleri vardı.

Gülüştü bir iç çekişle son buldu ve Ainsley sandalyesine gevşekçe oturdu. "Ne yapacağım Eleanor? Cameron sanki ellerimi çırpıp onunla birlikte trene koşacakmışım gibi elmaslardan ve Monte Carlo'daki otellerden bahsediyor."

Eleanor ona sempatik bir gülümseme verdi. "Çünkü Cameron önlerinde elmas kolyeler salladığında gözlerini kaçırır ve yere yığılan alışık. Onu değil, parasını istiyorlar ve o da bunu biliyor."

Bunu biliyordu. Cameron cömert bir adamdı ama aptal değildi. Kadınların neden ona akın ettiğini çok iyi biliyordu.

Ainsley, "Onun parası umurumda değil," dedi.

"Bunu anlıyorum ama bahse girerim Cameron'ın bir bayana rüşvet vermeden nasıl kur yapılacağı konusunda en ufak bir fikri bile yoktur. Mackenzie'lerin hiçbirinin yok."

Eleanor inanarak konuşmuştu. Hart, Eleanor'a gözleri görmeyene kadar hediyeler yağdırmış olmalıydı ama yine de Eleanor ona gitmesini söylemişti.

Ainsley nefesini bıraktı. "Cameron'ı reddedersem, hayatımın sonuna kadar pişman olacağımı biliyorum. Ama gidersem kendimi mahvederim ve ailemi utandırırım." *Yine bir şey söylemedi.* "Kardeşlerim beni asla affetmez."

"Onunla kaçtığınızı ilan etmek zorunda değilsiniz, biliyorsunuz. Bunu söylediğim için beni bağışlayın ama siz İngiltere'nin sosyal açıdan en önde gelen genç kadını değilsiniz. Gizlenin."

Ainsley, Rowlandson'ın partisindeki kostümünü düşünerek güldü. "Peruk ve maskeyle mi?"

"Tiyatral bir şey değil. Tek başınıza Kıta'ya bir gezintiye çıkın. Günümüzde hanımlar böyle şeyleri yapıyor. Uzak ülkelerde kendi başlarına yürüyüş turlarına çıkıyorlar ve maceraları hakkında kitaplar yazıyorlar. Siz bekar bir bayan değil, saygın bir dulsunuz. Seyahatlerinizde Cameron'la karşılaşırsanız ne olacak?"

Ainsley masanın öbür ucundan Eleanor'a bakarken Eleanor da soğukkanlılıkla ona baktı. "El, bana bir adamla kaçmamı ve onun sevgilisi olmamı mı söylüyorsun?"

Hanımfendi."

"Sana mutlu olmanı söylüyorum. Kısa bir süre için bile olsa. Şansımız varken yakalayabildiğimizi yakalamalıyız. Bunu yapmadığımız zaman hayat çok yalnızdır."

Ainsley arkasına yaslandı ve Eleanor'un bu konuda tavsiyede bulunmak için muhtemelen en akıllıca seçim olmadığını fark etti. Ainsley, Mackenzie ailesi hakkında net ve renksiz bir görüşe sahip olmayı ummuştu - Eleanor'da da bu vardı - ama Eleanor onları hâlâ Beth ya da Isabella kadar çok seviyordu. Ainsley, Isabella ya da Beth'e gitmek istememişti çünkü Cameron'ın teklifinin bir aile tartışmasına dönüşeceğini biliyordu ve Ainsley bunu istememişti ve Cameron'ın da istemeyeceğini biliyordu.

Ama Eleanor'un, Hart'a kapıyı göstermiş olsa , tam olarak bir yabancı olmadığını gördü. Eleanor belli ki Hart'a çamur atma kararından pişmanlık duyuyordu ama bunun için muhtemelen iyi bir nedeni vardı. On yıl önce Hart Mackenzie'nin pek de parlak bir ünü yoktu. Ainsley, Beth'ten, Bayan Palmer adındaki metresi için satın aldığı ev hakkında bir şeyler duymuştu. Uzun yıllar boyunca Bayan Palmer'ı bu evde ziyaret etmişti ve orada yaptığı şeyler pek de alışıldık şeyler değildi. Hart, karısı ve çocuğu öldükten sonra çok daha sessiz ve sağduyulu olmaya başlamıştı. Yine de Bayan Palmer'ın ölümüne kadar onunla kalmaya devam etmişti.

Eleanor çay fincanını kaldırdı. "Sen toy bir kız değilsin, Ainsley. Kendini neye bulaştırdığını çok iyi biliyorsun. Erkekleri ve ne istediklerini biliyorsun. Mackenzie'leri tanıyorsun. Hiçbir yanılsamaya kapılmadan yürüyeceksin."

Ainsley tabağındaki çekirdekli keki dürttü. Keki çok severdi ama şu anda iştahı kesilmişti. "Söyle bana, El. Eğer sen olsaydın - eğer Hart gelip senden onunla gitmeni ve sevgilisi olmanı isteseydi - bunu yapar mıydın?"

Eleanor'un gözleri çakmak çakmak oldu. "Asla yapmaz."

"Ama hayaller alemine girelim ve diyelim ki gitti. Onunla gider miydiniz?"

Eleanor gülümsedi. "Hart Mackenzie'nin boynuma mücevher ipleri dolmasına ve geceleri yatağımı paylaşmak için yalvarmasına izin mi vereyim? Çok cazip olurdu. Ama benim durumum sizinkinden biraz farklı."

Ainsley sabırsız bir nefes aldı. "Ama diğer her şeyin önemsiz havada bir kalede *bunu yapar mıydın?*"

Eleanor bir süre çay fincanını inceledi ve kaldırdığında gözleri sessizdi. "Elbette yapardım," dedi. "Anında yapardım."

Eleanor'u Aberdeen'e götürecek tren kısa bir süre sonra istasyona yanaştı ve Ainsley ile birlikte çay ocağından çıkıp perona doğru yola koyuldular.

Eleanor Ainsley'nin ne yapacağından emin değildi ama Ainsley'de bir anlık mutluluğa çok ihtiyacı olan yalnız bir genç kadın görüyordu. Ainsley'nin o anı yakalayacak kadar cesur olup olmayacağını zaman gösterecekti.

Ainsley garsondan kendisi için paketlemesini istediği tohumlu keki Eleanor'un eline sıkıştırdı ve veda öpücüğü verirken ona teşekkür etti. Eleanor, cömertliğini minnettarlık olarak gizlemek tam Ainsley'ye göre, diye düşündü. Yine de Eleanor pastayı kabul edecek kadar gururlu değildi. Pastayı eve, babasına götürecek ve çok güzel bir ziyafet çekeceklerdi.

Ainsley vedalaşmalarının ardından istasyondan aceleyle çıktı, muhtemelen kraliçe için yapması gereken işlerden bu kez çalmıştı. Zavallı Ainsley'nin Eleanor'dan daha az özgürlüğü vardı. Eleanor yine de bir arkadaş çevresini korumayı başarmıştı - en azından parayı umursamayan arkadaşlarını. Sadece çok zenginler ya da çok fakirler bu kadar kibirli olabilirdi, bu yüzden Eleanor'un arkadaşları garip bir yelpazede yer alıyordu.

Eleanor, Ainsley'e el sallayarak perondan tren kompartımanına geçmek için döndü. Ayağı kaydı, dengesini sağlayamadı ve iri, güçlü bir el tarafından yakalandı.

Arkasına dönüp Hart Mackenzie' yüzüne baktığında tüm nefesi kesildi.

Onu inceleyen altın rengi bakışlar tecrübeyle daha sertleşmişti. Hart'ın vücudu hâlâ geniş ve güçlüydü; omuzları, altına Mackenzie ekoseli eteğini giydiği ince dikim paltosunu geriyordu. Tıraş edilmemiş bıyıkları Hart'ın çenesinin tozunu , bu da her zamanki gibi gece gündüz çalıştığının bir işaretiydi ama yoğun bakışlarında yorgunluk yoktu. Eleanor onda yeni bir şey sezmişti, daha önce var olmayan bir odaklanma. Hart'ın hırslının zamanki gibi bilenmiş olduğunu biliyordu -gazeteleri okuyordu- ama bir zamanlar gözlerini aydınlatan umut ve mizah artık yoktu. Bu adam, önce karısını ve tek çocuğunu, sonra da uzun süredir birlikte olduğu metresini kaybetmiş biriydi. Hayatta kalmaya çalışıyor gibiydi. Yalnız hırs, şimdi.

Eleanor yumuşak bir sesle, "Bayan Palmer'a olanları duydum," dedi. "Hart, çok üzgünüm."

Gözleri şaşkınlıkla kırıştı ve Eleanor o anda gerçek Hart Mackenzie'ye, ailesinin acı çekmemesi için çok şey feda eden adama baktı. Yaşlı dükü, üç küçük kardeşi için cömert vakıflar kurmaya zorlayan Hart'tı, böylece bağımsız yaşayabileceklerdi. Babaları, düklükteki tüm parayı elinde tutmak için Ian, Mac ve Cam'in açlıktan ölmesine razı olabilirdi.

Hart'ın babasını bunu yapmaya nasıl ikna ettiğini Eleanor asla öğrenemedi. Eleanor onun bunu yaptığını bilen çok az kişiden biriydi. Ve şimdi Hart, bu kadar güçlü, bu kadar zengin ve bu kadar kudretli bir adam, basit bir fahişe için üzülyordu.

Adamın bakışları onun niyetinden emin olmadığını gösteriyordu ama yine de başını salladı. "Teşekkür ederim."

Eleanor onun elini sıktı, eldivenlerinde hissettiği güç karşısında kalbi pır pır .

Hart aniden gülümsedi, öldürmek üzere olan bir yırtıcının meydan okuyuşunu andıran bir gülümsemedir bu. Bir aslan, yeterince hızlı kaçamayan bir ceylanın üzerine atlamadan hemen önce böyle bakabilirdi.

Eleanor kızın elini onunkinden çekmeye çalıştı ama Hart parmaklarını kızınkilerin üzerine kapatıp sarsılmaz bir şekilde kavradı. Perondaki işaretçi trenin kalkmak üzere olduğunu gösteren bir düdük çaldı. Hart tutuşunu Eleanor'un dirseğine aktardı ve onu yarı iterek kompartımana soktu, içeri kadar takip etti.

"Treniniz bu mu?" Eleanor endişeyle sordu. *Ah, anneciğim, Aberdeen'e kadar benimle gelmek istemiş olamaz!*

"Hayır." Hart, kadın koltuğa düşene kadar açık kapı çerçevesinin içinde durdu, içinde değerli tohum keki olan paket yanına düştü.

Makinistin düdüğü tiz bir sesle çaldı ve siyah bir duman tren boyunca geri yuvarlandı. Vagon sarsıldı.

Eleanor telaşla, ", " dedi.

"Anlıyorum." Hart elini cebine attı, katlanmış bir not çıkardı ve kadının eline tutuşturdu.

Bir banknot değil, yüz sterlinlik bir banknot. Eleanor elini açtı ve para yere düştü.

"Hart, hayır."

Hart notu aldı ve tohum kekini bağlayan ipin altına sıkıştırdı. "Baban için, bir sonraki kitabının araştırması için."

Acele etme zahmetine girmeden küçük altın bir çanta çıkardı, içinden tertemiz bir kart çıkardı ve Eleanor'a uzattı. Eleanor karta uzanmayınca Hart kartı yüksek yakalı elbisesinin dekoltesinin içine soktu.

Parmaklarının sıcaklığı içini parçaladı ve Eleanor o anda hayatının geri kalanında bu adam için yanacağını fark etti.

Hart, "Herhangi bir nedenle beni görmeniz gerekirse, bu kartı majordomoma verin," diyordu. "O ne yapacağını bilir."

Eleanor kendini kontrol etmek için mücadele etti. "Çok, çok, çok , Majesteleri."

Dük'ün soğukkanlılığı kırıldı ve kaçtı. "Eleanor." Hart eldivenli elleriyle Eleanor'un yüzünü kavradı ve Eleanor'un kalbi bu trenin gidebileceğinden daha hızlı çarpmaya başladı. "Seninle ne yapacağım ben?"

Nefes alamıyordu. Adamın ağzı onunkine çok yakındı, nefesi teninde sıcacıktı.

Onu öpecekti, Eleanor buruşacaktı ve o da gerçeği öğrenecekti.

Hart onun ağzının kenarına dokundu, o kadar nazık bir hareketti ki ölmek istedi.

Tren sarsıldı. Hart Eleanor'a bir gülümseme verdi, ondan uzaklaştı ve tren ilerlemeye başlarken perona düştü.

Kompartımanın kapısını çarptı ve tren hareket ederken pencereden Eleanor'a tembel bir selam verdi. Eleanor gözlerini ondan ayıramadı. Hart, tren istasyondan çıkana ve sonunda gözden kaybolana kadar bakışlarını Eleanor'unkilere kilitledi.

Bir hafta sonra Cameron Mackenzie tren vagonunun penceresinin gölgesini kaldırdı ve sonra tekrar indirdi. Karanlık peronda aceleyle yürüyen bir kadın ya da Doncaster'dan gelen son trene yetişmeye çalışan bir Ainsley görmemişti.

"Berbat bir güne mükemmel bir son."

Jasmine yarışta altıncı olmuştu ve Lord Pierson çok öfkelenmişti. Cameron'ı yarışı kasten kaybetmekle suçlamış ve Cameron'ı Jokey Kulübü'nden attırmakla tehdit ederek büyük bir olay çıkarmıştı. Boş bir tehditti çünkü Cam'in kulüpte Pierson'dan daha iyi bir itibarı vardı.

Yine de Cam'in eğitmenlerinden biri Cameron'ın Pierson'ın çenesine yumruk atmasını engellemek zorunda kaldı. Cameron tekrar teklifte bulundu, sıkılmış

Jasmine'i satın almak istemiş ama Pierson reddetmiş. Jasmine'i götürmek üzere seyislerine yükletmiş ve çekip gitmişti.

Jasmine, neden yerde kalamadığını merak eden bir çocuk gibi Cameron'a bakmıştı. Cameron'ın kalbi *yanmıştı* - Lanet , *bir ata aşık oldum*.

Daniel da perişan olmuştu ama Cameron Londra'daki yarış işlerini tamamlarken, Cameron'ın Daniel'ın Glasgow macerası yüzünden hâlâ kızgın olduğunu bildiğinden, Angelo'yla birlikte geride kalmayı uysalca kabul etmişti.

Daniel, babası Balmoral'a gitmek üzere yola çıktığında, Daniel'in henüz açıklığa kavuşturamadığı nedenlerden dolayı Glasgow'a gitmeye karar vermişti. Oradayken, sokak gençlerinden oluşan bir çete onu soymaya çalışmıştı. Daniel onlardan beşiyle mertçe dövüşmüştü, ama polis onları tutuklamaya geldiğinde, Daniel kurban olduğunu söylemek yerine kendisinin de tutuklanmasına izin vermişti. Görünüşe göre sokak gençlerinin hayranlığını kazanmıştı ve Cameron gelip Daniel'i götürene kadar hücrede neşeye puro ve kaçak viski paylaşmışlardı.

Daniel, Cameron'ı Ainsley ile olan tartışmasından çekip çıkardığı için pişmanlık duymak yerine, Cameron'ın Ainsley'yi omzuna atıp onunla birlikte kaçmamasına kızmıştı.

Cameron Daniel'a hak vermeye başlamıştı çünkü Ainsley gelmiyordu. Kraliçe sevdiği kadınları elinden kaçırmamakla ünlüydü, onların herhangi bir nedenle kendisini terk etmesini istemezdi. Lanet kadının yaklaşık yedi yüz çocuğu ve torunu vardı ama en sevdiği kadınları yanından ayırmıyor, evlenmek ya da kocalarına ve ailelerine dönmek için onu terk etmek istediklerinde kızıyordu. Hepsi de kraliçenin yeni inşa ettirdiği ve İskoç turtası kadar lezzetli Balmoral adlı "şatosunda" yavaş yavaş donarak ölüyorlardı.

Tren motoru homurdandı, düdük çaldı, trenin kapıları çarparak açıldı. Cameron perona bir kez daha baktı, sonra gölgenin tekrar düşmesine izin verdi. Birinci sınıf vagonu rahattı, bu yüzden gece yolculuğunda iyi uyuyacaktı. Tek başına.

Tren bir kez sarsıldı ve sonra istasyondan sürünerek çıkmaya başladı. Cameron'ın Ainsley ile ilk karşılaşması ile bu karşılaşma arasında altı yıl geçmişti ve ... *Lanet olsun, bir altı yıl daha bekleyemem*.

Cameron ayağa kalktı, kapıyı çekip açmaya ve aşağı atlamaya hazırды. Balmoral'a geri dönecek, Ainsley'i alacak ve her şeyin canı cehenneme diyecekti.

Koridorun kapısı açıldı ve kondüktör birinin geçmesine izin vermek için yoldan çekildi. "Burası mı, hanımefendi?"

"Evet, teşekkür ederim." Ainsley nefes nefese bir sesle konuştu, adamın eline bir bahşiş bıraktı ve hızla arabaya bindi. "Bavullarıma göz kulak olursun, değil mi? Korkarım oldukça fazla var."

Kondüktör çok etkilenmiş görünerek şapkasına dokundu ve "Hemen, hanımefendi" dedi.

Geri çekildi ve kapıyı çarptı. Ainsley koridora bakan pencerelerin perdelerini indirdi, eldivenlerini çıkardı ve bir koltuğa çöktü. Tren gecenin içinde süzülürken Cameron ayakta kaldı. Ainsley acelesine rağmen taze ve parlak görünüyordu, bir şekilde farklıydı. Bir an sonra kadının her zamanki gri ya da siyah yerine canlı bir mavi giydiğini fark etti, Isabella'nın Edinburgh'da onun için satın aldığı kıyafetlerden biriydi bu. Korsesinin düğmeleri hâlâ çenesine kadar ilikli olmasına rağmen, kumaş onu ikinci bir elbise gibi sarıyordu.

Teni ve ona uygun şapkası ve duvağı gri gözlerini neredeyse gümüşe çeviriyordu.

"Treni neredeyse kaçırdığım için üzgünüm," dedi. "Edinburgh'dan aceleyle gelmem gerekti, çünkü Isabella'nın benim için sipariş ettiği giysiler hazırды ve üç sandık tutuyorlardı, hepsini son dakikada paketlemem gerekti. Isabella ve Mac bana orada kiraladıkları konağı kullanma nezaketini gösterdiler, bu yüzden korkarım seninle kaçtığımı biliyorlar. Mac bu durumdan oldukça memnun oldu."

"Öyle olurdu." Mac'in bir kadını kendisiyle kalmaya ikna etme yöntemi, onu kaçırmak ve bunun kendi fikri olduğunu düşünmesini sağlamaktı.

"Sanırım Londra'da bir mola vereceğiz?" Ainsley sordu. "Bu gece doğruca Paris'e gideceğini düşünemiyorum, değil mi? Saygın bir otelde bir oda bulabilirsem, eşyalarımı gözden geçirebilir ve gerçekten neleri almam gerektiğine karar verebilirim. Isabella çok şey düşündü ama sanırım iyimser."

Cameron dilini ağzının çatısından kurtardı. "Londra'da duracağız," dedi sesi hırçınlaşarak. "Otelde değil. Hart'ın evinde; o evi hazır tutuyor. Sabahleyin evleneceğiz."

Bölüm 19

"Evlenmek mi?" Ainsley birden kendini hafıflemiş, uçuyor, gerçek dışı hissetti. Ama hayır, Cameron tepesinde dimdik duruyor ve yarın onunla evleneceğini ilan ediyordu.

"Yeminler edildi, ruhsat verildi," dedi. "Bunu duymuş olmalısınız."

Gözlerinde öfke ve Ainsley'nin anlamadığı bir şey vardı. "Ama ben seninle kaçıyorum."

Cameron onu koltuktan çekti ve tekrar kucağına oturttu. "Delirdin mi sen kadın? Beni reddetmekte haklıydın. Benim gibiler için hayatını mahvetmene izin vermeyeceğim."

Ainsley sert yüzüne baktı ve gözlerinde gördüğü şeyin korku olduğunu fark etti. Evlenmeyi düşünen bir adamın gerginliği değil, düpedüz panik.

"Örnek bir koca olacağıma söz veremem," dedi Cameron. "Saat altıda çay ve benzeri şeyler için evde olacağım. Yarış sezonunda bütün gün atlarla çalışıyorum ve sezon dışında da bütün gece dışarıda kalıyorum. İçki içerim, kâğıt oynarım ve arkadaşlarım saygıdeğer değildir. Sana bir metres, bir sevgili gibi davranırım, çünkü bir kadına nasıl eş gibi davranılacağını bilmediğimden eminim. Eğer istediğin bu değilse, şimdi söyle ve kraliçene geri dön."

Nasıl söyleyeceğini bilmediği şeyleri söyleyen bir adamın sesi homurdanıyordu.

Ainsley kendini güldürdü. "Biliyor musun, bir zamanlar bir kadına evlenme teklif edersen bunun çılgınca romantik olacağını düşünmüştüm, belki de kristal mavisi bir gölde bir teknede. Kadının ayaklarını yerden keserdin -ya da belki küreğinden- ve onu zevkten bayıltırdın."

"Ben romantik değilim, Ainsley. Sadece seni yanımda istiyorum."

Sözleri kadının içinde Eylül soğuşuna karşı sıcak bir ateş dalgası yarattı. "Sevgili gibi davranmamızı ama skandalı kurtarmak için evlenmemizi istediğini mi söylüyorsun?"

"Bu şekilde, benden sıkılırsan, kardeşinin sana ev vermeyi reddetmesi riskini almak zorunda kalmazsın. Karım olarak her zaman paran ve yaşayacak bir yerin olacak. Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, sana bakacağım."

Gözlerini kırıştırdı. "Tanrım, evliliği başlamadan bitiriyorsun."

"Daha önce kötü bir kocaydım ve bu sefer de kötü bir koca olmayacağıma söz veremem. Eğer bunu istemiyorsan, bir sonraki durakta treni terk edebilirsin."

Hızlanıyorlardı, karanlığın içinde yarışıyorlardı.

"Bütün bavullarım trende," dedi Ainsley. "Ya seninle evlenirim ya da yeni gardırobumu çöpe atarsın."

Yine, adamın öfkeyle maskeleyiği panik parıltısını gördü. "Benimle yaşamak istemediğin an, bana söyleyeceksin. Anladın mı? Boşanmak yok, ayrılmak yok, lanet olası kavgalar yok. Bana söylersen sana yaşayabileceğin bir ev ve ne istersen yapabileceğin bir para veririm."

"Bunu aklımda tutacağım."

Cameron homurdandı. Güçlü elini kızın boynunun arkasına kaydırıp ve dudaklarına ağzı açık bir öpücük kondurdu.

Sıcaklık, zevk, güç. Ainsley kollarını ona doladı ve teslim oldu. Onunla kaçmaya karar vermek şimdiye kadar en zor seçimdi. Ama sonunda gitmezse sonsuza dek pişman olacağını biliyordu. Kader ona bir şans vermişti ve bu şansa sırtını dönmeyeceğini anlamıştı. Ya da Cameron'a.

Kararını onunla evlenmeye çevirmek gülünç derecede kolaydı. O bu adama aitti, onunla kaçıyordu. Onunla istediği her şeyi yapabiliyordu.

Ainsley arkasına yaslanarak onu da kendisiyle birlikte aşağı inmesi için cesaretlendirdi ve adam koltukta onun üzerine çıktı. Adamın kızın üzerindeki ağırlığı kalbinin heyecanla çarpmasına neden oldu. Ainsley onun sırtını kalçalarına kadar okşayarak ekosenin altındaki sıkı arka tarafını avuçlamaya cesaret etti.

Kapı çarparak açıldı. Ainsley ayağa kalkmaya çalıştı, ancak Cameron davetsiz misafiri azarlamaya hazırlanırken onu koruyucu bir şekilde arkasına itti.

Daniel kapıyı çarparak kapattı ve aşağı yukarı karşı koltuğa düştü. Babasını görmezden gelerek Ainsley'ye sırtını. "Demek sonunda geldin, öyle mi? Harika. Şimdi biraz tarla kuşu yiyeceğiz."

Ertesi sabah Ainsley Douglas, Hart Mackenzie'nin Londra' konağının salonunda durdu ve Doncastera gitmeden önce aldığı özel ruhsatla Lord Cameron Mackenzie ile evlendi. Şahitler Hart'ın kahyası, uşağı ve papazın karısıydı. Daniel babasının yanında durmuş, deliler gibi gülümsüyordu.

Ainsley yeminini tekrarlarlarken gözleri kumraldı, çünkü tren gece boyunca yol almış ve o sabah erkenden Londra'ya varmıştı.

Ainsley, papazın Cameron'la kendisini karı koca ilan etmesinin şokunu atlatamadan, Cameron ve Daniel'la birlikte yine bir trene binmiş, parmağında ağır bir altın yüzük, Dover'a doğru yola çıkmıştı. Cameron Paris seyahatine hemen başlamak istiyordu.

Ainsley İngiltere'den ayrılacağı için mutluydu çünkü Cameron'la yasal olarak evlenmiş olsalar da kaçarak evlenmeleri on yılın skandalı olacaktı. Eleanor'un önerdiği gibi Ainsley'nin gizleyebileceği bir ilişki olabilirdi ama Mackenzie ailesinin yüz karasının hiç kimseyle ani evliliği tüm gazetelerde yer alacaktı.

Cameron sadece bir dükün kardeşi değildi, Hart çocuksuz kalırken o unvanın varisiydi. Ainsley'nin annesi bir vikontun kızı olmasına rağmen, McBride ailesi ne önde gelen, ne güçlü ne de özellikle varlıklı bir aileydi. Bu evlilik yanlış bir ilişki olarak kınanacak ve ülkenin dört bir yanında konuşulacaktı. Ainsley'nin, bir daha asla eş almamaya yemin etmiş olan kötü şöhretli zampara Lord Cameron'ı bu evliliğe hangi yolla ikna ettiği üzerinde özellikle . Kraliçe felç geçirecekti.

Bu nedenle Ainsley trene binip Kıta'ya kaçmaktan mutluluk duyuyordu. Patrick ve Rona, telgrafı aldıklarında kraliçe kadar şaşkınlık ve hayret içinde kalacaklardı.

Ama Eleanor haklıydı: Ainsley artık nemli gözlü bir sosyete kızı değildi. Dünya tecrübesi olan, akli başında seçimler yapan saygın bir duldu.

Cameron biletleri halledip kompartımanda yanına oturduğunda Ainsley, "*Neredeyse kafam rahat,*" diye düşündü. İri vücudu koltuğun çoğunu kaplıyor, aralarında bir santim bile boşluk kalmasına izin vermiyordu. Cameron'ın yanında mantıklı olmak onun için zordu.

Daniel da onlarla birlikte gitti ve arabanın kendi tarafından onlara gülümsedi. Cameron'ın her uygulaması, Daniel'in okula döneceği Michaelmas dönemi başlayana kadar Daniel'i Angelo ile Berkshire'da bırakmaktı. Angelo İngiltere'yi ve ailesini geride bırakmak istemediğinden, Cameron da o yokken atlarını başkasına emanet edemediğinden her yıl böyle yaparlardı. Yurtdışına seyahat etmek zaten bir Roman için riskliydi.

Ama Daniel onlara eşlik etmek için yalvarmıştı. Delikanlının gözlerindeki yalnız çaresizliği gören Ainsley onun tarafını tutmuştu. Zaten boyundan büyük işlere Cameron da kabul etmişti.

Yolculuğa Le Havre'da ara verdiler ve Cameron en pahalı otelde kendisi, Ainsley ve Daniel için birer tane olmak üzere üç oda ayırttı. Ainsley artık evli olduklarına göre bir yatak odasını paylaşabileceklerini söylediğinde Cameron ona anlamsız bir bakış attı ve odaların küçük olduğunu ve kendisinin çok fazla yer kaplayacağını söyledi.

Ainsley, Cameron'ın yatak odasındaki boşluğu doldurmasına aldırmayacağını düşündü ama Cameron ona itiraz etme şansı vermedi. O gece restoranda Daniel iştahla yemek yerken, Cameron kararlı bir adam gibi yemeğini düzenli bir şekilde tüketti. Ainsley kendini gergin ve iştahsız buldu.

Daha sonra, Ainsley yatmak için saçlarını tararken, Cameron onun odasına girdi, kapıyı kapattı ve arkasından kilitledi.

Ainsley dondu kaldı, saç fırçası hazırды. Daniel'in Doncaster'daki tren kompartımanında onları basmasından beri Cameron'ı yalnız görmemişti. Genç adam şaperonluk yapıyormuş gibi, yemeğinden sonra yemek salonunun dışında onlara neşeli bir iyi geceler dileyene kadar yanlarından .

Ainsley yatmaya gitmediğini fark etti. Daniel muhtemelen puro içmek ve kâğıt oynamak için salona gitmişti. Cameron tek kelime etmeden ona izin verdi ve Ainsley, Leydi Cameron Mackenzie olarak ilk gecesinde müdahale etmemenin akıllıca olacağını düşündü.

Leydi Cameron. Buna alışmak biraz zaman alacaktı.

"Yerleştiniz mi?" diye sordu parlak bir sesle.

Cameron ona doğru geldi, fırçayı elinden aldı ve masanın üzerine koydu. Geceliğinin düğmelerini açmaya başladığında ağzı kızın boynunda sıcaktı.

Ainsley gözlerini yarı kapalı tuttu ve ona yaslandı. "Bu gece tüm düğmelerin bende olduğunu düşünüyorum, değil mi?"

Cameron onun yanağını ısırdı. Parmakları düğmeleri hızla çözdü ve ellerini onun sıcak geceliğinin içine daldırdı. "Senin için ölüyordum."

Ölüyorum. Evet, öyle. Ainsley haftalardır onun için yanıp tutuşuyordu. Dover'a giden trende Daniel karşılarında, birlikte dimdik oturmuşlar ve feribotta İngiltere'nin güverteden çekilişini izlemişlerdi, yan yana ama birbirlerine dokunmadan durmuşlardı. Acı.

Cameron'ın kanı onun tadıyla ısındı, çok tatlı ve nefis. Ona bak, küçük yarım gülümsemesine, gözlerindeki o hınzır parıltıya. *Senin için üzülüyorum karıcığım.*

Karım.

Göğüsleri adamın ellerinde ağırlaşmıştı. Adam onunla oynarken Ainsley ağzına doğru nefes aldı, sonra eli aşağı , bacaklarının arasını kavradı ve oradaki bukleleri nemli ve sıcak buldu. Ainsley'nin nefes alış verişini onu heyecanlandırdı, aynı şekilde onun sıcak ve uyarılmış kokusu da.

Cameron uzandı ve gaz lambasını kapattı. Oda neredeyse karanlığa gömülmüştü ama Cameron bunu istiyordu. Onun görmesini istemediği çok fazla yara izi, çok fazla eski acısı vardı.

Ainsley'i ayağa kaldırdı ve geceliğini sonuna kadar çekti. Ainsley bir elini tuvalet masasına dayadı, soğukkanlı, çıplak sevgilisi, erkeğinin soyunmasını izlemeyi bekliyordu.

Cameron ceketinden, kravatından, yeleğinden, sert gömleğinden kurtuldu, kendisiyle onun arasında çok fazla katman vardı. Atletini etinden sıyırdı, çoraplarını ve ayakkabılarını ayağından çıkardı.

Sonra tereddüt etti, sadece eteğiyle ayakta duruyordu. İskoç eteği üzerinde kalabilirdi, çünkü içeri girmeden önce iç çamaşırlarını çıkarmıştı. Bacaklarının arkasındaki yara izlerini görmesine pek aldırmıyordu ama kalçasında Cameron'ın görmesini istemediği korkunç yara izleri vardı.

Ainsley parmağını adamın kemerine doladı ve çekiştirdi. "Şimdi delikanlı, utangaç olma."

Cameron kahkahalara boğuldu. Cameron Mackenzie'ye hayatı boyunca hiç utangaç denmemişti.

Ne oluyor be? İskoç eteğinin düğmelerini çözdü ve bıraktı, aynı zamanda sandalyeye oturdu. Bu narin bir sandalyeydi, bir hanımefendinin soyunma odası sandalyesi ve Cameron ince bacaklarının sallandığını hissetti.

Ainsley parmaklarını onun uzun ve zaten zonklamakta olan şaftında gezdirirken ona sinsi bir gülümseme verdi. Cameron, sikini saran ateşle inledi. *Senin için ölmek pek de abartı sayılmazdı.*

Cameron Ainsley'nin belini kavradı ve onu kendisine doğru çekerek sandalyeye oturttu. Ainsley gözlerini yarı kapalı tuttu, Cameron kendini ona doğru yönlendirirken gülümsemesi tutku dolu bir ifadeye dönüştü.

Ah, ait olduğum yere döndüm. Pozisyon onu kadının derinliklerine itti, Ainsley onun etrafını bir yumruk gibi sardı. Ve bir yumruk gibi sıkı.

Cameron ellerini kalçalarına doğru uzattı, boynunu öptü ve etini dişlerinin arasına aldı. Adam emdi ve kız boğazından yumuşak bir ses çıkardı. Cameron daha sert emdi, onu işaretledi. *Benimkini. Diğer herkesten vazgeçerek.* Kahretsin, bu kelimeleri söylemek iyi hissettirmişti.

Ainsley onun üzerinde sallandı, vücudu içgüdüsel olarak olabildiğince onunkine katılmak istiyordu. Cameron onu her ikisini de en çok tatmin edecek harekete .

Göğüsleri adamın göğsüne yaslandı, meme uçları hoş bir sürtünmeyle adama baskı yapıyordu. Onun ağzını öptü, öpücükler tutkuyla sakardı.

"İşte böyle," diye fısıldadı Cameron. Onun kulak memesini ısırды. "Beni sevmenin yolu bu, Ainsley'ciğim."

Cevabı yumuşak bir zevk sesiydi.

"Çok sıkı ve ıslaksın," dedi. "Kötü kalpli Ainsley, sevgilisi için çok ıslak."

Küçük "Umm" sesi kalbinin çılgınca atmasına neden oldu.

Birlikte sallandılar, sandalye gıcırdayarak itiraz etti, Ainsley'nin bacakları Cameron'ın etrafına sıkıca sarıldı. Cameron çıplak ayak parmaklarını halıya dayadı, ellerini Ainsley'nin ipek saçlarında gezdirdi ve kendini kaybetti.

Çok erken bitirecekti. Cameron inledi, hazır değildi, gecenin ilerleyen saatlerine kadar onunla burada sallanmak istiyordu. Ama vücudu çok heyecanlıydı, Ainsley çok yumuşak ve güzeldi. Kadın ve aşk kokusu onu çözdü.

Zirveye ulaştığında Ainsley'nin nefesi daha hızlı gelmeye başladı, kalçaları öğretilmesi gerekmeyen bir ritimle sallanıyordu.

Cameron da isteyerek onunla birlikte gitti. Kalçaları sandalyeden ayrılırken Cameron sert bir şekilde kadının içine girdi ve birleşmenin hızlı ve güçlü olması için kalçalarını destekledi.

Ağzından dökülen kelimeler, Ainsley'nin vücuduna ve onun kendisine yaptıklarına övgüler yağdırıyordu. Ainsley kızardı, gözleri parladı, o konuştuğuca zevk çılgınlıkları daha da arttı.

Sesi kesildiğinde -Evet, *evet, Cameron, lütfen!* Ainsley zevk çılgınlıkları atarken sandalyenin yarısına kadar inmişti. Cameron'ın çılgılığı da onunkine katıldı.

Tekrar sandalyeye çöktü, bacakları kesinlikle gıcırdayıyordu ama dayanıyorlardı.

"Seni incittim mi?" Onu öptü, saçlarını karıştırdı. "Aşkım, seni incittim mi? İyi misin?"

Ainsley parmaklarıyla onun sözünü kesti. "Cam, ben iyiyim. Çok güzeldi. Çok güzel."

"Çok güzelsin, Ainsley." Cameron onu sımsıkı kucakladı, bitirirken zor nefes . Yumuşak ve sıcaktı, tadı ve kokusu çok güzeldi.

Cameron, bir sonraki tur için tekrar sertleştiğini fark edene kadar, tohumunu onun içine döktüğünü fark etmedi. Geri çekilmek aklına gelmemiştir ve bunun nedeni onun karısı olduğunu hatırlaması değildi. Evlilik töreni ve tüm anlamları henüz duyuları üzerinde bir etki yaratmamıştı.

Tek istediği Ainsley'nin içinde olmak ve orada kalmaktı; her şeyin güvenli ve muhteşem olduğu, Ainsley'nin şefkatinin onu sarıp sarmaladığı ve ruhundaki tüm acıları dindirdiği yerde.

Cameron onu sandalyede iki kez daha sevdikten sonra yatağa taşıdı. Cameron yorganı çıplak bedeninin üzerine çektiğinde Ainsley yarı uyandı ve arkasını dönmek isterken Cameron'ın bileğini yakaladı.

"Burada benimle kal," diye fısıldadı.

Uzun bir süre ona baktı, tartışmıyordu, diye düşündü Ainsley, ama kendi içinde bir şeylerle savaşıyordu. Konuşmuyordu çünkü konuşamıyordu.

Cameron yumruklarını sıktı, boğazında bir kas kıpırdadı, beline dikkatsizce sarılmış bir kiltten başka bir şey giymeyen iri bir adamdı. Adamın bakışlarını ona sabitlerken, öfkesini saniye saniye kasıtlı olarak yatıştırdığını gördü. Onu görmüyordu ama gözleri onu hiç bırakmadı.

"Neredeyse sabah oldu," dedi dikkatli bir sesle. "Trenimiz erken kalkıyor. Uyu hadi."

Döndü ve kapıya öyle sert vurdu ki perdeler yatağın üzerinde dalgalandı. Ainsley onun süitte ilerlediğini ve kendi odasının kapısını çarptığını duydu. Sonra çok hafif bir kilit sesi duyuldu.

Ainsley tekrar uzandı, nefesi onu acıtıyordu. Vücudu sandalyede yaptıkları sıcak ve tatlı sevişmenin etkisiyle . Cameron kendini tümüyle sevişmeye vermiş, tüm vücuduyla harekete geçmişti. O kadar iri bir adamdı ki, yine de düşmesin diye onu tutmuş, ikisinin toplam ağırlığını kendi üzerine almıştı.

Bu kadar acımasız bir adam nasıl bu kadar şefkatli olabilirdi, Ainsley bilmiyordu ama Cameron bunu başarmıştı.

Ama ondan kalmasını istediğinde duyduğu korku gerçektir. Gözlerinde derin bir panik parladı ve kendini ondan uzaklaştırdı.

Böylesine güçlü bir adamın korkması onu öfkelenlendirmişti. Ainsley o anda bunun nedenini araştırmaya, Cameron'a neler hissettiğini anlattırmaya ve ona yapılanları elinden geldiğince silmeye karar verdi. Bunu yapacaktı.

Sevişmenin verdiği heyecan ve Cameron için duyduğu endişe gibi iki duygu birbirine karışarak gözlerini açık tuttu. Ne kadar yorgun olursa olsun, sabahın parlak güneşi altında Paris'e giden sallanan trene binene kadar uykuya dalamadı.

Paris'e vardıklarında, lüks bir araba onları Cameron'ın Rue de Rivoli'nin bir sokağında kiraladığı konağa götürdü. Ev altı katlıydı ve ferforje parmaklıklı merdiveni büyük fuayesinden geçerek tepedeki kubbeye ulaşıyordu.

Ainsley'nin de burada, pencereleri evin arkasındaki bahçeye bakan kendi yatak odası olacaktı. Cameron'ın odası evin ön tarafındaydı, Daniel'inki ise onların bir üst katındaydı.

Şehir evi zarif, güzel ve moderndi; Ainsley'nin daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Kraliçenin özel alanları kalabalık, dağınık ve aile fotoğraflarıyla dolu olma eğilimindeydi, halka açık odaları ise geniş ve gösterişliydi. Cameron'ın evinde soğuk mermer fayanslar ve açık renkli paneller vardı ve Degas, Manet, Monet ve genç Renoir'ın yeni tarzlarındaki tablolarla doluydu. Mobilyalar, günün süslü oymalı ve son derece rahatsız fabrikasyon mobilyalarına karşı bir tepki olan yeni el işi tarzında temiz hatlara sahipti.

Bu eve para ve iyi bir zevk -muhtemelen tabloları Mac, dekoru da Isabella önermişti- ama yine de bir bekâr eviydi. Havalı ve zarifti ama biraz çıplaktı.

Ainsley salon için birkaç yastık dikebileceğini söylediğinde Cameron ona aklını kaçırmış gibi baktı. Sonra onu alışverişe götürdü.

Ainsley Paris'i bir kez ziyaret etmişti, Patrick ve Rona'yla birlikte çıktığı kader gezisinde, ama ucuz bir semtte küçük bir otelde oda tutmuşlardı. Rona şehir konusunda o kadar gergindi ki otelden fazla uzaklaşmak istememişti, bu yüzden Ainsley Paris'i çok az görmüştü.

Cameron ona yeni bir dünya gösterdi. Onu bir ev sahibinin her şeyi satan butiklere, Cameron'a en iyisini satmaya hevesli sanat simsarlarına ve pahalı sanat eserleri satan mağazalara götürdü. Ainsley hazır yastık satın alabilir ya da kendi zevkine göre yastık sipariş edebilirdi. Öyle de yaptı, ama sonra lüks nakış çileleri konusunda uzmanlaşmış bir dükkana gitti ve ihtiyacı olan her şeyle dolu yeni bir nakış sepetiyle kendini donattı. Cennet.

Bir kafede öğle yemeği yediler ve Ainsley Paris'in iyi yaptığı başka bir şeyi keşfetti: pasta. Ainsley pastayı seviyordu ve çikolata, reçel ya da şeker şurubuyla ayrılmış birçok ince katmandan oluşan şekerlemeler onun ruhunu tatmin ediyordu. Dördüncü alışveriş gezileri sırasında ekstra büyük bir parça yedi ve çatalını yaladı, Cameron'ın onu eğlenen gözlerle izlediğini görmek için başını kaldırdı.

Ainsley omuz silkti. "Pastayı severim."

"Paris en iyi pastalara sahip," dedi Daniel ikinci dilimine dalarken. "Bu bulvardaki her kafenin kendi spesiyalitesi var. Bir aşağı bir yukarı gidip her gün farklı bir tanesini deneyebilirsiniz."

Ainsley sırtıttı. "Evet, yapalım."

Cameron onlara sadece güldü, sesi sıcaktı. Ainsley Doncaster'da ona katıldığından beri ilk kez gülüyordu. Ainsley tabağındaki son çikolatalı kremanın tadını çıkarırken bu kahkahanın da tadını çıkardı.

O gece Cameron onu, Ainsley'nin sadece yüksek hayatı tasvir eden gazetelerde gördüğü yeni bir dünyaya götürdü. Cameron giyeceği elbiseyi kendisi seçmişti; Isabella'nın hayal ettiği koyu kırmızı ve gümüş saten elbise, Cameron'ın Kilmorgan'da ona verdiği elmaslarla uyumluydu.

Cameron pırlantaları göğsüne yerleştirip mandalını kapatırken, "Hiç de matruşka gibi değil," dedi.

Cameron'ın bakışları tuvalet masasının aynasında onunkilerle buluştu. "Artık senin için matronvari bir şey yok, Ainsley Mackenzie. Sen çok güzel bir kadınsın. Herkesin senin ne kadar güzel olduğunu görmesini ve beni kıskanmasını istiyorum."

"Şaka yapıyordum."

Onun boynunu öptü. "Öpmedim."

Ainsley, Cameron onu Paris gecesine götürüp avangardın girdabına sürüklerken kendinden bu kadar farklı görünmenin baş döndürücü olduğunu düşünüyordu. Cameron'ın siyah paltosu ve Mackenzie ekose eteğiyle yanında olması daha da heyecan vericiydi. Yakışıklılığı ile güçlü bir adamdı ve şimdi ona aitti.

Hanımlar ona kıskançlık ve merakla bakıyor, çok seçkin Lord Cameron'ı tuzağa düşüren bu sarı saçlı hiçliğin kim olduğunu merak ediyorlardı.

Ainsley, Drouant restoranda şampanyasını yudumlarken, "Sonra pasta yemeliyiz," dedi. "Şu ortasında krema olan çikolatalı olan. Emin olmasam da sanırım en sevdiğim o. Denemem gereken daha pek çok pasta var."

Pasta güvenli bir konuydu. Tüm kararlılığına rağmen, Ainsley ne zaman ikisinin aynı yatağı paylaşması konusunu açmaya çalışsa, Cameron'ın gözleri sertleşiyor ve konuyu değiştiriyordu. Genellikle kötü huylu bir şekilde. Ainsley'nin *yatak* kelimesinden bahsedeceğini düşündüğü anda bunu yapmaya başlamıştı. Sohbetlerinde saçmalıklar, sevimliliklerinde yoğunluk vardı ama kelimeler yoktu.

"Çoğu kadın mücevher ve şapka almak için bulvarlarda bir aşağı bir yukarı koşturmak ister," dedi Cameron şimdi. "Siz doğrudan *boulangerie*'ye gidin."

Ainsley onun umursamaz ses tonuna uydu. "Belki de bunun nedeni Bayan Pringle'ın Akademisi'nde sadece çok cimri pasta dilimlerine izin verilmesidir. Pasta istediğimde çalmam gerektiğini öğrendim."

"Demek suç dolu hayatınızın açıklaması bu."

"Pasta çalınmaya değirdi, bundan emin olabilirsiniz. Aşçı Fransız'dı ve kat kat karamel ve krema içeren pastaların nasıl yapıldığını biliyordu. Şimdi anlıyorum ki bize sadece Fransa'nın zevklerinin en azını ."

Cameron, "Sizi ülkenin dört bir yanına götüreceğim, böylece her bölgenin pastasını deneyebilirsiniz" dedi.

"Gerçekten mi? Bu gerçekten muhteşem olurdu-"

Ainsley'nin sözleri, bir kadının yanındaki sandalyeye oturup Ainsley'nin şampanyasını içmesiyle şaşkın bir ciyaklamayla kesildi.

Phyllida Chase, "Leydi Cameron Mackenzie, sanırım," dedi ve güldü. "Gerçekten hayatım, senin için çok kötü."

Bölüm 20

"Bu kadar telaşlı görünme." Phyllida kadehi bıraktı, sonra Cameron'ın tabağından bir istiridye aldı ve boğazından aşağı yuvarladı. "Gidip o ele avuca sığmaz Lord Cameron'la kaçmış olman bence harika. Beni daha genç bir kadın için terk etmiş olsa da senin adına sevindim."

Gözleri neşeyle parlıyordu, gülüşündeki kırılmanlık gitmişti. Phyllida Chase'in buzları erimişti.

"Bize katılmak ister misin, Phyllida?" Ainsley soğukkanlılıkla sordu. "İstersen sana kendi tabağını ve bardağını getirirler."

Phyllida ona neşeli bir gülümseme gönderdi. "Bu çok hoş olurdu." Döndü ve kalabalığa el salladı. "Giorgio, ben geldim. Arkadaş buldum."

Geniş omuzlu, siyah saçlı bir adam masaların yanından onlara doğru ilerledi ve Cameron onu karşılamak için ayağa kalktı.

Phyllida onlara ulaştığında adamın elini tuttu. "Bak hayatım, bunlar Lord Cameron ve yeni karısı. Ainsley, bu Giorgio Prario, ünlü tenor. Giorgio, tatlım, bizi yemeğe davet ettiler."

İtalyan adam ürkütücü derecede uzundu ve Cameron'la baş başa duruyordu. Ama Sinyor Prario dostane bir tavırla elini uzattı ve Cameron'ın elini sıkıca kavradı. "Evet, bize daha mutlu bir yere gitme imkânı sağlayan İskoç lordu. Size teşekkür ederim." Ainsley'nin önünde eğildi. "Leydim. Ben de size teşekkür ederim."

Ainsley gözlerini kırıştırdı. "*Cameron* size araçları mı sağladı?"

İki adam oturdu ve hazır bekleyen garsonlar ekstra tabaklar, çatal bıçak takımları, bardaklar ve peçetelerle belirdi. Daha fazla şampanya dolduruldu ve şef garson onlara mutfaktan gelen en iyi yemekleri bizzat ikram etti. Cameron çok zengin bir adamdı ve Paris'teki her restoran sahibi bunu biliyordu.

"Mektuplar için para, sevgilim," dedi Phyllida garsonlar nihayet ayrıldığında. "Kraliçenin atlısıyla neler yaptığını gerçekten önemsedığimi düşünmedin, değil mi? Ben sadece kendini utançtan kurtarmak için bedel ödemesini önemsiyordum." Cameron'a gülümsedi. "Cam'in cömertliği, Giorgio ve benim burada bir ev kurabilmemiz için ihtiyacım olan son parçayı verdi. Kocam Londra'da beni boşamakla meşgul ve her şey bittiğinde Giorgio ve ben evlenmiş olacağız."

Phyllida mutluluk saçıyordu. Gülümsemesi genişti, gözleri yumuşaktı ve Ainsley'nin daha önce karşılaştığı soğuk, acımasız kadından çok daha genç görünüyordu.

Kilmorgan'daki bahçeler.

"Giorgio şu anda kıtanın en çok aranan tenoru," diye devam etti Phyllida, sesi gururla doluydu. "Taçlı kafaların hepsi onu talep ediyor. Yarın akşam opera binasında bir konser verecek. Canlarım, mutlaka gelmelisiniz. Şarkılarını dinlediğinizde ona olan tutkumu anlayacaksınız."

Phyllida nefes almak için duraklar durmaz Ainsley, "Ama Phyllida," diye patladı. "Mektuplarla ilgili bütün bu entrikalar niye? Neden bana sadece parayı ne için istediğini ? Biraz daha anlayışlı davranabilir, hatta parayı almana yardımcı olmaya çalışabilirdim."

Phyllida'nın gözleri büyüdü. "Kraliçenin ilkel ve dürüst sırdaşına, yasal olarak evli olduğum kocamdan kaçmak istediğimi mi itiraf edeyim? Seni anlamsızca sıkkan yaşlı bir adama bu kadar bağlı olan sen mi?" Phyllida şampanya kadehini kaldırdı. "Cameron'ın seni yozlaştırmasına izin verdiğini görmekten *çok memnunum.*"

Giorgio atlarla ilgili bir soru sormak için Cameron'a dönmüştü ve iki adam bu konuda derin bir sohbete dalmışlardı bile. Ainsley, Cameron'ın onların çeşitli yarış pistlerindeki farklılıklar hakkındaki tartışmalarıyla ilgilenmesini izledi.

Ben zaten bozulmuştum, sevgili Phyllida. Cameron sadece bunu kabul etmemi sağladı.

Ainsley, "Elbette şantaja başvurmadan da parayı toplayabilirdiniz," dedi.

"Hiç de değil. Benim sözde arkadaşlarım da sizin dik başlı ve kapalı fikirliydi. Kurallara uyup sefalet içinde yaşamayı, birkaç dakikalık mutluluğu cesurca kaçırmaya tercih ederlerdi. Ayrıca, beni buz gibi bir adamla evlenmeye zorladığı için Küçük Majestelerini cezalandırmak istedim. Bay Chase'e göre bir eş, onun yanında durup doğru zamanda doğru şeyleri söyleyerek *ona* fayda sağlayacak bir otomattan başka bir şey değildir. Beni her gece bir dolaba kapatıp her sabah yeniden kurmasına şaşırdım."

"Kraliçenin sizden aldığı mutluluk Sinyor Prario muydu?" Ainsley bahçedeki konuşmalarını hatırlayarak sordu. "Sizi Bay Chase'le evlendirmesinin nedeni bu muydu?"

"Hayır, hayır, Giorgio ile yaklaşık bir yıl öncesine kadar tanışmamıştım. Ama benzer bir şeydi - on yıl önce, dünyanın en hoş adamı bana evlenme teklif etti ama kraliçe izin vermedi. Kraliçenin itirazlarını geçersiz kılacak kadar zengin ya da iyi doğumlu değildi ve ailemi kendi tarafına çekmeye ikna etti. Kaçıp gitmek için çok gençtim ve çok korkuyordum.

onunla. Çoktan gitti, Amerika'da, muhtemelen şimdiye kadar başka biriyle evlenmiştir. Bay Chase de aynı dönemde sosyetik bir eş arıyordu ve kraliçe ailemi etkileyerek beni onunla evlendirdi. Victoria'mız beni on uzun yıl boyunca sefaletle gömdü. Bana ne yaptığını asla tam olarak anlayamayacak olsa da, bunun için biraz acı çekmesi gerektiğine karar verdim."

Ainsley biraz anladığını düşündü. Phyllida güçlü duyguları olan bir kadındı ve kendisiyle hiç ilgilenmeyen bir adama kilitlenmek çok ama çok zor olmalıydı. Ainsley'nin evliliği de onun seçimi değildi ama en azından John Douglas sıcak bir adamdı. Arkadaş canlısı ve nazikti, genç gelinini mutlu etmek için elinden geleni yapmıştı. Tam olarak başarılı olamamış olması onun hatası değildi.

Ancak Ainsley'nin anlamadığı bir şey vardı. "Madem Sinyor Prario'ya bu kadar aşkıttın Phyllida, neden Cameron'la birlikte oldun?"

Phyllida bunu elinin tersiyle itti. "Çünkü Cameron hanımlarına çok pahalı hediyeler vermekle ünlüdür." Phyllida dikkatle Ainsley'nin elmaslarına baktı ve Ainsley göğsündeki tele dokunarak kendini durdurdu. "Giorgio ve ben kaçmak istiyorduk ama ikimizin de fasulyesi yoktu. O şarkı söyleyerek para topladı, ben de bildiğim tek yol olan diğer erkeklerden. Cameron'ın çok cömert olduğunu kabul etmelisiniz."

"Ve Sinyor Prario buna aldırmadı mı?"

Giorgio şimdi Cameron'la yaptığı ve genel olarak spora kayan tartışmaya dalmıştı. Cameron'ın bir zamanlar metresinin sevgilisi olmasından en ufak bir endişe duymuyordu.

"Giorgio onu çok sevdiğimi anlıyor," dedi Phyllida. "Bizim gibi insanların patronlara ihtiyacı olduğunu biliyor; şarkıcıların da kadınlardan farkı yok. Şimdi kendine bir patron buldu, genç tenorlara düşkün, çok zengin, yaşlı bir Fransız. Artık para konusunda endişelenmemize gerek yok." Phyllida Ainsley'e açık bir bakış attı. "Geceleri sana tapan bir adamla uykuya dalmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin sevgilim. Sabah gözlerini açıp ona baktığında, gününün zevkle dolu geçeceğini bilmek. Mutlak bir mutluluk."

Hayır, Ainsley bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Kadehindeki son şampanya damlasıyla ilgileniyormuş gibi yapmak için gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Phyllida garip bir şey söylediğinin farkında olmadan konuşmaya devam etti. "Cameron'a iyi geldiğini şimdiden söyleyebilirim; seninle *evlendi*, bir daha asla mihraba gitmeyeceğini yüksek sesle söyleyen adamla. Mackenzie'ler çok sert adamlardır ama sen bu adamı biraz yumuşatmışa benziyorsun.

biraz." Ainsley'nin elini sıktı. "Sen de Cameron da konsere gelin. Pişman olmayacaksınız."

Burada çok fazla insan var. Cameron sahnenin üstündeki kalabalık locada oturduğu yerde kıpırdanırken, altlarında Prario bir şarkı patlattı.

Phyllida'nın Prario'nun locasını doldurabildiği kadar çok kişiyle doldurmuş olması, Ainsley'nin Cameron'ın sağ tarafına oturması anlamına geliyordu. Bu iyiydi, ancak bu kadar çok kişinin varlığı, yakınlıktan istediği gibi yararlan anlamına geliyordu. Burnunun dibinde Ainsley'nin kokusu varken, sert ve ağırlı bir şekilde oturmak ve bu konuda hiçbir şey yapamamak zorundaydı.

Phyllida, Ainsley'nin diğer tarafına oturmuş, Phyllida'nın Parisli arkadaşları da diğer sandalyeleri kaplamıştı. On sekizinci yüzyıldan kalma bir tiyatronun mücevher kutusu kadar küçük olan locada Phyllida, yüzü aşkla parlayan Giorgio Prario'yu izlemek için öne doğru oturdu.

Cameron, Prario'nun iyi olduğunu kabul etmek zorundaydı. Sesi tiyatroyu sağlam bir sesle dolduruyor, notaları değişmiyordu. Cameron müziğin güzelliğinde kendini kaybetmeye çalışırken pantolonu çok dar geliyordu. Parisli uşağının korkusunu bir kenara bırakıp eteğini giymeliydi.

Ainsley ona doğru eğildi, sıcaklığı baş döndürücüydü ve tatlı sesi kulağına doğru sürüklendi. "Kaç düğme var Lord Cameron?"

Cameron'ın nefesi kesildi. Belinde bir el hissetti ama locanın köşesi kendi kucağını göremeyeceği kadar karanlıktı. Ainsley'nin saçları ve gözleri sahneden gelen ışıktan parlıyordu ve gülümsemesi boğucuydu.

"Şeytan," mırıldandı.

"Ben dört diyorum." Nefesi tüm sinirlerini karıncalandırdı.

"Sekiz." Bu onu sonuna kadar açar. "Hepsini." "Çok cüretkarsınız lordum."

"Bunu yapacağına inanmıyorum," fısıldadı.

Ainsley cesurca ilk düğmeyi açtı. Parmakları Cameron'ın zevkine göre çok yavaş bir şekilde düğmeleri açarken gözlerini sahneden ayırmıyor, sandalyesinde mütevazı bir şekilde oturuyordu. Cameron'ın kalbi her biri çözüldükçe çarpıyordu ve sonra opera binasında pantolonu açık bir şekilde oturuyordu.

Cameron Ekim ayının soğuğuna karşı kalın iç çamaşırları giymişti ama Ainsley içeriye girmenin bir yolunu bulamazsa kahrolurdu. Cameron eldivenlerini çıkardığını fark etti.

Çıplak parmakları onu sardı.

Sahnede, Prario bir aryaya başladı. Kalabalık her notaya asıldı. Ainsley'nin eli Cameron'ın muazzam ve yakıcı sertliğinden aşağı kaydı ve sıkı.

Bir iniltiyi gizledi. Müzik yükseldi ve Cameron'ın boğazından çıkan ses Giorgio'nun notaları arasında boğuldu.

Ainsley onunla uğraşırken Cameron alnını eline yasladı. Fingirdek Ainsley bakışlarını sahneden ayırmıyor, hatta sol eli sıkarken, çekerken, okşarken, bükerken yelpazesini yavaşça sallıyordu.

Parmakları onun sıkı taşaklarına dokunduğunda Cameron neredeyse sandalyeden kalkacaktı. Kıpırdamadan durdu, kızın eli *onun* üzerinde eli kalçasında kenetlendi.

Yaptığı şey onu çılgına çevirdi. Ainsley'i sandalyeye çekmek ve tatmin olana kadar eteklerinin altına girmek istiyordu. Uzun bir öpücük için onu kendisine doğru sürüklemek istiyordu; korsajının düğmelerini koparmak ve içindeki paketle ziyafet çekmek istiyordu.

"Lanet olsun sana," diye fısıldadı.

Ainsley gülümsedi. Elini ince, sıcak vuruşlarla onun üzerinde aşağı yukarı kaydırды. Tanrım, parçalanıyordu. İniltilerini bastırmak için çenesini sıkı ama tatlı küçük sevgilisinin kutunun karanlığında ona ne yaptığını tüm dünyaya haykırmak

, Prario aryanın zirvesine doğru ilerliyordu, notaları tırmanırken sesi net ve doğruydı. En üst notaya ulaştı ve onu tuttu ve Cameron kırıldı.

Cam cebinden bir mendil çıkardı ve üzerine bastırды, Ainsley tam zamanında elini çekti. Cameron'ın döllerі bir duygu ve müzik coşkusuyla, kendisine bastırان Ainsley'nin sıcaklığındaki neşeyle döküldü.

"Bunu senin içinde yapmak istiyorum," dedi vahşice kulağına. "Benim olduğunu bilerek beni aldığını hissetmek istiyorum."

"Bunu ben de isterdim," diye fısıldadı.

Prario'nun sesi glissando aşağı doğru kayarken Cameron doruk noktasına ulaştı. Sonunda Prario kollarını açtı ve son notasını yüksek sesle haykırdı.

Kalabalık takdirlerini haykırdı ve Phyllida gözleri parlayarak Ainsley'e eğildi. "Onun harika olduğunu söylemedim mi?"

Phyllida ayağa fırlarken Ainsley sakince, "Gerçekten de öyle," dedi. Ainsley eldivenlerini giyip alkışlara katılmak için ayağa kalktı ve Cameron'ı aceleyle

Karanlıkta pantolonunu yeniden bağlar.

Konağın kapısı arkalarından kapanır kapanmaz Cameron uşağa, "Bizi yalnız bırak," dedi.

İyi eğitilmiş uşak son gaz lambasını da söndürdü ve dikkat çekmeden gözden kayboldu. Ainsley'nin kalbi heyecan içinde çırpınıyordu. Cameron, Phyllida'nın gösteriden sonraki büyük suare davetini reddetmiş ve Ainsley'yi neredeyse ite kaka arabasına bindirerek arabacıya onları bir an önce eve götürmesini söylemişti.

Cameron şimdi Ainsley'i karanlıkta panelli duvara bastırarak bileklerini başının üzerinde sabitledi. Tek kelime etmeden onu öptü, konuşmasına ya da soru sormasına izin vermedi. Ainsley'i yüzleri aynı hizaya gelene kadar duvardan yukarı kaldırdı.

Öpüşleri acımasızdı, yakıcıydı. Cameron onunla tiyatrodan oynadıktan sonra isteklerini bastırarak olabiliyordu ama şimdi barajın patlamasına izin vermişti.

"Vixen," diye fısıldadı. "Beni herkesin içinde soyuyor."

Ainsley onun ağzını yaladı. "Hoşuma gitti. Sanırım senin de hoşuna gitti."

Sesi yumuşak ama vahşileşti, onu rahatsız etmesi gereken ama bunun yerine onu ölçsüz bir şekilde heyecanlandıran kelimeler kullandı. Ona ne yapmak istediğini ve ona takacağı evcil hayvan isimlerini söyledi. Hiçbir hanımefendi böyle şeyleri dinlememeliydi ama Cameron'ın haftalar önce belirttiği gibi, Ainsley tam olarak bir hanımefendi değildi.

Kadının göğsünü öptü, elmaslar dişlerine takıldı. Elleri korsajının arkasındaki kopçalara gitti ve çekiştirirken hayal kırıklığına uğramış bir homurtu çıkardı.

"Yırtıp aç," diye fısıldadı. "Umurumda değil."

O . Basit bir iğne ve iplik hasarı onarabilecekken neden bu hissi durdursun ki?

Cameron vahşi bir gülümsemeyle gülümsedi ve nazik davranmayı bıraktı. Kadının korsajını çekerek açtı, kumaş çıkarken etini öptü ve yaladı. Panelin serinliği sırtına, Cameron'ın sıcak sertliği ise önüne bastırdı. Ainsley başının döndüğünü, çöktüğünü ve kötüleştiğini hissetti.

Her seferinde bir kat olmak üzere onu soydu, tam orada, spiral merdivenlerin kıvrımının altındaki salonda. Bir hanımefendinin giymesi gereken çok fazla kat vardı ve Cameron onu öptü.

ve her biri çıkarken ona dokundu.

Ainsley, ceketini çıkarma zahmetine bile girmeden pantolonunu çekiştirerek açana kadar itiraz etmedi.

"Ön salondayız," dedi.

"Tiyatroda bir locadaydık. O zamanlar edep konusunda endişelenmiyordun."

"Karanlıktı."

"Burası karanlık ve hizmetçilerim beni rahatsız etmemeleri gerektiğini çok iyi bilirler."

Cameron konuşurken, Ainsley'i duvara doğru kaldırdı ve sert yüzeyini kollarıyla yastıkladı. Kalçalarını destekledi ve Cameron yumuşak bir vuruşla içine girerken artık bacaklarını onun etrafına nasıl saracağını biliyordu.

Adamın erotik hissi onu uyandırdı, heyecanlandırdı. Sözleri fısıltılı nefeslere dönüştü ve gücü Ainsley'nin düşmesini engelledi.

O anda kendisinden ve ondan başka hiçbir şey yoktu. Cameron'ın çiğ duygusallığı, panelin pürüzsüz dudağı, onu severken boğazından çıkan sesler.

Sıcak, sert, hisli. Ainsley sevgilisine doğru eğildi, ceketinin çıplak tenine verdiği his heyecan vericiydi. Cameron onun acıyan ihtiyaçlarının sesini ağzında yakaladı.

Panellere doğru sallandılar ve sonra Cameron'ın gözleri karardı, göz bebekleri büyüdü ve Cameron'ın içinde serbest kaldığını hissetti. Cameron itmeye devam etti, öpücükleri daha sıcak ama daha rahattı, çılgınlık sıcaklığa dönüşüyordu.

Cameron Ainsley'i kömür ateşinin yatak odasını ısıttığı üst kata taşıdı ve kendisi hızla çıkarırken onu şezlonga yatırdı. Ainsley'nin kıyafetlerini koridorun her yerinde bırakmışlardı. Kadın onları geri almaları gerektiğini söyleyerek itiraz etmeye başladı ama adam onu bir öpücükle susturdu. Lanet hizmetçileri bunun için tutmuştu, diye homurdandı.

Cameron konuşmak değil, sevişmek istiyordu. Kolsuz şezlong, Ainsley'nin üstünde olması için mükemmeldi ve kısa süre sonra Cameron tekrar onun içine gömüldü, Ainsley zevkle iç çekti.

Kahretsin, ama çok güzeldi. Ainsley'nin göğüsleri ona binerken kıpırdadı, meme uçları İskoçya'nın solgun tenine karşı koyu pembeydi. Saçları hâlâ başının üstünde toplanmıştı, küçük buklelerin bir kısmı boynundan aşağı dökülüyordu.

Ainsley gözlerini yarı kapalı tutarak ona küçük bir gülümseme verdiğinde Cameron hiçbir kadının Ainsley'den daha güzel olamayacağını biliyordu. Vücudunun yumuşaklığı, hatta karnındaki soluk, yılan gibi kıvrılan yara izleri bile onu çok ama çok güzel kılıyordu. Her zaman, sonsuza dek ona aitti.

Eliyle onu sıkması hoşuna gitmişti ama onun içinde olmak on kat daha iyiydi. Çok sıkıydı, lanet olasıca sıkıydı. Buna bayılmıştı. *Onu seviyordu.*

Son düşünce Cameron'ın tüm kontrolünü kaybetmesine neden oldu. Ona karşı sallandı, elleri kalçalarında, elleri sallanırken göğsünde yayıldı. Kadın doruğa ulaştığında tatlı sesler çıkarıyordu ama Cameron'ın boşalması hamdı. Ona sıkı sıkı sarıldı ve "*Oh, kahretsin!*" sesi odada çınladı.

Asla gitme, asla. Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var.

Ainsley'i kendine doğru çekti ve ateşin yanında bir uykuya daldılar. Ainsley parmaklarını göğsünde gezdirirken, adam yanağını Ainsley'nin saçlarına bastırdı, ikisi de tutkudan bitkin düşmüştü.

Birbirlerine sarıldıklarında fazla düşünmesine izin vermedi. Bu an başıboş düşünceler için çok önemliydi. Sadece Ainsley, kendisi ve şimdi vardı.

Cameron pencere griye dönene kadar onunla birlikte dinlendi. Cameron ona sarılırken Ainsley göğsüne yaslanmış uyuyordu, nefesi Cameron'ın tenindeydi.

Sonunda ayağa kalktı ve onu yatağa taşıdı, Ainsley hâlâ uyuyordu. Onu yatırdı ve tıpkı Daniel'in beşikte yatan bir çocuk olduğu zamanlardaki gibi şefkatle örttü.

Ainsley'nin gözleri irkilerek açıldı. "Benimle kal," diye fısıldadı. "Lütfen, Cam."

Bölüm 21

Bunu ona bir süredir sormamıştı. Cameron onun için yeniden sertleşmiş ve ateşlenmişti ama içinde karanlık bir şey dönüyor, dalları onu öyle sıkıca sarıyordu ki nefes alamıyordu.

Ainsley'nin gözlerinde özlem vardı ama Cameron çoktan yataktan kalkmış, başını sallıyordu.

Ainsley arkasından, "Eleanor Ramsay bana karının sana ne yaptığını anlattı," dedi. "Neden bir kadınla aynı odada uyumana izin vermediğini anlıyorum."

Cameron arkasını döndü. Ainsley oturmuş, çarşafı çenesine kadar çekmiş, onu izliyordu.

"Herhangi biriyle," dedi Cameron. "Ve Eleanor sana her şeyi anlatmadı."

Cam'den başka kimse bilmiyordu. Cameron, Hart'a bile her gerçeği itiraf edememişti ve güzel, lekesiz Ainsley'ye karısının onu o sopayla dövmekle kalmayıp iki kez tecavüz çalıştığını söylemek istemiyordu.

Aradan çok zaman geçmesine rağmen olayları net bir şekilde hatırlıyordu. Onu derin uykusundan uyandıran acı dalgası, Elizabeth'in kahkahası, daha fazla acı, kan ve kendi çılgınlıkları. Elizabeth'i uzağa fırlatmıştı ama o hâlâ gülüyordu.

Sadece yalnızken, kilitli bir kapının ardında uyumasına izin vermeye başlamıştı. Ama Elizabeth bir gece geç saatlerde Cameron'a tekrar saldırabilmek için bir hizmetçiyi kandırarak Cameron'ın odasına girmesine izin vermemişti. Bundan sonra işe yarayan tek şey, hem kendi kapısına hem de Elizabeth'in kapısına bir nöbetçi dikmek olmuştu. O da bu konuda söylenmişti.

Karanlık biraz aralanınca Ainsley'nin aynı grilikteki şafakta parlayan gri gözlerini gördü.

"Mesele sadece onun bana yaptıkları değil," dedi Cameron güçlkle. "Mesele benim sana yapabileceklerim. Eğer beni aniden uyandırırsan, sana saldırabilir ve canını yakabilirim."

Kızın anlamadığını söyleyebilirdi. Cameron yatağa geri döndü ve yumruklarını şiltenin üzerine koyarak ona doğru eğildi.

"Daniel bir keresinde, on yaşlarındayken beni uyandırdı," dedi. "Onu odanın öbür ucuna fırlattım. Kendi oğlumu. Onu öldürebilirdim."

O anın dehşeti hiç geçmemişti. Daniel yerde baygın bir halde yatarken Cameron yanına koşmuş ve onun gevşek bedenini kollarının arasına almıştı. Tanrı'ya şükür Daniel çok kötü yaralanmamıştı. Daniel daha sonra neşeyle bunun kendi hatası olduğunu söylemişti. Babasının biraz deli olduğunu unutmuştu.

Daniel'in olayla ilgili suçu üstlenmesi Cameron'ın karnına tekme basmıştı. Ardından Angelo, Daniel'in üst kata, babasının yatak odasına çıktığını fark etmediği için kendini suçlamaya çalışmıştı. Cameron ikisine de bağırarak istemiş ve sonunda bir otele taşınmış, artık değer verdiği kişilerin yanında kendine güvenememişti.

"Daniel miydi?" Ainsley sordu.

"Evet, ama mesele bu değil, değil mi?" Cameron'ın yumrukları sıkılaştı. "O sadece küçük bir çocuktur. Ona zarar verebilirdim. Uyandığımda sana da aynısını yaptığımı görmek istediğimi mi sanıyorsun?"

Ainsley ona baktı, gözleri okunmuyordu. Cameron onu asla anlayamayacaktı. Tam da Ainsley'i, kilitleri açan ve Paris'te pasta peşinde koşan hayat dolu genç kadını tanıdığını düşündüğü anda, onu herkesin içinde kendinden uzaklaştırmaya karar vermiş, sonra da ruhunun sırlarını ortaya çıkarmaya çalışmıştı.

"Alışırsan belki," diye söze başladı.

"Lanet olsun, hiçbir şey duymadın mı? Bende bir sorun var, anlıyor musun? Dünya kararmadan seninle uyumayı düşünemiyorum bile. Bu yüzden insanları savurarak uyanıyorum. Karanlık, çok geç olana kadar gitmeme izin vermiyor."

Ainsley sessizce dinledi. Ondan, içindeki korkunç, öfkeli şeyden korkması gerekiyordu. Bazı kadınlar Cameron'dan korkmaktan, tehlikeden hoşlanıyorlardı ama Cameron'ın neler yapabileceğini tam olarak anlayamıyorlardı. Cameron bunu bilmelerine asla izin vermemişti.

Uzaklaştı ve giysilerini kaptı.

Ainsley arkasından, "Bu kadından kesinlikle nefret ediyorum," dedi. "Karından yani."

Cameron pantolonunu çekerken acı bir kahkaha attı. ". Beni mahvetti. İntikamını almak istiyordu ve şimdi aldı."

"Cam . . ."

Cameron başını salladı. "Daha fazla konuşmak yok. Git uyu."

Uğruna dünyada her şeyi yapabileceği güzel kadına sırtını döndü, gömleğini silkti ve dışarı çıktı.

Ainsley onun arkasında dizlerine sarıldı ve gözyaşlarını çarşafa sildi. "Umarım bulunduğunuz yer sıcaktır, Leydi Elizabeth Cavendish," diye fısıldadı. "Çok, çok sıcak."

Ainsley ertesi akşam, Parisli uşağı onu restoran ve kabarelerle dolu bir başka gece için hazırlarken Cameron'ın yatak odasına girdi. Cam, Ainsley'nin hâlâ giydiği öğleden sonra elbisesine baktı ve kaşlarını çatı.

"Benimle gelmiyor musun?"

"giyineceğim. Felipe, bizi yalnız bırakır mısın?"

Uşak onay için Cameron'a bile bakmadı. Hem İskoç hem de Fransız hizmetkârlar artık Ainsley'e sorgusuz sualsiz itaat ediyorlardı. Felipe sadece odayı terk etti.

Cameron, Felipe'nin yerine yerleştirmekte olduğu tasma saplamasını kapatmayı bitirdi. "Sana söyledim, bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Ne söylemeye niyetlendiğimi nereden biliyorsun?"

Kravatını boynuna geçirmek için aynaya dönmeden önce ona sabırsız bir bakış attı. "Çünkü sen bir gelinciksin ve yeterince iyi yalnız bırakamazsın."

Ainsley onun yanına gitti, kravatın uçlarını elinden aldı ve düğümü onun için atmaya başladı.

"Size kardeşimi anlatmaya geldim."

Cameron çalışabilmesi için başını arkaya yatırdı. "Hangi kardeş? Mackenzie'ler kadar çok sayıda kafası karışık McBride var."

"Sadece dört tane var. Patrick, Sinclair, Elliot ve Steven. Size Elliot hakkında daha fazla şey anlatmak istiyorum."

"Hangisi o, avukat olan mı?"

Cameron hangi kardeşinin hangisi olduğunu çok iyi biliyordu, çünkü Ainsley her biri hakkında oldukça fazla konuşmuştu. Kardeşleri güvenli bir sohbet konusuydu, ayrıca başarılarıyla gurur duyuyordu. Ainsley, Hart'ın da Cameron'a kardeşlerinden bahsettiğine, muhtemelen her biri hakkında dosyalar hazırladığına bahse girmeye hazırdı. Cameron zor olmaya çalışıyordu.

"Elliot orduyla birlikte Hindistan'a gitti," dedi. "Ordudan ayrıldıktan sonra Hindistan'da kalarak diğer sömürgecilerin yerleşmesine yardımcı olan bir iş kurdu. Bir keresinde bu iş için kuzey bölgesinde seyahat ederken

Yakalandı. Orada o kadar uzun süre hapsedildi ki öldüğünden emindik. Ama sonunda kaçmayı ve eve dönmeyi başardı."

Cameron'ın sesi yumuşadı. "Hatırlıyorum. Özür dilerim. Ne olmuş ona?"

"Elliot iyileşmek için bir süre Patrick'le kaldı ve görünüyordu, Ama bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordum. Elliot kırık kemiklerini ve çektiği işkenceyi çok hafife alıyor, neredeyse şaka ."

"Nedenini anlıyorum," dedi Cameron. "Bu konu hakkında çok fazla düşünmek istemedi. Ya da bu konuda konuşmak."

Ainsley Cameron'ın düğümünü son bir kez daha çekti. "Bunun farkındayım. Yaşadığı şey korkunç olmalı. Bir gece ona , onu yatağa yığılmış, titrerken ve konuşamaz halde buldum. Sorunun ne olduğuna bakmaya gittiğimde Elliot bana cevap , yüzüme bile bakmadı. Kendine geldiğinde Rona ve Patrick'e doğru koşmak üzereydim. Bana iyi olduğunu söyledi ve hiçbir şey söylememem için yalvardı."

"Daha önce de başına gelmişti demek ki."

Ainsley başını salladı. "Bana bazen, Rona'nın ön salonunda sessizce otururken bile dünyanın bir anda yok olduğunu söyledi. Kendini havada süzülürken hissedermiş ve sonra onu esir alanların onu tuttuğu o küçük deliğe geri dönermiş. Bazen haftalarca onu beslemedikleri ya da ona bakmadıkları bile oluyordu. Mantıken, Elliot güvende ve bütün olduğunu ve Patrick'in İskoçya'daki evinde olduğunu biliyordu, ancak zihni ona olanların tüm dehşetini yeniden yaşattı. İmgelemlerin onu korkak yapmasından endişe ettiğini söyledi ama bu doğru olamaz - Elliot tanıdığım en cesur adamlardan biri. Hindistan'a bile geri döndü - hâlâ orada- çünkü geri dönmezse hayatının geri kalanında Patrick'in misafir odasında sinip kalacağından korkuyordu."

Cameron okunamayan bir ifadeyle ona baktı. İskoç eteği, gömleği ve yeleği içinde, sadece uşağının ya da karısının görmesine izin verilen soyunuk haliyle nefisti. "Bana bu hikâyeyi anlatıyorsun çünkü Elizabeth'e karşı kardeşinin hapsedilip işkence gördüğünde hissettiği gibi hissettiğimi düşünüyorsun."

"Tam olarak değil ama benzer bir şey olmalı."

Cameron ona arkasını döndü. "Bu konu hakkında konuşmak istemediğimi söylemiştim, hatırlıyorum."

"Bence bunu konuşmalıyız. Bu bizim evliliğimiz, Cam. Bu bizim hayatımız."

Yine de ona bakmadı. "Sana söyledim, seninle kürek çekmek istemiyorum. Ya iyi geçinirsiniz ya da geçinmeyiz."

"O zaman kendi kocamın benimle aynı yatakta yatmayı reddettiği gerçeğini görmezden mi geleceğiz?"

Cam bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Pek çok evli insan aynı yatağı paylaşmaz. Tanrı biliyor ya, annemle babam hiç paylaşmadılar. Ayrı odaları, ayrı mekânları vardı. Bu alışılmadık bir şey değil."

"Bu benim ailemde var. Patrick ve Rona her gece birlikte uyurlar, annem ve babam da öyle."

"Böyle güzel bir ortamda yetişmiş olmana sevindim." "John ile aynı yatağı bile paylaştım."

Cameron tekrar dönerken gözleri parladı. "Ve John Douglas ile aranızda geçenleri duymak istemiyorum."

"Ama senin hakkında konuşmalıyız."

"Neden?" İri elleri kenetlendi. "Neden yapmak zorundayız, Ainsley? Hayatıma her küçük sorunu çözmek için mi girdin? Ben lanet olası bir dadı değil, bir sevgili istiyorum."

"Ben de öyle."

"Tanrı aşkına, Ainsley, ne söylememi istiyorsun? Elizabeth'in deli olduğunu mu? Hikayeleri duymuşsundur. Eleanor sana bir sürü şey anlatmış olmalı."

-Hart tüm aile sırlarını ona anlattı. Eleanor bizden çok uzaklara kaçtı, bilge kadın."

"Bana Leydi Elizabeth'in sizi incittiğini söyledi."

"Evet, öyle yaptı." Cameron manşetindeki düğmeyi kopardı ve kolunu kolundan yukarı çekti. "Bunlarla mı ilgileniyordun? Pekâlâ, o zaman sana anlatayım. Elizabeth yatak odamdaydı ve bir cheroot içiyordu. Sevgilileri onun sigara içmesini severdi, o da bunu bana tamamen bana ait olmadığını hatırlatmak için yapardı. Daniel oradaydı ve uçlarının bir bebeğin etinde ne tür izler bıraktığını görmenin ilginç olacağını düşündü."

Ainsley'nin ağzı açık kaldı. Eleanor *bundan* hiç bahsetmemişti. Bir günlüğüne bağrına bastığı o değerli bedeni düşündü ve içini sonu gelmeyen bir öfke kapladı.

"Nasıl *yapabildi*?"

"Danny'yi yakalamaya çalıştım ve oğlumu ondan uzaklaştırmaya çalışırken, o lanet puroyu bana sapladı. Koluma desen yapmasına izin verirsem Daniel'ı rahat bırakacağını söyledi, ben de izin verdim. Hoşuna gitti. Sonra Daniel'i çocuk odasına geri götürdüm ve oraya gelip daha korkunç bir şey denemeye karar verirse diye yanında kaldım. Elizabeth Daniel'dan nefret ediyordu, çünkü onun benim olduğunu biliyordu. Hemen o gün, Daniel'ın

Onu göndermek istedim ama fırsat bulamadan ..." Sözlerini bitirirken boş bir el hareketi yaptı.

Ainsley kollarını göğsüne bastırarak titremesini engellemeye çalıştı. "Cam, çok üzgünüm."

"Acıyor, Ainsley. Ondan nefret ediyordum ama hâlâ acıyor." Kolunu tekrar aşağı çekti ve harap olmuş manşetini kapattı. "İşte bu yüzden bu konuda konuşmak istemiyorum."

Ainsley adamın kopardığı düğmeyi aldı ve sessizce tuvalet masasını karıştırarak bir iğne ve iplik aradı. Mucizevi bir şekilde, Ainsley düğmeyi tekrar yerine koyup dikmeye başlarken, gözyaşları arasında iğneyi görmekte zorlansa da adam kıpırdamadı. Manşet kapanarak yuvarlak yara izlerini tekrar gizledi.

"Cam," dedi usulca. Bileğine bir damla gözyaşı düştü.

Cameron'ın geniş parmakları yüzünü yukarı kaldırdı. Gözlerinde ateş, öfke ve acı vardı. "Bırak beni, Ainsley. Beni bir gecede yeniden yaratmaya çalışma. Sana söyledim, ben enkaz gibi bir adamım."

Aşık olduğum bir adam. Ainsley onun avucunu öptü.

Cameron bir süre ona baktı, başparmağıyla bukleleri okşadı. Sonra başını avucunun içine aldı ve hızla onu öptü.

Öpücükte tutku, açlık ve ihtiyaç vardı. Onu kendisine doğru sürükledi, öpücük derinleşti. O gece dışarı çıkmayacaklardı.

Cameron bu konudan bir daha bahsetmedi ama Ainsley unutmayı reddetti. Cameron sıralardan hoşlanmadığını söylemişti, Ainsley de hoşlanmıyordu ama sorunu yokmuş gibi davranmak da istemiyordu.

Bu arada, Paris'teki hayat koşuşturması sırasında Daniel, Michaelmas dönemine başlamak üzere Cambridge'e doğru yola çıktı. Daniel ayrılacağı için mutlu değildi ama Ainsley'e veda öpücüğü verdi, babasının elini sıktı ve istemeye istemeye trene bindi.

Ainsley'nin kalbi onun gidişini görmek için acıyordu ve Cameron'ın da daha huysuz ve çatık kaşlı olduğunu fark etti. Oğlunu, korumak için işkenceye katlandığı oğlunu özlemişti.

Ama sadece iki hafta sonra Daniel geri döndü.

Bölüm 22

Daniel yağmurun altında sıırıslıkla bir halde ve yanında bıraktığı valizi olmadan içeri girdi. Hizmetçisi de yoktu. İkisini de Cambridge'de bıraktığını söyledi.

Cameron öfkeyle dolup taşıyordu, İskoçyalı olduğu her halinden belliydi. "Lanet olsun, delikanlı, olduğun yerde kalamaz mısın?"

"Sıkıcı bir İngiliz üniversitesinde mi?" Daniel kendini bir kanepeye attı, ıslak paltosu Ainsley'nin işlemeyi bitirdiği minderlerden birine bulaşmıştı. "Sen burada Ainsley ile Paris'teyken mi? Pek mümkün değil. Üniversiteye gitmeme gerek yok baba, özellikle de Harrow'da tanıdığım adamlar bana ülkeyi yönetmeye başladıklarında ne yapacaklarını anlatırken. Tanrı bizi korusun. Zaten seninle birlikte midillileri eğitmeye yardım edeceğim."

Cameron pencereye doğru döndü ve sert bir nefes alarak dışarı baktı. Ainsley kendini kontrol ettiğini fark etti. Oğluna patlamak istemiyordu.

Ainsley Daniel'ın yanına oturdu ve minderini kurtardı. "Danny, üniversitede edindiğin tanıdıklar ileride sana öğretmenlik yapman için at gönderen kişiler olabilir."

Daniel gözlerini devirdi. "Tanındıklar edinmek değil, bir şeyler öğrenmek istiyorum. Corpus Christi'deki profesörler hırıltılı ve çok fazla felsefe ve saçmalaktan bahsediyorlar. Bu çok saçma. Ben iyi bir İskoç mühendisliği öğrenmek istiyorum."

"Belki, ama sanırım baban seni Cambridge' göndermek için epey para ödemiştir."

Daniel biraz utanmış görünüyordu. "Geri ödeyeceğim."

Cameron ona döndü, hâlâ sıkı bir kontrol altındaydı. "Mesele bu değil evlat. Mesele şu ki, ben sizi gönderiyorum ve siz tekrar tekrar kaçıyorsunuz."

"Gönderilmek istemiyorum! Seninle kalmak istiyorum. Bunun nesi yanlış?"

"Çünkü buradaki hayatım bir çocuğun yaşaması gereken bir hayat değil, lanet olsun sana." Cameron bağırarak üzereyken durdu. "Arkadaşlarım zor durumda ve seni onların yakınında istemiyorum."

"Biliyorum," dedi Daniel. "Onlarla tanıştım. Peki neden Ainsley'nin onların etrafında olmasını istiyorsun?"

"."

Cameron'ın öfkesini gözlemleyen Ainsley, onun gerçekten de öyle olmadığını fark etti. Cameron'ın Paris'teki tanıdıkları aylak hayatı olabildiğince zor yaşayan insanlardı.

-Bütün gece dışarıda kalmak, bütün gün uyumak ve fark etmeden para harcamak.

Ainsley ilk başta bunu heyecan verici bulmuştu ama kısa sürede bu hayatta sükûnet, tefekkür, uğruna güzelliği özümseme ve aşk fark etti. Cameron'ın arkadaşlarının aşk dediği şey, vahşetle başlayıp kavgalar ve dramla, bazen de şiddetle sona eren karasevda ve saplantıydı.

Bunlar sıcak kanlı insanlardı ve Cameron da en az onlar kadar sıcak kanlıydı. Ainsley'i herkesin içinde öpmek ya da ona sarılmak aklının ucundan bile geçmiyordu ve arkadaşları da bunu şaşkınlıktan ziyade eğlenerek izliyordu. Her gece başka bir oyun, opera ya da sabaha kadar süren bir parti vardı. Ainsley her gece yeni bir elbise giyiyor ve Cameron onu gittikçe daha pahalı mücevherlerle süslüyordu.

Ama bu insanlar arasında sessiz bir mutluluk yoktu. Bir arkadaşına uzanmak ve elinizin ucunda sıcak ve rahatlatıcı bir arkadaş bulmak yoktu.

" gitmeliyiz," dedi Ainsley.

"Neden?" Cameron talep etti. "Şimdiden bıktın mı?" "Hayır, ama sen yoruldun."

Cameron, Ainsley'nin her şeyi bilen gri gözlerine kaşlarını çatı. Onunla ilgili *her şeyi* anlamak zorunda mıydı? "Bunu sana kim söyledi?"

"Kimsenin bana söylemesine gerek yoktu," dedi Ainsley. "Bu hayattan memnun değilsin ve bunu biliyorsun. Atlara bindiğinde ya da geçen gün at panayırında yaptığımız gibi onları izlediğinde, çok daha tatlı huylu ve arkadaş canlısı oluyorsun. Gaz lambalarının altında çok fazla gece geçirirsen hırlamaya başlıyorsun."

Cameron yanıt olarak guruldayan bir ses çıkardı ve Ainsley gülümsedi. "Aynen öyle. Benim için burada kalma, Cam. Kalbinin olduğu yere git, ben de peşinden geleyim."

Cameron tekrar pencereden dışarı baktı ve Paris'in çatılarını inceledi. Daniel kanepede babası kadar gergin bir şekilde bekledi.

Daniel'in okuldan kaçması kötü bir şeydi ama Cameron gizliden gizliye onun nedenlerine katılıyordu. Cameron Daniel'i Cambridge'e göndermişti çünkü tüm Mackenzieler oraya gitmişti ve Daniel doğduğunda orada bir yeri vardı.

Doğrusunu söylemek gerekirse Cameron bu yolculukta Daniel'in ayak altında dolaşmasına aldırnamıştı. Onun ve Ainsley'nin o gün komik buldukları her şeye kahkahalarla gülmelerini, ikisinin Paris'teki her pastayı denemelerini ya da

Cameron sadece orada ne olduğunu görmek için şehrin karanlık bölgelerine gitti. Cameron, Daniel ve Cambridge konusunda daha katı olması gerektiğini biliyordu. Bir gencin üniversiteye gitmesi gerekiyordu ve Cameron oğlunun hayatını kontrol eden bir ebeveyn olmalıydı. Ama buna cesareti yoktu. Daniel gerçekten mutsuz olsaydı, başka bir şey düşünürlerdi.

Cameron koltukta yan yana oturmuş cevabını bekleyen ikisine baktı, karısı ve oğlu da aynı dikkatle onu izliyordu.

"Monte Carlo," dedi.

Ainsley gözlerini kırptırdı. "Kalbin Monte Carlo'da mı?"

Cameron gülümsemedi. "Kendinden memnun Parislilerden ve kendi dehalarıyla dolu sanatçılardan . Mac'te bunlara yeterince katlandım. Monte Carlo'da çok daha ilginç insanlarla tanışacaksın."

"Yapacak mıyım?"

Cameron onlara döndü ve topaz rengi bakışlarıyla ikisini de sabitledi. "Bunu seveceksin, Ainsley. Oradaki hiç kimsenin aklında saf niyetler yok. Bir Picklock böyle bir yozlaşmayı eğlenceli bulabilir."

"Bu kulağa kendi dehalarıyla dolu, kendinden memnun sanatçılardan daha ilginç geliyor."

"Ve şehrin tepesinden denizin üzerinde güneşin doğuşu çok güzel." Bu doğrudu. Cameron bu manzarayı Ainsley'ye göstermek ve onun bu manzarayı gördüğünde duyduğu mutluluğu görmek istiyordu. Ian'ın Beth'i havai fişekleri izlerken izlediğini ve onda ışık gösterisinden daha fazla neşe bulduğunu hatırladı. Cameron şimdi anlıyordu.

Ainsley Daniel'a göz kırptı ve yeni rugan çizmelerinin içinde ayaklarını uzattı. "Bu çok heyecan verici Monte Carlo hakkında tek bir sorum var," dedi.

Cameron'ın bakışları, ipek çoraplara karşı iliklenmiş ayak bileği botlarına sabitlendi. Kendini her bir düğmeyi açarken, ayak bileğini , dilini dizinin arkasına kadar gezdirirken hayal etti. Ainsley ve düğmeleri.

"Ne sorusu bu?" Söylemeyi başardı.

Ona bir gülümseme ve Daniel'a bir göz kırpma verdi. "Monte Carlo'da pasta var mı?"

Pasta yediler ve ayrıca Kraliçe Victoria'nın büyük ölçüde onaylamadığı kumarhaneye de gittiler. Monako'daki otellerine vardıklarında Cameron, Ainsley'den Edinburgh'da kendisi için seçtiği koyu kırmızı kadifeyi giymesini istedi ve onu doğruca kumarhaneye götürdü.

Ainsley kendini ışıltılı insanlarla dolu uzun, zarif, kubbeli bir binada buldu. Fuaye, etrafında klasik görünümlü tablolar ve heykeller bulunan devasa bir dikdörtgen vitray pencereye kadar yükseliyordu. Oyun odaları bu rotundan açılıyordu ve Cameron kolaylıkla bu odalara girdi.

Krupiyeler tarafından ismiyle karşılandı ve kelebekler tarafından gülümsendi -Kumarhane tarafından oyuncularını masalara çekmek için tutulan güzel kadınlar. Cameron Mackenzie'nin şaşırtıcı derecede ani evliliğini öğrenen kalabalığın birden fazla ilgili bakışı Ainsley'nin üzerindeydi.

Ancak Ainsley, Cameron'ın Monte Carlo'yu Paris'ten daha fazla sevmediğini hemen fark etti. Arkadaşlarıyla konuşup gülebilir, viski içebilir ve kâğıt oynarken cheroots tütürebilirdi ama kalbi bu işte değildi.

Ainsley günler geçtikçe gerçek Cameron'ı daha iyi tanımaya başlamıştı; İskoç soğuşuna alışkın olan Ainsley'nin geçirdiği en ılıman kıştı bu. Cameron'la pek çok şey hakkında rahatlıkla konuşabildiğini fark etti; dünya haberleri, spor, oyunlar, İskoçya'nın tarihi ve İngiltere ile ilişkileri hakkındaki görüşleri, kitaplar, müzik, tiyatro, sanat. Cameron çok okumuş ve gezmişti, Cambridge'de *biraz* bilgi edindiğine dair şaka yapıyordu ama bu bilgiyi uykusunda edinmiş olmalıydı. Uyanık olduğu saatleri içki içerek, oyun oynayarak, at yarışı yaparak ve kadın peşinde koşarak geçiriyordu.

Sefahat hayatı konusunda oldukça açıktı, Ainsley'nin her şeyi bilmeyi hak ettiğini söylüyordu ve ayrıca ikiyüzlülerden nefret ediyordu. Ancak bu açıklığa rağmen Cameron bir parçasını ondan saklıyor, Ainsley'nin bir an bile izin vermiyordu. Cameron her gece onunla çılgınca sevişse bile, dışlanmışlık hissi çok yalınzdı.

Çoğu akşam üçü birlikte dışarıda yemek yiyor, tiyatroya ya da operaya gidiyorlardı ve artık Daniel'ı Cambridge'e göndermekten söz edilmiyordu. Cameron, Ainsley delikanlıyla ne yapacağını pek bilmese de, onun yanında olmasından hoşlandığını görüyordu. Gün boyunca müzeleri ve bahçeleri geziyor ya da Monako'nun dik sokaklarında dolaşıyorlardı. Limandan tepelere o kadar sık yürüyorlardı ki, Ainsley bu kışın geçirdiği en sağlıklı kış olduğunu söylüyordu.

Ama Cameron asla ama asla Ainsley'nin yatağına yatmayacaktı.

Monte Carlo'daki parlak sezonlarına sadece bir olay gölge düşürdü. Daniel yılbaşından sonra bir öğleden sonra gözü morarmış ve yüzünün yarısı kan içinde otele döndü. Ainsley onu pansuman ederken üzerine titriyordu ama Cameron kaşlarını çatarak onu izliyordu.

"Bitirdin mi?" Cameron ona sordu. "Yoksa polis kapıma gelip seni tutuklayacak mı?"

"Ben kavgaya karışmadım baba. Adamın biri beni dövdü."

Ainsley telaşla Daniel'a baktı. "O zaman polise gitmesi gereken biziz."

Daniel omuz silkti. "Ben iyiyim. Onlardan kaçtım."

"Hangi adam?" Cameron sordu. "Ne oldu?"

Daniel kaçamak cevaplar verdi. "Sana söylediğimde gideceksin. Belki de Ainsley buradayken gitmemeliyim."

"Ben sert bir adamım Daniel," dedi Ainsley. "Bu adam hakkında bilgi edinmek istiyorum ve hâlâ onun sert adamlarını tutuklamamız gerektiğini düşünüyorum. Ne tür bir adam bir delikanlıyı yumruklamaları için başka adamları ayarlar?"

"Kont Durand."

Ainsley bunun kim olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi ama Cameron alarına geçti. "Durand hâlâ hayatta mı? Şimdiye kadar alkıştan ölmüştür sanıyordum."

Daniel homurdanarak rahatladı. "Hayır, burada ama iyi görünmüyor. Haggard diyebilirim. Belki de alkışlıyordur."

"Adamlarını senin üzerine mi saldı?" Cameron'ın sözleri sessizdi ama Ainsley içindeki öfkenin bir gayzer gibi yükseldiğini hissetti.

"Önce Durand'a vurdum, kabul ediyorum. Ama bunun nedeni babam olduğunu tekrar iddia başlamasıydı. Durand'a bunun imkansız olduğunu, çünkü fitilinin on yıllardır gevşek olduğunu söyledim. *Sonra* Mackenzie yavrusu olduğumu iddia edersem bunun annem kadar deli olduğum anlamına geleceğini söyledi, ben de onu yere serdim. Çılgılık attı ve adamları beni üstünden çekip aldı ve onlara beni iyice dövmelelerini söyledi. Durand, oğlu olduğumu kabul edersem durmalarına izin vereceğini söyledi, ama yaparsam lanet olsun. Onlardan kaçtım ve kendimi dışarı attım."

Ainsley şok içinde dinliyordu, Daniel'ın yüzünü silmek için kullandığı bezden halıya kanlı su damlıyordu. "Cameron ..."

"Durand'la ben ilgilenirim. Danny, sen ondan uzak dur. İntikam düşüncesi yok. Anladın mı? Bir dahaki sefere on tane sert adamı olmasını istemiyorum."

Daniel sinirlenmiş görünüyordu ama başını salladı. "Kim bu Kont Durand?" Ainsley sordu.

Daniel babasına bir bakış fırlattı. "Sana onu odadan dışarı göndermemiz gerektiğini söylemiştim."

"Eğer Ainsley bizimle yaşamayı seçerse, en kötüsünü bilmeyi hak eder. Kont Durand karımın sevgilisiydi," dedi Cameron Ainsley'e. "Onun en ısrarcılarından biriydi."

"Ah." Cameron'ın açıklaması, sakinliği nedeniyle daha da yürek parçalayıcıydı.

"Babamla evlenmeden hemen önce Durand'la birlikteydi," dedi Daniel. "Evlendikten sonra bile ona geri dönmeye devam etti ve babamın parasının çoğunu ona verdi. Durand göçmen bir aileden gelen eski Fransız aristolarından biri. Bir evi yok, arkadaşlarından ve kadınlarından geçiniyor. Muhtemelen erkek sevgilileriyle de."

"Daniel," dedi Cameron.

"Şey, onun bilmesini istedin. Her nasılsa, adam beni kendisinin doğurduğunu düşünmeye başlamış."

Cameron'ın gözlerindeki ifadeye bakılırsa, bu belirsizlik bir zamanlar onu da rahatsız etmişti. Uzun boylu ve geniş omuzlu, duruşu Cameron'inkinin aynası olan Daniel kesinlikle bir Mackenzie'ydi, ama Cameron Daniel'ın doğumundan önce kesin olarak bilmemenin ıstırapıyla yaşamış olmalıydı.

Ainsley, Cameron'ın Elizabeth'i göndermemesinin bir başka nedeninin de bu olduğunu fark etti. Cameron'ın Elizabeth'in taşıdığı çocuğun gerçekten kendisinden olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu.

"Ama seni Kont Durand doğurmadı," dedi Ainsley. "Bu çok açık."

"Evet, ama bu fikri o kalın kafasından çıkaramıyor. Bu konuda polise gitmekle tehdit ediyor ya da beni ondan uzak tuttuğu için babama şantaj yapmaya çalışıyor." Daniel güldü, morarmış gözü neredeyse kapanmak üzereydi. "Durand aslında kendisine bağlı bir oğul istemiyor, sadece sorun çıkarmayı ve babamdan para koparmayı seviyor. Durand benim masraflarıma katlanamazdı."

Cameron Daniel'ın konuyu kapatmasını sağladı ama günün geri kalanında ağzını bıçak açmadı.

O gece, kumarhanede, Cameron kazanan bir bakara elini aniden bırakarak, saten astarlı opera pelerini kemikli gövdesinde gevşek kıvrımlar halinde asılı duran ince siyah saçlı bir adama doğru kart odasından çıktı. Kumarhanenin müşterileri Cameron'ın önünden kaçışarak onunla siyah saçlı adam arasında bir yol açtılar.

Cameron adamı boynundan yakaladı ve rotundaya doğru yürüterek ön kapılardan dışarı çıkardı. Kimse onu durdurmadı - ihtiyatlı muhafızlar ve hatta

kelebekler başka bir şeye dikkat ediyormuş gibi yapıyorlardı.

Cameron Durand'ı sözde klasik binanın önündeki yoldan aşağı iterken, Ainsley de dar gece elbisesi ve yüksek topuklu terlikleriyle peşlerinden geliyordu. Cameron, dolambaçlı sokaklardan birinin bir alt sokağa indiği yere ulaşana kadar adamı ilerletti.

Ainsley kalbi boğazında, onu takip etti. Öfkesi için Cameron'ı suçlamıyordu ama Cameron'ın Durand'a ne yapacağını kim bilebilirdi? Ya da Durand'ın Cameron'ı öldüresiye dövmek için gölgelerde bekleyen kaç tane sert adamı olduğunu?

Cameron Durand'ı duvara fırlattığı sırada köşeyi döndü. Adam kendini korumaya çalıştı ama Cameron Durand'ı pelerinininden tutup havaya kaldırdı.

"Oğluma bir daha dokunursan," dedi Cameron açıkça, "seni öldürürüm."

"Oğlunuz mu?" Durand, Cameron'ın İngilizcesine karşılık Fransızca konuşuyordu ama Ainsley yeterince iyi anlıyordu. "Elizabeth'im ona bir oğul verecek kadar sikini dans ettiremediğini söyledi. Benim tohumumla seni iyice kandırdığını söyledi. Çocuk benim."

"O lanet bir yalancıydı, Durand."

Durand ona bir yumruk attı ve Cameron yumruğunu kolayca yakaladı.

"Ona ne yaptığını anlattı bana, seni pislik," diye bağırdı Durand. "İntikamını bildiği tek yolla alırken seni zapt etmem için beni yanında tutmalıydı. Elizabeth sana hak ettiğini verdi, ama ben orada olsaydım, kalbini kışından sökene kadar o sopayı kışına sokardım."

Cameron adamı tekrar duvara çarptı ve Durand'ın kafası tuğlalara çarptı.

"Bana ne dediğin umurumda değil ama Daniel'a bir daha dokunursan, ona en ufak bir şekilde bakarsan o lanet boynunu kırarım. Anladın mı?"

Durand ona tükürmeye çalıştı ama Cameron kafasını tekrar duvara vurdu. "*Anlıyor musun* dedim?"

Durand sonunda soluk soluğa başını salladı. Cameron çırpınan adamı yakasından tutarak dar sokağın karşısına çekti ve alçak bir duvarın üzerinden aşağıdaki sokağa bıraktı. Kont o giderken çığlık attı, sonra çığlık aniden kesildi.

Bölüm 23

Ainsley, Cameron'a doğru koştu. "Aman Tanrım, onu öldürmedin, değil mi?"

Cameron duvarın üzerinden baktı. "Hayır, bir vagona inmiş. Bok dolu."

Ainsley elini ağzına bastırarak histerik bir kahkaha atmasını engelledi.

Cameron sanki onu yeni görüyormuş gibi ona odaklandı. "Ainsley, burada ne ediyorsun?"

"Seni takip ediyordum. Haydutlarının seni katletmesinden korktum."

"Peki öyle olsaydı, ne yapardın? Yelpazenizle onları döver miydiniz?"

"Polis çağırmak için bağırıacaktım. Çok yüksek sesle bağırabilirim."

Cameron, Ainsley'nin koluna girdi ve onu, ilgilenmiyormuş gibi davranan bir kalabalığın toplandığı kumarhaneye doğru yönlendirdi. "Biz gidiyoruz."

"Bu muhtemelen iyi bir fikir."

Cameron hizmetçisine arabasına koşması için işaret vermeye başlamıştı bile. Bir diğeri de Ainsley'nin sargılarını almak için aceleyle içeri girdi ve araba hareket ettiğinde onlarla birlikte dışarı çıktı.

Ainsley ve Cameron, otobüs otele doğru ilerlerken sessizlik içinde yol aldılar, Cameron pencereden dışarı bakıyordu.

Cameron'ın huzursuzluğunu hissediyordu ve onun varlığı olmasaydı, öfkesini dindirmek için Monte Carlo sokaklarında bir aşağı bir yukarı koşturacağını biliyordu. Cameron Ainsley'i korumak için eve kadar *ona* eşlik ediyordu, kendisi gitmek istediği için değil.

"Onu öldüreceğini sanıyordum," dedi karanlığa doğru. Cameron ona baktı. "Hmm?"

"Durand. O arabanın orada olacağını bilemezdin."

Gözleri parlıyordu. "Düşüş o kadar yüksek değildi. Onu korkutmak istedim. Ben pek çok şeyim karıcığım ama katil değilim."

"Elinizin altında bir araba dolusu gübre varken kesinlikle olmaz."

"Umarım opera pelerinini mahvetmiştir. O lanet şeylerden nefret ediyorum."

Ainsley parmaklarını onun kolunun altına soktu, sertliğini ve Durand'ın söylediği her kelimeyi duyduğunu bildiğini hissetti. "Açık bir soru sormaktan hoşlanmıyorum," dedi. "Ama en başta Leydi Elizabeth'le neden evlendiniz?"

Cameron homurdandı. "Sanırım gözümü kamaştırdı. Hâlâ üniversitedeydim, göz alıcı bir kadın gördüm ve onu . Nasıl biri olduğunu çok geç anladım ve o sırada Daniel'i taşıyordu."

Cameron da doğmamış Daniel'ı korumak için onu yakınında tutmak istemişti. "Bunu söylememi istemediğini biliyorum ama özür dilerim," dedi Ainsley. "Başına gelen her şey için üzgünüm. Olmamalıydı."

Cameron büyük elini onunkinin üzerine koydu. "Ama oldu. Ve ben hayaletlerle yaşıyorum." Cameron ona baktı, gözlerinde daha fazla sıcaklık vardı. "Hayaletler son zamanlarda beni o kadar rahatsız etmiyor."

Şimdi ona sokulmaya cesaret etti ve o da elini tuttu.

Cameron bir süre sonra, "Bugün başka haberler de aldım," dedi. "Pierson'dan. Sana söylemek istedim, ama sonra Daniel . ."

Ainsley bir ürperti hissetti. "Jasmine hakkında mı? O iyi mi?"

"O iyi, ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Pierson'a yazdım ve cevabını bugün aldım. Lanet olası adam mantıklı düşünmüyor. O atı istiyorum, Ainsley."

"Ve satmayacak mı?"

"Hayır, ama en azından onu tekrar eğitmeme izin vermesi için gözünü korkuttum. Şimdi bana, Doncaster'da kazanmasını sağlayamadığım için kaybettiği paraya karşılık olarak, hiçbir eğitim ücreti almadan bunu yapacağımı bildirdi." Cameron tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Bahse girerim diğer tüm eğitmenler onu çevirmiştir ve o da çaresiz durumda. Çaresiz değilmiş, hâlâ üstünlük ondaymış gibi davranmak istiyor. Nankör."

"O zaman onu geri mi çevireceksin?"

Cameron ona baktı, gözleri hala öfkeyle yanıyordu. "Tabii ki hayır. Paraya ihtiyacım yok. Jasmine'e ihtiyacım var."

Ainsley onun omzunu ovuşturdu. "İngiltere'ye dönmek istiyorsun, değil mi Cam? Yani şu anda."

Ona bakmadı. "Onu eğitmek istiyorum, Ainsley. Onu çok iyi bir yarışçı yapacağım. Pierson tarafından heba edilen çok büyük bir potansiyeli var."

"Demek istediğim, buradan nefret ediyorsun. Tepeden kaç gün doğumu izlediğimiz ya da kağıt oyunlarında kaç kez kazandığın önemli değil. Kalbin burada değil. Sen bir padokta ayakta durmak için yaratılmışsın, bir bakara masasında oturmak için değil."

Cameron uzanıp saçının bir tutamını düzelitti. "Peki ben bir padokta durmuş bekleme sırası beklerken sen ne yapacaksın?"

"İzle. Sür. Malikanenin hanımı ol. Güven bana, yapacak çok işim olacak."

Cameron başparmağını ona yeni yıl için verdiği ince altın bilezikte gezdirdi. "Berkshire'daki malikânem şehirden çok uzakta. Orada atlardan *başka* yapacak bir şey yok. Ve ben antrenmanlara başladığımda kardeşlerim de malikâneye gelecekler. Bunu yapmaları gereken şeyden kaçmak için bir bahane olarak kullanıyorlar."

"Kulağa mükemmel geliyor." Ainsley hareketlendi. "Hepsini davet edebiliriz, Beth ve Isabella'yı ve becerebilirlerse çocukları da. İkisinin de doğumları baharın sonlarına doğru. Ya da baharda gelemezlerse daha sonra. Herkesin katılacağı güzel bir yaz partisi yapabileceğimize eminim."

Ainsley, bekâr evinin kadınlar, bebekler ve dadılarla dolup taşıdığını düşünen Cameron'ın bakışını görünce sözünü kesti.

"Sadece bir düşünce," dedi hemen. "Bana bunca zamandır burada kalmamızın nedeninin burayı sevdiğimi düşünmen olduğunu mu söylüyorsun Cam?"

"Burayı seviyorsun."

"Evet, heyecan verici ama sonsuza kadar yapmak istediğim bir şey değil."

Cameron dalgın bir bakışla onu izledi. "Sen bir kadınsın, Ainsley." "Evet, bunu biliyorum. Uzun yıllardır öyleyim."

"Sürekli bir elbise ve mücevher akışı istemeniz ve her gece bunların içinde görünmeniz gerekiyor."

"Modanın bitmek bilmeyen geçit töreni biraz sıkıcı olabilir."

"Sıkıldın mı?" Kaşları daha da çatıldı. "Bana söylemeliydin. Seni her yere götürebilirim. Roma, Venedik, hatta istersen Mısır."

Ainsley parmaklarını onun dudaklarına götürdü. "Neden dünyanın dört bir yanında çırpınalım ki? Senin mutsuz ve sabırsız olmanı izleyeceksem bunu yapmak istemiyorum."

Cameron huzursuz bir iç çekiş yaptı. "Ne istediğini anlamıyorum, Ainsley."

"Seninle olmak istiyorum."

"Ben dizlerime kadar çamura batmışken mi? Arazim herhangi bir restorandan kilometrelerce uzakta." "Güzel. Biraz eski moda İskoç yemeklerine bayılırım. Berkshire'ınız

"Aşçı börek ve yulaf lapası yapmayı biliyor, değil mi?" "O bir İskoç."

"Peki, o zaman anlaştık."

"Ainsley, dur. Her konuda bu kadar neşeli olmayı bırak." "İstersen huysuz olabilirim." Ona sahte bir kaş çatı.

Cameron gülmedi. "Bana ne olduğunu söylemezsen sana istediğini veremem."

Ainsley onun kalçasına dayadığı yumruğunu kaldırdı ve iri parmaklarını öptü. "Sana anlatmaya çalışıyorum. Sen cömert bir adamsın ve yalan söyleyip bana verdiğin güzel elbiseleri ve mücevherleri istemediğimi söyleyemem. Ama gerçekten, *seninle* birlikte olmak için saygın hayatımdan . Sen, Cameron Mackenzie. Monte Carlo'nun en pahalı otelinde ya da akşam yemeğinde yulaf kekinden başka bir şey yemediğimiz bir izbede olmamız umurumda değil."

Adamın ona bakışı ıstırapla sınırlıydı. "Bunu neden istiyorsun ki?"

"Yulaflı kekleri severim. Özellikle de biraz balla."

"Kahretsin, yani neden beni isteyessin ki? Şu haline bir bak. Seni dünyanın en yozlaşmış insanlarıyla tanıştırdım ve sen orada tertemiz ve masum bir şekilde oturmuş bana gülümsüyorsun, Tanrı aşkına."

"Ne yapmalıyım? Daha fazla mücevher mi talep etmeliyim? Almazsam tabakları kırıp çılgık mı atayım? Bana daha fazlasını alacak bir adam için seni terk etmekle mi tehdit edeyim?"

"Hepsinin yaptığı şey bu." Sesinin içi boştu.

"Görüyorsun, kadınları küçümsüyorsun. Bunu sana daha önce de söylemiştim, hatırladın mı?" "Tarif ettiğin gibi kadınlardan nefret ediyorum, evet."

"O zaman onlarla daha fazla işiniz olmasın. Berkshire'a gidelim ve hepsinin canı cehenneme diyelim." Cam ona şüpheyile baktığında, Ainsley kollarını ona doladı ve ensesindeki saçları karıştırdı. "Gerçekten istediğim bu Cameron. Atlar, çamur ve sen." Onu öptü.

Ve böylece Berkshire'a gittiler.

Cameron, Hungerford'un güneyindeki Berkshire malikânesi Waterbury Grange'e hiç kadın getirmemişti. Burayı Elizabeth'in ölümünden sonra, Kilmorgan'dan, babasından ve Elizabeth'in mezarından uzakta bir inzivaya çekilme ihtiyacıyla satın almıştı.

Bir ev dolusu hizmetçi tutmuş, Daniel'i başıboş bırakmış ve at yarışlarına odaklanmıştı. Newmarket, Epsom, Ascot, St Leger - bunlar onun dünyasının etrafında döndüğü olaylardı.

Muhtaç metresler bu dünyaya uymuyordu. Ainsley ise adımlarını hiç bozmadan işe koyuldu. Evin idaresini

Geldiği andan itibaren, hizmetkârların uzun süredir devam eden en iyi yiyecekleri kendilerine ayırma ve Cameron'a arta kalanları servis etme uygulamasını kısa sürede keşfetti ve engelledi.

Cameron onun kendisinden yararlanma biçimleriyle ilgili öfkesini eğlenceli buldu. "Bu insanlar buraya ilk taşındığımda beni hayatta tuttular ve Danny'ye benim için baktılar. Onlara haksızlık etmiyorum."

"Onları küçümsemekle, onlar yumuşak biftek ziyafeti çekerken tuzlu domuz eti yemek arasında dünya kadar fark vardır."

Cameron omuz silkti. "Nasıl istersen öyle yap. Ev içi düzenlemeler konusunda pek iyi değilimdir."

Ainsley kaşlarını çatarak, "Belli ki hayır," dedi.

Cameron, Ainsley'nin onları buraya geri getirmekte ne kadar haklı olduğunu inkâr edemezdi. Ocak rüzgârları sert ve sertti ama kışın en kötü etkisi kısa sürede geçti ve Angelo'yla birlikte Daniel'ı da yanlarına alarak ciddi bir şekilde antrenman yapmaya başladılar. Cameron her sabah şafaktan önce kalkmayı ve güneş doğarken Daniel'la birlikte atları yola çıkarmayı dört gözle beklediğini fark etti.

Pierson henüz Jasmine'le birlikte Bath'dan gelmemiştii ve Cam adamın onu getirip getirmeyeceğini merak ediyordu. Bunun dışında eğitim tatmin edici bir şekilde başlamıştı.

Cameron'ın ahırları, birden fazla antrenörün olduğu, insanların gelip gittiğı ve iyi işleyen bir rutinin olduğu gerçek çalışma ahırlarıydı. Angelo ikinci komutandı ve bu konuda sorun yaşayan herhangi bir antrenör, ahır görevlisi veya jokeyin gitmesi istenirdi. Angelo atları en az Cameron kadar iyi tanıyor ve eysiz olarak atların üzerinde kayarak onları zamana karşı koşturabiliyordu. Cam'le en uzun süre çalışan eğitimler Angelo'ya saygı duymaya başlamıştı, "O Romany ne yaptığını biliyor," diyorlardı.

Cameron'a gelince, Berkshire rüzgârını saçlarında hissettiğinde ve genç atların salon çizgisinden kendisine doğru gelen heyecanını hissettiğinde, sıkıntısı uçup gitti. Bir kez daha uyanık ve canlıydı. Daniel ile birlikte her öğleden sonra eve döndüklerinde Cameron'ın hayatında bir başka parlak nokta daha vardı: Ainsley.

Sanki hayatı boyunca orada yaşamış gibi ev halkına sorunsuzca uyum sağladı. Cameron'la zorunlu haller dışında pek konuşmayan kahya, Ainsley ev işleriyle ilgili her konuda ona sorular sordukça Ainsley ile sürekli sohbet ediyordu. Ainsley'nin artık kendi anahtarları vardı ve kahya herhangi bir soru geldiğinde "Hanımefendilerine sorayım" demeye başladı.

Buradaki personel sessiz, gösterişten uzak, iyi eğitimli hizmetkârlardı, yemeklerin kaymağını yeme alışkanlıkları artık sona ermişti. Ainsley hakkında şarkılar söyleyip dans etmeseler de en azından ona saygı duyuyorlardı.

Cameron ve Ainsley arasındaki tek anlaşmazlık noktası olan Cameron'ın her gece kendi yatağında uyumak için onu terk etmesi bile baharın başlamasıyla biraz hafiflemiş gibi görünüyordu.

Ya da Cameron öyle düşündü. Ainsley'nin gizlilik konusunda çok iyi olduğunu hatırlamalıydı.

Cameron'ın eski malikânesindeki kilitleri açmak kolaydı. Kapılar ve kilitler evin inşa edildiği yüz yıl öncesinden kalmaydı ve hatta birçoğu aynı anahtarla açılıyordu. Ainsley geldiği günden beri kilitleri açma alıştırmaları yapıyordu ve hizmetkârların kendileri için sakladıkları yiyecek zulasını da bu sayede keşfetmişti.

Aysız bir gecede, kendi yatak odasından Cameron'inkine kadar olan kısa mesafeyi koridorda sürünerek kat etti, saç tokası hazırды. Halının üzerine usulca diz çöktü ve bir süre içeriden gelen horultuları dinledikten sonra eski moda anahtar deliği kapağını küçük menteşesi üzerinde sessizce hareket ettirdi.

Ve kendini parlak yeni bir kilitle karşı karşıya buldu. Değiştirmiş.

Botheration.

Ainsley nefesini bıraktı ama pes etmeyi reddetti. Bu kilit için biraz daha uğraşması gerekti ve sonunda iki saç tokası gerekti ama sonunda Ainsley kilidi açmayı başardı. Kalbi hızla çarparak ayağa kalktı ve sessizce kapıyı açtı.

Ocaktaki kömürlerin ısıltısı dışında oda karanlıktı. Cameron'ın yatak odasını sık sık ziyaret etmeyi ihmal etmemişti, bu yüzden her yeri incelemişti. Dün gece saat on birde mobilyaları yeniden düzenlemeye karar vermediyse, yatağı *bu* yönde olacaktı. Devam eden horlama sesi ona haklı olduğunu söylüyordu.

Ainsley kapıyı usulca arkasından kapattı ve odanın içinde ilerlemeye başladı. "Ainsley."

Kelime sert ve netti ve ona Cameron'ın tamamen uyanık olduğunu söylüyordu. "Lanet olsun sana," dedi. "Sadece uyuyormuş gibi yaptın."

Bir kibrit akıldı ve gaz lambası parladı. Cameron yatağında doğrulup oturmuş, kuağı bir arşıfla örtölü, geri kalan kısmı ise nefis bir şekilde çıplaktı.

"Uyuyordum. Sonra kilidimi açmaya çalışan bir hırsızın kusursuz cızırtısını duydum."

"Kulakların çok iyi duyuyor olmalı o zaman." "Öyledir."

Ainsley bir adım daha attı. "Seni korkuttum mu?" Ona ürkütüğünde şiddetle söylemişti. Ainsley onu olabildiğince nazık bir şekilde uyandırmayı ve ona korkunç bir şey olmayacağını göstermeyi planlamıştı.

Cameron'ın gülümsemesi sıcaktı. "Birinin kilit açtığını duyduğumda aklıma hemen sen geliyorsun. Kilit zorlandığında çıkardığın küçük hayal kırıklığı mırıltılarından bahsetmiyorum bile. Burada ne yapıyorsun?"

Ainsley kapı ile yatağı arasındaki mesafeyi kapattı. "Kocamla uyumaya geldim."

"Ainsley."

Dizini yatağın üzerine koydu. "Sen bu konuda konuşmayı reddediyorsun ama ben de meselelerin olduğı gibi kalmasına izin vermeyi reddediyorum. Yataklar paylaşmak içindir. Özellikle de bu kadar büyük yataklar."

Cameron ona doğru hamle yaptı. Ainsley kaçmaya fırsat bulamadan kendini yatağı sürüklenmiş ve tıpkı kraliçenin mektuplarını aramak için Cameron'ın odasına girdiğı gece olduğı gibi şilteye yapışmış halde buldu. Aradaki fark, geçen sefer aşağı yukarı tamamen giyinik olmasıydı. Bu kez Cameron'ın çıplak bedeni ile Ainsley arasında arşıftan başka bir şey yoktu.

Adamın sert *vücudunun* her santimini -ellerinin gücünü, nefesinin sıcaklığını- hissetti.

"Ne kadar tehlikeli olduğumu hatırlatmama gerek var mı?" diye hırladı. "Tehlikeli değilsin."

Cameron ağırlığıyla onun bileklerini yatağı sabitledi ve ona sıcak, hınzır gülümsemesini verdi. "Hayır mı? Belki de göstermeliyim."

Onu istiyor muydu, istemiyor muydu? Akıllı bir kadın, karanlıkta tepesine dikilen ve onu baştan çıkarmaya hazır görünen bir devden korkmalıydı ama Ainsley akıllı değildi. Ya da belki öyleydi. Onunla evlenmişti.

"Gerekli değil," dedi.

Cameron onun ağzını yaladı. "Gerekli. İşlerin *fazla* evcilleşmesini istemiyorum."

Trende evlenme teklif ettiğinde ona öyle söylemişti. Bir sevgili istiyordu, eş değil.

"Peki," dedi. "Belki küçük bir gösteri."

Cameron aniden yataktan kalktı, onu da kendisiyle birlikte kaldırdı ve çarşaf düştü. Loş ışıktaki çıplaklığı, aleti uzun ve sertti, utanmaksızın istiyordu. Ainsley'nin yatağın kenarındaki pozisyonundan onu avucunun içine almak, biraz kendisine doğru çekmek kolaydı.

Cameron, Ainsley'nin tatlı dudaklarını ve dilini sikinin ucunda her tarafı gerildi. *Tanrı yardımcım olsun.* Odasına gizlice girmesine misilleme olarak onu yere yatırıp onunla derin, sert bir sevişme yapmak üzereydi ama Ainsley durumu tersine çevirdi. *Tekrar.*

Bunu daha önce ama onun erotik çizimlerini görmüş ve Cameron'ın kulaklarına fısıldadığı yaramaz şeyleri duymuştu. Ainsley saf değildi ve belli ki oynamak istiyordu.

Onun dudaklarını açmasını ve ardından sertliğinin dudaklarının arasından kaymasını izlerken neredeyse boşalıyordu. Cameron yumruklarını sıktı, kendini tutarken tüm vücudu kaskatı kesilmişti. Eğer şimdi boşalırsa, Ainsley'nin içinde olma hissini, kendisini yalamasını, ısırmasını, emmeye başladığındaki o harika çekimi özleyecekti.

"Ainsley." Sözcükler düzensiz, nefesi boğuktu. Elini kızın başına koydu, kalçalarını salladı. "Ainsley. Aşkım. Bana ne yapıyorsun?"

Ne mutlu ki cevap vermedi. Ainsley ağzını onunla meşgul etmeye devam etti, elleri onun kalçalarında kendini sabitledi.

"Şeytan kadın," diye fısıldadı. "*Sana* bunu ödetiyor olmam gerekiyordu."

Cevap olarak Ainsley onu daha çok çalıştırdı. Cameron onun ağzından dökülen kelimeleri duydu, en başta bu duruma yol açan yaramaz heceler.

Güzel, güzel Ainsley. Lanet.

Tohumları vücudundan dökülürken yüksek sesle bağırdı ve kadın nazikçe çekilip parmak uçlarıyla dudaklarını sildiğinde durmak istemedi.

Cameron hırladı, hayvani bir sestti. Ainsley ona gülümsemekle yetinince, onu kollarına alıp odanın diğer ucuna taşıdı ve ateşin önündeki kalın halıların üzerinde onunla derin bir sevişmeye başladı. Onu o kadar derinlemesine sevmiştir ki, kendi yatak odasına götürüp orada bıraktığında Ainsley derin bir uykuya dalmıştı.

Lord Pierson Jasmine'i Şubat ayının ilk haftasında teslim etti. Cameron onun salyangoz hızıyla yolda ilerleyişini ve Jasmine'in içinde bulunduğu alçak arabayı takip edişini izledi.

Cameron bindiği attan indi ve dizginlerini jokeye attı, o da hafifçe eyere fırladı. Cam at arabasını ahırda karşılamak için padoktan çıktı, ama başka bir alçak arabanın gelmesiyle şaşkınlıkla durdu.

Pierson arabasından indi ve tertemiz çizmelerinin çamurlu ya da nemli bir yere düşmediğinden emin oldu. Özenle dikilmiş kıyafetleri Cameron'ın kaba paltosu ve binici pantolonuyla keskin bir tezat oluştuyordu.

"Mackenzie," dedi Pierson. "Onu geri getirdim. Bu sefer domuz kahvaltısı yapmayacaksın, değil mi?"

Cameron ikinci arabanın yaklaşmasını ve durmasını izledi. "Peki bunun içinde ne var?"

"Bir aygır. Adı Raphael'in Meleği ve bana sorun çıkarıyor. Onu benim için halletmeni istiyorum." "Peki bunu neden yapmalıyım?"

"Bana St. Leger'i kaybettirdiğin için. Raph's Angel'ı kimse istemiyor ama herkes onu satılabilir hale getirebilecek birinin varsa o da sensin diyor. Bunu benim için bir iyilik olarak yapacağını düşündüm."

Jasmine'in arabası ahıra kadar götürülmüştü. Angelo onu indirmeye başladığında Daniel ve Ainsley sihirli bir değnek değmiş gibi ortaya çıktılar.

Pierson yüksek sesle, "Ve o Romany'yi atlarımın yakınında istemiyorum," dedi. "Atın bu kadar kötü olmasının nedeni *o ise* hiç şaşırmam."

Ainsley döndü, duydu ve ağzını açtı. Cameron onu engellemek için elini kaldırdı.

Cameron, "Angelo'nun hiçbir sorunu yok, Jasmine'in de hiçbir sorunu yok," dedi.

Pierson'ın ağzını burnunu kırmayı, onu arabaya geri atmayı ve evine göndermeyi tercih ederdi ama Cameron kendini kontrol etti. Jasmine'i eğitmek istiyordu -onu bu piçten kurtarmak istiyordu- ve eğer Pierson'ı kızdırırsa, adam Jasmine'i tekrar alıp götürecekti.

Cameron Angelo'yu uzaklaştırmak için döndü ama Angelo çoktan Jasmine'den uzaklaşmış, onu Pierson'ın damatlarından birine bırakmıştı. Angelo buna uyacaktı.

Cameron'ın adama güvenmesinin nedeni de buydu.

"Peki," dedi Cameron. "İkisini de bırak. Newmarket'ta görüşürüz."

Pierson sevinmedi bile. Sadece uzun burnunun ucuyla baktı ve Bath'daki aşırı süslü evine geri dönmeye hazır bir şekilde arabasına döndü.

Ainsley dudaklarını birbirine bastırdı. Cameron'ın Pierson'a düşündüklerini haykırmamak için nasıl bir mücadele verdiğini biliyordu. Jasmine'in hatırı için öfkesini tutmayı seçmişti.

Zavallı Jasmine yolculuktan dolayı biraz sarsılmış görünüyordu. Tüyleri köpük içindeydi ve gözleri kocaman . İyi bir masaj ve sinirlerini atabilmesi için padokta bir gezinti, ihtiyacı olan şey buydu.

Ancak Pierson'ın seyisi Jasmine'i doğrudan U şeklindeki ahır avlusundaki bir durağa götürmeye başladı. Jasmine belli ki gitmek istemiyordu. Eğer Ainsley bir yargıç olsaydı, fırsatını bulduğu anda kaçardı.

"Bırakın koşsun," dedi Ainsley. "Angelo."

Angelo hiçbir şey söylemedi, başka bir bölmenin kapısına yaslanıp izledi.

Damat başını salladı. "Lord Hazretleri'nin emri, leydim. O güvenli bir şekilde kilit altına alınana kadar eve gitmemize izin vermeyecek."

"Atlar kilitli sevmezler."

Ainsley bunu çocukken öğrenmişti ve Cameron'ı her gün izlerken görmüştü. bir atınız varsa, tercihen sakın ve yatıştırıcı atla padokta dolaşmasına ve korkutucu yeni yerleri araştırmasına izin verirsiniz. Yeni atın kendini güvende hissetmesi, bir şeylere alışması için zamana ihtiyacı vardı.

Damat iç çekti. "Lord Pierson beğendi, ben de işimi seviyorum, o yüzden içeri giriyor, affınıza sığınıyorum leydim."

Ainsley kollarını kavuşturdu ve onun gitmesine izin verdi. Lord Pierson gittikten sonra olanlar farklı olacaktı.

Jasmine gergin bir şekilde dans etmesine rağmen damatla kavga etmedi. Aygır dışında her şey yolunda gidebilirdi.

Gece boyunca kapalı kalmak istemiyordu. Raphael'in Meleği arabasından indirilir indirilmez homurdandı, dans etti ve onu susturmaya çalışan iki damadı fırlatıp attı. Cameron ona doğru koşmaya başladı ve Angelo müdahale etmeye cesaret edemeyerek izlerken yumruklarını sıkı.

Jasmine aygırın sesini duydu ve neler olduğunu görmek için arkasına baktı. Korkuyla değil, yaramaz bir çocuğun hesapçı gözleriyle. "Ona dikkat et," diye uyardı Ainsley.

Seyis ona sinirli bir şekilde kaşlarını çatı. *O*, malikânenin sıradan bir hanımı, deneyimli bir seyise atları nasıl idare edeceğini söylemeye cüret ediyordu.

Aygır ulaşamayacağı bir yerde dans etti, Jasmine'i gördü ve ona doğru yöneldi. Jasmine arka ayaklarını salladı ve kuyruğunu havaya kaldırdı; bu, bir hanımefendinin azgın bir beyefendiye kalçalarını sallamasına eşdeğer bir hareketti.

Aygır alçak sesle kişneyerek ona doğru koştu, iki bin kiloluk siyah at dar avluya daldı. yollarından çekildi ve Jasmine son anda heyecanlanınca Ainsley kenara çekildi.

Jasmine başını kaldırarak yular ipini kopardı ve çılgınca bir çıkış yolu arayarak etrafında döndü. Aygır onu hapsedmek için saldırdı ve her iki at da doğruca Ainsley'e doğru savruldu.

Bölüm 24

Ainsley'nin dünyası yavaşladı. Angelo'nun gözlerinin açıldığını, seyisin aygıra doğru hamle yaptığını gördü. Jasmine'in terli kahverengi postu çok yaklaştı, kısırağın sırtı şaha kalkarken dalgalanıyordu. At etinden kocaman bir duvar olan aygır, Jasmine'in savrulan toynaklarından sıyrıldı ve doğrudan Ainsley'ye doğru savruldu.

Ainsley kendi bağırışını duydu, onları korkutmak için kollarını kaldırdığını hissetti. Sonra heyecanlı atın keskin kokusu, aygırın ön ayakları ve uçuşan toynakları, kocaman göğsü, sıcak nefesi, geniş kırmızı burun delikleri, beyaz çerçevele gözleri.

Seyislerin ve Daniel'in bağırışlarını, diğer atların kişnemelerini ve hepsinin üzerinde Cameron'ın korkunç ve sert sesini duydu.

Jasmine ve aygırın birleşik gücü Ainsley'yi canlı canlı ezmeye gelmeden hemen önce, Ainsley havaya doğru yükseldiğini hissetti. Sıkı bir bant göğsünü sıkarak nefesini kesti ama hızla yukarıya ve arkasındaki ahırın tepesine doğru kaydı.

Her iki at da Ainsley'nin durduğu duvara çarparak tahtaları parçaladı. Ainsley ahırın arkasındaki yumuşak samanların üzerine düştü ve ona dolanmış gibi görünen Angelo'nun üzerinden yuvarlandı.

Jasmine ve aygır köşedeki ahırdan ve geldikleri yoldan çıktılar. Avludan çıkıp tarlalara doğru yola koyuldular, yeşilin üzerinde iki at çizgisi.

Angelo ayağa fırladı. "İyi misiniz leydim?" Elini Ainsley'e uzattı, o da bronz can simidini tuttu.

Sanırım öyle. Ainsley konuşmak için ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Cameron kırık kapıyı fırlatıp açtı ve Ainsley'i ayağa kaldırdı.

Ainsley kendini Cameron'ın demir gibi güçlü kolları arasında ezilmiş buldu.

"Ainsley." Sesi kırıktı. "Yüce Tanrım..."

Ben iyiyim. Yine kelimeler gelmiyordu. Nefes alamıyordu, yutkunamıyordu, hissedemiyordu. Ellerini adamın omuzlarına koymaya çalıştı ama elleri gevşekçe kaydı. *Şok,* diye düşündü. *Kalbim tekrar atmaya başladığında iyi olacağım.*

Cameron şeyeyi Ainsley'nin dudaklarına götürdü, metal soğuktu ve viskinin yanığı ağzının içine damladı. Ainsley öksürdü, yutkundu ve biraz daha öksürdü.

"Cam," diye fısıldadı. Gözleri yaşlarla doldu ve taşı.

Cameron ona sarıldı. Ainsley Cameron'ın içine gömölüp gözlerini kapattı ve dehşet içinde kaldı. Bu çok yakındı.

"Jasmine'in iyi olduğundan emin ol," dedi endişeyle.

"Angelo onun peşinden gitti."

"Angelo." Kelime Ainsley'nin boğazında düğümlendi. "Beni yoldan çekti."

"Evet, ben de onun için bir madalya yaptırıyorum. Kahretsin, Ainsley." Cameron onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Düşündüm ki ..." Boğazı düğümlendi ve kirpiklerinde nem oluştu. "Seni kaybettiğimi sandım."

"Angelo hızlı düşünen biri." Fısıltısı hâlâ çok zayıftı ve kelimeler kaybolmuştu.

Cameron onu öperken dudakları titriyordu. Ainsley ona tutundu, Cameron onun dönen dünyasında bir çapaydı. Yuvarlanmasını engelleyen tek şey oydu ve ona sımsıkı sarıldı, onu çok sevdi.

"Mackenzie!" Lord Pierson'ın sesi avluda çınladı. "Sana o Romany'yi atlarımdan uzak tutmanı söylemiştim."

Cameron, Ainsley'i bir kenara bıraktı, nezaketin ta kendisiydi ve sonra ahırın kapısını kırarak açtı ve Lord Pierson'ın üzerine yürüdü. Ardından gelen İskoçça ve iğrenç küfürler avluyu doldurdu ve Pierson'ın ağlamaklı protestolarını bastırdı.

Ainsley dizleri titreyerek ahırın avlusundan çıktığında Cameron Pierson'ı arabasına atıyordu.

Pierson'ın arabacısı ve seyisleri efendilerine yardım etmek için hiçbir şey yapmıyordu. Cameron'ın seyisleri ve jokeyleri öfke ve tiksintiyle parlıyordu. Asi aygır Angelo tarafından yakalanmış, koca başını Angelo'nun ellerine doğru eğerken Romanyalı onunla nazikçe konuşuyordu.

Hala yakalanması zor olan Jasmine, bir dizi seyis ve Daniel onu köşeye sıkıştırmaya çalışırken padokta dolanıyordu.

"Lanet olası aygırını da al ve defol," diye bağırdı Cameron. Sesi boğuk çıkıyordu, içindeki canavar artık zapt edilemiyordu.

Pierson inanılmaz bir şekilde hâlâ ona karşı çıkıyordu. "Eğer aygır giderse, Jasmine'i alamazsın."

"Çıkarın onu o zaman. Lanet atlarınızı gözümün önünden çekin!"

"Cam." Ainsley ona doğru acele etmeye çalıştı ama ayakları çok yavaş, sesi çok yumuşaktı. "Hayır, Jasmine'i kaybetme."

Seyisler onun geçmesine izin vermek için hareket etti, erkekler öfkeliydi ama ona değil. "İyi misiniz leydim?" diye sordu birden fazla kişi.

"Evet, teşekkür ." Sesi soluk soluğaydı. "Cam."

"Karımın iyi olup olmadığını sorma zahmetine bile girmediniz."

Pierson, "Burada hiç bulunmaması gerekiyor," dedi. "Kadınların yeri yataktır, ahır avlusu değil."

Cameron'ın yumruğu parladı ve Pierson yüzü kanlar içinde geriye, arabanın içine düştü. Cameron arabanın kapısını çarptı ve arabacı kutuya sıçrayarak aracı hızla döndürdü.

Arabanın acele eden tekerlekleri Cameron'ın üzerine çamur sıçrattı ama Cameron fark etmeden Ainsley'ye döndü. Pierson'ın arabası yola doğru ilerlerken Angelo aygırı arabasına sokmayı başardı. Seyis onu arabaya kapattı ve Angelo da Jasmine'i almak üzere tarlaya gitmek üzere arabadan indi.

"Cameron," dedi Ainsley, Cameron'ın kolları tekrar ona sarılırken. "Jasmine'i kaybedemezsin. O atı seviyorsun."

"*Seni* neredeyse kaybediyordum. Pierson'ın canı cehenneme."

"Ama Jasmine. Onunla gitmek istemiyor." Ainsley tepki başladığını hissetti, zihni siyah atın vücudunu ve toynaklarının onu ezmek için savruluşunu tekrar gördü.

Bacakları tutmazken Cameron onu yakaladı. Onu kollarına alıp hızla eve götürdü, izlemek için dışarı fırlayan hizmetçilerin yanından geçip merdivenlerden Ainsley'nin yatak odasına çıktı.

Ainsley'i şöminenin yanındaki şezlonga oturttu ve Ainsley zayıf bir elini yüzünün önünde salladı. "Hayatım ne zaman bu kadar dramatik oldu?"

"Benimle evlenmeyi kabul ettiğinde. Burası çok soğuk." Ainsley'nin geniş yatak odasında soba değil şömine vardı ve Cameron ocağa daha fazla kömür atarak gömleğini daha da mahvetti.

Ateş yükseldi ve oda Ainsley terleyene kadar ısındı. Ya da belki de gecikmiş şokun sıcaklığıydı.

"Gitme," diye fısıldadı.

"Hiçbir yere gitmiyorum, aşkım."

"Ama Jasmine." Ainsley'nin dişleri takırdadı. "Öyle bir niyeti yoktu. Sadece atlık yapıyorlardı. Ben yanlış yerde duruyordum."

"Ainsley, kapa ."

Cameron büyük bir sürahidan leğene su damlattı ve bir havluyu ıslattı. Ainsley'nin yırtık eldivenlerini ondan çekip aldı ve kirlenmiş ellerini silmeye başladı. Su, Ainsley'nin düşerken avuçlarının kesildiği yeri acıtıyordu.

"Ellerin de bir o kadar kirli," dedi Ainsley. Aynada kendini gördü ve gülmeye başladı. "Yüzüm de öyle. Berbat görünüyorum."

"Sus artık."

Ainsley kapının dışında sesler duydu. İki hizmetçi ve bir uşak ellerinde bir küvet ve buharlı su dolu bidonlarla içeri girdiler ama Ainsley Cameron'ın onları çağırdığını hatırlamıyordu. İyi ki de hatırlamıştı. Ahırın avlusundaki çamur ve kapının üstünden boş ahıra doğru çabalayarak yaptığı yolculuk onu kir ve at artıklarıyla kaplamıştı.

Cameron'la evine musluk taktırması konusunda konuşması gerekecekti; hizmetçiler suyu arka merdivenlerden yukarı taşımak zorundaydı. Gerçekten de onlar için çok uzaktı. Onlara yardım etmek için Cameron'dan ayrılmaya çalıştı ama Cameron onu engelledi.

Onlara tek söylediği "Soğumadan acele edin," oldu.

Suyun şırıltısı cennet gibi geliyordu. Hizmetçiler küveti çabucak doldurdular ve sonra Ainsley'i soymak için kalmaya çalışan hizmetçi kadın da dahil olmak üzere tüm hizmetçiler dışarı çıktı. Cameron kapıyı kapatıp kilitledi.

Ainsley binici kıyafetinin düğmelerini çekiştirdi ama bir tanesini bile açmayı başaramadı. Cameron onu kükreyen ateşe bakacak şekilde çevirdi ve tüm düğmeleri kendisi çözdü.

"Bu konuda oldukça yetenekli olmaya başladın," dedi.

Cameron sırtındaki çuha korseyi sıyırdı ve çıplak bileklerini ovuşturdu. "Çok üşümüşsün. Yaralanmadığına emin misin?"

"Birkaç çürük sanırım."

"Birkaç taneden fazla." Cameron korsesini gevşetip çıkardı, eli sırtındaki hassas noktalara gitti. "Ama bunlar senin kurtarılmandan kalma. Tanrı'ya şükür kırılan bir şey yok."

"Tanrı'ya ve Angelo'ya şükürler olsun. Ötedeki ahırdan buraya tırmanması çok zekice."

Cameron'un iki küçük kabin yerine tek büyük kabine ihtiyaç duyması halinde hareket ettirilmek üzere yapılmış tahta duvarları görmüştü. Angelo onun ayağa kalkmasına yardım ederken Ainsley bunu dalgınlıkla not etmişti, önemi gerçekten fark etmemişti.

"Onu öperdim," dedi Cameron. "Eğer bu ikimizi de hasta etmezse. Ama maaşında büyük bir artış olacak."

"Bana ailesinin yaşadığı kanal teknelerinden bahsetti," dedi Ainsley. "Onları görmeyi çok isterim. Hiç Roman kanal teknesine binmedim. Ya da herhangi bir kanal teknesine. Bir hanımefendinin yapabileceği bir şey olmadığı söylendi bana."

"Seni onun kanal teknesine götüreceğim ve ailesi bizi Thames'ten Avon'a götürüp tekrar geri getirecek, ama seni ısıttıktan sonra."

Cameron önünde diz çökmüş, çoraplarını çekiştirerek çıkarıyordu, vücudunun geri kalanı çıplaktı. Ainsley bunun ne zaman olduğunu merak etti ve sonra Cameron onu kollarına alıp sıcak suyun içine bıraktı.

Su yakıyor, acıtıyor ve çok iyi hissettiriyordu. Ainsley arkasına yaslandı ve sıcaklığın hislerini köreltmesine izin verdi.

Atlardan korkmuyordu - korkmadığını söylüyordu kendine. Onlar hayvanların yaptıklarını yapan hayvanlardı ama bir hayvan yüzünden ölmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Eğer Angelo bir an bile yavaş davransaydı ...

"Lanet Pierson," diye homurdandı Cameron. "O lanet aygırı getirmesini ben istemedim. Onu öldürmeye hazırdım. Eğer yaralanmış olsaydın, onu öldürürdüm. Kendimi durduramazdım."

Ainsley damlayan elini kocasının koluna koydu. Cameron'ın gömleği çoktan ıslanmıştı ve sabırsızlıkla gömleğini çıkardı.

Ainsley başını Cameron'ın çıplak omzuna yasladı, omzun sıcaklığını ve sertliğini seviyordu. Bu güçlü ve güzel adam ona aitti. Londra'daki papaz ona bunu söyletmişti. *Bedenimle, tapıyorum.*

Cameron onu bıraktı ama sadece sabun keki alıp her yerini yıkamaya başlamak için. Sırtını ve kollarını ovarken üzerine sabun bulaştı, sabunlu ellerini karnına doğru kaydırды.

Ainsley, "Benimle gel," diye önerdi.

Cameron bir kahkaha attı. "Ben çok büyüğüm."

"O zaman büyük bir küvet yaptırmalıyız. İki kişi için yeterince büyük bir tane. Yeni *banyomuzda*. Modernleştirmeye başlamak için gerçekten birkaç inşaatçı tutmalısınız."

"Sus." Cameron onun kulağını ısırdı. "Bırak seninle ilgileneyim, aşkım."

Ainsley kendisiyle ilgilenilmesinden hoşlanıyordu. Cameron ellerini tekrar Ainsley'nin beline doladı, sabunu göğüslerinin altından yukarı doğru kaydırды ve Ainsley mutluluk içinde arkasına yaslandı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı.

Muhtemelen bunu söylememeliydi - böyle duygular ister miydi? Ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onu seviyordu ve hepsi bu kadardı.

Cameron onu öperek spekülasyonlarına son verdi.

Ondaki vahşetin tadını aldı, içinde tuttuğu öfke ve korkunun. Öpüşürken ağzı titreyerek bıraktı. Cameron, Ainsley'i küvetin dışına yarı kaldırdı ve su kenarlardan ve onun üzerinden aktı.

"Benim Ainsley'im," diye fısıldadı öpücükler arasında. "Benim."

Evet, Ainsley söylemeye çalıştı. Seninkini.

Cameron'ın nefesi etini sıcak sudan daha iyi ısıttı. Sert, küt parmaklar hâlâ sabunla kayganlaşmış olan vücudunda gezindi. Cameron onun ağzını kendi ağzıyla açtı, sert ve ısırıcı öpücükler kondurdu.

Onu kucakladığı gibi sudan çıkardı. Cameron onu kucağına alarak yatağa taşıdı ve hizmetçinin ateşin yanına bıraktığı havlularla onu kurulamaya başladı. Ainsley'nin teni ısındı, havluların sürtünmesi iyi geldi.

Özellikle havlunun sıkılaşmaya başlayan meme uçlarına değmesi hoşuna gitmişti. Cameron eğildi ve esmer bir noktayı ağzına aldı ve Ainsley inledi. Cameron dilinin ucuyla meme ucunu okşarken ve onu tekrar emerken yatağa yaslandı.

Ainsley, adamın bacaklarının arasına sardığı havluyu çekti. Gözlerini kapadı ve bir iç çekiş daha çıkardı, hınzırca şehvetli bir yerde daha fazla sürtünme.

Cameron'ın gözleri karardı. Havlunun uçlarını ondan aldı ve kendisi çekti, küçük çekiştirmelerle dişi yerlerini okşadı. Kadından bir zevk sesi yükseldi. Cameron baskıyı sürdürdü ve Ainsley korkuları eriyerek ona oldu.

Cameron havluyu ustalıklarla kullandı. Yatak sırtında yumuşaktı, Cameron'ın sıcak vücudu onunkinin üzerindeydi. Adam kıza ağır geliyordu, sert göğsü kızın göğsüne baskı yapıyordu, havlu da aralarında duruyordu. Cameron havluyu tekrar çekiştirdi ve sıcak ateş onu kendinden geçirdi.

Ainsley bacaklarını ona doladı, ıslak ayakları botlarına değdi. Ağzından çıkan seslere engel olamadı, inlemeleri ve çığlıkları ölmekte olan öğleden sonranın kasvetinde yüksek sesle duyuluyordu.

Cameron havluyu da yanına alarak ondan uzaklaştığında Ainsley inledi. Cameron'ın ağzı sert bir çizgi halindeydi, kaşları aşağıya doğru çekilmişti. Giysilerinin geri kalanını çıkardı ve hâlâ dolu olan küvete girdi. Ayağa kalkarak üzerine su ve sabun döktü, ahırdaki kiri temizledi.

Ainsley dirseklerinin üzerine kalktı ve manzaranın tadını çıkardı. Cameron'ın vücudu suyla parlıyordu ve sabun göğsüne, omuzlarına ve uzun, koyu renkli ereksiyonuna yapışmıştı.

Kendini duruladı ve taşaklarını kaldırarak oradaki sabunu temizledi. Sabun köpükleri bacaklarından aşağıya doğru ilerledi, sonra Cameron ellerini durulamak için eğildi ve yüzünü suyla ovdu.

Kendini kurulumak için bir havlu daha kaparak dışarı çıktı. Ainsley onun kendisine doğru izledi, uzun boylu tanrı kocasının saçlarını koyulaştıran ve geniş omuzlarına damlayan suyu. Elleri, kolları, boynu ve yüzü derinlemesine bronzlaşmıştı, alt bacakları da öyle, eteğin örttüğü deri daha solgundu.

Ainsley, Cameron'ın onu yataktan kaldırıp bir sandalyede, uzun kanepede ya da yerde, yanan ateşin önünde düşündü. Ama Cameron havluyu fırlatıp attı ve Ainsley'i tekrar yatağa bastırdı.

Cameron onun ağzını yaladı, nemli, sıcak vücudu onunkinin üzerinde harika bir şekilde ağırlaştı. "Seni neredeyse kaybediyordum," dedi, sesi sertti. "Seni asla kaybetmek istemiyorum. Asla."

Ainsley'nin kalbi hızla çarpıyordu. Paris'te ve Monte Carlo'da insanların *ondan altı ay içinde bıkaçağını* söylediklerini duymuştu.

Cameron artık ondan bıkmış görünmüyordu. Göğüslerine inmeden önce çenesine ve boynuna öpücükler kondurdu. Onu emdi, ağzı sıcak ve ıslaktı, sonra bacaklarını ayırdı ve kendini içine kaydırıldı.

Havlu onu sıcak bir şekilde ovmuştu ama Cameron içine girdiğinde her şey ıslak ve kaygandı.

Durdu, yüzleri birbirine yaklaştı ve Cameron onun gözlerinin içine baktı. Orada çok fazla ihtiyaç, acı, çok fazla yalnızlık gördü. Korku. Güçlü, tehlikeli Lord Cameron Mackenzie korkuyordu.

Ainsley konuşamıyordu, adamın içinde kaskatı kesilmesinin verdiği his onu kelimelerden mahrum bırakıyordu. Onun keskin korkusuna yapabileceği tek şekilde, onu severek karşılık verdi.

Cameron yavaşça hareket etti, ilk hamleyi aynı derecede yavaş bir diğeri izledi. Çok büyüktü, ama onun içindeymiş gibi hissetmek hoşuna gidiyordu. Geniş yatak arkasındaydı ve Cameron'ın sıcak, sert vücudu onunkinin üzerindeydi. Her zamanki gibi kendini geride tutmuş, ağırlığını yumruklarına verirken kasları gerilmişti.

Cameron'ın teninin sıcaklığından başka hiçbir şey yoktu, onun uyarılması onu

harika bir şekilde yayıyor, nemli saçları yanağına su damlatıyordu. Birlikte sallandılar, ileri geri, Cameron şimdi daha hızlı hareket ediyor ve sonra daha hızlı. Sonunda çaresizlik içinde onun içine doğru ilerliyordu, vücutları birbirine

kayganlaşmıştı,

Birleşme şiddetliydi. Vahşi doruk dalgaları Ainsley'nin üzerinde yuvarlandı ve onu Cameron'a kaldırdı. Cameron onunla birlikte homurdandı ve Ainsley'nin zevki odada çınladı.

"Ainsley'm," diye fısıldadı Cameron kırık bir sesle. "Seni kaybedemem. Asla. Asla, asla. . ." Sözlere vücuduyla birlikte hareket etti, Cameron kontrolünü kaybetti. "Benim tatlı, sıkı, güzel *karım*."

Ainsley onun adını haykırdı, bu sese bayılıyordu. Cameron devam etti, vücutları birbirine yaklaşıyor, Cameron'ın sözleri iniltiye dönüşüyordu.

Sonra birlikte, vücut vücuda, evlilik yatağının geniş, rahatlatıcı kucağına düşüyorlardı.

Cameron Ainsley'nin tenini okşadı ve onun ne kadar yumuşak olduğuna bir kez daha hayret etti. Ainsley güçlü bir kadındı ama hiçbir kabalık yoktu. Teni saten gibiydi, şimdi ter ve banyodan gelen suyla pürüzsüzleşmişti.

Bugün onu neredeyse kaybediyordu. Cameron aygırın kocaman gövdesini Ainsley'e doğru savuruşunu ve Ainsley'nin o köşede sıkışıp kalışını izlediğinde tüm dünyası yıkılmıştı.

Ona asla zamanında ulaşamayacağını biliyordu. Cameron Mackenzie bir ata göz diktiği için sevdiği kadının ezilerek ölmesini izlemek zorunda kalacaktı. Sadece Angelo'nun çabukluğu onu kurtarmıştı, Cameron'ın asla karşılığını ödeyemeyeceği bir davranıştı bu.

Cameron Lord Pierson'a bağırıp çağırmıştı ama suçun kendi ayaklarında olduğunu biliyordu. Eğer Pierson'a Jasmine'i geri getirmesi için baskı yapmasaydı, Ainsley asla orada durup Jasmine için mırıldanırken, bir ton tehlikeli at eti onu öldürmek için elinden geleni yapıyor olmayacaktı.

Cameron'ın eli titreyerek yorganı kızın üzerine örttü ve Ainsley uykulu bir şekilde gülümsedi. Bencilliği yüzünden bir daha asla göremeyeceği bir gülümsemeydi bu.

Pierson aygırla birlikte Jasmine'i de götüreceğini haykırdığında, onları bırakmaya karar vermek kolay olmuştu. Ainsley lanet olası bir attan çok daha değerliydi ve her zaman da öyle kalacaktı.

Ainsley'nin gözleri kapanmasına rağmen gülümsemesi devam etti. Cameron kendi vücudunun gevşediğini hissetti, panik sonrası yorgunluğun çöküşü yoğun sevgiyle birleşmişti. Göz kapakları ağırlaştı, içindeki her şey onu bırakmasını, unutuşa dalmasını, uyumasını istiyordu.

Panik onu etkiledi. Cameron yataktan kaymaya başladı ama Ainsley'nin gözleri birden açıldı. Onun elini tuttu.

"Hayır, henüz değil," dedi telaşla.

Cameron onu alnından öptü. "Gitmem gerek tatlım. Seni incitmek istemiyorum." Bu gece Ainsley'nin yanında bile kendi reflekslerine güvенеbileceğinden emin değildi.

Ainsley'nin tutuşu sıkılaştı. "Lütfen, henüz değil. Hâlâ titriyorum. Sadece uyuyana kadar. Lütfen."

Cameron onun yüzündeki keskin korkuyu gördü. Ainsley iyi olduğunu, her şeyin yolunda gittiğini, Angelo'nun zamanında geldiğini söyleyebilirdi ama Cameron olayın onu çok korkuttuğunu gördü.

Onun rahatlamasını istiyordu. Cameron'ın omurgasından aşağı soğuk bir korku parmağı süzülürken bile, ondan uzaklaşamayacağını biliyordu, şimdi değil. Şu anda, onun huzuru ile kendi huzuru arasında seçim zorunda kaldığında, Ainsley'ninkini seçti.

Cameron tek kelime etmeden başını salladı.

Ainsley gözle görülür biçimde rahatladı. Cameron yorganı ikisinin de üzerine çekti, Ainsley'nin sıcaklığına doğru kıvrıldı ve onu kendine doğru çekti. Ainsley tatlı bir güvenle gözlerini kapattı.

Cameron ateş çıkırdarken ve pencere yaklaşan geceyle kararırken bekledi. Cameron ona sarılırken Ainsley uykuya daldı, vücudu yavaşça aldığı nefeslerle nazikçe hareket ediyordu.

Artık gidebilirdi. Cameron yataktan kalkıp kapıya doğru ilerleyebilir, yatağına girip yorgun uykusunu karşılamak üzere kendi odasına gidebilirdi.

Hareket etmedi. Odanın sessizliği, yanan kömürlerin tıslaması ve evin saçaklarının altından esen rüzgâr gibi rahatlatıcıydı. O ve Ainsley bu yuvada birlikte güvendeydiler, sıcaktılar ve birbirlerini rahatlatıyorlardı. Dinginlik, Cameron'ın ihtiyacı olan şeydi. Ainsley ile birlikte olmak için dinginlik.

Oda karanlığa gömülürken vücudu gevşedi. Kısa süre sonra Cameron Ainsley'nin sıcaklığından, varlığından ve kokusundan başka bir şey bilmiyordu. Sonra, unutuş.

Ainsley gözlerini güneş ışığına açtı ve kendini kocasıyla burun buruna buldu. Cameron yan yatmış, yanağını yastığa dayamış, yorganı üzerinden atmıştı.

havasız odada. Gözleri kapalı, saçları dağınıktı. Hafifçe açık ağzından belli belirsiz bir horultu çıkıyordu.

Lord Cameron Mackenzie onunla yatıyordu.

Bölüm 25

Ainsley onu incelemek için dirseğinin üzerinde yükseldi. Cameron, kolları yastığının altında kıvrılmış, çıplak bacaklarını açmış, yatan bir canavar gibi uzanıyordu. Sabah güneşinin ışıkları kalçalarının arkasında birikmiş, tel tel saçlar yara izlerinin arasından derisinin tozunu alıyordu.

Adamın vücudunu daha önce hiç bu şekilde, derisinin kırıldığı ve oyulduğu yerleri açıkça gösterecek şekilde görmemişti. Yara izleri kalçalarından yukarıya doğru kıvrılıyor ve arka tarafındaki sıkı tümseklerin arasına dalıyordu. Yarıktaki deri tamamen kazınmıştı.

Cameron, Kont Durand'ın kendisiyle alay ettiği o korkunç günde de tıpkı böyle yatmış olmalıydı; yüzükoyun, uykuya dalmıştı. Ainsley, Cameron'ın her gece kilitlediği yatak odası kapısının ardında bile olsa, bu pozisyonda uyumakta kendini güvende hissetmesinin ne kadar sürdüğünü merak etti. Uzun bir süre, diye düşündü.

Şimdi sert bir şekilde uyuyordu, vücudu , gözlerinin köşelerini belirleyen çizgiler bile yok oldu.

Ainsley ona dokunmadı. Tekrar uzandı ve güneş ışığı onu sıcak uykusuna geri döndürene kadar kocasını izledi.

Cameron'ın kalçasına bir şey dokundu ve Cameron gözlerini açtı. Oda güneş ışığıyla aydınlanmıştı, aşırı yakılmış ateşten dolayı yakındı. Cameron sıcak çarşaf ve battaniyelerin arasında yatıyordu ve Ainsley ona sarılmıştı. Ona çarpan şey Ainsley'nin dizi idi.

Yumuşak kokulu bedeni onunkine sokuldu, sıcaklığı bir kucaklama gibiydi. Güneş ışığı sarı altın rengi saçlarına ve tenine değen kirpiklerine dokunuyordu. Dolgun kollarından biri başını kucaklarken, diğeri vücuduna yaslanmış, eli yatağın üzerindeydi.

Son derece güzeldi.

Cameron'ın beyinde, Ainsley'nin onu irkiltip uyandırmasına rağmen tepki vermediğinin farkına vardı. Yumruk sallamamış ya da onu kendisinden uzaklaştırmaya çalışmamıştı. Huzura, onun yatak odasının sıcaklığı ve aydınlığındaki bu ana uyanmıştı.

Ainsley farkında olmadan uyumaya devam etti ve Cameron'ın üzerine garip bir durgunluk çöktü.

Korkuları birer birer çözüldü ve onu serbest bıraktı.

Burada, Ainsley'nin yatağında, içinde dolaşan canavardan, başkalarının acımasızlığından güvendeydi. İçgüdüsel olarak ona karşı tepkisini yumuşatmış olmalıydı, uykusunda bile onu koruması gerektiğini biliyordu. Ainsley'nin dokunuşuyla, kokusuyla ilgili bir şey onu yatıştırmış ve hareketsiz kalmasını sağlamıştı.

Cameron nefesini bıraktı, rahatlaması o kadar büyüktü ki dünya onu içine alamayacak kadar küçük görünüyordu. Ainsley bunu yine yapıyordu, onu uyandırıyor, griyi kovuyor, yaşamasına izin veriyordu.

Uzandı ve parmakları titreyen kızın saçlarını düzeltti.

Ainsley boğazından küçük bir ses çıkardı ve gözlerini kırptırarak açtı.

Bir an uykulu bir şaşkınlıkla ona baktı, sonra sıcak bir gülümseme yayıldı.

"Cam," diye fısıldadı. "Sen kaldın."

Cameron elini kızın çıplak tarafına doğru kaydırды ve yorganın altında sıcacık duran göğsünü avuçladı. "Seninle uyanmanın bir avantajı olduğuna karar verdim."

Gülümsemesi sinsiliğe dönüştü. "Ah, evet?"

Cameron diliyle onun dudaklarını araladı. Ainsley alt dudağını ısırды ve Cameron'ın sertliği zonkladı.

"Kesin bir avantaj," dedi.

Cameron onun üstüne yuvarlandı. "Tüm avantajı kullanıyorum."

Cameron kolayca içine girdiğinde Ainsleynin gülümsemesi genişledi. "Anlıyorum," dedi.

Cameron, yatağının güvenliği ve sıcaklığı içinde onu yeni bir güçle sevmeye başlayarak onu susturdu.

"Angelo."

Angelo binmekte olduğu atın kolanını çözmeyi bitirdi ve eyeri çıkardı. Eyeri duvardaki bir kancaya taşıdı, üzengileri katladı ve atın bakımı bittikten sonra temizlenmesi için bıraktı.

Cameron, Angelo'nun bir köri tarağı alıp yularlı atın terli derisini yüzmeye başlamasını izledi. Ödüllü yarışçı keyifle gözlerini yarı kapadı.

Angelo hiçbir şey söylemedi, her zamanki gibi Cameron'ın aklında ne olduğunu görmek için bekliyordu. Sert metal fırçayı dairesel hareketlerle sürterek atın sırtındaki kiri, tüyleri ve teri gevşetmeye devam etti.

"Sana dünyadaki bütün parayı vermek istiyorum Angelo," dedi Cam. "Seni İngiltere Kralı yapmak istiyorum. Bir Romanyalı, Saxe-Coburg'lardan çok daha iyi bir kral olur."

Angelo ona bir sırtıfış fırlattı. "Lütfen yapma. Bütün gün içeride kalmak istemem."

"Yine de dünyadaki tüm para. Bunu hak ediyorsun."

"Para karın doyurmak ve ateşi sıcak tutmak için iyidir," diye kabul etti Angelo. "Ama onu çalmak daha eğlenceli."

"Bunu hafife alma. Dün Ainsley'nin hayatını kurtardın. Bu sahip olduğum her şeye değer."

Angelo köri tarağını hareket ettirmeye devam etti. "Bir şeyler yapabilecek kadar yakındım, hepsi bu. Nasıl düşündüğünü biliyorum, bu yüzden kendini suçluyorsun ama o aygırın ne kadar dengesiz olduğunu gördüm. Pierson'ı görmezden gelmeli ve onu yine de idare etmeliydim."

"Ve Pierson bugün seni at hırsızlığından sulh mahkemesine . O adamdan kurtulduk. Ama Ainsley bunun acısını çekmek zorunda kalmamalıydı."

"Evet, bu yeterince doğru." Angelo ona sakın bir bakış attı. "Bana krallığını verme. İstemiyorum ve biliyorum ki tehlikede olan kız kardeşim, annem ya da sevgilim olsaydı ve sen de yeterince yakın olsaydın, sen de aynısını yapardın."

"Evet."

Angelo tarakla taramayı bitirdi, taraktaki kiri temizledi ve daha yumuşak olan züppe fırçasıyla atın tüylerini başladı. Bu sefer atın tüylerinin uzadığı yöne doğru süpürdü ve Newmarket, Epsom ve Doncaster'da yılını birinci bitiren şampiyon yarışçı ağırlığını bir kalçasına verdi ve zevkle homurdandı.

Cameron, "Ainsley kanal teknenizi görmek istiyor," dedi.

Angelo'nun sırtıfışı gözlerini aydınlattı. "Önce anneme haber vereyim de iyi bir temizlik yapsın. Eğer hanımefendilerini habersizce gemiye getirirsem beni kızartır."

Cameron, Angelo'nun annesiyle tanıştığı için onu anlıyordu. Angelo'nun annesinin boyu bir buçuk metre civarındaydı ve Angelo'nun geniş ailesini demir yumrukla yönetiyordu.

Öylece bıraktılar. Angelo Cameron'ın minnettarlığını anlıyordu ve Cameron adamın bunu anlayışla karşılayacağını biliyordu.

Cameron ahırdan çıktı, hâlâ ata binemeyecek kadar tedirgindi -atların sarsak, endişeli bir biniciye ihtiyacı yoktu- ve padokun kenarından jokeylerin antrenman koşularını izledi.

Daniel'in yanında durduğunu duymak yerine hissetti. Daniel, Kilmorgan' ayrıldıklarında olduğundan daha uzun boyluydu ve daha da şişmanlamıştı.

Cameron, cılız bacaklarıyla onu takip ve "midilliler" hakkında her şeyi bilmek isteyen çocuğu hatırlamadan edemiyordu. Cameron her ne kadar Daniel'e karşı mesafeli olsa da, oğlunun nerede olduğunun ve ne yaptığının her farkında olmuş, Glasgow'da yaptığı gibi yoldan çıktığında peşinden gitmişti. Kendisi ve kardeşleri onu bir şekilde, her şeyi çok fazla berbat etmeden büyötmüşlerdi.

"Ben gidiyorum," dedi

Daniel. "Gitmek mi? Bu sefer nereye?"

Daniel ellerini ceplerine soktu ve Cameron'a donuk bir bakış attı. "Üniversite. Son aylarda beni itip kakmaya çalıştığın yer orası değil miydi?"

"Cambridge'den nefret ettiğini sanıyordum."

"Biliyorum. Yani, Cambridge'e gitmiyorum. Edinburgh'a gidiyorum. Belki Glasgow'a giderim diye düşünmüştüm, bu yüzden o gün oraya gittim."

Cameron'ın kızgınlığı arttı. "Bütün bunlar bununla mı ilgiliydi? Lanet olsun Danny, neden bana söylemedin?"

Omuz silkti. "Beni oraya göndermen için sana yalvarmadan önce orayı görmek istedim. Başımın belaya girmesini beklemiyordum. Müdür beni kapı dışarı etmesin diye düzgün giyindim ama o çocuklar için çok cazipti. Sırtımdaki kıyafetleri istediler, inanabiliyor musun? Paraya ihtiyaçları varsa, sadece sormaları yeterliydi. Onlara söyledim."

"Demek onlarla birlikte hapse girdin? Ne kadar , evlat."

"Karşılık vereceğimi düşünmediler. Ben de onlar kadar sert dövüşüyordum, bu yüzden gerektiğini düşünmedim. Liderleri, bilirsiniz, o kadar da kötü biri değil. Bir sokak kabadayısı için."

Tanrı yardımcımız olsun. "Yine de Edinburgh'u seçtiniz. Neden? Daha az sokak kabadayısı mı?" "Eğlenceli, Baba. Ben bir profesörü orada kim gidiyor öğretmek için bana mühendislik. Ve bana mimarlık öğretecek biri var. Artık felsefe yok, çok teşekkür ederim."

"Eğer felsefe okumak istemiyorsan Danny, bunu söylemen yeterliydi."

Yine umursamaz bir omuz silkme. "Doğrusunu söylemek gerekirse pek bilmiyordum baba. Dolaşıp kendim öğrenmek zorunda kaldım. Ama şimdi düzelmiş durumdayım. Hilary döneminin bir kısmı bitti, ama beni sıfıra getirmek için bana özel eğitim vereceklerini söylediler. Araziyi tanıyacağım, arkadaşlarla tanışacağım, nasıl gittiğine bakacağım. Dönem arasında buraya döneceğim ve sonra Trinity'de ciddi olarak başlayacağım. Bugün trene , vardığımda sana telgraf çekerim. Mac Amca orada onun evinde kalabileceğimi söyledi."

Cameron'ın kalbindeki şiddetli acı onu ürküttü. Cam, Daniel'in her zaman yanında olmasına alışmıştı. Berkshire'daki evi kısmen Daniel Harrow'dayken ona yakın olmak için satın almıştı.

Şimdi yolları ayrılıyordu. Cameron'ın korumak için çok mücadele ettiği oğlu, kendini korumaya başlamaya hazırdı.

"Neden birdenbire acele istedin?" Cameron hafif bir sesle sordu. "Atlar konusunda her zaman daha fazla yardıma ihtiyacım olabilir. Newmarket yarışları yakında burada olacak ve sen de Trinity döneminde başlayabilirsin."

Daniel babasının gözlerinin içine baktı. "Çünkü bensiz de iyi olacağını biliyorum. Artık bana ihtiyacın yok baba. Artık sana Ainsley bakıyor."

"Ona göz kulak olduğumu sanıyordum."

Daniel homurdandı. "Öyle düşünmene izin verebilir. Ama dün gece bütün geceyi onunla geçirdin, değil mi? Uyuyarak falan?"

Cameron'ın yüzü kızardı. "Bu artık seni ilgilendirir, mi?"

"Bütün ev bunu biliyor baba. İyi bir evlilik yapma şansına sahip olduğun için memnunlar, ben de öyle."

"Yüce Tanrım, kimsenin daha iyi bir şeyi yok mu?"

"Pek sayılmaz. Hepsi Ainsley'i seviyor ve ona iyi davrandığından emin olmak istiyorlar. Ben de onu seviyorum ve aynı şeyi istiyorum. Ama sen kendini kanıtladın."

Cameron'ın gözleri kısıldı. "Bu yüzden mi bütün kış bizimle kaldın? Ainsley ile birlikte bana göz kulak olabilmek için mi?"

"Kısmen. Bu yüzden şimdi gitmemin doğru olduğunu biliyorum."

Cameron gülmek istedi. Daniel'a sarılmak, ona aptalın teki olduğunu söylemek ve sonra da onu sevdiğini söylemek istiyordu.

İkisi de bu tür bir duygusallıktan hiç hoşlanmamıştı, bu yüzden ikisi de atları izlemeye koyuldu. Cameron'ın, Ian'ın Beth'le evlendiği sıralarda satın aldığı Chance's Daughter adlı güzel doru kısrak, zarafet ve coşkuyla koşuyordu. Bu yıl üç yaş yarışlarında başarılı olacaktı.

"Daniel," dedi Cameron bir süre sonra. "Bir çocuğun başına gelebilecek en kötü baba olduğumu biliyorum."

"Senin suçun değil baba. Sen bir Mackenzie'sin."

"Sen de öylesin. Bunu sakın unutma." Atlar onlara doğru gürlüyordu, Chance'in Kızı yumuşak bir şekilde önden çekiliyordu. "Benim yaptığım hataları yapmayın."

"Kendim için çok şey yapacağım, garanti ederim. Ama benim bir avantajım var, biliyorsun. Senin tek sahip olduğun şey oğullarını döven onları kıskanan bir babaydı. Benimse çoğu zaman işleri berbat etse de doğru olanı yapmaya çalışan bir babam var. Bir de bana bazı kadınların o kadar da kötü olmadığını gösteren tatlı teyzelerim ve üvey annem var. Hepsi sadece paramızı istemiyor. Bazı kızlar bizden hoşlanıyor bile."

Cameron bir kahkaha attı. "Evet, bazıları öyle. Şimdi seni utandıracak bir şey yapacağım."

Daniel'i yakaladı ve büyük bir ayı sarılmasıyla kendine doğru çekti. Daniel sertleşmek yerine güldü ve babasına sarıldı. Kucaklaşma gittikçe sıkılaştı, ta ki Cameron nefes alamaz hale gelene kadar. Daniel kesinlikle güçlenmişti.

İkisi de ayrıldı. "Yakında bize geri dön, mı?" Cameron söyledi.

"Elbette. Midillilerle çalışma konusunda bildiğin her şeyi bana öğreteceksin, böylece üniversiteyi bitirdiğimde senin ahırlarına ortak olabileceğim. Dünyaca ünlü olacağız baba."

"Bunların hepsini planladınız mı? Peki ya mühendisliğiniz ve mimarlığınız?"

"Bunu da yapabilirim. Hatta atlar için daha iyi bir taşıma aracı icat edebilir ya da daha iyi bir ahır inşa edebilirim. Ayrıca üniversitedeki çocuklar üzerinde çalışıp onların ve babalarının atları bize göndermelerini sağlayabilirim." Babasını omuzlarından alkışladı. "Ainsley'e çoktan veda ettim. Ağladı ve beni yanağımdan öptü, sonra da bana bir paket kek verdi. Onunla evlenmek yaptığın en akıllıca şeydi baba. Senin için hâlâ umut var."

Bu açıklamayla birlikte Daniel babasına tekrar sarıldı. Cameron kucaklamaya karşılık verdi, sonra isteksizce onu bıraktı.

Daniel, Cam'e katılmaya gelen Angelo'ya el salladı ve sonra eve ve onu istasyona götürmek için bekleyen arabaya doğru yürüdü.

Daniel, Ian ya da Mac, hatta Hart kadar uzun ve güçlü yürüyordu.

Angelo, Cam'e ulaştığında "Çok hızlı büyüyorlar," dedi. Cameron adamın şaka yaptığını düşünerek ona baktı ama Angelo'nun kara gözleri ciddiye. "Çocukluk göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor ve sonra erkek olmak zorunda kalıyorlar. Siz Anglolar , oğullarınızı boyları yeteri kadar uzar uzamaz dünyaya gönderiyorsunuz. Benim ailem sonsuza dek birlikteydi."

"Onlarla birlikte yaşamadığını fark ettim, Angelo, bu yüzden duygusal olma. Ayrıca, ailem bir arada. Sadece biraz dağılmış durumdalar." "Zengin Anglos'un çok fazla alana ihtiyacı var."

"Bu doğru, ama bu bizi öldürmekten alıkoyuyor."

Angelo sırtıttı. Daniel arabaya tırmandı ve Cameron kalbinde bir acıyla arabanın yolda izledi.

Daniel'ı her şeyiyle özleyecekti ama Angelo'nun adamın kastettiği şekilde anladı. Daniel istediği zaman ve istediği kadar Cameron'ın yanında kalabilirdi. Daniel'in eve dönmekten asla korkmaması için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Cameron bu çabasıyla babasını çoktan geride bıraktığını biliyordu.

Ainsley Daniel olmadan evi daha boş buluyordu ama Cameron artık her gece onunla kalıyordu, bu da Ainsley'nin çok az uyuduğu anlamına geliyordu. Sabahları onu sevgiyle uyandırıyor ve sabah aktiviteleri için kum gözlü bir şekilde ayrılıyorlardı.

Cameron, Jasmine'in kaybından dolayı mutsuzdu, Ainsley bunu görebiliyordu, ancak Ainsley konuyu açtığında ona kararlı bir şekilde bunun önemli olmadığını söyledi. Başarılı olacak pek çok başka atı vardı ve Chance's Daughter muhtemelen yılın en iyi beş yarışını kazanacaktı.

Ainsley, Cameron'ın Lord Pierson'la barışmasını, daha doğrusu Lord Pierson'ın bu kadar kendini beğenmiş bir aptal olmamasını diliyordu. Kavgalarının acısını Jasmine çekiyordu ve Ainsley'nin kalbi onun için çarpıyordu.

Ama Ainsley'nin sorunu çözmek için fikirleri vardı. Yasal olarak tabii ki. Kardeşi Steven'a mektup yazarak onu askere almayı umdu ama Steven alayından izin alamayacağını söyledi. Sinclair muayenehanesiyle çok meşguldü, Elliot Hindistan'da ulaşılamaz bir yerdeydi ve Patrick

Hmm, belki Patrick çok olur.

Ancak Ainsley herhangi bir plan yapamadan önce gelen bir telgraf onu hayatının yeni ve hoş uğultusundan uzaklaştırdı.

Bölüm 26

Ainsley eşyalarını toplarken Cameron içeri girdi. Üst kattaki odaları kutular ve çantalarla doluydu, hizmetçiler aceleyle giysi getirip götürüyorlardı. Ainsley er ya da geç Cameron'la yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu ama eğitiminin onu biraz daha kapılardan uzak tutmasını umuyordu.

Cebinden telgrafı çıkardı ve ona doğru itti. "Siz sormadan söyleyeyim, her şey bununla ilgili."

Kelimeleri okurken Cameron'ın gözleri çakmak çakmak oldu. *Bay Brown gitti. Hemen bana gel.*

"Brown?" Cameron gürlledi. "Öldü mü?"

"Görünüşe göre." Ainsley bir hizmetçiye durdurdu. "Hayır, mavi olmaz. Gri ve siyaha ihtiyacım var. Kraliçe beni yas içinde bekleyecek."

Cameron telgrafı iki parmağının arasında tuttu. "Neden seni istiyor? Elini tutabilecek başka hanımları olmalı."

"John Brown hakkında bana çok şey anlattı, ona ne kadar düşkün olduğunu söyledi."

Onun hayatını kurtardı, gerçekten. Ne hissettiğini anlıyorum."

"Demek istediğim, Ainsley, *neden* gidiyorsun?"

"Uzun sürmeyecek," dedi Ainsley. "Birkaç hafta, belki bir ay."

"Hayır." Bu sözcük Cameron'ın ağzından pat diye çıkıverdi ve Ainsley şaşkınlıkla ona baktı. "Bir ay çok uzun bir süre."

"Bu bana askıda bıraktığım birkaç şeyi bitirme şansı verecek. Onları temiz bir şekilde sonlandırmak için."

"Ne gibi şeyler?"

"Eski hayatımdan kalan şeyler. Bildiğiniz gibi, kararımı verdikten sonra eşyalarımı topladım ve aniden ayrıldım."

Cameron elini açık bagaj kapağına vurdu ve kapak şangırdayarak kapandı. Hizmetçi irkilerek baktı ve sonra gizlice kapıdan çıkıp gitti.

Cameron, "Kraliçenin emrinde bir ev dolusu hizmetkârı ve hanımefendisi var," dedi. "Neden gitmelisiniz?"

Ainsley, Victoria'nın daha önce de yas tuttuğunu, kendini bu konuda ne kadar hasta ettiğini görmüştü. Kraliçe güçlü bir kadındı ama kayıplarla pek başa çıkamazdı. Çok sever ve çok üzülmüdü, bu açıdan Cameron'a oldukça benzerdi.

"Hanımlarından birinden bir telgraf daha aldım," dedi Ainsley. "Kraliçe yürüyemiyor, sandalyesinden bile kalkamıyor. Eğer bunu biraz hafifletebilirim, eğer

Ona tekrar yardım edebilirim, onunla arkadaş olarak vedalaşabilirim, sonra da buraya dönüp hayatıma başlayabilirim."

"Hayatına *başlamak* mı? Son beş aydır ne haltlar karıştırıyorsun?"

"Lütfen Cam, bu önemli. Bana ihtiyacı var."

"Lanet olsun, sana ihtiyacım var!"

Ainsley sessizce onu izledi. Cameron kendini kaskatı kesmiş, yumruklarını tozlu eldivenlerinin içinde sıkıyordu.

"Cam," dedi Ainsley. "Geri geleceğim."

"Dönecek misin?" Kelimeler acıydı.

"Tabii ki. Biz evliyiz." "Hepsi bu mu?"

"Bana göre bu oldukça fazla."

Cameron onun anlamadığını biliyordu. Gri gözleri hareketsizdi, elleri bir şalı katlama eyleminde durmuştu. Şal onu tamamlıyordu, gümüş rengi ve satenimsi, seviştiklerinde saçlarının Cameron'ın vücudunda kaydığı gibi kollarından aşağı süzülüyordu.

Ainsley gidiyordu-Cameron onu kaybediyordu. Bu düşünce bile onu soğuk terler dökmeye itmişti.

"Ben döndüğümde Daniel kısa tatili için eve gelmiş olacak," dedi Ainsley. "Yeniden bir aile olacağız."

Bir aile. *Tekrar*. Sesi çok emin geliyordu, sanki her şey çok basitmiş gibi. Cameron ve Daniel sadece birbirlerinin etrafında dönen gergin uydular olmuşlardı ve ikisi de bunu biliyordu. Ainsley'e kadar. Daniel her fırsatta Ainsley'yi Cameron'ın hayatına sokmaya çalışmış, babasıyla Ainsley'nin birlikte kalmalarını sağlamak için kışa onlarla birlikte gelmişti. Şimdi Daniel her şeyin yolunda olduğuna inanarak gitmişti.

"Geri dönmeyeceksin," dedi Cameron.

"Evet, geleceğim. Az önce söyledim."

"Niyet edeceksin. Ama kraliçe seni pençesine alacak, güneş ve ay olduğu dünyasına geri sürükleyecek. Mackenzie'lerden hoşlanmıyor ve seni bizden uzaklaştırmak için elinden geleni yapacaktır."

Ainsley şaşkın görünüyordu. "Kraliçe atlar konusunda tavsiyelerinizi alıyor. Hatta onunla bu konuda konuşmak için Balmoral'a bile gittiniz."

"Çünkü atlarının kazanmasını istiyor. Bu beni sevdiği ya da bana saygı duyduğu anlamına gelmez. Victoria annemi tanırdı, babama katlandığı için onun aptal olduğunu düşünürdü. Anneme acır hem de ondan nefret ederdi."

Mackenzie oğullarının babalarıyla aynı kumaştan kesildiğini düşünüyor ve yanılıyor sayılmaz."

"O yanılıyor. Bunu biliyorum. Isabella bana babandan bahsetti. Kulağa korkunç geliyor."

"Ama o burada." Cameron göğsüne bastırdı. "O burada. Bizi döven, annemi öldüren, Ian'ı akıl hastanesine kapatan zorba burada benimle birlikte. O hepimizin içinde. Ailemin pek de akli başında olmadığını fark etmişsinizdir."

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Eksantrik, kesinlikle."

"Stark, çıldırmış. Atlarla deliliği hafifletiyorum, ama mevsimler arasında onu zar zor kontrol altında tutuyorum. Ta ki bu yıl seninle birlikte olana kadar. Hangi günün hangisi olduğunu hatırlayamayana kadar içmek ve seks yapmak yerine, parklarda dolaştım, müzelere ve bahçelere gittim, Tanrı aşkına. Seni ve Daniel'i hamur işlerinin erdemlerini tartışırken ve yağmurlu akşamlarda birlikte dama oynarken izledim. Monte Carlo'daki arkadaşlarım bana evcimen olduğumu söylediler ve ben güldüm, çünkü *umurumda* değildi."

Ainsley ona şaşkın bir bakış daha gönderdi. "Monte Carlo'da perişan haldeydin."

"Huzursuz, evet. Sefil, hayır. Cehennem, hayır. Orada ve Paris'te her şeyi sanki yeniymiş gibi görüyordum. Yıllardır kanıksadığım her şey birden renk ve içerik kazanmıştı. Neden mi? Çünkü onları senin gözlerinden yeniden gördüm."

Ainsley orada durmuş onu dinlerken ne kadar güzel olduğunu bilemezdi, kaşları şaşkınlıkla büzülmüştü. "Ama senin kalbin *burada*," dedi. "Berkshire'da. Waterbury Grange'deki atlarınla birlikte. Bu konuda yanılmıyorum."

"Kalbim senin olduğun yerde, Ainsley. Bu yüzden gittiğinde ..." Cameron boş bir el hareketi yaptı.

"Geri geleceğim," dedi inatla.

"Bu enkaz adama mı? Neden yapasın ki?"

"Çünkü seni seviyorum."

Cameron durdu. Bunu daha önce de söylemişti, pek sık olmasa da, sanki nasıl tepki vereceğinden endişeleniyormuş gibi.

Ama lanet olsun, Ainsley bunu istediği kadar sık söyleyebilirdi. Pek çok kadın Cameron'a onu sevdiğini söylemişti, Elizabeth bile söylemişti. Genellikle bunu Cameron onlara pahalı bir hediye verdikten sonra söylüyorlardı. Ainsley odanın ortasında kederli bir şekilde durdu ve bunu söyledi.

Ainsley ile birlikte, bir şey ona bunun doğru olabileceğini fısıldadı.

"O zaman neden gidiyorsun?" diye sordu.

"Yapmam gereken şeyler yüzünden. Önemli şeyler. Senden bana eşlik etmeni isterdim ama atları bırakamayacağını biliyorum ve benimle olman işleri zorlaştırır."

"Ne gibi şeyler?"

"Cameron ..."

Cameron kollarını açtı ve pencereye doğru ilerledi. Angelo padokta bindiği atı dörtnala koşturmaktan vazgeçerek yavaşça dörtnala koşturuyordu.

Kadının arkasından yaklaştığını, sonra da omzuna yatıştırıcı bir dokunuş yaptığını hissetti. "Altı yıl önce yatak odanda geçirdiğin o gece," dedi yumuşak bir sesle. "Beni o kadar baştan çıkardığında ve ben seni reddettiğimde . . ."

"Hatırlıyorum." At iyi gidiyordu, Angelo sanki hayvanla bir bütünmüş gibi sürüyordu. "Ne olmuş ona?"

"Seni reddettim çünkü kocam John'a ihanet edemezdim. Ve şimdi de sana ihanet etmeyeceğim. Geri döneceğim Cameron. Söz veriyorum."

Cameron döndü ve onu kendine çekti. Birlikte durdular, güneş ışığında . Ainsley'nin rahatladığını hissetti, onunla mücadele etmeyi bıraktığı için rahatlamıştı. Ama Cameron teslim olmaktan çok uzaktı.

"Seni geri istemiyorum çünkü kendini bana mecbur hissediyorsun, aşkım," dedi. "Evlilik yeminlerinin şeytanı budur - belki de gereken bir insan için bir şeyler yapmanı sağlarlar. Bana için geri dön, mecbur olduğunu düşündüğün için değil. Anlıyor musun?"

Ainsley ona baktı, gözlerinde bir gizem vardı. "Sanırım seni anlıyorum Cameron."

Cameron cümlede çıplak kelimelerden daha fazlasını duydu ama ne olduğuna karar veremedi. Onu öptü, sıcaklığında eridi ve sonra gitmesine izin verdi.

Angelo da onunla gitti. Cameron ısrar etti. Cameron, *Ainsley*'ye güvendiğini ama yolculuğunda karşılaşabileceği aptallara güvenmediğini söyledi. Bir hizmetçi ve uşak onu korumak için yeterli değildi. Angelo'nun ona bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyordu. Böylece Angelo tartışmadan gitti.

Windsor'a vardıklarında Angelo, yakındaki Kennet ve Avon Kanalı'nda bir aşağı bir yukarı dolaşan kanal teknelerinde ailesine katılmak üzere ayrıldı. Ainsley, Angelo' yiyecek ve giyecek paketleri, yeğenleri için oyuncaklar yükledi ve onu uğurladı.

Windsor'u soğuk, nemli ve kederli buldu.

Sevgili Cameron,

Kraliçe oldukça perişan durumda ve çoğu gün kendi başına yürüyemiyor. Burada olduğum için rahatladığını ve bana çok güvendiğini ifade etti.

Geldiğim için mutluyum, çünkü ev halkından diğerleri kraliçenin yas tutmasına üzülseler de Bay Brown'a karşı pek sevgi beslemiyorlardı. Majestelerinin ona methiyeler düzmesi, anıt mezarlardan ve anıtlardan bahsetmesi onları sabırsızlandırdı. Onların düşüncesine göre Bay Brown sadece bir hizmetkârdı ve kendini aşan biriydi. Uygun bir cenaze törenini hak ediyor, evet, ama daha fazlasını değil.

Ancak kocasının ölümünden sonra kalbi kırılan ve kendini dünyadan saklayan kraliçe için Bay Brown'ın ne kadar gerçek bir dost olduğunu unutuyorlar. Kraliçe olarak görevini tekrar yapmasını sağlayan ve ona devam etme isteği veren Bay Brown'dı. En azından bunun için hatırlanmalı.

Kısır dedikodulara ve Bayan Chase'in ona şantaj yapmaktan zevk aldığı mektuplara rağmen, kraliçe ile Bay Brown'un sevgili olduklarından şüpheliyim. Bir çift, vücutlarını paylaşmadan da oldukça samimi olabilirler, ama siz buna inanmayacaksınız, Cam.

Ama bu doğru olabilir. Size karşı hissettiklerim, ister yanımda olun ister yüz mil uzakta yaşayın, son derece yoğundur. Hissettiklerimi deneyimlemek için size dokunuyor olmam bile gerekmiyor.

Kraliçe ve ben nadiren dışarı çıkıyoruz ve ben yüksek pencereden özlemle tarlalara bakıyorum, sizinle Waterbury'de olmayı diliyorum. Burada kuzular yeşil tarlalarda dolaşıyor ve çiğdemler baharın renklerini filizlendiriyor. Waterbury'nin de aynı şekilde, puslu ve yumuşak görüldüğünü hayal ediyorum.

Ne yazık ki baharı pek göremiyorum çünkü çoğu zaman kalın perdeli pencerelerin arkasında oturuyorum ve Majestelerine kitap okumak, nakış işlemek ya da belki piyano çalmak dışında yapacak bir şeyim yok. En azından salonumuz için çok parlak ve neşeli renklerde yaptığım yastıklar üzerinde çalışmak için zamanım var. Evimizde nasıl görüneceklerini hayal etmek hoşuma gidiyor.

Elimden geldiğince sık yazacağım ama doğruyu söylemek gerekirse kendime ayıracak pek vaktim yok. Kraliçe çok kötü bir durumda ve yanında olabilecek herkese ihtiyacı var.

onun tarafında.

Ama ne zaman kendimi yatağa hazırlamak için düğmelerimi açsam, aklıma sen geliyorsun. Parmaklarının elbisemi çözdüğünü, beni bir Noel paketi gibi zevkine açtığını hayal ediyorum. Şimdi bile düşündükçe ürperiyorum ve bu yüzden tamamen yanmadan ve kağıdı yakmadan önce kapatacağım.

Lütfen ev halkımızı, öğretmenlerinizi, ahırdaki çocukları, atları ve McNab'i benim için selamlayın. Hepinizi çok özledim!

En derin sevgilerimle, sevgili kocam,

*Senin,
Ainsley*

"Şimdi canım, seninle Mackenzie'lerle olan talihsiz evliliğin hakkında konuşacağım."

Ainsley, *kaçışım konusunu açtığına göre kraliçe kendini daha iyi hissediyor olmalı*, diye düşündü.

Ainsley bakışlarını krem zemin üzerine mavi menekşeler işlediği nakıştan ayırmadı. Waterbury'deki salonu mavi ve sarı tonlarında yeniden dekore ediyor, Cameron'ın "evi satın aldığımda evde ne varsa o vardı" şeklindeki dekorasyon şemasından kurtarıyordu.

Sanki hepsiyle evlenmişim gibi konuşuyor. Belki de evlenmişimdir.

Victoria kararlı bir ifadeyle, "Babaları zalimin tekiydi," dedi. "Dükü tanırdım ve korkunç biriydi. Armut dibine düşer, bilirsin. Bir Mackenzie ile evlenmek kibar bir genç kıza göre değil, özellikle de senin gibi iyi yetiştirilmiş birine göre."

Ainsley, Isabella ve Beth'in de kibar genç hanımlar olduğunu düşündü. Ancak kraliçe onlardan hiç söz etmedi.

Ainsley, "Lord Cameron ve ben oldukça iyi anlaşıyoruz," dedi. "Bizi Ascot'ta göreceksin elbette ama sanırım yeni kısırağıyla Newmarket'taki Thousand Guineas Stakes'i kazanacak. Onun üzerine bahse girmelisin. Chance's Daughter harika bir koşucu."

Kraliçe ona sert bir bakış attı. "Konuyu değiştirme. Sen kaçtın. Kendini rezil ettin. Bir kez olsun, zavallı sevgili annenin

Canlı. Onun kalbini kırmış olurdun."

Ainsley annesini tanımasa da, Jeanette McBride'ın tek kızının biraz alışılmadık bir şekilde de olsa mutlu bir evlilik yapmasına aldırmayacağına inanmayı reddediyordu.

"Olan ," dedi Ainsley. "Köprü'nün altından çok sular aktı. Elimden gelenin en iyisini yapmalıyım." Dudaklarından klişe sözler dökülürken yüzünü buruşturdu, ama tüm klişelerin bir gerçeklik payı vardı.

"Kıtada neler yaptığınızı duydum," diye etti kraliçe. "Gecenin her saatinde kabareler ve kumarhaneler. Kardeşin ve yengen utançtan yüzlerini saklamışlar."

Ainsley bundan oldukça şüpheliydi. Patrick, sıkı ve dürüst çalışmaya verdiği öneme rağmen, arada sırada zevk için biraz keyif almayı anlayabilirdi. Ayrıca Patrick, asık suratının gösterdiğinden çok daha açık fikirliydi. Cameron'a söylediği gibi, Patrick ve Rona'nın kesinlikle ayrı yatak odaları yoktu.

"Olan oldu demek de pek doğru değil," dedi Victoria. "Evlilik bir kenara bırakılabilir. Lord Cameron'ın, onunla yasal olarak evlendiğinize inanmanız için sizi kandırdığından eminim. Parmağınızda bir yüzük olmadan sizi baştan çıkarmasına izin vermeyeceğinizi biliyordu."

Ainsley, Cameron'ın yüzük parmağına takılmadan çok önce kendisini baştan çıkardığı gerçeği konusunda sessiz kalmaya karar verdi. "Hanımefendi, Lord Cameron bir sahne kötü adamı değil. Ruhsatımız vardı. Ben gördüm. Bir papaz ve şahitler de var."

"Kiralık aktörler ve bir sahtekârlık. Hart Mackenzie'ye mektup göndererek evliliğin geçersiz olduğunu ilan etmesi için yasal yollara başvurusu talimatını verdim."

Ainsley hayal Hart Mackenzie'nin tepkisi üzerine alma *olanlar* Talimatlar.

Ama kraliçenin Ainsley'nin hayatına bu kadar soğukkanlı bir şekilde müdahale edebileceğini ve Ainsley'nin de buna boyun eğeceğini sanması sonunda öfkelenmesine neden oldu.

"Bu ne cüret?" dedi alçak ama sert bir sesle. Victoria'nın gözleri büyüdü ama Ainsley devam etti, İngiltere Kraliçesi ve Britanya İmparatoriçesi'ne cesurca meydan okudu. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra. O mektupları sana geri getirmek için her şeyi riske attım, çünkü sana saygı duyuyordum ve utandığını görmek istemedim. Lord Cameron yardım etti, bunu biliyor muydun? Mektuplar için bana para verdi, böylece tek bir kuruş bile ödemek zorunda kalmayacaktın."

"Ona söyledin mi?" Kraliçenin fısıltısı odayı böldü ve diğer taraftaki hanımlar başlarını kaldırıp baktılar. "Ainsley Douglas, *Cameron Mackenzie*'nin mektuplarımdan haberdar olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"O olmasaydı, onları geri almakta büyük zorluk yaşırdınız."

Victoria öfkeyle ona baktı. "Seni küçük aptal. Lord Cameron düke söylemiştir ve kopyaları şu anda bile elden ele dolaşıyordur."

"Cameron kimseye söylemedi. Ondan bu sırrı saklamasını istedim ve o da buna uydu."

"Saçmalama. O bir *Mackenzie*. Ona güven olmaz."

"Ona tamamen güvenilebilir," dedi Ainsley. "Ama evliliğimizi yıkmayı başarırsan, Lord Cameron'ın bildikleriyle misilleme yapabileceğini düşünmüyor musun?"

Ainsley, Cameron'ın intikamını küçük dedikodularla alacağına gerçekten inanmıyordu ama yine de Cameron'ın ne yapabileceğini kim bilebilirdi ki? Onun Waterbury'den ayrılışını izlerkenki bakışını hatırladı: ham, boş, kızgın.

Öte yandan Victoria buna inanmıştı. "Bu şantajdır."

"Evet, öyle. Herkesin anladığı tek şey bu gibi görünüyor."

Ainsley aniden bu hayattan, saraydan, dedikodulardan, sırlarla ve dedikodularla uğraşmaktan yorulmuştu. O her zaman dışarıdan bakan bir yabancı, Ainsley'nin annesinin iyiliği için kraliçe tarafından işe alınmış, önemsiz bir beyefendinin önemsiz kızı olmuştu. Ainsley hiçbir zaman iyilik için rüşvet verilecek ya da şantaj yapılacak kadar önemli biri olmamıştı; sadece başkalarının birbirlerine bunu yapmasını izlemişti. Kimse Ainsley'nin farkına bile varmamıştı.

Şimdi, kötü şöhretli ve güçlü Mackenzie'lerden birinin karısı, düklüğün varisi olarak Ainsley kullanılabılırdi ya da tehlikeli olabilirdi. Tehlikeli olmayı tercih etti.

"Bu nedenle, Lord Cameron ile evli kalacağıma inanıyorum," diye sözlerini tamamladı Ainsley.

Kraliçe ona ters ters baktı ama Ainsley, Victoria'nın ona yeni bir gözle baktığını gördü: hassas işlere gönderilebilecek bir dalkavuk olarak değil, hesaba katılması gereken bir kadın olarak.

Victoria, "Zavallı kocanız mezarında ters dönecek," dedi. "Mr. Douglas saygıdeğer bir adamdı."

"Zavallı kocam oldukça cömert biriydi ve beni mutlu görmek isteyeceğine inanıyorum." John sonuna kadar nazik davranmıştı ve Ainsley onun yanında durduğu için her zaman çok ama çok memnun olmuştu.

Kraliçe ona soğuk gözlerle bakmaya devam etti. "Bu patlamayı hiç duymamış gibi davranacağım. Bu konuşma hiç gerçekleşmedi." İğne işini kucağından kaldırdı. "Eğer bu kadar kaba olmasaydın, Ainsley, sana kardeşinin geldiğini söyledim. Feshini beklemesi için seni eve götürmesini ayarlamıştım ama şimdi elbette ne yapabilirsin. İşimiz bitti. Ama bir söz vardır, hayatım, buna kulak vermelisin, yataklarını yapanlar içinde yatmalıdır."

Tanrım, bugün eski atasözleriyle doluydular. Ama o yatak Cameron Mackenzie'yi barındırdığı sürece, Ainsley orada mutlu bir şekilde yatacaktı.

Ainsley elindeki nakışı çalışma sepetine attı. "Patrick burada mı? Gidebilir miyim?"

"Lütfen yap. Beatrice'i bana gönderin. Seni bir daha göreceğimizi sanmıyorum."

Ainsley ayağa kalktı ve reverans yaptı, kovulduğu için dehşete kapılmak yerine rahatlamıştı. İçinden gelen bir dürtüyle eğildi ve kraliçenin solgun yanağını öptü. "Umarım bir gün benimle gurur duymayı öğrenirsin," dedi. "Ve sizi temin ederim ki

sırlar benimle güvende."

Victoria şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Ainsley odanın içinde ilerleyip dışarı çıkarken kraliçenin bakışlarını üzerinde hissetti. Bir uşağın arkasından kapattığı kapının tıkırtısı, Ainsley'nin eski hayatının sonunu işaret ediyor gibiydi.

Patrick McBride, Windsor'un ihtişamı arasında rahatsız ve biraz da sıkıcı görünerek çok uzakta olmayan bir koridorda bekliyordu. Ainsley dikiş sepetini yere attı ve kollarını iki yana açarak koridor boyunca ona doğru koştu. Patrick'in onu kucağına alırkenki gülümsemesi kraliçenin onaylamayan sözlerinin her birine bedeldi.

Ainsley onun sevgili yüzüne gülümseyerek, "Seni gördüğüme çok sevindim," dedi. "Bir suç ortağına ihtiyacım var Pat ve sen, benim çok saygıdeğer ağabeyim, mükemmel olacaksın."

Bölüm 27

Mackenzie'ler Nisan ayında, Ainsley'nin mektuplarının gelmeyi bıraktığı sıralarda Waterbury Grange'e akın etmeye başladılar. Cameron yakında Newmarket'teki yarışlara gidecek, yarış sezonu bir kez daha onu kucaklamak için uzanacaktı.

Mac ve Isabella, yanlarında iki çocuklarıyla birlikte ilk gelenlerdi ve Mac her zamanki coşkusuyla işi devraldı. Neyse ki ev hepsini içine alacak kadar büyüktü ve Mac'e stüdyosunu kurabileceği bir yer sağladı.

Mac son bir yıldır her zamanki kıyafeti olan eteği, boyacı çizimleri ve saçlarını korumak için kullandığı çingene yemenisiyle büyük bir zevkle resim yapıyordu. Artık zamanını ahırın avlusunda giyinik bir şekilde Chance'in Kızı'nın ön eskizlerini yaparak geçirirken, karısı da gülbüz çocuklarının atlara fazla yaklaşmasını engelliyordu.

Birkaç gün sonra Ian, Beth ve çocukları, onlarla birlikte gelen Daniel eşliğinde geldiler.

Geçmiş yıllarda Ian Waterbury'yi ziyaret ettiğinde katı bir rutin geliştirir, sadece belirli odalara girmesine ve tanıdık olmayan ev ve arazide belirli yollardan geçmesine izin verirdi. Bu rutini takip etmesine izin verilirse iyi olurdu, ancak herhangi bir şey onu bozduğu anda, Ian kafa karışıklığına ve öfkeye düşerdi, buna "muddles" diyordu. Sadece uşağı Curry, Ian'ı sakinleştirip rahatlatıcı rutine geri döndürebilirdi.

Bu yıl, Curry geçici dadı olarak işe alınmış gibi görünüyordu. Ian, Beth'i arabadan indirirken o da on aylık Jamie Mackenzie'yi kucağında zıplattı.

Ian geldiklerini haber verdi ve oğlunu Curry'den geri aldı. Eve girdiklerinde, tombul ve çocuklu Beth için adımlarını yavaşlattı. Beth daha önce Waterbury'ye gitmemişti; geçen yıl ilk çocuklarına hamileydi ve Ian onun seyahat etmesini istememişti. Bu yıl Beth ısrar etmişti.

Cameron onları selamladı, sonra Isabella Beth'e sarılıp yolculuk hakkında onunla sohbet ederken Mac'le birlikte geride durdu. Ian ve Beth'e eşlik eden iki köpek şimdi McNab'in etrafını sarmışlardı ve muhtemelen üçü de yolculuk hakkında konuşuyorlardı.

Ian Beth'in elinden tutup onu merdivenlerden yukarı çıkarmaya başladığında Cameron'ın hizmetçisi yollarını kesti.

"Korkarım bu yıl farklı bir odaya yerleştirildiniz lordum," dedi kahya. "Hanımefendi -Lord Cameron'ın hanımefendisi yani- daha büyük bir odada daha rahat edeceğinizi düşündü. Ön tarafta, lordum." Ian'a aşına olduğu için sıkıca gülümsedi. "Çok güzel bir manzarası var."

Ian'ın arkasında Curry durdu, endişeli görünüyordu. Beth Ian'a cesaret verici bir şekilde gülümsedi ve kolunu sıktı.

Ian hizmetçiye bakmadı ama Cameron'a baktı ve kısa bir süre göz göze geldiler. "Merdivenlerin üstündeki mi? Onu senden isteyecektim, Cam. Benim her zamanki çok küçük olacak. Ainsley değiştirmekte haklıydı. Bu taraftan, Beth'im."

Bir kolunda bebek, diğerinde Beth olduğu halde merdivenlerden yukarı süzüldü. Curry de onu takip etti, Cockney yüzündeki rahatlama ifadesi çok açıktı. Hizmetçi de rahatlamıştı ve Mac kaşlarını kaldırarak Cameron'a baktı.

"Küçük kardeşimiz ," dedi Mac.

Verdi. Beth, Ian'ın enkazını almış ve ona bir hayat vermişti. "Ainsley'nin sezgileri çok kuvvetli," dedi Isabella, Mac'in omzuna yaslanarak. "I Organizasyon konusunda mükemmel olduğundan bahsetmiştim. Bu tozlu eski yerde kesinlikle harikalar yarattı. Ne zaman dönüyor?"

"Söyleyemem." Cameron'ın sesi sertti.

"Kraliçenin onu çılgınca bir iş için koşturduğuna eminim," dedi Isabella. "Ainsley sen farkına bile varmadan işini bitirip buraya dönecek." Cameron'ın bileğine dokundu. "Ama bana söylemeden, el altından onunla evlendiğin için seni asla affetmeyeceğim."

Cameron'ın düşünceleri Hart'ın Londra'daki salonunda, kocasını onurlandıracağına ve bedeniyle ona tapacağına dair sarsılmaz sesiyle söz veren Ainsley'e geri döndü. "Bu gerekliydi."

Mac güldü. "Çünkü Cam ona düşünmesi için zaman verseydi Ainsley bunu kabul etmezdi." Karısının yanağına bir öpücük kondurdu. "Bir kadının bir Mackenzie'yle evlenmesini tek yolu bu."

"Evet, ama bu ailede *bir* gelin görkemli bir düğün yapmalı," dedi Isabella. "Beth'in Ian'la yaptığı gibi ikinci bir düğün yapabiliriz."

Cameron cevap vermedi. Şimdilik, Cameron gün geçtikçe daha da somurtkanlaşırken, gelini Windsor'da kraliçeyle birlikte gömülmüştü.

Daniel sabahları Cameron'la birlikte atların koşuşunu izlemek için padoklara gidiyordu. Cameron orada Daniel'i seviyordu, oğlunun sağlam duvarının yanında durmaktan . Daniel'in üniversiteden sonra onunla ortak olma fikri iyi bir fikirdi.

Chance'in Kızının diğer atları bir kez daha toz içinde bırakmasını izledikten sonra Daniel şöyle dedi. "Ona güvenmek zorundasın baba."

"Kim, Chance'in Kızı mı?"

"Çok komik. Ainsley'i kastettiğimi biliyorsun." Daniel'ın sesi şimdi daha da derindi, duruşu daha kendinden emindi. "Ainsley bir şeyi yapacağını söylerse, ."

Bir sonraki at grubu düzlükte koşarak geldi, toynaklar gümbürdüyor, çamurlar uçuşuyordu. Bu kükreme ve koşuşturmanın Cameron'ın dünyasını canlandırması gerekiyordu ama Ainsley'nin onunla birlikte izlemediği bu dünya düz ve sıkıcıydı.

"Kadınlar bir anda fikir değiştirir evlat," dedi. "Bunu öğreneceksin."

Daniel ona sabırlı bir bakış attı. "O *kadın* değil baba. O Ainsley."

Çitlerden uzaklaştı ve ahırlara doğru yürüdü, yolda eğitimcilerle el salladı ama sözleri havada kaldı.

O Ainsley.

Dünya bir renk cümbüşüne büründü. Ainsley eve dönecekti. Geleceğini söylemişti ve bunun gerçekliği Cameron'a kuvvetle çarptı.

Daha önce hiçbir kadına güvenmemişti. Elizabeth uzun zaman önce bu güveni ondan çalmıştı ve Cameron o zamandan beri kadınlara mesafeli duruyordu. İlişkilerini her zaman, söz konusu kadın ona ihanet etme ve onu incitme şansı bulmadan çok önce bitirmiş, girdiği her ilişkiyi kontrol etmesi gerektiğini acı bir şekilde öğrenmişti.

Sonra Ainsley Cameron'ın hayatına girmiş ve onu ele geçirmişti. Hayır, . Onun bir parçası olmuş, kalbine bağlanmıştı. Cameron şimdi bu bağın aralarında, kilometrelerce ötede Windsor'a ya da artık her nereye gittiyse oraya kadar uzandığını hissediyordu. Bu bağ onu kıza, kızı da ona çekecek ve Cameron onu asla kaybetmeyecekti.

Cameron'ın daha önce hiç hissetmediği bir huzur kapladı içini. Hayatında hiç böyle bir şey hissetmemişti. Oğlunu ilk kez kucağına aldığı anda buna yaklaştı, her şeyiyle korumaya yemin ettiği o küçük varlığı, ama o zamandan beri hiç hissetmemişti.

Cameron bakışlarını o küçücük varlıktan büyüyen genç adama çevirdi ve kalbi gururla kabardı. Cameron'ın kendi yaptığı bir şey için değil, Daniel'ın kendi başına geldiği şey için. İyi bir delikanlı, akıllı ve cesur, kızmadan seven, Mackenzie'lerin geri kalanı kadar dikkatsizce cömert.

O Ainsley.

Cameron Ainsley'i düşündü: uyurken vücuduna dökülen güzel saçlarını, kalbini yerinden söken açık gri bakışlarını, kanını kahkahalarını. Onu acımasız bir keskinlikle özliyordu.

Ainsley döndüğünde -ve dönecekti- Cameron ona onu ne kadar özlediğini her ayrıntısıyla gösterecekti.

Ve onu bir daha asla gözünün önünden ayırmayacaktı. Onsuz olmak çok zordu.

Ainsley, Patrick'e planının bir parçasının da Romanlarla dolu bir kanal teknesine kadar kendisine eşlik etmesini içerdiğini söylediğinde, Patrick'in kafası doğal olarak karıştı.

"Ainsley. Dur."

Ainsley çantasını Kennet ve Avon Kanalı'nın kule yoluna bıraktı. Uzun bir kanal teknesi yanlarında durmuş, hafifçe sallanıyordu. Çocuklar güverteden onları izliyordu, tıpkı bir adamın uzun bir pipo içtiği yetişkinler gibi. Angelo annesine geldiklerini haber vermek için aşağıya inmişti.

Patrick, kiralık arabanın onları bıraktığı Reading'in biraz batısındaki köye doğru nefes nefese kalmıştı. Ainsley'nin kırk beş yaşındaki ağabeyi biraz göbeklenmiş olsa da koyu renk takım elbisesi, şapkası ve bastonuyla o kadar saygın görünüyordu ki Ainsley ona tekrar sarılmak istedi. Onu çok özlemişti.

Patrick kare şeklinde katlanmış bir mendil çıkardı ve alnını sildi. "Bu gemide ne yapacağımızı hiç konuşmadık."

"Hiçbir şey. Bizi gizlice Bath'a götürecek." "Bir

Romany kanal teknesi gizli mi?"

"Beklenmedik, kesinlikle. Tantana yapmadan, kimse geldiğimizi bilmeden Bath'gitmem gerekiyor."

"Suç ortağın olacağım yer mi?"

Ainsley, "*Suç* terimini gevşek kullanıyorum," dedi. "Sana her şeyi teknede anlatacağım."

"Ainsley."

Patrick'in sesi ciddileşti ve Ainsley nefesini içine çekti. Onu Windsor'daki hanından aceleyle kiraladığı at arabasına götürmüş, sonra da Waterbury'deki hayatı, atlar, Daniel ve evinin yeniden dekore edilmesi hakkında konuşmaya devam etmişti. Şimdi yüzleşmek zorunda olduğunu bildiği konuşmayı engellemek için her şeyi yaptı.

Patrick, "Ainsley, kaçışınız hakkında konuşmama izin vermedin," dedi.

"Bunu biliyorum. Beni azarlayacağınızı bildiğim için bundan ."

"Keşke bu konuda önce bana danışsaydınız. Telgrafınızı aldığımızda ne büyük bir şok yaşadık! Küçük kız kardeşim bir lordla evlendi. *Hem de öyle* bir lord ki."

"Biliyorum. Üzgünüm Patrick, ama hızlı bir seçim yapmak zorundaydım. Sana danışacak zamanım yoktu. Kaçmanın seni hayal kırıklığına uğratacağını biliyordum ve seni hayal kırıklığına uğratmanın beni incittiğini söylediğimde lütfen bana inan. Hem de çok. Ama Cameron bana bile kendimi bir angarya haline getirdiğimi söylediğinde haklıydı. Çünkü sen ve Rona ne kadar üzgün olduğumu, bu kadar aptal olduğumda yanımda durduğunuz için ne kadar minnettar olduğumu ve hayatımın geri kalanında ne kadar iyi olacağımı görürseniz, belki sen, kardeşim, beni affedersin diye düşündüm." Nefesi tükenmişti.

"Ainsley." Patrick'in gri gözleri büyüdü. "Tabii ki seni affettim. Seni yıllar önce affettim. Zaten affedilecek bir şey de yoktu. O kadar büyük bir kalbin var ki, elbette İtalya'daki o alçağa güvenirsin. Neden güvenmeyesin ki? Kendi işime o kadar dalmıştım ki seni zamanında fark edip uyaramadım. Sana göz kulak olmadığım için *beni* affetmelisin."

"Ama seni hiç suçlamadım Patrick. Seni suçlamak hiç aklıma gelmedi."

"Şey, kendimi suçladım. Çok gençtin ve çok güveniyordun; sana daha iyi göz kulak olmalıydım."

Ainsley durdu. Patrick'in böyle hissettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Belki de kendini cezalandırmakla o kadar meşguldü ki kardeşinin de aynı şeyi yaptığını fark etmemişti.

"Sevgili Patrick, burada bu raylı yolda durup saatlerce suçluluk beyanında bulunabiliriz, ama belki de bunu geride bırakmayı kabul etmeliyiz. Sadece sana her zaman minnettar olduğumu söyleyeceğim. Hiç gerek yokken yanımda durdun."

"Sen benim kız kardeşimsin. Seni terk etmeyi ya da kurtların önüne atmayı asla düşünmem. Ve yine sorularımdan kaçırıyorsun. Lord Cameron Mackenzie ile olan bu kaçamak-"

Ainsley, "Kalbimin beni yönlendirdiği şekilde atlamak zorundaydım," dedi.

Patrick tekrar alnını sildi. "Bitirmeme izin ver, sevgili kızım. İlk başta Mackenzie'nin seni kaçırdığından, seninle evleniyormuş gibi yaparak onunla kaçman için seni kandırdığından şüphelenmiştim. Majesteleri kesinlikle öyle düşünüyordu ve sekreterine şüphelerini bana yazmasını söyledi. Araştırmaya meyilliydim. Paris'teki arkadaşlarıma bu evlilik hakkında ne düşündüklerini sordum. Bana ne kadar mutlu olduğunuzu, ısıltı ısıltı parladığınızı, Lord Cameron'ın size bir kraliçe gibi davrandığını yazdılar." Patrick kıkırdadı. "Aslında bir kraliçenin sana davrandığından daha iyi."

Ainsley şaşkınlığını bastırdı. Patrick üstü kapalı da olsa kimseyi, özellikle de İngiltere Kraliçesi'ni nadiren eleştirirdi.

Patrick omuz silkti. "Tanrı onu korusun, o bir Hanoverian. Stuart bile değil. Hart Mackenzie'ye İskoçya'nın bağımsız olması gerektiği konusunda katılıyorum, ancak bu şekilde ifade etme şansına şüpheyle yaklaşıyorum."

Ainsley kardeşine baktı, kalbi doluydu. "O zaman beni affediyor musun? Ya da en azından anlıyor musun?"

"Sana söyledim, affedilecek bir şey yok. Sen kalbinin sesini dinledin ve bu kez aklınla da seçim yapacak kadar akıllıca davrandın. Kararımı tam olarak vermeden önce Lord Cameron'la tanışmak isterim ama sana güveniyorum." Patrick nefesini bıraktı. "Şimdi, işlemene yardım etmemi istediğin bu suç da neyin nesi?"

"Suç değil. Sadece küçük bir aldatmaca."

Patrick cevap vermeden Angelo güverteye çıktı, ardından da is siyahı giysili, başı eşarpla örtülü, ufak tefek bir kadın geldi. Güverteden Patrick ve Ainsley'ye canlı gözlerle baktı.

"Eee?" dedi yüksek ve ağır aksanlı bir sesle. "Neden orada öylece duruyorlar? Onlara yardım edin sizi tembeller!"

Elinde pipo olan adam ayağa fırladı ve Ainsley'nin valizini için yan tarafa atladı.

", " dedi Angelo, dişleri sırtarak. "Ve efendim. Annem."

Ainsley güverteye doğru adım atarken kadın Ainsley'ye uzandı. "Hoş geldin canım. Tanrım, saçların çok sarı. Boyalı değil, değil mi?"

Patrick ona şaşkın bir bakış attı. "Bu saf İskoç altını, madam." "İskoç altını viski sanırdım." Kadının bakışı yumuşadı.

Ainsley. "Çok güzelsin, canım. Lord Hazretleri

Sonunda anlıyorum. Şimdi buraya gel ve benimle otur. Dünyanın akıp gidişini izlerken yerleşmen için sana güzel bir alan hazırladım."

Patrick, Ainsley ve kadını güvertede takip ederken mendilini cebine soktu. Pipolu Çingene, Ainsley ve Patrick'in valizlerini aşağıya taşıdı ve Angelo ipleri çözdü.

"Umarım çok fazla sallanmaz," dedi Patrick otururken, çocuklar merakla ona bakıyordu. "Teknelerde ne kadar hasta olduğumu biliyorsun."

Ainsley'nin arabası bir hafta sonra Berkshire'daki Waterbury Grange'de durduğunda, arabanın kapısı Hart Mackenzie'den başkası tarafından açılmadı.

Hart uzanıp onu yere doğru savururken Ainsley şaşkınlıkla, ", " dedi. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Aileye göz kulak oluyorum." Dük, arabanın içinde şapkasını tutarak duran Patrick'e başıyla selam verdi. "Angelo nerede?"

"Takip ediyorum," dedi Ainsley. "Cam nerede?"

"Herkes ve her şeye hırslıyor." Hart, Ainsley'e keskin bir bakış fırlattı. "Ona yazmadın. Son zamanlarda yazmadın."

Ainsley çantasına uzandı. "Yapamadım. Birincisi, bir kanal teknesinde yaşıyordum ve mektup gönderebileceğim bir köyün yakınında hiç durmadık. İkincisi, Cameron'a bir sürprizim var ve ona yazarsam kendimi asla tutamayacağımı biliyordum. Kalemim bana ihanet ederdi."

Hart'ın son kısma inanmadığı belliydi ama başka bir uyarıda bulunmadan onu eve götürdü. Patrick, bir uşağın yardımıyla aşağı inip onu takip etti ve hizmetkârlar bavullarını boşaltmak için arabaya üşüştiler.

Eve ve geniş ön salona vardıklarında Ainsley Hart'tan ayrıldı.

"Cam," diye bağırdı, valizini yere bırakarak. "Ben ."

Isabella kollarını açmış salondan çıkarken bir çığlık duydu. Isabella hamileliğiyle birlikte iyice yuvarlaklaşmıştı, sarılmak için çok yumuşaktı. Mac onun ardından salondan çıktı ve Beth de memnun ve tombul bir şekilde Ian ve Daniel'la birlikte merdivenlerden aşağı koştu.

Daniel Ainsley'yi güçlü bir şekilde kucakladı. "Geri döneceğini . Öyle demedim mi? Baba!" diye bağırdı Ainsley'yi ayağa kaldırırken. "Bu Ainsley!"

"O biliyor, delikanlı." Mac güldü. "Sanırım tüm ilçe biliyor."

Cameron ahırdan dönerken kullandığı arka geçitten gürültüyle içeri girdi ve herkes sessizliğe gömüldü.

Cameron, Ainsley'i gördüğünde kaldırım taşlarının üzerinde durdu, botları ve binici pantolonu çamur içindeydi. Ainsley'nin tek yapabildiği ona, topaz gözlü, uzun boylu, güçlü atlısına doğru koşmaktı.

"Merhaba Cam," dedi.

Cameron'ın yaralı yanağı kıpırdadı ama geri kalanı hareketsiz kaldı.

"Kardeşimi de yanımda getirdim. Cam, bu Patrick McBride." Patrick küçük bir selam verdi. "Nasılsınız lordum?"

Cameron bakışlarını Patrick'e çevirdi, sert ve kibar bir şekilde başını salladı, sonra tekrar Ainsley'ye döndü.

Hart elini Patrick'in omzuna koydu. "Bay McBride, neden boğazınızı biraz Mackenzie maltıyla ıslatmıyoruz?"

Patrick parladı ve Hart'ı salona kadar takip etti, Hart da kapıları dikkatle kapattı. Diğerleri merdivenlerden çıkmaya ya da dışarıda kaybolmaya başladılar, Beth Ian'ın koluna girerek onu ön kapıdan çıkardı.

Sadece Daniel merdivenlerin dibinde inatla duruyordu. "Aptalca bir şey söyleme baba."

"Daniel," dedi Cameron.

"İstedğin kadar kal, Danny." Ainsley şapkasını çıkarıp masaya fırlattı, sonra da çantasını karıştırıp bazı kâğıtlar çıkardı. "Eve gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim Cameron. Ama Lord Pierson çok inatçı bir adam. Onu ikna etmek biraz zaman aldı. Bence Patrick oldukça iyi iş çıkardı. Sahneye çıkmalıydı."

Cameron kollarını açtı, Ainsley'nin gülümsemesinden başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyordu. "Pierson?"

"Angelo beni ve Patrick'i Bath'a götürdü, Patrick orada Lord Pierson'ı ziyaret etti ve onu Jasmine'i satmaya ikna etti. Yani onu Patrick'e satması için. Lord Pierson beni görüp tanımasın diye kanal teknesinde kaldım ve Patrick her şeyi yaptı. Oldukça harikaydı. Kanal teknelerinin ipek gibi pürüzsüzce kayabildiğini biliyor muydunuz? Çok rahatlatıcı buldum. Gerçi Angelo'nun yeğenleri tekneyi nasıl sallayacaklarını biliyorlar, böylece suyun içinde sallanıp duruyorlar. Bana onlar öğretti."

"Ainsley." Cameron onun konuşmasının baş döndürücü akışını kesti. "Bana Pierson'ı Pierson'ı Jasmine'i sana satması için ikna ettiğini mi söylüyorsun?"

"Patrick yaptı. Patrick'e parayı verdim ve o da atlarla ilgilenen zengin bir iş adamı gibi davrandı. Patricke Jasmine için ne kadar teklif edeceğimi söylediğinde neredeyse bayılacaktı ama kararlıydım. Patrick, Lord Pierson'a yarışlarda yeni olduğunu söyledi ki bu doğrudu ve Lord Pierson'ın satılık bir atı olabileceğini duyduğunu söyledi ki bu da doğrudu. Lord Pierson neredeyse Patrick'in ayakkabılarını yalıyormuş. Lord Pierson ona Jasmine'i göstermiş ve Patrick çok hoşlanmış. Yine doğru, çünkü Patrick onun harika bir at olduğunu kabul ediyor. Patrick onu kanala getirdiğinde Jasmine beni görünce hemen canlandı. Sanırım evine gittiğini biliyordu. Gerçek evine yani. Buraya."

Ainsley kendinden o kadar memnun görünüyordu ki Cameron sadece ona bakıp gülümsemesiyle yıkanabiliyordu.

Daniel güldü. "Ve Pierson buna kandı mı?"

"Lord Pierson, Jasmine'i oldukça saf bir işadamı olan Patrick McBride'a satmaktan mutluluk duydu." Ainsley elinde bir tomar kâğıtla Cameron'a yaklaştı. "Ertesi sabah Patrick McBride Gece Çiçek Açan Yasemin'i *bana* bir sterline sattı. Her şeyi yasal olarak hazırladık." Kâğıtları Cameron'ın göğsüne bastırdı. "Ve şimdi, Lord Cameron, onu *size* veriyorum."

Cameron ceketinin önündeki soluk fildişi çarşafı baktı. "Neden?"

"Çünkü onu çok istiyorsun," dedi Ainsley.

Cameron o kadar afallamıştı ki zar zor nefes alabiliyordu. Ona kendine çekmek, onu bedenine bastırmak ve asla bırakmamak istiyordu.

Hareket edemiyordu.

Dışarıdan gelen tekerlek sesleri araya ve Cameron tanıdık bir kişneme sesi duydu. Ainsley heyecanla ondan yana döndü. "O burada."

Cameron, Ainsley'nin elini tuttu. O gidemezdi. Şimdi gidemezdi. Henüz gidemezdi. Daniel güldü ve dışarı koştu, giderken Angelo'ya seslendi.

Cameron Ainsley'i kendine doğru çekti ve Ainsley geldikçe rahatladı. Ainsley evindeydi, onunlaydı, ait olduğu yerdeydi. Dünyası yeniden renklendi.

"Jasmine'i satın aldığım için bana kızamazsın." Ainsley'nin gözleri muziplikle parlıyordu. "Onu her zaman geri gönderebilirim, biliyorsun."

"Sana kızgın değilim, şeytan kadın. Sana deliler gibi aşığım."

Ainsley irkilmiş görünüyordu, sonra gülümsemesi çiçek açtı. "Öyle mi? Bu harika, çünkü ben de seni seviyorum Cameron Mackenzie."

Sözler doğrudan kalbine gitti.

Cameron onu öperken kâğıtlar aldırış edilmeden yere düştü. Onun tadına ihtiyacı vardı, hayatının her günü buna ihtiyacı vardı. Ainsley'nin dudakları sıcak, ağzı harikaydı. Ellerini Cameron'ın sırtından aşağı kaydırды, ceketinin altından 'ın dar binici pantolonunu kavradı.

"Vixen," dedi Cameron onun ağzına karşı.

"Diğerleri bize yalnız bir an veriyor. Biz de bundan faydalanabiliriz."

"Hayır." Cameron'ın sesi vahşileşti. "Seni bir andan çok daha fazlası için istiyorum. Seni yavaşça, uzun bir süre, kimsenin bizi rahatsız etmeyeceği bir yere götürmek istiyorum."

"O zaman yatak odanızı denesek iyi olur. O kapının sağlam bir kilidi var ve bildiğim kadarıyla onu açmayı bilen tek kişi benim."

Daha sözünü bitirmeden Cameron onu kollarına almış, merdivenlerden yukarı taşıyordu. Acele etmek istiyordu ama sahanlıkta durup onu öpmekten, boynunu dişlemekten, dudaklarını ısırmaktan kendini alamadı.

Yatak odasının kapısı arkalarından kapandığında Cameron, Ainsley'i ayağa kaldırdı ve kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

"Bir daha asla uzaklara gitme," dedi. "Bu evden ne zaman çıkarsan, ben de seninle geleceğim. Senden ayrı kalmaya dayanamam. Anladın mı?"

Katmanları soydu -elbise ve korse, etek ve kombinezon, büstiyer ve korse, kombinezonlar ve çoraplar. Ainsley'nin güzel vücudu ortaya çıktı, esmer meme uçları sıkıydı, kalçalarının arasındaki altın rengi saçlar tatlı bir şekilde nemliydi. O kadar güzeldi ki Cameron'ın içi sızladı.

Cameron kendi giysilerini çıkarırken Ainsley, "Zaten çok uzağa gitmemeliydim," dedi, çıplak karısı çok ağırbaşlı görünüyordu. "Yakında oldukça ama bunu istediğim kadar pasta yemek için bir bahane olarak görebilirim."

Cameron tişörtünü fırlattı ve iç çamaşırlarını çıkardı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Daniel'in küçük erkek ya da kız kardeşinden bahsediyorum. Ayrılmadan önce emin değildim, bu yüzden bahsetmek istemedim ama kraliçeye yaptığım ziyaret sırasında çok daha emin oldum. Doktoru da bunu doğruladı."

Cameron durdu. Ainsley, Cameron'ın karşısında çırılçıplak dururken yanakları kızarmış bir halde o gizli gülümsemesini takındı. Güzel, imkânsız Ainsley.

"Bu kadar şaşırmış görünmeyin, kocacığım. Bu kaçınılmazdı, bu şekilde devam ediyoruz. Sadece daha önce olmamasına şaşırdım ama bunu önceden kestirmek değil.

bu şeyler."

"Bizim çocuğumuz." Cameron'ın sesi huşu dolu bir fısıltıya dönüştü. Karanlık dünyası son bir kez etrafında döndükten sonra gün ışığına karıştı. "*Bizim* çocuğumuz."

"Elbette." Ainsley'nin gülümsemesi soldu ama gözlerindeki sevgi kaybolmadı. "Onu ya da onu taşımaktan büyük mutluluk ve onur duyuyorum."

Cameron onun yüzünde endişe okudu, ilk bebeğinin ölümünden beri tam olarak geçmemiş olan korku. Yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Seninle ilgileneceğim," dedi. "Bundan emin olabilirsin. Korkmana gerek yok."

"Teşekkür ," diye fısıldadı.

"Lanet olsun sana Ainsley, seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor. Seni yatak odamda ilk yakaladığım gece sana aşık oldum, benim küçük hırsızım. Çok sarhoştum ve sen çok güzeldin ve seni hayatımda daha önce hiç bir kadını istemediğim kadar çok istedim. Sensiz nasıl bu kadar uzun yaşayabildim?"

"Sensiz yaşadığım kadar iyi." Ainsley onun yüzüne dokundu. "Bir daha asla birbirimiz olmadan yaşamayalım, tamam mı?"

"Ben de bunu söylemeye çalışıyordum." Cameron ondan uzaklaştı. "Yatağa. Şimdi."

Kaşları kalktı. "Tanrım, komuta etmiyor musun?"

"Ben bununla ilgiliyim. March." Elini kızın sırtına vurdu ve onu yatağa doğru yarı itti, yarı yürüttü, Ainsley yol boyunca güldü.

Onu yere yatırırken, Ainsley'nin duymaktan hoşlandığı o yaramaz şeyleri homurdandı. Ainsley onu öptü ve Cameron onun içine kayarak birleşmelerini tamamladı, kendini tamamladı.

Nefes nefese kalana, terleyene ve sevinç çığlıkları atana kadar onu sevdi. Cameron şey boyunca ona sıkıca sarıldı ve yorgunluktan bitkin düştüklerinde de ona sarılmaya devam etti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"*Seni* seviyorum, Cam." Ainsley'nin sesi yumuşak ve şefkatliydi. Ona inanmıştı.

Cameron onun yanına sokuldu, yorganı çıplaklıklarının üzerine çekti, tam bir güvenlik ve teselli içinde uykuya dalabileceğini biliyordu. Ona öğrettiği huzurla tekrar uyanacağını biliyordu, artık karanlık yoktu, artık keder yoktu.

"Teşekkür ," dedi. "Bana hayatımı geri verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Bundan çok daha fazlası olacak, Cam'im." Ainsley onun yanağına dokundu, tarçın kokulu nefesini üzerine üfledi. "Yıllar, yıllar boyu."

Öyle olmasını istemişti.

Cameron bu hassas düşünceyi fısıldamaya başladığında, hala sert olan sikiinin etrafında çok kararlı bir elin yaklaştığını hissederek sıçradı.

"Şeytan," diye .

Cameron onu kuş tüyü yatağına yatırıp yeniden severken Ainsley kahkahalarla gülüyor, neşesi tavanda çınılıyordu.

Sonsöz

ASCOT, HAZİRAN 1883

Toynaklar piste vuruyor, çamurlar uçuşuyor, jokeyler kahverengi, siyah ve gri sırtlarına eğiliyordu.

Ainsley, Night- Blooming Jasmine'in son düzlükte öne geçmesi ve eve sürünün çok önünde dönmesi üzerine haykırdı ve yumruklarını havaya kaldırdı.

Mackenzie locası çılgına döndü. Daniel parmaklıkların üzerine çıkıp çılgık attı; Beth, Isabella ve Mac avazları çıktığı kadar bağıldılar.

Diğer kutulardaki görgülü kalabalık onlara kuşkuyla bakıyordu ve Ainsley, Lord Pierson'ın da onların arasında olduğunu umuyordu. Kendi hatasıydı. Adam atlardan anlamıyordu.

Hart tezahürata sesini ekledi. "Ye şunu, Pierson." Mac ona güldü. "Onun oyuna ihtiyacın olmamalı." "Kapa çenen, Mac," dedi Hart.

Ian tezahüratlara katılmadı ama yumruklarını önündeki korkuluklara bastırdı ve Jasmine'in zaferinden gurur duyarak hoplayıp zıplamasını izledi. Beth, Ian'ın yanağına mutlu bir öpücük kondurdu ve Ian atlardan Beth'le ilgilenerek ona gülümsedi.

Sadece Cameron tek kelime etmemiş ya da bir şey yapmamıştı. Tüm bahar boyunca dikkatini üzerine topladığı atın tam da beklediği gibi bir performans sergilemesini şaşırmadan izledi.

Daniel parmaklıklardan aşağı atladı. "Az önce bir deste kazandım. Bu bahisçilere babamın atlarına karşı bahis oynamayı öğretecek."

"Jasmine'in geçmişini biliyorlardı," dedi Ainsley. "Cameron'ın onu değiştirebileceğine inanmamış olmalılar. Onlar daha aptal."

Cameron kolunu Ainsley'ye uzattı. "Aşağı inme vakti geldi."

"Siz inmeden önce," dedi Hart, "bir şey söyleyeceğim."

Cameron durakladı, pek ilgilenmiyordu ama Mac Hart'ın ses tonunda bir şey yakalamış gibiydi. "Ne?" diye sertçe sordu.

"Feci bir şey değil," dedi Hart. "Ama artık sizleri evlendirdiğime göre, bir eş almayı düşünüyorum."

Sessizlik anlık, sersemletici ve ağırdı. Ian Hart'a baktı ve ona bakmaya devam etti, doğrudan Hart'ın gözlerinin içine.

Sonra herkes aynı anda konuşmaya başladı. "Eleanor'u mu kastediyorsun?" Ainsley gürültünün üzerine sordu.

Hart bakışlarını Ian'dan ayırıp Ainsley'ye çevirdi. "Bir olasılık seçtiğimi söylemedim."

"Evet, öyle," diye bağırdı Daniel. "Sadece kızın onu tekrar reddetme ihtimaline karşı söylemek istemiyor."

"Cameron," dedi Hart. "Oğlunu kelepçele."

"Neden?" Cameron omuz silkti. "Danny haklı. Kendin hallet Hart, atım bekliyor. Haydi, Daniel. Bu senin de zaferin."

Daniel, Ainsley'nin koluna girerek diğer tarafa geçti ve Ainsley baba ile oğul arasında sıkışarak kutudan çıktı.

"Ne düşünüyorsun, üvey anne?" Daniel sordu. "Leydi Eleanor'a bir bronzlaştırıcı? Lehinde mi aleyhinde mi? Bence onu kovsun."

"Hayır, kesinlikle Danny, oğlum," dedi Ainsley. "Yirmi kabul ettiğini söylüyor." "Tamamdır. Baba?"

Cameron başını salladı. "Mackenzie'lere asla bahis oynamam. Çok riskli ve Hart el altından iş çevirebilir."

"Yine de ne olursa olsun Eleanor'un kazanacağını düşünüyorum," dedi Ainsley. "Şimdi gidip Jasmine'i görelim."

Daniel Ainsley'nin kolunu bıraktı ve koşarak merdivenlerden aşağı indi. Arkalarında kalan Mackenzie'ler gürültülerine devam ediyor, Hart'ın niyeti üzerine bahisler oynuyorlardı. Ian'ın sesi hepsinin üzerinde yükseldi. "Eleanor'a otuz koyuyorum," dedi. "Evet diyecektir."

Ainsley güldü. "Zavallı Hart."

"Kendi hatası. Herkes Jasmine için heyecanlanırken haberi bilerek verdi. Bunu ciddi bir mesele olarak değil, eğlence olarak ele almamızı istedi. Ama Hart ölümcül derecede ciddi."

Ainsley onun öyle olduğunu biliyordu. "Eleanor'u uyarmak istiyorum," dedi. "Ama hayır, bunu kendi başlarına çözmeleri gerekiyor."

"Bizde gibi."

"Hmm." Ainsley geniş omuzlu, yakışıklı, siyah paltolu ve Mackenzie etekli kocasına baktı ve parlak bir anlıkla onu arzuladı.

"Cam," dedi. "Bizi padokta bekleyecekler, değil mi?" "Muhtemelen.

Tabii Danny kupayı kapmazsa."

"Güzel." Ainsley yan adımlarla ilerledi ve Cameron'ı tribünün gölgesinin altına doğru çekti.

"Ne oldu, cadalog?" Cameron gözden kaybolurlarken sordu. "Bana bir sır vermek ister misin?"

"Daha doğrusu sana bir soru sormak için." Ainsley ceketinin en üst düğmesine dokundu. "Gidip ödülü kurtarmamız gerekmeden önce kaç düğme açabilirsiniz lordum?"

Gözleri karardı. "Küçük şeytan."

Cameron onu kendine doğru çekerken Ainsley güldü, ağzı onunkine sertçe yapıştı, çevik parmakları ise elbisesinin düğmelerini açmaya başladı.

Jennifer Ashley'nin bir sonraki tarihi aşk romanının önizlemesi
için sayfayı çevirin

Dük'ün Mükemmel Eşi

Berkley Sensation'dan çok yakında!

Hart Mackenzie.

Bir kadının arzuladığı her zevki ve bunu ona tam olarak nasıl vereceğini bildiği söylenirdi. Hart kadına ne istediğini sormazdı, hatta kadın bunu kendisi bile bilmeyebilirdi ama Hart işini bitirdiğinde kadın bunu anlardı. Ve tekrar isterdi.

Güç, zenginlik, beceri, zeka ve hemcinslerine istediğini yaptırmak ve kendi fikirlerine inandırmak için onlarla oynama yeteneğine sahipti.

Eleanor Ramsay tüm bunların doğru olduğunu ilk elden biliyordu.

James's Caddesi'nde İskoç dükünün kulübünden çıkmasını bekleyen gazeteci sürüsünün arasında gizleniyordu. Modası geçmiş elbisesi ve eski şapkasıyla, en az diğerleri kadar hikâyeye aç bir kadın yazar gibi görünüyordu.

Adamlar eşikte uzun boylu dükü gördüklerinde canlandılar; kırılmış, kızıl röfleli saçları ve her zaman giydiği Mackenzie eteğiyle dikkat çekiyordu. Hart Londra'dayken her zaman İskoç eteği giyerdi, böylece onu gören herkese önce İskoç olduğunu hatırlatırdı.

"!" diye bağırdı adamlar. "Majesteleri!"

İleri atıldılar, siyah sırtlardan oluşan bir deniz, erkek gücü Eleanor'u dışarıda bıraktı. Bir hanımefendi bir hanımefendiydi, ama konu ele avuca sığmayan Kilmorgan Dükü hakkındaki gazete haberleri olduğunda öyle değildi.

Eleanor, katlanmış şemsiyesini kullanarak kendine küfürler ve bakışlar kazandırdı. "Ah, çok özür dilerim," dedi telaşı onu kaburgalarından dirsekmeye çalışan bir adamı kenara iterken.

Hart, arabasının yaklaşmasını beklerken keskin altın gözleriyle onlara zar zor baktı. Eleanor saçlarını kısalttığını fark etti, bu da yüzünü her zamankinden daha kare ve sert gösteriyordu. Bu kalabalık arasında o yüzün uykuda yumuşadığını gören tek kişinin kendisi olduğunu biliyordu.

Dük şapkasını çıkarıp kulüp ile arabasının açık kapısı arasındaki üç adımı yürümeye hazırlanırken ne sağa ne de sola baktı.

"Majesteleri," diye bağırdı bir gazeteci diğerlerinin arasından. "Madem İskoçya'yı bu kadar çok seviyorsunuz, neden Londra'dasınız?"

Hart cevap vermedi. Kabul etmek istemediği şeylerin yanından akıp gitmesine izin verme konusunda bir ustaydı.

Eleanor ellerini ağzına götürdü. "!"

Sesi erkeksi çılgınlıkların üzerinde yükseldi ve Hart döndü. Bakışları onunkilerle buluştu ve kilitlendi.

Yıllar önce birbirlerine aşık olduklarında Hart ve Eleanor zaman zaman kelimeler olmadan da iletişim kurabilmişlerdi. Eleanor bunu nasıl yaptıklarını hiç bilmiyordu ama her nasılsa bir bakış atıp diğerinin ne istediğini anlayabiliyorlardı. Şu anda Hart Eleanor'u arabasında istiyordu ve Eleanor da bunu istiyordu.

Hart, bugünlerde onu her yerde takip eden boksör görünümlü uşaklardan birine sert bir işaret yaptı. Uşak, buruşuk takım elbiselerden oluşan denizin içine doğru ilerledi ve Kızıldeniz'deki Musa gibi gazeteci sürüsünü ayırdı.

Boksör, "Hanımefendi," dedi ve kalabalığın arasından geçerek kendisine doğru ilerlemesini işaret etti.

İkinci bir boksör uşak arabanın kapısında kaya gibi durarak yolu tutuyordu. Hart Eleanor'un gelişini izledi, gözleri yol boyunca onun üzerindeydi. Ona ulaştığında uşağının önüne geçti, Eleanor'u dirseklerinden yakaladı ve onu kaldırıp açık arabaya bindirdi.

Eleanor'un nefesi Hart'ın dokunuşuyla kesildi. Ama bu uzun sürmedi ve Hart onu takip ederken Eleanor koltuğa yığıldı. Tanrı'ya şükür, Hart karşı koltuğa oturdu ve ikinci uşak kapıyı çarptı.

Araba ileri doğru sarsılırken şapkasını tuttu, aynı anda hem şemsiyesini hem de koltuğu kavramaya çalıştı. Hart onun karşısında oturuyordu, temiz ve derli toplu, şapkası sıkıca kafasındaydı. Elini uzatıp şapkayı çıkarma isteğine karşı koydu.

Basın mensupları avları uzaklaşırken bağırp küfrediyor, araba St. James Caddesi'nden Mayfair'e doğru ilerliyordu. Eleanor arabanın açık üstünden onlara

"Bugün Fleet Street'i çok mutsuz ettiniz," dedi. "Lanet olası Fleet Sokağı."

"Ne, hepsi mi?" Eleanor tekrar arkasını döndüğünde Hart'ın gözlerini üzerinde buldu, sert yüzünde keskin bir altın rengi vardı.

"Bir grup gazeteciyle bir sokak köşesinde dolaşmak da nereden çıktı?" Hart talep etti. "Benimle konuşmak istiyorsan eve gelmeliydin."

"Evinize gittim," dedi. "Ama majordomonu değiştirmişsin ve beni tanıımıyordu. Edinburgh treninde bana verdiğiniz karttan da hiç etkilenmedi. Görünüşe göre bayanlar sahte bahanelerle evinize girmeye çalışmayı alışkanlık haline getirmişler ve sizin bekçi köpeğiniz de beni onlardan biri sanmış. Onu gerçekten suçlayamam. Bildiği kadarıyla kartı çalmış olabilirim ve siz de oldukça popüler görünüyorsunuz."

Hart nefesi , "Onunla konuşacağım," dedi.

"Ah canım, zavallı adamı fazla hırpalama. Benim yüzümden değil. O bilmemeliydi."

Lanet olsun ona, her azarı ona nasıl başarıyordu? Hem de o küçük gülümsemesiyle, modası geçmiş şapkasının altındaki masmavi gözleriyle?

Eleanorun şemsiyesi ve telaşıyla gazetecilerin arasından sıyrılışını izlemek içinde hafif bir şeyler uyandırmıştı, zamandan beri hissetmediği bir şey...

Çok uzun bir zaman.

"Majordomuma talimat vereceğim," dedi Hart. "Eve vardığımızda onunla bir randevu ayarlayabilirsiniz."

"Şimdiki zaman gibisi yok. Seninle gerçekten konuşmam gerek Hart."

Eleanor'un onu küçük özel çalışma odasına kadar takip ettiğini, onunla aynı havayı soluduğunu düşünmek göğsünün daralmasına neden oldu. "Eleanor ..."

"Tanrım, bana *birkaç* dakika ayırabilirsin, değil mi? O kudurmuş gazetecilerin dikkatini senden uzaklaştırdığım için bunu ödül olarak kabul et. İskoçya'nın ayrı bir ülke olması gerektiğini ve Almanların tehlikeli olduğunu söyleyerek kendinizi oldukça tartışmalı hale getiriyorsunuz."

"Madem bu kadar çok şey biliyorsun, bununla ilgili hikâyeni yaz. Hiçbirini inkar etmeyeceğim."

"Oh, çok cömertsiniz. Ama ben bir gazete haberi yazmıyorum. Yazıyor olsaydım da siyaset gibi sıkıcı bir konuda yazmazdım. Hayır, Kilmorgan Dükü'nün özel hayatı hakkında yazardım. Doğrulanmış ya da doğrulanmamış, bulabildiğim en lezzetli ve özel dedikoduları. Herhangi bir gazetenin bunu satın almak için ağzının köpüreceğinden eminim."

Yine gülümsedi, başını hafifçe salladı. Yine Hart'ın göğsündeki daralma. Hart, yüzyılın en parlak siyasi zekâlarından biri olan Otto von Bismarck'la sözlü olarak mücadele etmişti. Eleanor Ramsay, solmuş çiçeklerle süslü düz şapkasıyla onun etrafında halka oluşturabilirdi.

"O zaman randevu ne hakkında?" diye sordu.

"Kaşlarını çattığında yüzünün granit gibi göründüğünü biliyor musun? Lordlar Kamarası'ndaki herkesin sizden korkmasına şaşmamalı. Sizinle bir iş teklifi hakkında konuşmak istiyorum."

"Bir iş teklifi." Eleanor Ramsay ile. Tanrı yardımcısı olsun. "Evet."

Arkasına yaslandı ve gülümsedi.

Yumuşak teni Hart'inkinin altında, mavi gözleri boğucu bir zevkle yarı kapalı, çıplak teninde İskoç güneşi. İçinde hareket etme hissi, "Seni seviyorum Hart" derkenki gülümsemesi.

Hatırlıyor muydu? Pişman mıydı, nefret mi ediyordu, yoksa hepsi geçmiş miydi?

Gülümsemesi hâlâ tatlıydı ama Hart, Eleanor Ramsay'in saf ve yumuşak başlı bir genç kadın olmadığını zor yoldan öğrenmişti. Eleanor İngiltere Kraliçesi'ni avucunun içine almıştı. Majesteleri Eleanor'u yatak odasındaki leydilerinden biri yapmak istediğinde, Eleanor evde kalıp babasına bakması gerektiğini gerekçe göstererek reddetmişti. Kraliçe, kendi bildiğini okumasıyla ünlü bir kadın olarak, uysalca gitmesine izin vermişti.

"Ne işi?" Hart sordu. Arabada halledebiliyorlarsa Eleanor'un evine girmesine bile gerek yoktu.

"İşler özel olarak konuşulsa daha iyi olur." Araba Grosvenor Caddesi'nden aşağı dönüp Grosvenor Meydanı'na doğru ilerlerken Eleanor etrafına bakındı. "Şu Leydi Mountgrove değil mi? Tabii ki o. Merhaba Margaret!" Eleanor arabadan inmiş ve bir eve girmeye hazırlanan tombul bir kadına içtenlikle el salladı.

Ülkenin en dedikoducu kadınlarından biri olan Leydi Mountgrove şaşkınlıkla başını kaldırdı. Kilmorgan Dükü'nün arabasında Leydi Eleanor Ramsay'i gördüğünde ağzı yuvarlak bir O şeklinde sabitlendi, sonra da elini teşekkür etmek için kaldırdı.

"Eşek kadar yıl oldu onu görmeyeli," dedi Eleanor yuvarlanırken. "Kızları şimdi çok genç hanımlar olmalı. Henüz dışarı çıkmadılar mı?"

Ağzı hâlâ öpülmeye çok müsaitti ve onun cevabını beklerken küçük bir büzüşmeyle kapandı.

Hart, "En ufak bir fikrim bile yok," dedi.

"Gerçekten Hart, en azından sosyete sayfalarına bir göz atmalısın. Sen tüm Britanya'daki en gözde bekarsın. Muhtemelen tüm Britanya İmparatorluğu'nun. Hindistan'daki anneler kızlarını sana geri dönmeleri için hazırlıyorlar ve onlara 'Asla bilemezsin. Henüz evlenmedi.' "

"Ben bir dulum. Bekar değil."

"Sen bir düksün, evlenmemişsin ve ülkenin en güçlü adamı olmaya hazırsın. Aslında dünyanın. Elbette böyle bir adamın bir eşe ihtiyacı olacaktır."

Nefes almak zorlaşmaya başlamıştı. "Bu iş teklifinin çöpçatanlıkla bir ilgisi var mı? Eğer öyleyse, gitmenizi isteyeceğim. Arabacıya yavaşlamasını bile söyleyebilirim." Hart evlilikle ilgili düşüncelerini Eleanor'la tartışmak istemiyordu, henüz değil.

"Çok eğlenceli. Hayır, değil. Zamanla öğrenirsiniz. Birden fazla konu hakkında konuşabilirim, biliyorsun. Çok iyi mürebbiyelerim vardı ve beni iyi eğittiler."

Dili, dudakları konuşurken öylesine şehvetli bir şekilde hareket ediyordu ki. Bunu görmezden gelen bir adam çıldırmış olmalıydı. Hart bunu yaptığı günü hatırlıyor, kız yüzüğü ona fırlattığında göğsünde oluşan küçük şamarı ve kızın gözlerindeki öfke ve kalp kırıklığını hâlâ hissediyordu.

Onun kendisini aldatmasına izin vermemeli, o öğleden sonra onunla kaçmalı ve onu kendisine bağlamalı ve asla gitmesine izin vermemeliydi. Ama gençti, kızgındı, gururluydu ve ... utanmıştı. Yüce Lord Hart Mackenzie, canının istediği herkese istediği her şeyi yapabileceğinden o kadar emindi ki Eleanor'la farklı bir şey öğrenmişti.

Bu uzun zaman önceydi.

"Nasılsın Eleanor?" Hart sessizce sordu.

Gülümsemesi duraksadı. "Oh, hemen hemen aynı. Babam hâlâ kitaplarını yazıyor, çok da güzel yazıyor ama bir meteliğin kaç para ettiğini söyleyemiyor. Onu British Museum'da Mısır koleksiyonunu inceleyerek kendini eğlendirmesi için bıraktım. Umarım mumyaları parçalamaya başlamaz."

Olabilir. Lord Ramsay'in meraklı bir zihni vardı ve bir şeyin cevabını bulmak istediğinde ne Tanrı ne de müze yetkilileri onu durdurabilirdi.

"Ah, işte geldik." Araba durduğunda Eleanor başını kaldırıp Hart'ın evine baktı. "Her zamanki gibi zarif. Majordomo'nuzun dehşet dolu bir bakışla kapıdan dışarı baktığını görüyorum." Parmaklarını hafifçe Hart'ın ön kapısından aceleyle inmesine yardım eden uşağın elinin üzerine koydu. "Bu

Franklin, değil mi?" dedi uşağa. "Tanrım, epey uzamışsın, değil mi? Duyduğuma göre evlenmişsin de. Bir oğlun mu var?"

Ülkenin en ünlü dükünün kapısını korurken yasakçı yüz ifadesiyle gurur duyan Franklin'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Evet leydim. Şimdi üç yaşında ve başını ne belalara sokuyor." Başını iki yana salladı.

"Sağlam ve sağlıklı olduğu anlamına geliyor." Eleanor onun kolunu okşadı. "Seni tebrik ederim." Hart arkasından inerken o da vals yaparak eve girdi. "Bayan Mayhew, sizi görmek ne güzel," dediğini duydu. Eve girdiğinde onun Hart'ın hizmetçisine ellerini uzattığını gördü.

İkili selamlaştı ve yemek tarifleri hakkında konuşmaya başladı. Eleanor'un artık emekli olan hizmetçisi, görünüşe göre ona Bayan Mayhew'in limonlu kek tarifini almasını söylemişti.

Eleanor merdivenleri çıkmaya başladı ve Hart onu takip etmeden önce neredeyse şapkasını ve paltosunu uşağa fırlatacaktı. Eleanor'a daha mahrem olan çalışma odası yerine geniş ön salona geçmesini emretmek üzereydi ki, yırtık pırtık bir etek, bol bir gömlek ve bileklerine kadar buruşmuş çoraplar giymiş iri yarı bir İskoç üst kattan hızla aşağı indi.

"Umarım sakıncası yoktur, Hart. Cehennem zebanilerini getirdim ve boş yatak odalarınızdan birinde kendime resim yapmak için bir yer ayarladım. Isabella dekoratörleri getirdi ve çıkan gürültüye inanamazsın-" Mac sözünü kesti ve yüzüne bir sevinç ifadesi yayıldı. Geniş merdivenlerden koşarak ilk sahanlığa indi ve Eleanor'a sarılarak onu kucakladı.

"Eleanor Ramsay, kutsal olan her şey adına! Burada ne işin var?"

Hart sahanlığa çıkarken Eleanor, Hart'ın ikinci en küçük kardeşi Mac'i yanağından öptü. "Merhaba Mac. Ağabeyini kızdırmaya geldim."

"Güzel. Biraz sinirlenmeye ihtiyacı var." Mac Hart'a baktı, gözleri gülümsemesiyle parlıyordu. "İşin bitince yukarı gel ve bebekleri gör, El. Onları boyamıyorum, çünkü kıpırdamadan durmuyorlar; Cam için bir at resminin son rötuşlarını yapıyorum. Gece Çiçek Açan Jasmine, onun yeni şampiyonu."

"Evet, iyi iş çıkardığını duydum." Eleanor parmak uçlarında yükseldi ve Mac'in yanağına bir öpücük daha kondurdu. "Bu Isabella için. Ve Aimee, Eileen ve Robert için." Öpücük, öpücük, öpücük. Mac aptalca bir gülümsemeyle hepsini içine çekti, lanet olsun ona.

Hart sahanlığın korkuluklarına yaslandı. "Bugün bir ara bu teklife gelecek miyiz?"

"Teklif mi?" Mac sordu, gözleri parlıyordu. "İşte bu kulağa ilginç geliyor."

"Kapa çeneni, Mac," dedi Hart.

Mac daha fazla soru sormak için ağzını açtı, ama tam o sırada yukarıdan bir çığlık koptu; titrek, çaresiz, kıyamet kopmuş gibi bir çığlık.

Mac sıırttı ve koşarak merdivenlerden yukarı çıktı. "Babanız yolda, cehennem zebanileri. Eğer uslu durursanız, tatlılar ve Eleanor Teyze'yle çay içebilirsiniz."

Mac en üst kata ulaşp sesin geldiği odaya dalıncaya ve kapıyı çarpıp çıkıncaya kadar çığlıklar kesilmeden devam etti. Gürültü anında kesildi, ama Mac'in gürültüsünü hâlâ duyabiliyorlardı.

Eleanor memnun bir iç çekti. "Mac'in iyi bir baba olacağını hep biliyordum. Gidelim mi?"

Döndü ve Hart'ı beklemeden bir sonraki kata, çalışma odasına yöneldi. Bir zamanlar onun evindeki odaları çok iyi tanıyordu ve görünüşe bakılırsa yolunu unutmamıştı.

Eleanor içeri girdiğinde çalışma odasının hiç değişmediğini fark etti. Duvarlar aynı sıcak lambri kaplıydı, kitaplar hâlâ yüksek tavana kadar tırmanan kitaplıkları dolduruyordu ve Hart'ın babasına ait olan devasa masa ortada duruyordu.

Zemini aynı halı kaplıyordu ama ateşin yanında farklı bir tazı uyukluyordu. Eğer doğru hatırlıyorsa bu Ben'di ve Eleanor'un nişanı bozmasından birkaç ay sonra ölen Hart'ın eski köpeği Beatrix'in oğluydu. Beatrix'in ölüm haberi neredeyse kalbini parçalamıştı.

İçeri girdiklerinde Ben gözlerini açmadı ve hafif horultusu ocaktaki ateşin çıtırtısına karıştı.

Hart onu odanın diğer ucuna götürmek için dirseğine dokundu. Keşke yapmasaydı, çünkü parmaklarının çelik gibi gücü onu eritmek istiyordu.

Bugün her şey yolunda giderse, ona bir daha yakın olmak zorunda kalmayacaktı ama ilk yaklaşımı özel olarak yapması gerekiyordu. Bir mektup çok kolaylıkla yoldan çıkabilir, sekreteri tarafından reddedilebilir ya da Hart tarafından okunmadan yakılabilirdi.

Hart bir koltuğu masasına yaklaştırdı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi hareket ettirdi Eleanor otururken daha iyi anladı. Ağır oymalı sandalye bir kaya kadar sağlamdı.

Hart masadaki sandalyeye oturdu, otururken eteği hareket ediyor, yün çoraplarının üstündeki sinirli gücü gösteriyordu. İskoç eteğinin erkeksi olmadığına inanan biri Hart'ı hiç iskoç eteği içinde görmemiş demektir.

Eleanor masanın pürüzsüz üst kısmına dokundu. "Biliyor musun Hart, eğer ülkenin ilk bakanı olmayı planlıyorsan, en azından

mobilyaları değiştiriyorum. Biraz ."

Hart mobilyaları umursamıyordu ve Eleanor da bunu biliyordu. "Bayan Mayhew ayı hazırlıyor olacak. Bana ne söyleyeceksen çabuk söyle."

"Aslında söylemek istediğim bir şey yok; daha ziyade bir iyilik isteyeceğim." Eleanor bir nefes aldı, Hart'ın gözlerinin içine baktı ve "Bana bir iş vermeni istiyorum," dedi.

Beklediği şey bu değildi. Hart'ın gözleri şaşkınlıkla kırpıştı; sonra kartal bakışları tekrar ona sabitlendi. "Bir iş mi? Neden?"

"Her zamanki gibi bir sebep. Krğe ihtiyacım var. Babam benim için çok değerlidir ama bildiğiniz gibi biraz pratik değildir. Çalışanlara hâlâ maaş dediğimizi sanıyor ama doğrusunu söylemek gerekirse bize acıdıkları için burada kalıp bize bakıyorlar. Yiyeceklerimiz ailelerinin bahçelerinden ya da köylülerin sadakalarından geliyor. Bilmediğimi sanıyorlar."

Hart her zamanki değerlendirici bakışıyla dinledi, söylenmeden her şeyi bilen bakışıyla. "Eleanor, eğer paraya ihtiyacın varsa, sana veririm." Sesi derindi, gürlüyordu, sorunlarını çözmeyi alışkanlık haline getirmiş bir adamdı. "İstersen evini satın alırım, gururunu kurtarmak için."

"Babam evin gitmesine asla izin vermezdi. Yüzyıllardır aileye ait. Satılabilecek her toprak parçasının satılmış olmasına aldırmayın."

"O ev enkazı bir gün yıkılacak ve ikinizi de enkazın altına gmecek."

"Evet, ama bu *bizim* molozumuz olacak. Bana sekreter asistanı ya da onun gibi bir şey diyebilirsiniz. Eminim sizde bunlardan birkaç tane vardır."

"İstiyorum. Ama seni işe aldığımı öğrendiklerinde dünya ne diyecek sanıyorsun? Eski nişanlım, İskoç soylularından bir hanımefendi, şimdi sekreterlerimden birinin asistanı?"

"Kimseye söylemek zorunda değilsiniz. Aklımdaki işi aıkladığımda bunu isteyeceğinizi sanmıyorum."

"Aklında ne tür bir iş var?" diye sordu, sorusu yavaş ve dikkatliydi.

Eleanor ceketinin i cebini karıştırdı ve büyük bir zarf çıkardı. "Böyle bir iş için bir isim olduğunu sanmıyorum. Olabilir ama ne olduğunu bilmiyorum. *Bunu* ğrenmenize yardımcı olmam için bana ödeme yapmanızı istiyorum."

Zarfin içinden katlanmış bir kart çıkardı, kartı adamın önündeki masanın üzerine koydu ve açtı.

Hart hareketsiz kaldı.

Kartın içindeki nesne bir fotoğraftı. Daha genç bir Hart'ın profilden çekilmiş tam boy bir fotoğrafıydı. Hart'ın vücudu şimdikinden biraz daha inceydi ama yine de kaslıydı. Fotoğrafta kalçasını bir masanın kenarına dayamış, kaslı bir eliyle masaya destek veriyordu. Yerde, çerçevenin dışında duran bir şeyi inceliyordu, başı eğikti.

Poz belki biraz alışılmadık olsa da, fotoğrafın benzersiz yanı bu değildi. Bu portrenin en ilginç yanı, fotoğrafta Hart Mackenzie'nin oldukça, oldukça çıplak olmasıydı.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitalarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

